TRAIAN TANDIN
1001 Jafuri celebre
Editor Aldo Press, București
e by Aldo Press
Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press
Informaţii, comenzi ramburs, comenzi pentru editare și tipărire de cărţi și broșuri
OP 76, CP 161, București, 062590
Tel. /Fax 4341750;
Email: aldopress1 xnet.ro.
Site: www.aldopress.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TANDIN, TRAIAN
1001 Jafuri celebre / Traian Tandin.
— București: Aldo Press, 2006
ISBN 973 – 701 – 003 – 5
343.71 (100)

TRAIAN
TANDIN

1001
JAFURI
CELEBRE

ALDO PRESS

TÂLHARI LA DRUMUL MARE, IUBIŢI DE POPOR ȘI TRANSFORMAŢI ÎN EROI DE LEGENDĂ

Cartouche, Jean Laffitte, fraţii Harpe, Billy the Kid, Terente sunt doar câţiva dintre asasinii cu aureolă de Făt-Frumos justiţiar.

De ce numeroși briganzi, chiar ucigași de profesie s-au bucurat de multă simpatie din partea oamenilor simpli? Explicaţia ni se pare simplă. Omul de jos, apăsat de greutăţi, a privit întotdeauna cu invidie spre cel bogat și s-a bucurat ori de câte ori acesta era deposedat de bani și de agoniseala de-o viaţă. Bolșevismul s-a născut și el din această ură Colectivă a insului nevoiaș faţă de cel îndestulat. Se pare, de asemenea, că unii bandiţi obișnuiau să doneze celor sărmani o parte din lucrurile furate, instituind, în acest mod, un soi de dreptate socială sui-generis, ceea ce evident i-a făcut cu atât mai îndrăgiţi și populari. Cinematograful a avut în această privinţă o contribuţie importantă. Cu forţa lui evocatoare, cu puterea de a reconstitui plastic evenimente și personaje ale trecutului, a izbutit să transforme asasini fioroși în eroi de legendă, sub înfăţișarea unor bărbaţi chipeși, cu suflet mare și misiuni justiţiare. Din șirul numeroșilor răufăcători intraţi în legendă vom desprinde în rândurile ce urmează cinci exemple.

Cu mulţi ani în urmă, a rulat și pe ecranele cinematografelor dinţ ara noastră filmul *Cartouche,* având-i în rolurile principale pe Jean Paul Belmondo și Claudia Cardinale, amândoi foarte tineri pe atunci. Cartouche – spun cronicile vremii – a avut multe amante frumoase și e posibil ca una din ele să fi semănat cu actriţa italiană. În ceea ce îl priveşte pe faimosul haiduc din secolul al XVIII-lea, pe numele lui adevărat Louis Dominique Bourguignon, există puţine informaţii despre înfăţişarea lui, deci e greu de spus dacă i s-a asemuit, cât de cât, lui Belmondo. Se ştie, în schimb, că a fost o căpetenie de tâlhari cu o puternică personalitate, excelent organizator, care a creat o vastă reţea de informaţii şi

tăinuitori. Aceştia îl înştiinţau de mersul poştalioanelor sau de prezenţa jandarmilor. Hangiii în tinereţe îl adăposteau, negustorii îi vindeau lucrurile furate. Potera a izbutit să-l captureze în cele din urmă, iar justiţia s-a dovedit nemiloasă. A fost tras pe roată la Paris, în Place de la Grève, la 26 noiembrie 1721. Avea 27 de ani.

Un alt francez, vestit şi el prin actele sale banditeşti şi piratereşti – e vorba de Jean Laffitte, născut la Port-au-Prince în 1792 –, s-a bucurat de o viaţă mai lungă, ba chiar a avut o contribuţie bănească la editarea „Manifestului Partidului Comunist” al lui Marx şi Engels, pe care i-a cunoscut în 1847. A devenit atât de vestit, încât englezii i-au propus să treacă de partea lor împotriva americanilor, propunere care a venit şi din partea răsculaţilor din Lumea Nouă. S-a aliat cu americanii dar aceştia, drept mulţumire, i-au confiscat trei sferturi din averea strânsă în Insula Barataria.

America a avut şi ea bandiţi priviţi cu simpatie de masele de oameni simpli. Tot din considerentele arătate mai sus. În această ţară, numărul bandiţilor a fost foarte mare. Noi îi vom aminti acum doar pe fraţii Harpe şi pe celebrul Billy the Kid. Big Harpe şi Little Harpe aveau 26 şi, respectiv, 24 de ani, când au început să aţină calea drumeţilor şi să-i asasineze uneori numai din plăcere. Faptele s-au petrecut la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul celui de-al XIX-lea. În realitate era vorba de doi monştri cărora li se atribuie 39 de crime (cunoscute). Ei erau urmaţi pretutindeni de o cohortă de femei tinere care îi ascultau orbeşte. Victimele au fost oameni maturi, bărbaţi şi femei, dar şi bătrâni, tineri şi copii.

Au murit unul după altul, la interval de trei ani, împuşcaţi de oamenii şerifului.

Billy the Kid a rămas în legendă sub înfăţişarea unui Don Juan seducător, cu pistolul la brâu. Banditul, pe numele lui adevărat William H. Bonney, a asasinat 21 de persoane. Şeriful Pat Garnett l-a surprins în patul unei ibovnice şi l-a arestat. Descrierea fizicului său ne-a rămas

mulţumită unui afiş întocmit de poliţie, prin care se oferea o recompensă de 300 de dolari pentru prinderea banditului, iată textul anunţului: „Recompensă pentru cei ce vor prinde, viu sau mort, pe numitul W. Wright, mai cunoscut sub numele de Billy the Kid. Vârsta: 18 ani. Talia: 1, 72. Greutatea: 70 kg. Păr blond, ochi albaştri. Numitul este şeful de bandă cel mai crud, care a terorizat vreodată ţinutul nostru. Recompensa de sus va fi plătită pentru capturarea lui sau pentru o dovadă precisă a morţii lui”. Semnează: Jim Dalton, şerif.

Tâlhari la drumul mare – lotri sau haiduci cum li s-a mai spus – au avut şi românii. Iar asta până nu demult. La începutul veacului trecut, cei mai frumoşi briganzi de pe plaiurile noastre au fost Pantelimon, tâlhar ce hălăduia prin zonele nemţene, Gheorghe Coroiu şi Vasile Ştefan Terente, supranumit „Regele bălţilor”. Vom vorbi despre acesta din urmă.

S-a născut în 1896 în comuna Caracaliu din judeţul Tulcea şi a fost, după spusele mamei lui, un copil cuminte şi bun la învăţătură. Se căsătoreşte de tânăr, la numai 20 de ani, dar curând soarta îl potopeşte cu necazuri. După numai câţiva ani îşi pierde, în boli şi accidente, nevasta şi toţi cei patru copii. Disperarea îl aruncă în patima beţiei. Cunoaşte o nouă fată, se îndrăgosteşte de ea, dar o prinde în grădina casei cu altul. Turbat de furie o înjunghie în burtă, fără să o ucidă. E arestat, condamnat, dar evadează şi se ascunde în stufărişurile Deltei unde, împreună cu doi pescari, Ştefan Petrof şi Ion Lavrinte, alcătuiesc o bandă şi încep să dijmuiască lotcile pescarilor. Prind curaj şi încep să atace vapoarele de pe Dunăre, jefuiesc apoi casele unor negustori bogaţi, dau lovituri chiar şi în Brăila. Terente surprinde un inginer ce plecase să ducă salariile muncitorilor de la carierele de piatră şi-l jefuieşte de 60.000 de lei. Răpeşte apoi două fete de pension (ce plecaseră să se plimbe cu barca, însoţite de doi cavaleri), pe care le sechestrează în inima Deltei pentru nevoile sexuale ale băieţilor din bandă. Autorităţile intră în alertă.

Pe capul banditului se pune o recompensă: 300.000 de lei. Dar Terente rămâne suveran pe o zonă întinsă, cuprinsă între Brăila-Ghecet-Măcin şi Brăila-Hârşova-Ghidăneşti. Un uriaş dispozitiv militar, alcătuit din o mie de poliţişti, jandarmi şi ostaşi, începe să scormonească zona, dar fără rezultat. Banditul trece Dunărea şi îşi face meseria prin Bulgaria, Grecia şi Iugoslavia, unde ucide nu mai puţin de 19 persoane. După trei ani revine în ţară şi îşi continuă tâlhăriile în zona bălţilor. De data asta, însă comite o gravă nesăbuinţă. În aprilie 1927, în chiar noaptea de Înviere, pătrunde în locuinţa preotului Filip din satul său, pe care o jefuieşte şi, găsind-o acasă pe preoteasă, o necinsteşte. Gestul îngrozeşte lumea satului. Pescarii, până atunci fuseseră sprijinitori ai banditului, îi devin duşmani şi jură să se răzbune. În dimineaţa zilei de patru iunie, acelaşi an, un grup de jandarmi aflaţi într-o lotcă zăresc într-o altă barcă, pe Dunăre, un bărbat. În ambarcaţiunea militarilor se află şi un lipovean, Silvestru Artimov, care îl recunoaşte pe Terente. Soldaţii deschid focul. Cu gâtul perforat, banditul reuşeşte totuşi să dispară în Dunăre. E descoperit, pe jumătate mort, de o altă barcă, şi ea cu jandarmi. Moare curând. Trupul lui e autopsiat de medicul legist al plasei Măcin. Capul şi penisul (de dimensiuni enorme) sunt trimise Institutului Medico-Legal „Mina Minovici”, unde pot fi văzute şi azi.

ATACUL ASUPRA „NATIONAL CITY BANK” DIN LIMA

Într-o zi de toamnă, pe la ora 16.00, cinci indivizi mascaţi au pătruns printr-o intrare secundară, în clădirea „National City Bank” din Lima (Perú), care era deja închisă accesului public. După ce, ca o primă măsură, au încuiat uşa prin care au intrat, doi indivizi s-au repezit asupra ghişeului casei, cu pistoalele îndreptate asupra celor doi casieri ocupaţi cu încheierea încasărilor zilnice, silindu-i să ridice mâinile. Ceilalţi trei indivizi s-au împrăştiat în acelaşi timp în încăpere şi au strâns rapid într-un colţ al camerei – ameninţându-i cu armele – pe toţi funcţionarii

nord-americani şi peruani încă prezenţi, inclusiv pe şeful băncii. În timp ce personalul băncii era ţinut în şah de către unul dintre bandiţi, ceilalţi au procedat la o percheziţie amănunţită, căutând bani şi reuşind să ridice suma de 145.460 soles. Bancnotele şi banii de metal furaţi – de tezaurul situat în încăperile subterane ale băncii bandiţii au făcut abstracţie din motive necunoscute – au fost vărsaţi în mare parte într-o manta de culoare albastră ţinută la îndemână; numai câte o mică sumă a luat fiecare asupra sa. Sub permanentă ameninţare cu armele – banda, după cum s-a stabilit ulterior, a avut asupra ei cinci pistoale cu peste 50 de gloanţe –, bandiţii au părăsit, după aproximativ 20 de minute, banca, încuind singura intrare secundară existentă, pe care o întrebuinţaseră la venire.

Vestea despre atacul săvârşit împotriva băncii s-a răspândit imediat şi la câteva minute după dispariţia bandei, s-a adunat o mulţime de oameni în faţa clădirii. Un poliţist, care din întâmplare trecea pe acolo, a fost înştiinţat de către clienţii unei cafenele situate vizavi că, înainte cu puţin timp, cinci bărbaţi au părăsit intrarea secundară a băncii; unul din ei a oprit un taxi, plecând cu el. Aspectul maşinii şi direcţia luată au fost descrise poliţistului care, cu ajutorul unei trăsuri, a procedat imediat la urmărirea celui suspect. După câteva minute de drum, el a observat în mijlocul străzii o maşină care, staţionând cu capota motorului ridicată, stânjenea circulaţia şi care părea să fie identică cu cea descrisă; şoferul maşinii umbla la motor. Poliţistul, care din întâmplare nu era în uniformă, a oprit trăsura, nefiind nevoie de o mai lungă cercetare pentru a ajunge la concluzia că în maşină se găsea unul dintre agresorii bănuiţi. Cu alţi doi poliţişti chemaţi în ajutor, clientul din maşină a putut fi ridicat fără multă rezistenţă. S-a găsit asupra lui mantaua mai sus-amintită, cu suma de 123.075 soles şi un pistol încărcat, cu care îl ameninţase pe şofer să-l ducă cu maşina. Acesta – după cum a declarat mai târziu – a plecat în cursă fiind ameninţat, însă la scurt timp

a simulat o pană la motor pentru a avea astfel ocazia de a chema poliţia.

Autorul arestat, un croitor pe nume Ruiz Gomez, a dat, prin declaraţiile sale, un concurs preţios poliţiei peruane pentru descoperirea bandei. Alţi trei bandiţi, care participaseră la atacul împotrivă băncii, au putut fi arestaţi zilele următoare şi un şofer complice care a aşteptat cu maşina sa în timpul atacului, în apropierea băncii, plecând cu ceilalţi trei bandiţi. Mai greu a putut fi arestat autorul moral al îndrăzneţului atac, un oarecare José Vásquez. Din cercetările poliţiei a rezultat următoarea stare de fapt, interesantă din punctul de vedere al tacticii criminalistice, întrebuinţată la pregătirile în vederea atacului.

Vásquez, peruan de origine, plecase cu câţiva ani în urmă în America de Nord unde, în calitate de muncitor de ocazie, şi-a câştigat existenţa la San Francisco. Acolo a putut cunoaşte zilnic, întrucâtva chiar la sursă, crimele comise de bande de gangsteri nord-americani, aproape fără întrerupere. Dacă a şi intrat în legătură cu acestea n-a putut fi stabilit. În martie, cu un an în urmă, s-a întors în Perú şi s-a stabilit în portul peruan Callao, ca muncitor de ocazie. Încă de la sosire, el era hotărât să ajungă uşor în posesia unor mari sume de bani, pe calea unui atac împotriva unei bănci, după sistemul nord-american. După discuţii îndelungate cu complicii săi s-a ajuns la concluzia că portul Callao n-ar fi localitatea potrivită pentru un asemenea plan şi s-a decis să facă recunoaşteri necesare în acest scop în capitală. Banda a aflat în curând că „National City Bank” din Lima ar fi cea mai indicată din punctul de vedere al aşezării ei pentru un asemenea atac, mai ales că această bancă încasa şi plătea zilnic mari sume de bani fără însă să dispună de un număr prea mare de funcţionari. Graţie observaţiilor făcute timp de săptămâni, cu care ocazie Vásquez dădea directivele după care trebuia procedat, s-a stabilit că, după închiderea oficială, intrarea secundară continua să rămână deschisă şi că până la ora 16.00 o parte din funcţionari, ca de exemplu cei de la

ghişeul cu hârtiile de valoare şi al celui de valută străină sunt plecaţi acasă, că decontările zilnice ale încasărilor şi cheltuielilor sunt întotdeauna terminate abia pe la ora 16.30, că intrarea secundară a băncii nu cade în raza pazei permanente poliţieneşti etc.

Pregătirile, făcute cu multă grijă, poate că ar fi dus în final la un succes deplin, dacă primul arestat, Ruiz Gomez, după reuşita atacului nu şi-ar fi pierdut sângele rece, ceea ce dovedeşte de altfel şi arestarea sa fără nicio rezistenţă din partea lui. Banda proiectase ca toţi participant să se urce în maşina care-i aştepta, ale cărei sosire şi plecare n-au fost observate de niciun martor. În tot cazul, din atitudinea lui Ruiz Gomez s-au putut deduce hotărârea şi dorinţa lui de a dispărea singur cu cea mai mare parte a prăzii în mantaua albastră.

SFÂRŞITUL FRAŢILOR KELLEY.

ATENŢIE, AŢI INTRAT ÎN ŢINUTUL GROAZEI!

Fraţii Kelley au acţionat în zona New South Wales a Australiei, ţinând sub controlul lor banditesc un teritoriu de 15.000 kilometri pătraţi. Se ajunsese la un moment dat ca zona respectivă să fie denumită „Ţinutul Kelley”.

Cei doi bandiţi s-au dovedit a fi dotaţi cu o inteligenţă sclipitoare, cu un spirit de organizare şi iniţiativă dezvoltat şi cu o capacitate de orientare practică deosebită. Numai că, din nefericire, toate aceste calităţi au fost puse în slujba banditismului, a jafului, a crimei…

Fraţii Kelley au ales şi au atras în jurul lor oameni de toată încrederea pentru ei, verificaţi pe parcursul a mai multor jafuri, tâlhării, spargeri şi omucideri. Din rândul acestora şi-au numit şi „ajutoarele principale”, cum au fost Steve Hart şi Joe Burn. Fraţii Kelley au pus mare preţ pe crearea unor „antene” aflate în diverse puncte ale zonei pe care o controlau. Acestea aveau rolul, pe de o parte, de a-i informa asupra posibilităţilor ce existau sau se puteau ivi de a organiza şi a da o lovitură care să se soldeze cu un câştig cât mai mare, iar, pe de altă parte, să pareze eventualele lovituri din partea organelor de poliţie. Au avut

„prieteni” şi „simpatizanţi” care-i informau cu regularitate asupra transporturilor de aur, bani şi bijuterii, asupra rezervelor financiare existente în bănci sau asupra altor locuri unde se depuneau mari valori pentru păstrare, precum şi asupra sistemului de siguranţă şi apărare ale acestora. Bandiţii reuşiseră să-şi facă „prieteni” chiar şi printre poliţişti, plătindu-i cu sume de bani care depăşeau cu mult salariul pe care aceştia îl primeau. După primele „recompense” de acest gen, oamenii poliţiei erau şantajaţi şi forţaţi să facă tot ce li se cerea.

În tot ţinutul controlat de fraţii Kelley se introduseseră teroarea şi groaza. Nimeni nu îndrăznea să opună rezistenţă hoţilor şi ucigaşilor, sau să sprijine, într-un fel sau altul, organele de poliţie care încercau să acţioneze împotriva lor.

FISURĂ ÎN ZIDUL MORŢII

Când totuşi, în ciuda acestor dificultăţi, câţiva din „prietenii” fraţilor Kelley au fost arestaţi, s-a crezut că fortăreaţa tâlharilor australieni din New South Wales va fi străpunsă şi sfărâmată. Rezultatele au fost însă altele. Poliţia n-a putut să afle nimic de la cei arestaţi, iar probe concrete asupra lor nu avea, aşa că a trebuit să-i pună în libertate. În acest moment s-au promis recompense substanţiale celor care, mai devreme sau mai târziu, vor denunţa poliţiei pe cei doi fraţi. Recompensele se ridicau până la patru mii de lire sterline, sumă foarte frumoasă şi atrăgătoare pentru vremea aceea. Unul din cei puşi în libertate, un anume Aron Sherritt, a rămas, probabil, cu gândul la recompensa promisă, pentru că, nu după mult timp, a informat poliţia de pregătirile pe care fraţii Kelley le făceau pentru a jefui banca din Gerildery.

Lovitura a fost dată însă înainte ca autorităţile să poată mobiliza forţe suficiente şi capabile să facă faţă grupului de bandiţi. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. La scurt timp bandiţii au reuşit, prin mama lui Joe Burn, să afle cine-i trădase: aceasta văzuse forţe de poliţie stând la pândă în coliba lui Sherritt; dându-şi seama de trădarea

fostului complice, bătrâna i-a anunţat pe cei doi fraţi. Răzbunarea a venit imediat: atras într-un anumit loc, printr-un vicleşug bine pus la punct, Sherritt a fost împuşcat de un alt complice al lui Dan Kelley. Au urmat alte asasinate, alte spargeri şi jafuri. Orăşelul Urua, aşezat la circa 150 de kilometri de Melbourne, a fost luat cu asalt, banca locală devastată şi prădată până la ultimul ban, mai mulţi oameni fiind ucişi fără milă.

Situaţia care se crease era extrem de încordată şi neliniştitoare. Se părea că îndrăzneala bandiţilor era fără margini. Unii afirmau că au fost chiar momente când fraţii Kelley s-au simţit atât de puternici încât au considerat că pot să înfrunte forţe de poliţie chiar cu efective mai mari. De aici, se pare, li s-a tras în final şi pieirea.

ULTIMA BĂTĂLIE

…Prin „antenele” pe care le aveau, fraţii Kelley au aflat că poliţia hotărâse să organizeze o operaţiune de lichidare a bandei lor, folosind toate efectivele de care dispunea, în acest scop un tren special urma să se deplaseze spre localitatea Beachwart, în apropierea căreia se ascundeau bandiţii.

Primind asemenea informaţii, cei doi fraţi au hotărât la rândul lor să organizeze deraierea trenului, scoţând şinele de cale ferată la un anumit punct. În felul acesta, sperau ei, ar fi putut să lichideze toate forţele de poliţie dintr-o singură lovitură. Practic, o asemenea reuşită ar fi însemnat că banda Kelley n-ar mai fi avut niciun adversar de temut şi ar fi putut controla întreaga Australie.

De precizat că în acelaşi tren special, odată cu efectivele poliţiei, urmau să fie transportate şi alte forţe, care, de obicei, erau folosite în mai toate acţiunile care se organizau pentru prinderea bandiţilor. Un mare număr de detectivi, „cititori de urme”, respectiv băştinași care depistau cu uşurinţă traseele parcurse de bandiţi, precum şi alţi localnici hotărâţi să ajute la lichidarea bandei. Acţiunea părea a fi de amploare şi foarte periculoasă. Se aflase că fraţii Kelly luaseră hotărârea ca toţi cei care vor

reuşi să scape din catastrofă să fie împuşcaţi pe loc, sperând că astfel vor spori şi mai mult teama şi groaza care existau deja printre poliţişti şi localnici.

Planul bandiţilor a eşuat, pentru că poliţia, la rândul ei, a fost prevenită de un învăţător, care, aflând de intenţia fraţilor Kelly, a reuşit s-o informeze în timp util. Primind datele, aceasta şi-a modificat multe puncte din programul acţiunii. De pildă, ora atacului a fost fixată mai devreme, iar deplasarea efectivelor ce urmau să fie angajate în lupta cu bandiţii s-a făcut nu cu un singur tren, ci cu două garnituri.

„Confruntarea” a durat aproape patru ore. Prevăzând sfârşitul, Dan Kelley şi Steve Hart s-au sinucis, iar Ned Kelley, deşi grav rănit, a încercat să fugă, folosindu-se de un cal. În final a fost prins, judecat şi condamnat la moarte. Într-o cronică a vremii se spune că ar fi „urcat treptele spânzurătorii cu o bărbăţie de necontestat şi cu o vădită căinţă”.

PROCESUL SECOLULUI – RĂPIREA TÂNĂRULUI LINDBERGH

Pe pista aeroportului din Roosevelt, Long Island, Statele Unite, un avion se pregăteşte să decoleze.

Nu are nimic extraordinar. E un monomotor uşor, cum se văd zilnic pe câmpurile de aviaţie la sfârşitul acestor ani 1920.

Extraordinară, în schimb, e destinaţia lui: Paris. Porneşte să traverseze Atlanticul, nici mai mult, nici mai puţin. La bord se află un tânăr de douăzeci şi cinci de ani cu ochi candizi, cu păr zburlit, care arată mai tânăr.

— E nebun! şușotesc cei câţiva amatori care-l văd îndepărtându-se către ocean şi dispărând la orizont…

Suntem în 20 mai 1927. E ora şapte dimineaţa. Treizeci şi trei de ore şi jumătate mai târziu, „nebunul” aterizează pe Le Bourget. Într-o clipă va deveni omul cel mai popular al timpului, un erou de legendă. Charles Lindbergh tocmai a intrat în istorie.

Dar, vai! Cinci ani mai târziu, Charles Lindbergh va

avea o altă întâlnire cu istoria…

Când biruitorul Atlanticului se întoarce în ţară, entuziasmul americanilor ajunge la delir. Modestia şi politeţea eroului cuceresc pe toată lumea. Iar când în mai 1929, Charles Lindbergh se căsătoreşte cu fiica ambasadorului SUA în Mexic, frumoasa Anne Morrow, e un eveniment naţional.

Un an mai târziu, la 27 iunie 1930, când se naşte un fiu, botezat ca şi tatăl său, Charles August, fiecare înregistrează ştirea de parcă ar fi vorba despre familia lui. Un ziar din epocă scrie: „Lindbergh a dăruit un fiu întregii Americi!”

Dar o astfel de glorie se sfârşeşte prin a fi copleşitoare pentru tânăra pereche. Cei doi nu mai pot face un pas fără să fie recunoscuţi. Zeci, sute de oameni se ţin după ei, staţionează în faţa casei lor… Astfel că, după naşterea copilului, Lindbergh se hotărăşte să caute un loc în care să fie mai feriţi de mulţime.

Casa de la Hopewell se ridică iute. Are parter şi un etaj. Sufrageria, salonul, biroul şi bucătăriile se află jos, camerele de dormit – la etaj.

La 1 martie 1932, casa încă nu e terminată, dar perechea locuieşte aici încă de la începutul anului. În această zi, copilul e bolnav. Trebuie să fie dus la bunicii lui, dar, ca să nu răcească şi mai rău, familia Lindbergh preferă să-l ţină la ea.

Spre ora şapte seara, bona, Betty Gow, o tânără englezoaică de douăzeci şi şapte de ani, face baie copilului. Merge mai bine, îşi spune ea, n-o să se întâmple nimic. Mai apoi îi duce la culcare; îi trage peste cămăşuţă o pijama de lână, îi prinde cuvertura de saltea cu ace de siguranţă, ca să nu se dezvelească, îl sărută şi părăseşte camera.

La ora 8, Betty se întoarce. Pruncul doarme liniştit. Ea observă că fereastra nu-i închisă. Încercă s-o împingă, dar nu izbuteşte: lemnul e umed. Cum nu e frig, o lasă întredeschisă.

O răceală uşoară, care a făcut ca băieţelul să nu fie

dus la bunicii lui, o fereastră umedă, care nu se închide, sunt elemente infime, insignifiante. Şi totuşi din cauza lor.se va produce unul dintre faptele diverse cele mai răsunătoare ale secolului XX.

Cu puţin timp înainte de ora zece seara, domnul şi doamna Lindbergh, care-şi iau cafeaua în salon, aud afară un trosnet. E, fără îndoială, o creangă uscată care s-a rupt. Niciunul, nici altul nu-i dă atenţie. Câteva minute mai apoi. Anne Lindbergh urcă în camera ei şi soţul se retrage în biroul său.

În aceeaşi clipă, bona se întoarce să arunc-o privire în camera copilului ca să aibă conştiinţa împăcată. Patul e gol…

Singurul lucru la care se poate gândi Betty Gow e că mama lui l-a luat la ea. Se duce să bată la uşa doamnei Lindbergh. Dar copilul nu e acolo.

De astă dată foarte îngrijorate, cele două femei coboară alergând spre biroul colonelului. Înseamnă că băieţelul e la el. Intră: Lindbergh e singur, scrie.

Toţi trei urcă scările în grabă, năvălesc în cameră… Nu le trebuie mult ca să înţeleagă: urme de noroi pe jos, o scară sprijinită de faţada casei şi, mai ales, un plic de format mic, pe radiator, lângă fereastră: copilul a fost răpit!

Câteva minute mai târziu, poliţiştii sosesc. Primele constatări sunt uşor de făcut. Există mai întâi mesajul pus la vedere, un mesaj foarte ciudat, scris de mână, într-un stil neverosimil. În care greşelile de limbă engleză abundă. Traducerea următoare nu oferă decât o idee vagă despre asta:

Dragă domnule.

Pregăteşte 50.000 de dolari, 25.000 în hârtii de douăzeci de dolari, 15.000 în hârtii de zece dolari, 10.000 de hârtii de cinci dolari. În câteva zile o să te informăm unde duci banii. Te prevenim să nu anunţi poliţia, să nu spui nimic. Copilul e în bună grijă. Semnul scrisorilor pe care o să le primeşti de la noi e sămnătura asta…

Sub text, apare un desen bizar: două cercuri întretăiate, unul albastru şi unul roşu, formând trei goluri. Nu trebuie să fii expert ca să presupui că autorul scrisorii e străin, probabil german. Într-adevăr, pentru a spune „bună”, în locul cuvântului englezesc *good*, autorul a scris cuvântul *gut*.

Pe scrisoare nu sunt amprente. Urmele de paşi nu prezintă nici ele interes. Răpitorul sau răpitorii trebuie să-şi fi învelit pantofii în ciorapi. Scara e, în schimb, mult mai interesantă. E un model foarte special, demontabil în trei bucăţi. Nu-i un articol care se poate găsi în comerţ. E lucrarea unui profesionist. În plus, a şasea treaptă, pornind de jos, e ruptă şi, după cum o dovedesc urmele, omul a căzut la pământ, provocând zgomotul pe care familia Lindbergh l-a auzit în salon. În sfârşit, poliţia găseşte în apropierea scării o daltă de tâmplar.

Aşadar, primele indicii par să ducă spre un tâmplar de origine germană. Dacă au cumva, bineînţeles, au fost lăsate înadins acolo ca să-i încurce pe anchetatori.

A doua zi dimineaţă, colonelul Lindbergh, palid, încordat, ţine o conferinţă de presă plină de dramatism. E gata să accepte toate pretenţiile răpitorilor, le dă cuvântul că nu vor avea neplăceri.

Cât despre opinia publică americană, ea înregistrează evenimentul ca pe o insultă personală. Pe zi ce trece, mii de oameni se vor preface în detectivi amatori, poliţia va fi înecată în denunţuri şi piste false.

Poliţia trebuie să-şi desfăşoare ancheta în aceste condiţii, în acest climat de confuzie colectivă. Una dintre cele mai grele din istoria ei.

Ea se orientează mai întâi către angajaţi! lui Lindbergh. Asta întrucât i se pare evident că răpitorul a avut un complice la faţa locului. Dacă nu, cum a ştiut care-i camera copilului şi, mai ales, cum de a ştiut că în această noapte acesta se află aici, şi nu la bunicii lui? Lindbergh însă e sigur de personalul său e nevinovat şi nu permite să fie interogat. Această poziţie ciudată va face ca mai apoi să

fie grav învinuit şi va stârni multe bănuieli.

Deocamdată, lipsită de personalul casei, poliţia se interesează de cineva foarte apropiat de acesta: un marinar norvegian, Henry Johnson, fost şofer al familiei Lindbergh şi prietenul din prezent al bonei Betty Gow. El venise la vilă pe 28 februarie. Trebuia să revină la 1 martie, ziua răpirii, dar seara îi telefonase lui Betty că nu vine, fără explicaţii.

E destul pentru ca, la 4 martie, poliţia să-l aresteze. Cu atât mai mult cu cât ea descoperă alte două elemente suspecte. Nişte martori au văzut în seara dramei un Chrysler verde în vecinătatea vilei. Or, Johnson are un Chrysler verde şi într-unul din buzunarele maşinii… o sticlă cu lapte.

Un marinar care bea lapte, aşa ceva nu-i de crezut… Precis era pentru un copil! Poliţia îl interoghează pe Henry Johnson, fără menajamente, în timp ce pe stradă e răzmeriţă. Mulţimea dezlănţuită încearcă să ia cu asalt comisariatul.

— Niciun proces! Funia pe loc! Să-l linşăm!

Va fi nevoie de mai multe şarje foarte violente pentru a împrăştia pe toată lumea. Din fericire, întrucât bietul Johnson nu are nicio legătură cu cele petrecute. El are un alibi de neclintit: şi-a petrecut întreaga zi ca şi noaptea de 1 martie la pensiunea de familie la care locuieşte şi mai multe persoane pot să o dovedească. În ceea ce priveşte laptele, pur şi simplu e băutura lui preferată. Henry Johnson e un marinar care bea lapte şi a fost cât pe ce să plătească scump acest lucru…

Între timp familia Lindbergh primeşte un al doilea mesaj semnat cu cele două cercuri cu trei goluri.

Te-am prevenit să nu anunţi poliţia şi vei suporta urmările. Răscumpărarea creşte de la 50.000 la 70.000 de dolari.

Acum, poliţiştii văd apărând la o veche cunoştinţă: Al Capone în persoană.

În momentul de faţă, borfaşul e încarcerat la

închisoarea de la Cook-Contry, însă reputaţia lui rămâne atât de mare că un detectiv n-a şovăit să declare presei că el ar fi putut prea bine organiza şi conduce răpirea din celula sa.

Al Capone prinde mingea din zbor. El îi scrie preşedintelui Statelor Unite că ştie totul şi că e gata să dea lucrurile în vileag. Pune două condiţii: eliberarea lui şi menţinerea prohibiţiei.

Nu trebuie să treacă prea mult timp până se lămuresc lucrurile: Al Capone nu ştie nimic. E lăsat, aşadar, în închisoare şi ancheta se reia de la zero.

Suntem pe 8 martie, la o săptămână după răpire, iar familia Lindbergh n-a putut nici măcar stabili contactul cu cei care au răpit copilul. Disperaţi, dându-şi seama că fiecare zi care trece reprezintă o şansă în minus ca să-şi mai vadă copilul în viaţă, soţii publică în presă o declaraţie plină de spaimă:

Doamna Lindbergh şi cu mine dorim să intrăm în legătură directă cu cei care ne-au răpit copilul. Îi rùgâm stăruitor pe cei care-l deţin să numească un reprezentant care să se poată întâlni cu o persoană din partea noastră şi acceptată de ei într-un loc pe care-l vor fixa.

Acum în sfârşit o să se întâmple ceva. La cererea răpitorilor, întâlnirea e fixată noaptea într-un cimitir din New York. Lindbergh a reuşit să convingă poliţia să nu pregătească o capcană, dar, în ceea ce o priveşte, poliţia a cerut să noteze seriile tuturor bancnotelor. Aviatorul şi şoferul său se opresc la intrarea cimitirului. Iar profesorul Condon, cel care se oferise să facă intermedierea, se duce singur printre morminte, strângând cu mare grijă la piept cutia care conţine 50.000 de dolari.

O umbră se apropie şi extraordinara întâlnire dintre un bătrân profesor cu inimă largă şi unul dintre cei mai înfricoşători gangsteri americani are loc.

E lună plină. Omul îşi ascunde trăsăturile. Arată spre cutie.

— Cât?

Are un puternic accent german.

— 50.000 de dolari.

— Vreau 70.000.

Profesorul argumentează. Soţii Lindbergh nu pot să dea o sumă mai mare. E deja prea mult.

În cele din urmă, schimbul are lor: 50.000 de dolari contra unei scrisori care arată unde se găseşte copilul. Când să dispară, omul precizează că scrisoarea nu trebuie deschisă decât peste trei ore.

Fireşte, Lindbergh nu respectă termenul. El rupe plicul.

Copilul e pe vasul NELLY. E un vas mic, de zece metri. La bord se află două persoane. Ele sunt nevinovate.

Nava se găseşte între Hoerseneck Beach şi Guy Head, lângă Elizabeth Island.

Tatăl sare în avion şi se grăbeşte spre locul cu pricina. Dar acolo nimeni nu cunoaşte un vas cu numele NELLY. Lindbergh străbate zadarnic litoralul în toate sensurile.

La Hopewell, toată lumea e atât de sigură de producerea unui deznodământ fericit, că se pregăteşte o sărbătoare. Pentru prima dată după răpire, în camera copilului fusese aprinsă lumina. Leagănul era pregătit.

Lindbergh se întoarce spre prânz. Singur…

După trei săptămâni scurse fără niciun rezultat, la 9 mai, Lindbergh reuşeşte să convingă guvernul: la cercetări trebuie să ia parte marina americană.

E organizată o adevărată operaţiune de luptă. În afară de iahtul aviatorului, trei hidroavioane, şase contratorpiloare, treisprezece vedete înarmate cu mitraliere, cincizeci de nave de coastă bântuie marea vreme de trei zile.

Lindbergh se întoarce frânt după o zi de patrulare zadarnică la bordul iahtului său. Pe chei îl aşteaptă un ofiţer de poliţie, locotenentul Richard. El se apropie.

— Domnule colonel, cercetările trebuie abandonate.

— De ce? A fost găsit copilul meu?

— Nu… adică… da. Dar e… mort, domnule colonel… într-adevăr, la 12 mai 1932, foarte aproape de vila de la Hopewell, doi camionagii care transportau o încărcătură de lemn au descoperit într-un desiş cadavrul copilului. Bona a recunoscut oficial îmbrăcămintea micului Charles August. Totul s-a sfârşit. Primele constatări medicale nu fac decât să sporească oroarea. Starea cadavrului arată că moartea s-a produs acum două luni şi jumătate, probabil în chiar noaptea răpirii. Întreaga târguială a răpitorilor n-a fost, de la un cap la altul, decât o mascaradă odioasă. Copilul prezintă o adâncitură în cutia craniană determinată de un şoc foarte violent care i-a cauzat moartea. El a fost ucis în pădurea în care a fost descoperit sau a murit accidental chiar în căderea provocată de ruperea scării…

Inutil de spus că de-a lungul Statelor Unite se aude un strigăt de revoltă, de răzbunare. Cel puţin acum, poliţia va putea să acţioneze cu adevărat. Câtă vreme în joc era viaţa copilului, ea se vedea obligată să fie prudentă; nu mai era cazul.

Cu atât mai mult cu cât, în emoţia indescriptibilă care urmează morţii copilului, e votată o lege de urgenţă: „Lindbergh Kidnapp Law”, care dă FBI-ului însărcinarea de a cerceta toate cazurile de răpire. FBI, adică poliţia federală, poliţia statului american, şi nu, ca până atunci, poliţia locală.

Primul element nou intervine la începutul lui iunie 1932 prin apariţia, una câte una, a bancnotelor menite răscumpărării. Răpitorul e o persoană prudentă, le dă drumul puţin câte puţin. Din când în când, o bancă, seara, făcând socotelile, găseşte una. Dar cum să afli cine a adus-o? Iar dacă, din întâmplare, ajungi să descoperi persoana care a depus o bancnotă din preţul răscumpărării, totdeauna e un comerciant onest, care nu-şi aminteşte cine i-a dat-o.

Poliţia urmează deci altă cale şi se întoarce la prima sa idee: să găsească un complice din rândul personalului

de la familia Lindbergh. Foarte curând, crede că l-a descoperit în persoana lui Violette Sharp, o brunetă încântătoare de douăzeci şi şapte de ani, camerista doamnei Lindbergh. Conform verificărilor, ea a fost plecată toată noaptea răpirii şi nu are alibi. E interogată fără menajamente. Se cere precizat faptul că atitudinea cameristei e cel puţin ciudată. Afirmă că în seara aceea a fost cu patru tineri, însă refuză cu încăpăţânare să dea numele lor. Tot ceea ce primeşte să spună e că pe unul dintre aceştia îl cheamă Ernest.

Or, poliţia tocmai a arestat un anume Ernest Brinkert şi crede că a pus mâna pe faimosul necunoscut. Pusă în faţa fotografiei acestuia, Violette izbucneşte în lacrimi. E o mărturisire? Cum s-a făcut cam târziu, poliţiştii decid să amâne continuarea interogatoriului pentru a doua zi.

Dar a doua zi, nu află nimic. De la primele întrebări, Violette Sharp cere să fie dusă la toaletă. Câteva clipe mai târziu este găsită moartă: se otrăvise cu cianură! Să fie o dovadă postumă de vinovăţie? Sau mai degrabă metodele prea brutale de interogare au dat gata o tânără având un echilibru fragil?

În aşteptare, pentru Ernest Brinkert lucrurile stau prost: nu are alibi şi profesorul Condon, fără să-l recunoască, declară că ar putea fi prea bine omul din cimitir.

Ernest Brinkert va fi salvat foarte simplu… de către adevăratul Ernest, Ernest Miller, care vine de bunăvoie să declare adevărul: a petrecut, într-adevăr, seara cu Violette şi cu o pereche de prieteni, ceea ce-i scoate din cauză pe toţi patru. Nu poate să-şi explice în niciun fel sinuciderea prietenei sale. Iar poliţia trebuie să le dea drumul celor doi Ernest.

Acum îşi face apariţia un adevărat personaj de roman. Arthur Barry e un Arsene Lupin al Americii. Temeritatea lui de necrezut a procurat presei articole de neuitat… N-a furat el, în timpul unui bal şi în condiţii rocamboleşti, o avere în bijuterii de la unul din cei mai

bogaţi bancheri din ţară?

Or, în noaptea răpirii, el închiriase o vilă foarte apropiată de cea a soţilor Lindbergh. De ce? Trebuie să se explice. Atunci, în faţa gravităţii excepţionale a acuzaţiei şi sub spectrul scaunului electric, Barry îşi destăinuie alibiul. „Destăinuie” e cuvântul potrivit, căci alibiul său nu e unul oarecare: e vorba de un furt.

În noaptea răpirii, Arthur Barry făcea o „vizită” într-o casă din Concordia, la vreo sută de kilometri de locul răpirii. El dă asemenea detalii şi face astfel de precizări tehnice, că trebuie nu eliberat, ci arestat pentru furt. Va scăpa cu cinci ani de închisoare…

Suntem în octombrie 1932 şi una câte una toate pistele s-au înfundat. Cea mai formidabilă mobilizare poliţienească produsă vreodată într-o afacere criminală n-a dus la nimic.

Anul 1933 trece: nimic nou. Lindbergh şi soţia lui, disperaţi, zdrobiţi, părăsesc frumoasa vilă de la Hopewell, care trebuia să fie cuibul lor de fericire. O donează statului New Jersey: va deveni creşă pentru copiii săraci.

La 15 septembrie 1934, un bărbat se opreşte la o pompă de benzină din Bronx ca să-şi facă plinul. Plăteşte cu un bilet de zece dolari. E un certificat-aur. Cum pompistul face observaţia că, teoretic, certificatele-aur nu mai circulă, răspunde:

— Nu mai circulă? Fugi de-aici! mai am o grămadă acasă.

Individul nu pare om de înţeles şi pompistul nu insistă. Dar notează numărul maşinii şi duce bancnota la poliţie. Ea face parte din banii de răscumpărare.

Poliţiei nu-i e greu să-l identifice pe automobilist. Se numeşte Bruno Hauptmann, locuieşte pe strada 22 în cartierul Bronx. E un tâmplar de origine germană.

După patru zile de filaj, care nu duc la nimic, poliţia se hotărăşte să-l aresteze şi, pe zi ce trece, Bruno Hauptmann devine omul cel mai renumit din Statele Unite.

S-a născut în 1899, la Kamenz, în Germania. În

timpul războiului din 1914 – 1918 s-a purtat ca un erou, dar, întors la viaţa civilă, nu reuşeşte să se adapteze. După numeroase furturi, e condamnat la patru ani de închisoare şi douăzeci de ani de interzicere de stabilire. Astfel că emigrează clandestin în Statele Unite, pentru a începe o viaţă nouă. La început izbuteşte. E un tâmplar priceput: găseşte un aranjament bun. Peste câţiva ani se căsătoreşte cu o compatrioată, Anna Schoffler. Ei se instalează împreună într-o vilişoară din Bronx. Au un copil.

În aparenţă, Hauptmann se prezintă ca un om cuminte. Există, însă, un detaliu ciudat: în 1932, el îşi părăseşte postul de tâmplar la National Lumber Company; şi cu toate că de acum încolo se află în şomaj, nivelul său de trai creşte. Perechea petrece vacanţe în Florida şi chiar îşi cumpără o maşină nouă.

Încă de la prima percheziţie la el, poliţiştii găsesc banii de răscumpărare ascunşi în garaj, sub o scândură. Interogatoriile se succed Hauptmann însă neagă tot şi găseşte răspuns la toate.

— De unde provin bancnotele?

— De la un prieten care mi-a dat o cutie înainte de a pleca înapoi în Germania. Nu ştiam ce se află înăuntru.

— Cum se numeşte prietenul acesta?

— Fish. Isidor Fish.

— Şi unde poate fi găsit?

— A murit.

— Ce potrivească!

— N-am nicio vină, nu eu l-am omorât. După moartea lui, am deschis cutia şi am găsit bancnotele. Cum nu avea moştenitor, le-am cheltuit.

După informaţiile culese, Isidor Fish a existat, într-adevăr. Tuberculos, el s-a întors în Germania şi a murit la sosire. Plecând, i-a lăsat efectiv lui Haptmann o parte din bunurile sale. Aşadar, povestea nu-i cu totul neverosimilă. Trebuie alte dovezi.

Le va furniza scara folosită la răpire, iar ele vor fi

copleşitoare. Ancheta condusă de expertul în lemn Kohler, rămâne un model, o capodoperă de deducţie ştiinţifică. Încă înainte de arestarea lui Hauptmann, domnul Kohler stabilise că lemnul scării nu putea să provină decât dintr-o singură fabrică de tâmplărie: National Lumber Company, locul în care lucra Hauptmann.

Acum, el va putea fi mai precis. Într-una din barele verticale ale scării se află patru găuri. Or, la Hauptmann sunt găsite patru cuie care se potrivesc întocmai. Pe de altă parte, scara n-a putut fi rindeluită decât de rindeaua lui Hauptmann, într-adevăr, lama e uzată şi lasă în lemn striuri imperceptibile, caracteristice şi de neatacat ca şi o amprentă umană.

Şi, pe urmă, în apropiere de locul dramei, a fost găsită această daltă de tâmplar. Or, din sculele lui Hauptmann lipseşte tocmai o daltă de tâmplar.

Şi asta nu-i totul. Percheziţionând şi mai atent casa, poliţia descoperă în spatele uşii unui dulap un număr de telefon, cel al profesorului Condon.

Hauptmann încearcă totuşi să se justifice.

— Eram interesat de afacerea Lindbergh, ca toată lumea. Citisem numărul în ziare şi-l notasem.

Din păcate pentru el, ziarele nu publicaseră niciodată numărul de telefon al profesorului Condon.

Hauptmann continuă să nege cu disperare, dar ancheta s-a terminat. E inculpat oficial, iar procesul se deschide la 2 ianuarie 1935, la Flemington, în New Jersey. E un proces în stil american, adică gigantic, excesiv. Peste două sute de ziarişti din lumea întreagă sosesc în orăşel.

Mulţimea supraexcitată se înghesuie în sala prea mică pentru a cuprinde pe toată lumea. Primul martor e doamna Lindbergh. De cum se prezintă la bară, se lasă o tăcere adâncă.

Cu voce fermă, în ciuda emoţiei violente care se lasă ghicită, ea repetă, la cererea acuzării, circumstanţele răpirii. Când e rugată să recunoască probele, printre care mica pijama de lână a copilului, doamna Lindbergh leşină.

Înţeleaptă, apărarea renunţă la dreptul său de contrainterogatoriu şi cu toţii o lasă pe mamă cu durerea ei.

Şi acum, iată-l pe Charles Lindbergh! Are acelaşi aer de licean înalt cu ochii lui puţin rătăciţi şi părul zburlit. Nu-şi arată cei treizeci şi doi de ani. Poate doar privirea i-a devenit ceva mai gravă, mai dură…

El repetă cele povestite de soţia lui asupra împrejurărilor în care s-a produs răpirea. Când abordează transmiterea răscumpărării, tensiunea creşte. Căci era acolo. La distanţă, dar acolo. Descrie traiectul nocturn prin străzile pustii ale New York-ului, sosirea la cimitir, pe profesorul Condon care se îndepărtează în întuneric purtând cutia în braţe. Apoi, aude în depărtare o voce: „Pe aici, pe aici, profesore!”

Procurorul Willentz se întoarce spre Lindbergh:

— De atunci aţi mai auzit această voce?

— Da, am auzit-o.

— Cui aparţine?

— E vocea lui Bruno Hauptmann.

Bineînţeles, depoziţia lui Lindbergh face o impresie uriaşă. Însă nu e nimic pe lângă cea care va urma, cea pe care o aşteaptă toată lumea, cea a singurei persoane care a vorbit răpitorului, martorul numărul unu…

Profesorul Condon îşi face depoziţia la 9 ianuarie. Curiozitatea publicului e atât de mare, că poliţia cere întăriri.

Cu pasul sportiv, alert, în ciuda vârstei lui şi a părului alb, profesorul se apropie de bară. El relatează cu precizie întrevederea din cimitir. Acum, îl interoghează procurorul.

— Cine era omul cu care aţi stat de vorbă?

Condon se întoarce spre acuzat, îl priveşte drept în ochi şi spune cu glas hotărât:

— E Bruno Hauptmnn!

Apoi vine rândul experţilor. Iar depoziţiile lor continuă să-l zdrobească pe acuzat. Mai întâi e ascultat grafologul Albert Osborn, o autoritate mondială.

Concluziile lui se bazează pe treizeci de piese scrise: paisprezece scrisori privitoare la răscumpărare trimise de Lindbergh şi de profesorul Condon şi şaisprezece alte documente ale lui Hauptmann înainte şi după arestare. E categoric.

— Toate scrisorile cu privire la răscumpărare sunt scrise de acelaşi om. Acest om e Bruno Hauptmann.

El citează o mulţime de dovezi inatacabile. În afara greşelilor de ortografie, e vorba de felul în care sunt formate literele şi cifrele. Nu încape nicio îndoială.

E audiat iarăşi faimosul expert în lemn, domnul Kohler, care îşi repetă demonstraţia pentru juraţi. E sigur, e ştiinţific stabilit că uneltele găsite la Hauptmann au servit la fabricarea scării menite răpirii.

Apărarea lasă să treacă aceşti martori prea exacţi şi se menţine în singurul domeniu care-i e favorabil: complicii posibili ai lui Haupmann. Căci e de necrezut să fi acţionat singur. Cineva trebuie să-i fi dat informaţii asupra locului.

De altfel, atitudinea domnului Lindbergh, care a interzis interogarea personalului său nu e cipdată? Nu acoperă şi el pe cineva? Iar apărarea îi citează pe complici: Isidor Fish, desigur, prietenul lui Hauptmann, care i-ar fi dat banii de răscumpărare înainte de a pleca să moară în Germania, Violette Sharp, cea care s-a sinucis, şi majordomul soţilor Lindbergh, decedat de puţină vreme… E drept că toţi sunt morţi şi nu vor declara contrariul.

Dar avocatul Reilly merge mai departe. El o pune în cauză pe bona Betty Gow. Nu avea ea toate mijloacele pentru a favoriza intrarea răpitorului? Nici profesorul Condon însuşi nu scapă de clocotitorul avocat. Cum se face că el a fost ales intermediar? E dubios.

Dar toate acestea rămân la stadiul de simple ipoteze. Din cei cincizeci de martori ai apărării (trebuie spus că acuzarea citase o sută), niciunul nu poate aduce un început de probă.

Procesul se apropie de sfârşit. Într-o atmosferă de

patimi dezlănţuite, procurorul general Willentz îşi încheie rechizitoriul:

— Asasinul e pe această bancă. Dacă îl eliberaţi, nicio mamă nu-şi va mai trimite mâine la şcoală copilul fără să simtă în inimă o tragică spaimă. Cer pedeapsa cu moartea!

Verdictul e dat la 13 februarie 1935, după unsprezece ore de deliberare. Bruno Hauptmann e declarat vinovat de crimă cu premeditare şi condamnat la moarte.

La 3 august 1936, un an şi două luni după condamnarea sa, Bruno Hauptmann e executat pe scaunul electric. El şi-a susţinut până la capăt nevinovăţia…

În anul 2000, soţia criminalului a intentat proces de reabilitare.

BONNIE ŞI CLYDE

23 mai 1934. Pe un drum lateral, în apropiere de Arcadia (Louisiana), un cuplu de tineri delincvenţi cade sub gloanţele unui grup de poliţişti. Şi, într-o vreme când toată America este pasionată de gangsterul Dillinger, acest obscur fapt divers trece neobservat. Doar câteva coloane în ziarele locale. Timp de treizeci de ani nu va mai pomeni nimeni de Bonnie Parker şi Clyde Barrow.

Dar, în 1963, scriitorul american John Toland dezgroapă amănuntele aproape uitate ale acestei întâmplări în cartea sa „Dillinger days”. Interesul producătorilor de cinema se trezeşte numaidecât şi, urmarea, succesul mondial al filmului lui Arthur Penn, „Bonnie and Clyde”, avându-i ca interpret pe celebrii Warren Beatty şi Faye Dunaway. Dar, dincolo de reuşita filmului, fără îndoială excelent, sociologii insistă cu surprindere la naşterea unui mit. Moda se pune în mişcare: femeile se îmbracă „à la Bonnie Parker”, Brigitte Bardot însăşi înregistrează în duet cu Serge Cainsbourg un cântec pe aceeaşi temă. De ce această frenezie neaşteptată? Fără îndoială pentru că povestea lui Bonnie şi Clyde era tipică pentru atmosfera anilor ’30 care reveneau subit la modă, dar şi pentru că aceeaşi poveste se acorda

perfect cu problemele şi sensibilitatea anilor ’60, cu revolta tinerilor, întoarcere către anarhismul de tip romantic. Şi cine l-ar fi putut întruchipa mai bine decât aceste două fiinţe aflate în dispută cu societatea şi ucise, el la douăzeci şi cinci de ani, ea la douăzeci şi trei, lăsând – ea – câteva poeme pline de nefericire şi revoltă?

Dar, dincolo de mit – el însuşi repede uitat –, care a fost adevărata istorie a lui Bonnie şi Clyde?

Bonnie Parker, născută în octombrie 1910, la Rowena (Texas), îl va întâlni pe Clyde Barrow, în Dallas, în 1930. Pentru el, îşi va părăsi aproape imediat fantomaticul soţ. Nu şi slujba, pe care şi-o pierduse deja din cauza crizei. Fusese ospătăriţă într-un restaurant.

O dragoste sinceră şi împărtăşită, dar repede tulburată. Clyde Barrow este arestat. Bonnie află dintr-odată că amantul ei este căutat pentru comiterea mai multor agresiuni. îl aşteaptă totuşi şi, la liberarea sa, în 1932, se hotărăşte să împartă alături de el o viaţă în afara legii.

Un noroc sfruntat le va permite să scape mult timp capcanelor poliţiei. Dar şi ghinion şi neîndemânare, mai ales în agresiunile lor. Ca să nu mai socotim numărul loviturilor ratate în chip lamentabil. Un ziarist răbdător a calculat astfel că în decursul a doi ani, prada medie provenind din agresiunile lor n-ar fi depăşit… şaisprezece dolari. Aşa încât aceştia s-au reorientat spre prăzi mai uşoare, cum au fost pompele de benzină sau băcăniile. Comic, dar tragic, în acelaşi timp. Un drum presărat cu cadavre. Cel puţin vreo zece, poliţişti mai ales. Şi, în final, două vieţi tinere secerate pe un micuţ drum de ţară.

Celor doi li se vor alătura Buck Barrow, fratele lui Clyde, şi soţia acestuia, Blanche, care, cinstit vorbind, nu-l va însoţi pe soţul ei decât pentru a încerca să-l convingă să-şi schimbe viaţa. În momentele dificile, nu va şti decât să-şi alăture urletele tirurilor mitralierelor. De altfel, Bonnie şi Clyde îşi doriseră întotdeauna un complice. Toţi bărbaţii jucaseră acest rol, succesiv, mai degrabă echivoc,

de tovarăş terorizat, trăind sub autoritatea morală a cuplului, uneori legat pentru a fi împiedicat să fugă, silit să participe atât la agresiuni, cât şi la zbenguielile amoroase în trei, după care Bonnie Parker părea să se dea în vânt.

Primul partener, în toate sensurile cuvântului, a fost un anume Raymond Hamilton, împreună cu care Bonnie şi Clyde îşi multiplicaseră agresiunile în vreo douăsprezece state din Middle West, mai ales Texas, Oklahoma şi Louisiana.

Arestat în Michigan, pe când îşi propusese să-şi viziteze familia, Hamilton va fi judecat rapid. Lista agresiunilor la care participase era atât de lungă că suma condamnărilor atinsese 263 ani de închisoare. Bonnie şi Clyde juraseră să-l elibereze, dar, până una-alta îl înlocuiră cu un hoţ de maşini, în vârstă de 17 ani, William Jones.

Banda lui Barrow avea deja mai multe asasinate la activ şi „reputaţia" sa începea să sporească. Astfel, în aprilie 1933, se refugiază la Joplin (Missouri) unde închiriază un apartament cu garaj. Modul de viaţă al locatarilor intrigă vecinii care cred că au de-a face cu contrabandişti de alcool, aşa încât alertează poliţia. Un grup de poliţişti se deplasează la faţa locului, în după-amiaza zilei de 13 aprilie 1933. Cu o rapiditate şi un reflex extraordinare, banda deschide focul la vederea poliţiştilor ce se apropiau. Doi poliţişti fură împuşcaţi. Poliţia n-a reuşit să pună mâna decât pe un set de fotografii reprezentându-i pe Bonnie şi Clyde etalându-şi cu fală armele, fotografii care aveau să facă turul lumii treizeci de ani mai târziu. Găsiră şi un poem neterminat al lui Bonnie, intitulat „The story of suicide sal".

Banda o ia spre sud, dar, pe 8 iunie, la Wellington (Texas), maşina lor are un accident în cursul căruia Bonnie se alege cu arsuri grave. În iulie, ajung în statul Iowa, unde comit o serie de agresiuni asupra unor pompe de benzină, ceea ce-i va identifica rapid. Părăsesc statul, trec în Missouri şi se ascund într-o tabără de turişti „Red Crown", la Platte City. Recunoscuţi de organizator, sunt

înconjuraţi de poliţie, încă o dată, prezenţa lor de spirit îi va salva dintr-o situaţie disperată. Înainte ca poliţiştii să tragă, banda deschide focul, protejându-se cu ajutorul saltelelor (protecţie contra gloanţelor cu mult mai eficace decât s-ar fi crezut) şi reuşește să intre în maşină împreună cu tovarăşul lor, forţând barajul. Trei poliţişti au fost răniţi, ca şi Buck Barrow.

Banda trece în Iowa şi hotărăşte, de astă dată, ca să diminueze riscurile, să poposească în locuri mai izolate. Dar vor fi descoperiţi cinci zile mai târziu şi surprinşi în locuinţa lor provizorie în apropiere de Dexter (Iowa). Atacul a avut loc pe 24 iunie. Blanche Barrow este capturată. Buke Barrow, rănit deja, este omorât. Dar, un nou miracol: Bonnie, Clyde şi complicele lor Jones reuşesc să scape din încercuirea poliţiştilor. Pentru Jones era deja mai mult decât putea îndura. Va profita de prima ocazie pentru a abandona cuplul şi a se întoarce în Texasul natal. Arestat la scurt timp, a făcut mărturisiri complete.

Având acum nevoie de un nou complice, Bonnie şi Clyde se gândesc să-l elibereze pe Raymond Hamilton care ispăşea pedeapsa la o fermă-penitenciar, din Eastham (Texas). Pe 16 ianuarie 1934, Clyde Barrow, care cunoştea prea bine locurile, căci fusese şi el deţinut acolo, a pătruns în incinta stabilimentului, profitând de ceaţa matinală. Zărind detaşamentul de prizonieri care mergea la lucru, atacă paznicii prin surprindere. Cinci deţinuţi, printre care Raymond Hamilton, au fost astfel eliberaţi.

Bonnie şi Clyde se întovărăşesc cu unul din ceilalţi patru evadaţi, Henry Methvin, care devine complicele lor cunoscut. În compania lui vor ucide, pe 1 aprilie, doi agenţi motociclişti care îi interpelaseră pe un drum, în apropiere de Grapevine (Texas). Acest dublu asasinat îi determină pe poliţişti să isprăvească cu orice preţ cu acest cuplu.

Pe 6 aprilie, alţi doi poliţişti îi surprind pe Bonnie şi Clyde pe un drum izolat, în apropiere de Commerce (Oklahoma). Încă o dată Clyde Barrow trage primul. Unul din poliţişti, Cal Campbell, este ucis. Şeful lui, Percy Boyd,

este rănit şi luat ostatic de gangsteri, care îl vor repune în scurt timp în libertate.

Dar se apropia scadenţa. În mai 1934, Henry Methvin îşi vizitează tatăl care locuieşte în Louisiana. Aceasta, dorind să-şi scoată fiul din situaţia disperată în care se afla, merge la poliţie şi negociază o amnistie sau cel puţin cere indulgenţă pentru fiul său, în schimbul lui Bonnie şi Clyde.

Târgul odată încheiat, cursa este pusă la punct în cele mai mici amănunte. Pe 23 mai 1934, dimineaţa, Bonnie şi Clyde merg fără să bănuiască nimic la tatăl lui Methvin. Aproape ajunseseră, când îl întâlnesc pe acesta pe drum, reparându-şi un pneu. Frânează, nebănuind că după copacii care străjuiesc drumul, un grup de şase bărbaţi îi aşteaptă, conduşi de un fost şerif texan, pe nume Frank Hamer.

Poliţiştii nu făcură mari eforturi pentru a-i prinde vii pe Bonnie şi Clyde. Ţâşniră din ascunzătoare şi, văzându-i pe Bonnie şi Clyde precipitându-se la unison să pună mâna pe arme, declanşară imediat focul. Peste cincizeci de gloanţe ciuruiră maşina şi cei doi fură definitiv ucişi.

„Infernal” sau „romantic”, fiecare are libertatea să judece. Bonnie şi Clyde, ajunşi la capătul destinului lor, au avut în final parte de aceeaşi soartă, pe care Bonnie o prevăzuse cu vreun an în urmă când trimisese ziarelor poemul ei „Povestea lui Bonnie şi Clyde”, ce se încheia într-o notă pesimistă: „Moartea îi aşteaptă pe Bonnie şi Clyde”.

FBI CONTRA LUI DILLINGER

America anului 1933. Marea recesiune economică. Roosevelt se află la primul său mandat. În aşteptarea unor vremuri mai bune, criza a atins paroxismul şi milioane de şomeri rătăcesc în căutarea unui loc de muncă. Epocă dificilă. Chiar dacă preşedintele a ştiut să vorbească despre umanism şi speranţă, realitatea cotidiană a rămas nemiloasă.

Pentru gangsteri, acelaşi lucru. Criză şi şomaj.

Acelaşi an 1933 este o dată fatidică, marcând sfârşitul unei epoci „uscate”, provocată de abolirea Legii Volstead care, în 1919, instituise prohibiţia băuturilor alcoolice. Destinată să regenereze moravurile americane, măsura avusese efectul contrar: un val de imoralitate fără precedent, corupţie, crime, în jurul bănosului trafic cu alcool, încurajat tacit de populaţie. Lipsiţi în chip brutal de această mană cerească, mulţi gangsteri se vor reconverti în afacerile cu jocuri de noroc, prostituţie, droguri, iar alţii se vor deda unor operaţiuni brutale, căutând banii acolo unde se mai aflau încă: la oamenii bogaţi pe care îi răpesc (dacă nu sunt ruinaţi), în băncile pe care le jefuiesc (dacă nu au dat încă faliment).

Biroul Federal de Investigaţii, condus de 1924 de John Edgar Hoover, nu este încă decât un compartiment subordonat Departamentului Justiţiei din Washington. Mijloacele de care dispune şi atribuţiile sale sunt încă limitate: numai 250 de agenţi, care nu au dreptul de a purta armă, iar pentru arestări, recurg la sprijinul poliţiilor locale. Competenţa lor se limita doar la crimele şi delictele „federale”. Şi nu gravitatea era cea care transforma o crimă „locală” într-una „federală”, ci doar faptul că frontiera unui stat fusese trecută de criminal sau de criminali. Această situaţie urma să se schimbe rapid după „masacrul din Kansas City”, în 1933, care costase viaţa mai multor poliţişti, când agenţii federali au primit în sfârşit arme, iar în 1934 atacul băncilor era declarat crimă federală. Şi tot agenţilor federali urma să le revină sarcina de a stârpi gangsterismul în floare.

INAMICUL PUBLIC NUMĂRUL UNU

Din galeria portretelor marilor criminali ai Statelor Unite din cursul acestor ani, John Dillinger este cu siguranţă cel mai cunoscut. Multe elemente au contribuit la viitoarea sa legendă. Un fizic atletic, o faţă cu trăsături aspre, care aducea într-o oarecare măsură cu cea a lui Humphrey Bogart, o îndrăzneală practic fără limită şi un sarcasm nemaiîntâlnit.

John Dillinger se născuse în 1903, la Indianapolis. Mama sa murise când acesta avea trei ani. Tatăl său, care ţinea o mică băcănie, se recăsătorise destul de repede şi se mutase într-un orăşel din statul Indiana, la Mooresville. Relaţiile dintre John şi tatăl său nu fuseseră prea strălucite şi educaţia sa suferise de un exces de indiferenţă şi severitate, începuse prin a comite câteva delicte minore, apoi în 1924 se căsătorise, dar această căsătorie nu reuşise să-l facă mai aşezat. În septembrie 1924 se făcuse vinovat de atac cu mână armată, în oraşul vecin, Martinsville. Un detaliu pe care psihanaliştii nu au pierdut ocazia să-l fructifice, victima lui fusese, ca şi tatăl său, un băcan… Eşecul a fost lamentabil, victima reuşind să-şi pună pe fugă agresorul care fusese arestat a doua zi. Procurorul districtual îl sfătuise pe Dillinger să pledeze vinovat, sperând în indulgenţa tribunalului, dar acuzatul a primit pedeapsa maximă. Comportându-se ca un deţinut-model, a fost eliberat pe cuvânt după nouă ani de detenţie. Între timp, soţia sa obţinuse divorţul. Dar şederea în închisoare i-a folosit pentru a face cunoştinţă cu cei care urmau să devină primii săi complici: Homer van Meter, Harry Pierpont, Charles Makley, Russel Clark, John Hamilton. După eliberare, se întorsese la Mooresville, având aerul unui om care se căieşte amarnic pentru faptele sale. În fond, hotărârea lui era deja luată şi adevărata sa carieră de criminal putea să înceapă.

Din prima bancă devalizată, „National Bank” din New Carlisle (Ohio) fură 10.000 de dolari. Urmează alte atacuri executate cel mai adesea cu neîndemânare şi în compania unor complici lipsiţi de experienţă. Dillinger începe să se gândească din ce în ce mai serios să-şi înfiinţeze o bandă adevărată, împreună cu tipii pe care-i cunoscuse în penitenciarul din Michigan City. Van Meter fusese liberat pe cuvânt cam în acelaşi timp cu el, dar ceilalţi rămăseseră în închisoare.

Se împrietenise cu Mary Longnaker, sora unuia din foştii lui parteneri de detenţie, şi va pune la punct

evadarea prietenilor săi. Ceea ce nu-l împiedică să devalizeze între timp „First National Bank” din Montpellier (Indiana), apoi o altă bancă din Bluffton (Ohio). Reuşeşte să trimită, pe deasupra zidurilor închisorii Michigan City, câteva revolvere destinate evadării amicilor săi.

Ghinion! Dillinger este identificat ca autor al atacurilor băncilor şi şeful poliţiei din statul Indiana, Matt Leach, îl căuta. Pe 22 septembrie 1933, poliţiştii, oare aflaseră de legătura lui cu Mary Longnaker, îi întind o capcană la domiciliul acesteia şi Dillinger fu arestat fără să opună rezistenţă. Ironia sorţii făcea să se întoarcă la închisoare chiar în clipa când complicii săi erau pe punctul să iasă de acolo, prin grija neprecupeţită a lui Dillinger. Şi într-adevăr, patru zile mai târziu, Pierpont, Clark, Makley Hamilton şi alţi şase deţinuţi reuşiră să evadeze din închisoare, descărcându-şi pistoalele în gardianul-şef, director şi apoi în gardienii de la poarta principală.

BOMBA LUI DILLINGER

Cum îi erau îndatoraţi, evadaţii decid să-l ajute, la rândul lor, pe Dillinger. Şi, pe 12 octombrie, Dillinger, care fusese transferat în Ohio şi încredinţat şerifului Jess Sarber, este eliberat de camarazii săi, asasinându-l, cu această ocazie, şi pe şeriful Sarber care le opusese rezistenţă. Banda lui Dillinger era de-acum constituită. După ce-au făcut rost de oameni, urmau să facă rost şi de arme. Le vor procura atacând şi devalizând două posturi de poliţie din statul Indiana. Şi totuşi, între două atacuri de bănci, banda ducea o existenţă liniştită, la Chicago, unde Dillinger avea o nouă amantă, Evelyne Frechette, o tânără pe jumătate indiancă.

Dar poliţia era pe urmele lor, ziarele scriau despre faptele săvârşite. Trădat de un informator, Dillinger, numit acum de ziare „Inamicul public numărul unu”, abia reuşeşte să scape. La jumătatea lui decembrie, John Hamilton, surprins într-un garaj unde i se repara maşina, reuşeşte să fugă, ucigându-l pe brigadierul William Shanley. În ciuda creării unei „brigăzi speciale pentru

capturarea lui Dillinger”, acesta îşi urma netulburat fărădelegile. La sfârşitul anului 1933, atacă „American Bank and Trust Company”, în Wisconsin. Gangsterii nu reuşesc să scape decât luând ostatici. Ianuarie 1934. Nou atac asupra „First National Bank” din estul oraşului Chicago (Indiana). Lucrurile iau o întorşătură proastă. Se lasă cu împuşcături. Hamilton este rănit. Agentul William O’Malley este ucis de Dillinger. Primul asasinat.

După această lovitură, banda hotărăşte că ar fi mai prudent să plece în Arizona, unde Dillinger şi complicii săi urmau să joace rolul unor turişti cumsecade. Dar, dintr-o incredibilă neşansă, hotèlul unde Makley şi Clark trăseseră a fost distrus de un incendiu şi un pompier recunoscuse doi din clienţii salvaţi din flăcări, ale căror chipuri le văzuse într-o revistă. Fură reperate destul de repede toate celelalte ascunzători. Pe 25 ianuarie 1934, poliţia locală din Tucson reuşește ceea ce în zadar încercaseră toate poliţiile din Middle West: arestarea lui Dillinger şi a trei dintre complicii săi. Prima bandă se dezmembrează. Câteva state îşi disputau gangsterii arestaţi. În final, Dillinger fu atribuit statului Indiana pentru a răspunde de asasinarea agentului O’Malley, în timp ce complicii săi fuseseră transferaţi în Ohio, pentru a da socoteală de asasinarea şerifului. Dillinger a fost dus la închisoarea Crown Point, unde ziariştii şi cameramanii îl aşteptau ca pe o vedetă. Fu intervievat şi apoi pus să pozeze în compania Lilianei Holley, tânăra femeie-şerif din comitat, însărcinată cu garda lui, şi a lui Robert Estill, procurorul general al statului Indiana. În euforia generală, procurorul, care jurase să-l trimită pe Dillinger pe scaunul electric, îl lasă pe acesta din urmă să-i aşeze familiar braţul pe după umăr. Scena, imortalizată pe un clişeu, a iscat un adevărat scandal şi a dus la ruinarea carierei politice a lui Robert Estill. Procurorul n-a mai avut timp, pentru consolare, nici să-l judece pe prizonier pentru că, pe 3 martie 1934, Dillinger evada de la Crowe Point în nişte condiţii absolut incredibile. Pusese sub nasul gardianului un revolver

(despre care nu s-a stabilit niciodată cu certitudine dacă fusese o imitaţie din lemn sau o armă veritabilă procurată de avocatul lui). Dar şase uşi ferecate şi 30 de oameni înarmaţi îl separau pe Dillinger de libertate. Reuşi imposibilul, neutralizând succesiv gardienii, dezarmându-i, făcând să i se deschidă grilajele unul după celălalt. În final, ieşi însoţit de un coleg de detenţie, un negru, şi plecă „împrumutând" maşina şerifului Liliane Holley.

Ajunse la Chicago, comiţând o gravă imprudenţă. Trecând frontiera unui stat, la bordul unei maşini furate, se făcea vinovat de un delict federal, aşa încât de acum înainte, FBI-ul era pe urmele sale, devenind astfel inamicul public numărul unu pe tot teritoriul SUA.

O NOUĂ BOMBĂ, NOI ATACURI

Prima grijă a lui Dillinger a fost să reconstituie banda şi urmarea fu un val de bănci jefuite. Dar, în cursul unor tiruri, Dillinger şi unul din gangsteri fură răniţi. Banda se dispersează din nou pentru a scăpa de urmărire. Dillinger şi Evelyn Frechette închiriază un apartament şic, dar comportamentul lor bizar sfârşește prin a-l intriga pe proprietar, care alertează FBI-ul. Reuşesc din nou să scape printre focuri de mitralieră şi pe 13 aprilie, Dillinger atacă postul de poliţie din Warsaw (Indiana), pentru a fura veste antiglonţ. Rana de la picior îl stânjeneşte. Consultă un doctor din Louisville, care-l recunoaşte. Acesta previne poliţia că pacientul său va reveni la consult pe 17 aprilie. FBI-ul este prezent la întâlnire, dar Dillinger, nu. Un ziar local, incapabil să reziste tentaţiei unei ştiri-bombă, tipărise în prima pagină câteva rânduri despre capcana întinsă lui Dillinger.

La scurt timp, prietena lui, Evelyn Frechette, recunoscută de oamenii FBI într-un restaurant din Chicago, este arestată. Laţul se strânge, gangsterii hotărăsc să se dea la fund şi să fugă în nordul Wisconsinului, stat limitrof cu Canada, într-un han izolat. Proprietarii hanului „Little Bohemia" nu întârziară însă să-şi identifice clienţii şi previn poliţia. Mai multe zeci de

agenţi federali, echipaţi cu veste antiglonţ şi mitraliere, se îngrămădiră în două avioane speciale, care aterizează pe un aeroport din apropiere.

22 aprilie. La căderea întunericului. Ninge. Trei maşini ticsite cu agenţi federali se apropiară încet de han, cu farurile stinse. împuşcăturile încep din ambele părţi, dar gangsterii fug prin spatele hanului. Poliţiştii trag încă multă vreme, fără să-şi dea seama că vânatul le-a scăpat.

Pentru banda lui Dillinger lucrurile nu merg prea strălucit. Rana lui Hamilton se cangrenează, provocându-i moartea, după o lungă agonie. Dillinger şi Meter recurg la serviciile a doi chirurgi din Chicago care încearcă, fără un rezultat spectaculos, să le modifice trăsăturile feţei şi amprentele. Precauţie deloc inutilă căci pe capul lui Dillinger se pusese un premiu de 5.000 dolari. Apoi, Tommy Carrol, semnalat la o pompă de benzină, fu interpelat de doi poliţişti şi împuşcat în momentul în care acesta pusese mâna pe armă. Şi totuşi, banda avea nevoie de bani, astfel încât pe 30 iunie 1934, Dillinger împreună cu alţi doi atacă „Merchants National Bank” din Indiana. Rezistenţa neaşteptată a funcţionarilor şi a poliţiştilor făcură operaţiunea confuză. Agentul Wagner, care dirija circulaţia fu ucis de către gangsteri. Prada – mediocră. Acest eşec pe jumătate fu ultimul holdup al lui John Dillinger…

SFÂRŞITUL FILMULUI

Dillinger se ascunse la Chicago, îşi lăsă mustaţă, îşi luă numele de Jimmy Lawrence şi se împrieteni cu o ospătăriţă dintr-un restaurant, Polly Hamilton. Ar fi dus o viaţă liniştită dacă Polly n-ar fi avut o prietenă, o anume Anna Sage, o femeie de vreo 40 de ani, de origine română, care ţinea un bordel şi care era pe cale să fie expulzată. Fără îndoială, recunoscându-l pe Dillinger, văzu un prilej de a evita expulzarea, arătându-se cooperantă. Se prezentă la poliţia din estul oraşului Chicago, care o puse în legătură cu doi agenţi FBI. Potrivit informaţiilor ei, Dillinger urma să le ducă la cinema, pe ea şi pe Polly, într-

una din serile următoare.

Pe 22 aprilie 1934, Anne Sage telefonează poliţiştilor că în seara respectivă urmau să meargă toţi trei la cinematograful „Biograph”.

Înăuntru, o căldură înăbuşitoare. În sală, un film cu gangsteri, „Manhattan Melodrama”, cu William Powell, care-l trimite pe Clark Gable pe scaunul electric. La sfârşitul filmului, printre spectatori, agenţii o identifică pe Anna, îmbrăcată în rochie roşie, aşa cum promisese. Alături de ea, un cuplu ca oricare altul. Poliţiştii îl încadrează. Brusc, bărbatul scoate revolverul şi fuge. Câţiva metri mai încolo, John Dillinger cade ucis pe trotuar, cu corpul ciuruit de gloanţe.

Vestea se răspândeşte cu viteza fulgerului. Ziariştii (unul dintre ei se dăduse drept medic legist), curioşii, asediază morga. Au fost admişi, în cele din urmă, să defileze prin faţa cadavrului.

Nimic nu-i lipsise lui Dillinger pentru a intra în legendă. Nici chiar faptul de a fi fost trădat de o femeie. Cât despre Anna Sage, „femeia în roşu”, aceasta n-a obţinut prea multe avantaje. A încasat prima promisă, dar i s-a menţinut mandatul de expulzare, fiind silită să se întoarcă în România.

CAZUL WEIDMANN – ŞASE ASASINATE CU ARME DE FOC

În rândurile care urmează vă prezentăm un caz. petrecut în vara anului 1937, într-una din suburbiile Parisului. Este vorba despre Eugène Weidmann care s-a făcut vinovat de şase asasinate cu arme de foc. Investigaţiile poliţieneşti care au dus la descoperirea lui ar putea fi folosite în şcolile de poliţie ca un model de anchetă.

ULTIMUL CONDAMNAT… EXECUTAT ÎN PUBLIC

Memoria colectivă nu a uitat „Afacerea Weidmann” care, puţin înainte de război, a aruncat o lumină crudă asupra unui tip de asasin care, în epoca noastră, ar fi numit după modelul american „serial killer” (ucigaş în

serie), atât pentru a defini modul său de acţiune, cât şi pentru a evoca succesul său în mijlocul de informare în masă şi în serialele de televiziune. La rândul său, poliţia a făcut din acest caz un subiect de studiu şi de reflecţie asupra profilului psihologic al asasinului multirecidivist, dar în acelaşi timp şi un model de perfecţiune privind metodele scrupuloase folosite pentru arestarea psihopatului.

Weidmann va rămâne în istoria Franţei ca ultimul condamnat la moarte executat în public. Din cauza unor scene de isterie manifestate cu ocazia decapitării sale, în zorii zilei de 17 iunie 1939, în faţa închisorii Saint-Pierre din Versailles, Justiţia a hotărât ca execuţiile să se facă numai în spatele zidurilor închisorilor.

ÎNTÂMPLĂRI INEXPLICABILE

Afacerea, care a ţinut cu sufletul la gură întreaga Franţă, a început pe 21 iulie 1937, odată cu dispariţia inexplicabilă a unei încântătoare dansatoare americane, în vârstă de 21 de ani, Joan de Koren, care locuia într-un mare hotel de pe bulevardul Haussmann din Paris. După întâlnirea cu un tânăr elegant, în holul hotelului, tânăra s-a evaporat. În cursul verii, fratele ei, venit din Statele Unite, a încercat să rezolve cazul, dar fără rezultat, în ciuda celor 25.000 de franci oferiţi unor eventuali informatori.

Altă întâmplare inexplicabilă a fost descoperirea, pe 6 septembrie la marginea D.N. 20, a cadavrului lui Joseph Couffy, un şofer de taxi ucis cu un glonţ în ceafă. Cadavrul fusese întins pe iarbă, cu un ziar deschis acoperindu-i faţa. Un alt asasinat misterios a fost cel al unui tânăr agent bursier, Roger Leblond, găsit pe 16 octombrie, pe o stradă din Neuilly, în maşina sa verde, cu toate farurile aprinse; fusese împuşcat în ceafă cu un glonţ de acelaşi calibru. Detaliu surprinzător: cadavrul se afla în partea din spate a autovehiculului, pe un pat de frunze moarte şi pe jumătate înfăşurat într-o pânză de saltea. Cele două victime aveau buzunarele golite până la ultima centimă.

Un alt caz a fost cel al lui Raymond Lesobre, un

agent imobiliar din Saint-Cloud, care, în ziua precedentă crimei, 27 noiembrie, a arătat una din vilele din zonă unui tânăr cu un puternic accent străin. Găsit culcat pe burtă în pivniţa vilei Mon Plaisir, la intersecţia străzilor Belmontet şi Longchamp, nenorocitul fusese doborât în acelaşi fel ca predecesorii; toate buzunarele îi fuseseră întoarse pe dos. Pornind de la această crimă, Siguranţa din Seine-et-Oise, acţionată de Parchetul din Versailles – avându-l în frunte pe celebrul Marcel Sicot –, a putut ajunge la asasin, datorită unei mici cărţi de vizită uitate pe biroul lui Raymond Lesobre, pe care asasinul venise să-l vadă, cu două zile în urmă, interesându-se de aceeaşi vilă.

CĂRŢILE DE VIZITĂ

Acest amănunt ar fi trecut neobservat fără conştiinţa profesională a secretarei, d-ra Levogelein, care a pus cartea de vizită într-un sertar. S-a descoperit că această bucăţică de carton nu conţinea identitatea asasinului – ar fi fost prea frumos –, ci doar pe cea a unui emigrant german care locuia la Nisa unde lucra ca agent comercial: Arthur Schott. Interogat de poliţia locală, acesta a declarat că a încredinţat câteva cărţi de vizită unui nepot care locuia la Paris, Fritz Frommer, care dispăruse de 15 zile.

Fiind evreu şi opunând rezistenţă naziştilor, Frommer fusese închis, în urmă cu un an, la Frankfurt, după care fugise în Franţa pentru a căuta adăpost. În cursul verii, după spusele altui unchi, Hugo Weber, agent imobiliar parizian, tânărul reluase prietenia cu o veche cunoştinţă din închisoare, un german de aceeaşi vârstă, care îşi spunea Karrer. Weber îl auzise pe nepotul său spunând că acesta era tot agent imobiliar şi că locuia la Saint-Cloud, într-o vilă închiriată.

Marcel Sicot, un temut vânător de asasini, a exploatat informaţia împreună cu adjuntul său, comisarul Prinborgne. Lansându-i pe teren pe cei trei copoi favoriţi, inspectorii Poignant, Vedrenne şi Bourquin, nu a întârziat să-l localizeze pe asasin, într-un cartier din La Celle Saint-Cloud. şi, în ziua de 8 decembrie, lovitură de teatru:

ultimul act al anchetei. Examinând o vilă numită La Voulzie, în strada Pigault Lebrun, cei trei inspectori, care văzuseră două maşini în curte, dintre care una era marca Celtaquatre, de acelaşi tip ca a lui Raymond Lesobre, sunt abordaţi de locatar, un tânăr cu aspect plăcut, care, jucându-se cu un caniche, i-a invitat să intre, după ce le-a examinat cărţile de vizită.

Odată ajunşi în salon, gazda care îi conducea, se întoarse brusc, cu un automat în mână şi trage trei focuri. Un glonţ străpunge umărul inspectorului Poignant, altul îi găureşte pălăria lui Bourquin, iar al treilea se înfige în perete. Atunci, inspectorul Bourquin, care cântărea 110 kilograme, se lăsă să cadă peste bandit. În cădere reuşește să pună mâna pe un ciocan care se afla pe o măsuţă joasă şi să-i aplice gangsterului o lovitură la cap, acesta prăbuşindu-se leşinat.

UCISĂ PENTRU 300 DE FRANCI

Interogat de Marcel Sicot, suspectul pretinde că se numeşte Eugène Weidmann şi recunoaşte cu uşurinţă comiterea a şase asasinate, dintre care două înfăptuite cu ajutorul unui complice francez, numit Roger Million, pe care îl cunoscuse la închisoarea din Frankfurt. În ceea ce-l priveşte pe „prietenul” său, Fritz Frommer, acesta zace în pivniţa vilei La Voulzie, la câţiva centimetri sub pământ, ca şi Joan de Koren, îngropată chiar în faţa peronului. Spre deosebire de Fritz, omorât cu un glonţ în ceafă, tânăra americană, invitată, pe 21 iulie, să bea un ceai, fusese strangulată. „Se pregătea să plece. Ajutând-o să-şi pună mantoul, mi-a venit ideea”. Cealaltă victimă, neînregistrată, era o tânără infirmieră din Strasbourg, Janine Keller, îngropată în pădurea Fontainebleau.

De o mare distincţie, cu un caracter romantic, citindu-l pe Goethe la tot pasul, frumos ca un înger negru, Weidmann şi-a uimit contemporanii din cauza caracterului „vaporos” al mobilului crimelor comise. Janine Keller a fost asasinată pentru 300 de franci, ca şi Fritz Frommer. Raymond Lesobre avea numai câteva bancnote în buzunar,

ca şi Joseph Couffy. Numai Roger Leblond, cu cei 5.000 de franci, ar fi putut constitui un mobil valabil. Ce l-a împins deci pe Weidmann să comită atâtea crime într-o perioadă atât de scurtă de timp? Răspunsul poate fi dat de psihiatru. Remarcând abundenţa caselor şi *a* agenţilor imobiliari în această poveste, putem spune că adevăratul mobil al omorului ar putea fi dorinţa asasinului de a-şi găsi un loc sub soare.

MASACRUL DIN KANSAS CITY

Hot Springs, 1933. Este locul preferat de vilegiatură al tuturor criminalilor. Iar, în ceea ce-l priveşte pe şeful poliţiei locale, trebuie spus că nu se prea sinchiseşte de asta, principalele sale preocupări fiind prosperitatea afacerilor casei de toleranţă pe care o patronează metresa sa şi încasarea „porţiei" ce-i este rezervată din profitul vânzătorilor de maşini furate. Atmosfera e de aşa natură încât atunci când agenţii FBI reperează aici un cunoscut criminal, George Nash, acuzat de furturi cu mâna armată şi omoruri, preferă să-l răpească decât să apeleze la ajutorul şerifului local.

Totuşi „răpirea" n-a rămas neobservată. Căci, se ştie, pe atunci pegra americană era organizată ca un adevărat stat în stat, cu ierarhiile şi ordinele sale. Existau ţipi însărcinaţi cu recrutarea „cadrelor", cu asigurarea informaţiilor sau stabilirea micilor şefi locali. Tocmai unul dintre aceştia din urmă, crezând că e vorba de o răpire reală, previne întreaga lume interlopă a oraşului. Faptul nu surprinde: s-a întâmplat deseori ca unele bande să procedeze la răpirea unor „confraţi", în vederea răscumpărării, sigure că aceştia nu vor apela la ajutorul poliţiei. De această dată gangsterii vor apela însă la „şeriful lor", Verne Miller, care este însărcinat cu eliberarea lui Nash. Dar zadarnic face Miller apel la toate bandele din oraş: nimeni nu e amator să-l secondeze în operaţiunea de salvare. În cele din urmă, reuşeşte să contacteze doi „ucigaşi cu simbrie" dispuşi să acţioneze.

Între timp, Nash şi cei doi poliţişti care l-au capturat

şi-au abandonat maşina şi au luat trenul, asta şi pentru că agenţii s-au plictisit cu sâcâielile poliţiilor locale. Apoi când trenul soseşte la Kansas City, alţi patru poliţişti îl aşteaptă pe preţiosul deţinut pe peron să-l îmbarce pe locul din faţă al uneia dintre cele două maşini cu care au venit să-l preia. E momentul în care, cu întârziere, soseşte şi comandoul care trebuia să-l elibereze pe Nash. Începe un schimb de focuri infernal, cinci morţi, doi răniţi. Nash însuşi, pe care „salvatorii" nu l-au recunoscut deoarece îşi făcuse o operaţie estetică (pentru a scăpa de poliţie), este ucis.

PANTOFI PENTRU…
LUMEA DE DINCOLO

Budapesta 1950. Războiul a trecut, dar urmele sale se văd încă, mai ales în sărăcia care-şi face loc prin ochii mari ai vitrinelor. Din când în când însă produsele străine reapar şi atunci interminabile cozi marchează interesul general ba pentru impermeabile englezeşti, ba pentru şosete italiene.

Dar, iată, astăzi s-au pus în vânzare pantofii spanioli. Şi la un preţ care desfide orice concurenţă: de câteva ori mai mic ca orice produs autohton. Aşa că nu-i nicio mirare că, încă de la prima oră, magazinele unde au fost puşi în vânzare sunt luate cu asalt şi cozile, departe de a se subţia, se îngroaşă mereu, iar numărul solicitanţilor creşte pe măsură ce toţi cei care au reuşit să pună mâna pe o pereche pleacă fericiţi.

O săptămână mai târziu însă, consternare: la contactul cu prima ploaie tălpile s-au dezlipit ca nişte foi de ceapă. Urmează din nou cozi la magazine, de astă dată pentru a reclama proasta calitate a produsului, apoi la poliţie. Una, două, o sută, reclamaţiile se adună vrafuri, vrafuri şi afacerea promite să devină cea mai mare escrocherie a anului. Ancheta demarează cu destule dificultăţi, căci e vorba de o chestiune care îşi are rădăcinile în Spania, or, între poliţiile dintre cele două ţări cooperarea nu-i dintre cele mai lesnicioase. Oricum, în cele

din urmă lucrurile încep să se lămurească, marele scandal stingându-se încet-încet, cumpărătorii, mai ales cei care avuseseră „şansa” să cumpere mai multe perechi din acei pantofi chilipir rămânând cu regretele eterne ale păgubaşilor dintotdeauna şi de pretutindeni. Şi dacă am folosit formula „regrete eterne” consacrată pentru a însoţi în genere ultima călătorie a unei persoane oarecare, n-am făcut-o întâmplător. Pantofii cu pricina proveneau dintr-un stoc produs (la o cincime din preţ I), destinat să fie folosit pentru a încălţa în exclusivitate morţii de serviciile de pompe funebre, aşa încât fabricantul n-a fost deloc preocupat de rezistenţa… tălpilor. Căci morţii, se ştie, merg destul de puţin.

DOUĂ CAZURI REZOLVATE
DE SERVICIUL SECRET AMERICAN

Cu un nume înşelător, ce poate trimite cu gândul la activitatea de spionaj, Serviciul Secret American reprezintă de fapt o unitate specializată în combaterea unei criminalităţi extrem de particulare, dar care, prin efectele sale, ar putea crea mari prejudicii statului: falsul de monedă.

De altfel, începuturile acestui serviciu, cu nume atât de enigmatic, trebuie căutate tocmai în perioada războiului civil când, în Statele Unite, o treime din moneda aflată în circulaţie era, conform estimărilor, falsă.

În epocă, bancnotele erau imprimate de mai multe bănci, în formate diferite, ceea ce desigur că uşura activitatea falsificatorilor, o monedă naţională unică fiind adoptată abia în 1863. Dar şi această nouă bancnotă, numită în mod obişnuit „greenback” (bancnota verde), nu a întârziat să fie falsificată, ceea ce a obligat guvernul să-şi ia propriile măsuri de protecţie. Şi, astfel, la 5 iulie 1865, în cadrul Departamentului Trezoreriei (Treasury Departament), secretarul de stat de la finanţe, un anume Hugh McCulloch, a creat S.S.A., cu misiunea expresă de a-i combate pe falsificatori şi de a readuce încrederea publicului în moneda naţională. O misiune pe care agenţii

acestui prim-serviciu american de poliţie federală au îndeplinit-o cu brio: după cinci ani, numărul bancnotelor false aflate în circulaţie scăzuse la jumătate.

În cele ce urmează vom prezenta câteva dintre cele mai spectaculoase cazuri rezolvate de această poliţie mai mult decât centenară care, şi astăzi, se bucură de prestigiul uneia dintre cele mai eficiente din lume.

FURTUL TRUPULUI LUI LINCOLN

O afacere care a rămas unică în analele Serviciului Secret s-a derulat în 1876, atunci când agenţii săi au reuşit să-l captureze pe Ben Boyd, un notoriu falsificator de ban:

El a fost condamnat pentru fals de bancnotă şi expediat să-şi execute pedeapsa de 10 ani în închisoarea din Joliet. Cu Boyd dincolo de gratii, complicii săi au intrat repede în criza financiară, stocu1 lor de dolari falşi epuizându-se fără să mai existe altcineva în măsură să le fabrice bancnote noi. Atunci, doi dintre membrii bandei, Jack Hughes şi Terence Mullen, au avut o idee într-adevăr trăsnită, menită să-l scoată pe Boyd din penitenciar. Ei urmau să meargă în cimitirul Oak Ridge din Springfield (Illinois), unde era înmormântat Abraham Lincoln, şi să fure trupul fostului preşedinte. După care aveau să condiţioneze înapoierea rămăşiţelor pământeşti ale ilustrului defunct de eliberarea lui Boyd.

Serviciul Secret a reuşit să afle de acest plan rocambolesc şi s-a decis să fie contactat Robert T. Lincoln, singurul fiu în viaţă al fostului preşedinte, deoarece investigarea unor infracţiuni de acest gen nu intra în sfera de competenţă obişnuită a agenţiei. Acordul odată primit, S.S.A. şi-a asigurat colaborarea unui detectiv devenit celebru pe timpul războiului civil, Allan Pinkerton.

Cu ajutorul câtorva lucrători ai poliţiei locale, agentul Serviciului Secret însărcinat cu rezolvarea cazului a pregătit o ambuscadă pentru a-i prinde pe răufăcători în flagrant delict.

Şi astfel, în 7 noiembrie 1876, seara, oamenii legii s-au postat la pândă în apropierea mormântului, aşteptând

în întuneric.

După vreo două ore, hoţii au apărut şi au pătruns în cavou. Cu ajutorul unor leviere, ei au reuşit să ridice uriaşa dală de piatră care acoperea sicriul. Un foc de armă, tras accidental de unul dintre poliţişti, a declanşat un veritabil infern, toţi poliţiştii crezând că hoţii îi atacă, ripostând. De pe urma confuziei create au profitat cei doi răufăcători, care au reuşit să se piardă în noapte.

Peste câteva zile, Mullen şi Hughes au fost totuşi capturaţi şi condamnaţi la câte un an de închisoare, pentru profanare de morminte.

Interesant de notat, acest succes al Serviciului Secret nu s-a bucurat de prea mare atenţie din partea presei, majoritatea ziarelor fiind în întregime ocupate de articole consacrate alegerilor care tocmai avuseseră loc.

BANDA VULPOIULUI ROŞU

În mai 1959, agenţii Serviciului Secret, în colaborare cu inspectorii poştei, au lichidat o importantă bandă de falsificatori şi hoţi de cecuri. Banda se numea „Red fox gang” („Banda Vulpoiului Roşu”) şi opera la Dallas (Texas). Nouăsprezece dintre membrii săi au fost arestaţi şi inculpaţi.

Răufăcătorii, găsind insuficiente cecurile de sub 100 de dolari pe care le furau, multiplicau valoarea acestora cu 10 adăugând cifra „1”. În doar două luni, ei furaseră, falsificaseră şi modificaseră vreo 80 de cecuri şi realizaseră un profit considerabil. Ei se deplasau cu automobilul şi furau cecurile depuse de factorii poştali în cutiile de scrisori. Le sporeau apoi valoarea cu ajutorul unui timbru de cauciuc. După care, unul dintre ei, înarmat cu documente de identitate false, prezenta cecul unui comerciant. Pentru a-i spori încrederea, un complice intra în magazin, îl saluta pe cumpărător strigându-l pe nume şi angajând cu el o conversaţie. Astfel asigurat în ceea ce priveşte identitatea clientului său, negustorul accepta cecul.

Membrii bandei foloseau un cod special: ei îi numeau

pe agenţii guvernului „oncle Charley”, iar cecurile „sens unic” sau „dublu sens”, după cum erau emise pe numle uneia sau mai multor persoane. Ţinând seama de culoarea gălbuie a plicurilor în care erau expediate, cecurilor li se mai spunea şi „gălbenele” („brownies”).

ULTIMUL „HOLP-UP” AL LUI MOMO-TIGANUL

Unul dintre cei mai renumiţi organizatori de atacuri cu mâna înarmată din Franţa a fost un individ cunoscut sub numele de Momo-Ţiganul. Poliţia franceză nu a reuşit multă vreme să-l prindă, deşi îi cunoştea faptele, pentru că ştia să acţioneze foarte bine din umbră. Dar, cum „ulcioewl nu merge de multe ori la apă”, într-o zi a căzut…

ORA 14 – BUCHETUL DE FLORI

Momo îşi formase o mică bandă de profesionişti, formată din Akei Hassauna, de 40 de ani, şi Phillippe Mellouk, de 30 de ani. Prudentul şef Momo dirija totul de la distanţă. Banda ataca, fără discernământ, locuinţe, magazine, dar mai ales mijloace în care se transportau bani.

Sfârşitul lunii ianuarie, la Paris, se arată blând ca un început de primăvară. O funcţionară de la o firmă ce efectuează vânzări imobiliare pleacă de la birou pentru masa de prânz. Este ora 14.00. Coboară în parcajul situat la subsolul imobilului cu un buchet de flori în mână. Deschide portiera unui Renault 5 şi aruncă florile pe bancheta din spate. În aceeaşi clipă, doi indivizi se reped şi o îmbrâncesc. Unul se urcă repede la volan, celălalt alături şi maşina demarează. Femeia, ce se vede devalizată, se agaţă de portbagaj. Este târâtă câţiva metri şi trebuie să cedeze. Fuge la primul comisariat de poliţie şi reclamă furtul maşinii, încercând să-i descrie pe cei doi infractori.

ORA 1 «– ÎNTUNERICUL VINE DEVREME

S-a făcut seară. Este ora 18.00. Iarna întunericul se lasă devreme. O maşină blindată, aparţinând unei bănci, circulă prin zona comercială Champigny-sur-Marne, adunând încasările din ziua respectivă de la marile complexe din piaţă. Maşina se opreşte. Şoferul rămâne la

volan împreună cu paznicul înarmat, Pierre Gaudin, în timp ce şeful echipei, André Mauger, intră în complex. După ce încasează suma corespondentă a 50.000 de dolari semnează de primirea ei, anunţă prin radiotelefon pe cei aflaţi în maşină că iese cu banii. Mai are de parcurs, în afara clădirii, 15 – 20 de metri. Din dreptul cafenelei de vizavi apare un individ cu un buchet mare de flori în braţe, ce înaintează zâmbind către maşină. Este Akei Hassauna, un om din banda lui Momo. Ajuns aproape de autoduba blindată, aruncă buchetul, care ascundea un pistol-mitralieră, şi deschide focul. Paznicul Pierre Gaudin, aflat lângă şofer cu fereastra deschisă, se prăbuşește lovit în piept de gloanţe. În acelaşi timp, apare Phillippe Mellouk cu un pistol în mână şi deschide focul asupra şoferului şi a lui André Mauger, ce se apropie cu banii, încercând totodată să-şi acopere „asociatul”. Mauger aruncă sacul cu bani cât mai departe, scoate de la brâu un pistol automat şi ripostează. Hassauna, lovit de două gloanţe, se prăbuşește. Complicele îl târăşte spre Renaultul furat, continuând să tragă. În schimbul de focuri sunt răniţi opt trecători iar o fetiţă de 13 ani, Stephania David, este lovită de un glonte în frunte şi se prăbuşește moartă pe trotuar.

ORA 18 Şi 15 MINUTE-HOLD-UP-ÙL NU A REUŞIT

Este ora 18 şi 15 minute. Holdup-ul nu a reuşit. Bandiţii fug de la locul atacului în maşina furată, condusă de Mellouk. O a doua maşină, un „Fiat Uno”, aflată mai la distanţă, ce a participat la atac „din umbră”, părăseşte şi ea repede locul faptei. În ea se afla Momo-Ţiganul, organizatorul operaţiei, iar la volan amanta sa, Yvonne Dhonte. Prima maşină ajunge la hanul „Butoiul de aur”, situat lângă graniţa cu Belgia, al cărui proprietar, Patrie Lefebre, este cumnat cu Hassauna. Hassauna, care pe drum a pierdut mult sânge, este scos mort din maşină şi îngropat într-un colţ al curţii. La scurt timp apar şi poliţiştii, care-l arestează pe Mellouk.

ORA 21.00 – CAPUL BANDEI A DISPĂRUT

Este ora 21.00. Momo-Ţiganul, capul bandei, a

dispărut. Hangiul şi Mellouk nu pot da nicio informaţie referitoare la locul unde banditul se ascunde. Poliţia trece la o nouă acţiune. Se cunoaşte locuinţa lui Yvonne din Saint-Dénis, o localitate situată la câţiva kilometri la nord de Paris. Cu multă răbdare şi discreţie se trece la supravegherea casei. Au trecut aproape două zile fără să se fi întâmplat ceva. În seara zilei a doua, o umbră se strecoară din interior. După o cercetare atentă a împrejurimilor, aceasta se urcă la volanul maşinii „Fiat Uno”. Este Yvonne, amanta lui Momo. Poliţiştii aflaţi în apropiere sunt în alertă. Începe urmărirea. Yvonne face tot felul de ocoluri, se opreşte de câteva ori, apoi porneşte cu viteză, încercând astfel să descopere pe eventualii urmăritori şi să scape de ei. La un moment dat, coboară chiar din maşină şi, timp de o jumătate de oră, se plimbă pe jos. Apoi se urcă la volan şi demarează. În fine, convinsă că nimeni nu a putut să o urmărească, opreşte maşina şi, pe jos, se îndreaptă către un imobil din strada Belliard. Urcă cu repeziciune treptele de la intrare, apoi cu liftul la etajul trei. Se opreşte în dreptul apartamentului 14. Bate într-un anumit fel şi uşa se deschide. În prag este întâmpinată de Jacques Tacoucian, un prieten de culoare, şi tâlharii lui Momo. În tot acest timp un singur lucru nu a ştiut Yvonne – că urmărirea poliţiei a fost perfectă. Imobilul a fost înconjurat. În momentul în care Momo-Ţiganul îşi ducea ceaşca de cafea la gură, poliţia a pătruns în apartament, aşa că a rămas cu ochii holbaţi, gura căscată şi ceaşca de cafea nebăută. Cu acest ultim episod, s-a reuşit ca întreaga bandă să fie pusă după gratii. Momo-Ţiganul, aşa cum au scris ziarele pariziene, după arestare a solicitat două lucruri poliţiei: o vioară, care să-i ţină de urât, şi un frizer pentru a-l servi zilnic şi „în exclusivitate”. Băiat cu obraz subţire sau, mai pe scurt, bandit cu tupeu…

JEFUIREA UNUI CASIER
DE LA CĂILE FERATE GERMANE

În ziua de 29 septembrie 1956, ora O.30, poliţia din Nederlanderburg a fost sesizată că la ora O.20 a fost

atacat în clădirea gării Gneukon, funcţionarul de la căile ferate A. Brodin. Făptuitorul i-a furat suma de 500.000 mărci germane, destinate plăţii salariilor, şi a fugit.

Echipa ce cercetare a sosit imediat la locul faptei. Victima fusese transportată la spital şi, fiind în comă, nu putea fi audiată. Pierduse foarte mult sânge. Totuşi, până să intre în comă, funcţionarul mai avusese puterea să cheme staţia vecină şi prin cuvinte sugrumate să raporteze cele întâmplate.

Brodin era un funcţionar apreciat, onest şi devotat, care avea o vechime mare în Serviciul Căilor Ferate Germane şi care, în noaptea respectivă, era de serviciu. La primirea schimbului i s-a încredinţat spre păstrare suma respectivă, care urma să fie folosită ziua următoare pentru a plăti salariile. El era şi casier.

Locul faptei era camera de serviciu a gării. Făptuitorul a intrat pe uşa neîncuiată. Încăperea era luminată, iar prin fereastra fără perdele oricine putea să privească înăuntru. Avându-se în vedere că în staţie nu ardea lumina, toate mişcările din camera de serviciu puteau fi văzute foarte bine. Agresorul a exploatat probabil această situaţie pentru a comite tâlhăria. Mobilierul din camera de serviciu era în dezordine, scaunele au fost răsturnate, uşile fişetelor larg deschise. Casa de bani a fost scoasă şi scotocită, furându-se până şi monedele divizionare. Un lac de sânge se prelingea pe podea, aspect din care se putea deduce gravitatea vătămărilor pe care le suferise Brodin. Unealta care servise la agresiune – judecând după răni, trebuia să fie un topor – nu a fost găsită. Acestea au fost primele rezultate ale cercetărilor de la locul faptei.

Pentru a se putea cerceta cât mai grabnic această infracţiune gravă, s-a alcătuit sub conducerea unui ofiţer de judiciar, în colaborare cu delegaţii regionali operativi, o brigadă de intervenţie. Deoarece exista eventualitatea ca infractorul, îndată după comiterea faptei, să fi părăsit localitatea, respectiv să nu fie din partea locului, s-a

ordonat starea de alarmă pentru organele poliţieneşti din raioanele vecine şi supravegherea tuturor căilor de circulaţie.

O grupă de poliţişti a început cercetarea persoanelor suspecte cunoscute cu un astfel de mod de operare, iar alţi lucrători operativi verificau în colaborare cu formaţiunea Paşapoarte şi Evidenţa Populaţiei persoanele suspecte care, în ultimul timp, s-au mutat în localitate sau care erau în trecere, precum şi infractorii liberaţi din închisori, care au folosit metode asemănătoare la comiterea faptelor. Cârciumile şi restaurantele de la marginea localităţilor au fost de asemenea controlate pentru a se identifica persoanele suspecte. În gări erau supravegheate toate persoanele care urcau şi coborau din trenuri, cele suspecte fiind cercetate.

Ofiţerul de judiciar a stat de vorbă cu funcţionarul de la căile ferate care adusese bani şi îi predase lui Brodin. În momentul predării banilor, în camera de serviciu se aflau mai mulţi cetăţeni din comunele învecinate, care coborâseră din acelaşi tren şi veniseră acolo să-şi ia bicicletele. Printre aceste persoane s-a aflat şi tânărul Liften. Despre acesta se ştia că mai suferise o condamnare pentru vătămare corporală şi furt.

Poliţiştii se deplasează imediat la domiciliul acestuia, aflat la 15 kilometri de gară. Mama suspectului declară că Liften a venit seara, la ora 23.00, cu bicicleta de la gară şi nu a mai părăsit locuinţa. La percheziţia corporală s-a găsit în buzunarul suspectului o batistă pătată de sânge. El a declarat că avusese o puternică hemoragie. De altfel, Liften făcea eforturi vizibile să-şi ascundă neliniştea.

Poliţiştii au observat că în curte se afla o buturugă pentru spargerea lemnelor, lângă care era o grămadă de lemne netăiate, însă toporul lipsea. Sora suspectului declară că lângă buturugă se afla în permanenţă un topor şi că nu-şi poate explica unde dispăruse acesta.

Misterul se dezleagă când se cercetează magazia. Aici, într-un sac cu paie sunt găsiţi banii jefuiţi şi toporul

însângerat, identificat drept obiectul cu care a fost lovită victima în cap. Infractorul a declarat că a comis acest jaf pentru că dorea să-şi cumpere o motocicletă. El a încercat să se apere, spunând că n-a vrut să-l omoare pe casier, ci numai să-l ameţească, aşa cum citise într-o carte poliţistă. Era o apărare puerilă, intenţia lui fiind clară de a ucide, deoarece, lăsată în viaţă, victima l-ar fi denunţat.

El a mai precizat că pentru a avea un alibi perfect, a venit de la gară cu bicicleta, împreună cu alţi consăteni. Apoi, după ce toţi cei din casă s-au culcat, a luat toporul şi a revenit la gară, tot cu bicicleta. Casierul dormea întins pe o bancă şi în această poziţie l-a lovit zdavăn cu toporul în cap. Dar, spre surprinderea agresorului, victima s-a ridicat în picioare şi l-a recunoscut. Atunci a fost nevoit să-i aplice alte lovituri cu toporul în cap… Ceea ce n-a bănuit Liften a fost că, până la urmă, casierul a supravieţuit, fapt incredibil în raport cu câte lovituri de topor a primit în cap.

HOAŢĂ CE PUTEA DEVENI CELEBRĂ

La secţia a II-a Căpităniei din Budapesta s-a reclamat un furt. Păbugitul K.I. a arătat că a vrut să vândă o sobă şi a anunţat acest lucru printr-un afiş pe care l-a lipit pe poarta casei. La ora 11.00 şi-a făcut apariţia o femeie în vârstă de 50 – 55 ani, de 1.60 metri, cu faţa rotundă, brunetă, grăsuţă, cu o comportare foarte sigură şi fermă. După ce s-a uitat la sobă, a spus că este dispusă să o cumpere. Ea a declarat că în curând va sosi şi sora sa care locuieşte la Pesthidegkut şi o vor transporta împreună cu un taxi. După o scurtă aşteptare, vizitatoarea a spus că o doare capul şi până la sosirea surorii sale se va duce să bea o cafea. Dar nu s-a mai întors, păgubitul observând târziu dispariţia unei bijuterii în valoare de 1.000 de forinţi.

Doamna F.I., croitoreasă, a reclamat şi ea un furt. La ora 17.00 a bătut la uşă o femeie care s-a interesat dacă prietena ei, care intenţionează să comande două costume de haine, a fost acolo. După ce a primit un răspuns negativ, necunoscuta a cerut permisiunea croitoresei de a-şi

aştepta prietena. După cinci minute de aşteptare, necunoscuta a plecat să bea o cafea. Abia după plecarea acesteia, croitoreasa a observat că-i lipseşte din locuinţă un ceas de aur, în valoare de 6.000 forinţi.

A doua zi, un alt furt. O femeie necunoscută s-a prezentat la locuinţa lui S.B. cu pretextul că doreşte să predea acesteia un mesaj din partea unei cunoştinţe comune. S.B. nu a fost acasă şi „vizitatoarea" a fost primită de mama acesteia, cu care a avut o lungă conversaţie amicală. Hoaţa i-a câştigat încrederea bătrânei în aşa fel încât aceasta i-a permis, la rugămintea ei, să treacă în camera de alături ca să-şi repare bretelele de la furou, care, chipurile, s-au rupt. Apoi, a plecat, bătrâna constatând după două zile că îi lipseşte lănţişorul de aur, în valoare de 2000 de forinţi.

În raionul 2 un alt furt, comis în dauna doamnei K.S. în urma unui anunţ dat la ziar. Ea a spus că vrea să cumpere pentru fiul ei mai multe costume, palton, haină de piele (obiectele anunţate în ziar), talia potrivindu-se perfect. Din nefericire, păgubaşa a fost chemată în locuinţă pentru câteva minute. La reîntoarcerea gazdei, i-a spus că se va duce să dea un telefon fiului ei şi se va întoarce împreună cu el. După plecarea ei, păgubaşa a constatat că-i lipseau bijuteriile din şifonier şi o mare sumă de bani.

Şi astfel, furturile s-au ţinit lanţ, exasperându-i pe poliţiştii budapestani. Fotografiile cu infractoarele cunoscute cu un asemenea mod de operare n-au avut niciun efect, deoarece nicio victimă nu a recunoscut-o.

S-a apelat atunci la Evidenţa Operativă de la nivelul Poliţiei Generale. De aici s-au primit datele personale şi fotografiile a zece infractoare, cunoscute cu un asemenea mod de operare. Toate aceste fotografii au fost prezentate victimelor. Doamna F.I., croitoreasa, în baza unei fotografii executate cu opt ani în urmă şi cu unele ezitări, a recunoscut-o în persoana lui Bende Ferenene pe femela care a fost la ea în locuinţă.

S-a trecut atunci la verificarea acestei infractoare, stabilindu-se că fusese condamnată de cinci ori pentru astfel de furturi. Ultima oară suferise o condamnare de doi ani închisoare, pedeapsa fiind ispăşită înainte de începerea acestei serii de infracţiuni care o făcuse bogată. Ea era din Godollo. Căpitănia acestui raion a comunicat poliţiştilor din Budapesta că femeia era cunoscută ca infractoare periculoasă şi urmărită, întrucât dispăruse.

S-a descoperit, de asemenea, că Bende Ferenene a vândut un ceas de aur pentru care primise suma de 6.000 de forinţi. Ceasul a fost recunoscut de croitoreasă.

Împotriva infractoarei's – a emis mandat de arestare, iar doi poliţişti s-au deplasat în strada Lalelelor, unde locuia o soră de-a ei. Femeia a declarat că Benda rupsese demult legăturile cu familia şi a indicat să fie căutată la o fostă colegă de închisoare, ce are prenumele Maria şi locuieşte la Pacel. Cu prilejul infracţiunilor anterioare, poliţia o arestase tot de la această adresă.

Informaţia s-a dovedit a fi exactă, hoaţa fiind găsită în acea locuinţă, petrecând de mama focului cu „colega" sa. Ambele erau dependente de alcool şi tot ce „câştigau" turnau pe gât…

CEA MAI ÎNDRĂZNEAŢĂ LOVITURĂ DIN ISTORIA AMERICII

La 8 ianuarie 1989, patru agenţi FBI se prezentau în cabinetul colonelului David Harbach, asprul comandant al şcolii de cădeţi „The Virginia Military Institute" din oraşul Lexington, Virginia, căutându-i pe William Bill Jasiński şi pe Bryan Smals. Necunoscându-i, Harbach a trebuit să le caute dosarele pentru a-i identifica. Jasiński – 1, 92 metri, păr negru, ochi căprui, trăsături fine – era un submediocru student în inginerie mecanică. Smals – 1, 77 metri, păr închis, nas proeminent, bine făcut – era student în anul II, bine cotat la învăţătură. Cei doi nu s-au arătat deloc surprinşi în momentul arestării. În aceeaşi după-amiază, Jasiński şi Smals aveau să apară în faţa unui judecător, pentru a auzi acuzaţiile ce li se aduceau: atac în stil militar

asupra unui vehicul blindat ce transporta bani, în oraşul Clifton, statul New Jersey, răpind în plină zi trei gardieni. După ce au condus maşina blindată într-un parking din apropiere, au transferat sacii cu bani într-o furgonetă care-i aştepta, condusă de tatăl lui Jasiński (Robert Jasiński, Bob cum i se mai spunea, a fost manager al unei companii telefonice).

Ce a determinat un bărbat respectabil, dintr-o familie onorabilă, şi o pereche de cădeţi să se constituie într-o bandă de jefuitori înarmaţi? Aşa cum s-a exprimat un detectiv al poliţiei: „Patru milioane şi jumătate de dolari este o motivaţie suficientă”.

După arestare, a ieşit la iveală viaţa secretă a lui Bob Jasiński: acesta era un profesionist al interceptării convorbirilor telefonice şi un spărgător permanent înarmat. Bryan şi Bill aveau să spună mai târziu că Bob pretindea a fi un asasin cu contract, ce lucrase pentru CIA. Bob îi spusese fiului său că oritorâse mulţi oameni în cariera sa. Multe din poveştile lui Bob Jasiński se pare că sunt adevărate. Jasiński şi-a recunoscut crimele din trecut şi faptul că a avut de-a face cu criminali condamnaţi, ca Ronnie Stromp, care în timpul loviturii a jucat rolul celui care ţine „de şase”.

CUM SE PUNE LA CALE O LOVITURĂ

Era cu trei zile înaintea Crăciunului, când Ronnie Stromp stătea nemişcat în Fordul său albastru, pe Mount Prospect Avenue din Clifton. Tocmai interceptase şi ascultase un scanner al poliţiei, după care comunicase cu Bob Jasiński printr-o instalaţie radio. Când maşina’ blindată apăru, Stromp dădu semnalul: „Teterboro Tower către Cessna, gata pentru aterizare”. O furgonetă albă pătrunse pe liniştita stradă rezidenţială, urmărind vehiculul blindat, în drumul său către bancă. David Capella, şoferul maşinii blindate, găsi uşor un loc de parcare în spatele lui First Fidelity Bank. Capella deschise uşile laterale ale vehiculului pentru ca gardienii Rafael Hernandez şi Bobby Alexander să poată ieşi. În momentul

în care cei trei tocmai se pregăteau să înceapă descărcarea banilor, Alexander auzi o voce în spatele lui: „Staţi pe loc! Nu mişcaţi! Dacă faceţi ceea ce vi se spune, nimeni nu va păţi nimic!” Celor doi gardieni şi şoferului li s-au pus cătuşe şi au fost introduşi în maşina blindată, în genunchi, cu capetele către peretele despărţitor dintre cabina şoferului şi vehiculul propriu-zis.

Maşina blindată se opri într-un parking pustiu. Cei doi bandiţi deschiseseră uşile din spate ale vehiculului şi începură să descarce sacii cu bani în furgoneta care-i aştepta. Când terminară, îi lăsară pe cei trei închişi în maşina blindată şi dispărură cu furgoneta. Întreaga operaţiune nu a durat mai mult de şase minute.

În iulie 1988, Bill şi Bob Jasiński l-au primit pe Bryan să-şi petreacă vacanţa de vară în casa lor. Într-o seară, Bill l-a întrebat pe Bryan: „Ţi-ar plăcea să fii milionar?” A urmat apoi întâlnirea cu Ronnie Stromp, şomer, fost lăcătuş, care locuia într-un fel de azil. Cei patru au discutat toate detaliile. Aveau nevoie de uniforme de poliţişti, cătuşe. Bob avea armele, inclusiv un pistol-mitralieră KG 99, o puşcă de vânătoare cu ţeava retezată, diferite pistoale şi cuţite. Tot Bob ştia deja şi ce anume vor prăda: maşina blindată ce părăsea în fiecare joi dimineaţa trezoreria, având cel puţin un milion de dolari încărcătură. După ce şi-au procurat uniformele de poliţişti şi mustăţile false au făcut câteva repetiţii ale operaţiunii pe care aveau s-o pună în practică.

FBI INTRĂ ÎN ACŢIUNE

În cei 17 ani de muncă neîntreruptă la FBI, agentul special Tom Cottone jr. soluţionase cele mai mari jafuri asupra maşinilor blindate, inclusiv sângerosul jaf din oraşul Nyack, statul New York, în 1981, când muriseră doi poliţişti şi un gardian. În astfel de cazuri, Cottone îşi caută „clienţii” printre criminalii de carieră şi grupurile teroriste. Acum, totalul sumei furate se ridică la exact 4.456.300 dolari, cea mai mare sumă de bani subtilizată vreodată în timpul unui singur jaf. Poliţiştii din Clifton

aveau descrierea bandiţilor şi a furgonetei. La locul „crimei”, mai găsiseră un ac de cravată şi o geantă din piele cafenie, conţinând saci de plastic şi fâşii din cele cu care se leagă cablurile telefonice.

În timp ce Cottone îşi începea investigaţiile, cei patru jefuitori se întâlneau undeva lângă orăşelul Marsippany din New Jersey, într-o casă ce aparţinea unui prieten al lui Bob Jasinsky. Bob era cam nervos şi a trebuit să dea pe gât câteva pahare de whisky, înainte de a începe să numere banii. După ce şi-au evaluat captura, Bill, Bob şi Bryan şi-au luat fiecare câte 100.000 de dolari, i-au dat lui Stromp peste 21.000 de dolari, sfătuindu-l să facă o călătorie în Arizona, iar restul banilor i-au ascuns în mansarda garajului, înainte ca proprietarul garajului să se întoarcă de la lucru. Timp de aproape o lună, Bill, Bob şi Bryan au avut mai mult de patru milioane de dolari bani lichizi, fără să ştie vreunul ce să facă cu ei. Tot ce au făcut a fost să-şi ofere lor şi familiilor lor, mici cadouri. Bob i-a mai dat lui Ronnie Stromp încă 101.000 de dolari pentru contribuţia lui la jaf. Stromp cerându-i mai mult, Bob i-a spus să dispară definitiv. După Crăciun, Bill şi Bryan s-au întors la şcoală.

În tot acest timp, Cottone şi oamenii lui interogau sute de persoane, funcţionari ai băncii, lucrători ai trezoreriei şi alţi posibili martori de pe traseul jafului. Bob Jasinsky a fost suspectat încă de la început, înainte de a fi chemat la un „interviu” cu FBI-ul care aflase că are un fiu de 1.92 metri, statura unul dintre atacatori. Când Cottone i-a cerut să treacă testul detectorului de minciuni, Jasinsky a acceptat şi nu a cerut un avocat. Jasinsky a căzut la examenul cu detectorul de minciuni. În aceeaşi zi, lui Jasinsky şi fiului său li s-au luat amprentele şi mostre de păr. Dând ochii cu Cottone din nou, bătrânul l-a fixat cu ochii săi albaştri şi l-a întrebat: „Câţi bani vrei?” Apoi i-a spus că au dat lovitura doar ca să se verifice pe ei înşişi dacă sunt în stare de aşa ceva. În aceeaşi noapte, Jasinsky îi conduse pe agenţii FBI-ului în mansarda din Marsippany,

unde aceştia găsiseră 11 saci din plastic, burduşiţi cu bancnote. Arestat în dimineaţa următoare, Jasinsky a fost eliberat înainte de lăsarea nopţii, contra unei cauţiuni de 400.000 de dolari. Bill şi Bryan au fost nevoiţi să stea mai mult de o săptămână în închisoare, până ce bătrânul Jasinsky a reuşit să adune şi pentru ei de două ori 400.000 de dolari, cauţiunile pentru eliberarea lor.

Tâlharii au fost duşi la Tribunalul Federal din Trenton, New Jersey, pentru a-şi auzi sentinţele: Bob Jasinsky opt ani de închisoare, după care vor urma alţi trei ani de supraveghere. A doua zi, separat, a fost condamnat Ronnie Stromp: şase ani şi jumătate de închisoare.

FIICĂ DE MILIARDAR, O CELEBRĂ TERORISTĂ

Cele mai teribile filme poliţiste sunt adesea depăşite de realitatea vieţii cotidiene. Într-o dimineaţă, America uluită şi îngrozită urmărea în direct o bandă de terorişti care jefuia o bancă din California. Printre bandiţii cu cagule pe faţă se găsea şi o fetiţă înaltă, suplă, zveltă, frumoasă. Fetiţa care atacase şi jefuise banca era Patty Hearst, fiica celebrului miliardar american Randolph Hearst. Jaful armat era transmis în direct pe toate canalele TV. Secvenţa era filmată de o cameră ascunsă discret în spatele ghişeului central al băncii. Era în anul de graţie 1978, şi Patricia Campbell Hearst (diminutivul Patty) abia împlinise 18 ani. Răpită de către Organizaţia Teroristă „Symbionese Liberation Army", pentru Patty s-a cerut familiei Hearst o sumă uriaşă ca răscumpărare. Patty era moştenitoarea uneia dintre cele mai fabuloase averi din SUA şi din întreaga lume. Răpitorii au convins-o pe Patty să participe la toate acţiunile teroriste ale grupului lor militaro-revoluţionar şi „anticapitalist". Una dintre principalele activităţi ale grupării „Symbionese Liberation Army" era luarea de ostatici pentru obţinerea unor sume colosale ca răscumpărare. Jefuirea băncilor în vederea obţinerii de fonduri şi capital era o altă activitate importantă a grupării. Teroriştii aveau nevoie de foarte mulţi bani pentru a se înarma şi pentru a-şi putea

desfăşura acţiunile în SUA şi în afara acestora. America privea înmărmurită o tânără curajoasă, cu aspect de manechin, care la 19 ani se găsea când în mâinile răpitorilor săi, când în mâinile FBI-ului şi ale poliţiei.

În anul 1978, toate agenţiile de presă şi principalele canale TV, ziarele şi revistele din întreaga lume transmiteau imagini de la procesul lui Patty şi al teroriştilor grupării „Symbionese Liberation Army". Prinsă în flagrant delict în timpul jafului armat asupra băncii, Patty Hearst a fost iniţial condamnată la şapte ani de închisoare, cu posibilitatea de a fi eliberată pe cuvânt, după o perioadă de 14 luni de detenţie. Patty a fost închisă la Penitenciarul Pleasanton din California. La ora şase dimineaţa, Patty se trezea şi îşi începea lucrul ca femeie de serviciu la cantina închisorii. Primea un salariu de doi cenţi pe oră. Moştenitoarea miliardarului Hearts spăla vasele şi servea masa celor 300 de deţinute din penitenciar. Deşi într-unul din interviuri Patty apărea cu unghiile lăcuite cu grijă cu o ojă roşu-închis, mâinile sale roşii, bătătorite erau dovada vie a faptului că „specialista" în jefuirea băncilor muncea ore în şir, din greu, îndeplinind cele mai umilitoare activităţi din penitenciar.

„Puţine fete de vârsta mea au trecut prin ce am trecut eu!" a declarat Patty ziariştilor. Patty era închisă într-o celulă de 4 pe 2 metri, pe care o împărţea cu o deţinută originară din Alaska. Citea uneori Biblia… Dar niciodată nu se uita la televizor! Surorile lui Patty recunosc faptul că ea nu şi-a mai revenit niciodată după ce a fost răpită de miliţiile „Symbionese Army". Adesea Patty se trezeşte în mijlocul nopţii, urlând. Revenirea sa în închisoare a fost un adevărat şoc. Încă din prima zi, un gardian da dat-o pe Patty jos din pat şi a obligat-o să cureţe toate birourile. În închisoare, Patty nu ţinea niciun calendar. Singura bucurie erau cele trei vizite săptămânale ale familiei, la care avea dreptul, conform regulamentului. Ce spun părinţii lui Patty? „Am trăit un veritabil coşmar, din momentul în care Patty a fost răpită. Teroristul care a

negociat răscumpărarea a urlat la noi la telefon: «Voi sunteţi opresorii, asasinii, hoţii. Acum noi o să vă hăituim şi nu o să vă lăsăm în pace!»” Convorbirea dintre răpitori şi părinţii lui Patty a fost înregistrată de FBI.

„Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru ca să rămân în viaţă!” a declarat Patty ziariştilor.

Proiecte de viitor? Ce proiecte de viitor poate avea o tânără întemniţată pentru jaf armat pe o perioadă de şapte ani? Doar o eventuală eliberare condiţionată…

ODISEEA MARELUI JAF AL SECOLULUI, LA FINAL

8 august 1963, ora 3 dimineaţa. Trenul poştal de noapte Glasgow-Londra pleacă din mica gară Leighton, apropiindu-se de podul Bridego, aruncat peste un fir de apă din câmpia engleză. Cei doi mecanici de locomotivă urmăresc cu atenţie semnalele luminoase pe lângă care trec din când în când. La un moment dat, acestea încep să-şi schimbe culoarea pe rând din verde în portocaliu şi apoi în roşu, forţându-i pe mecanici să oprească trenul. Într-un timp foarte scurt, cei doi sunt atacaţi şi doborâţi, iar locomotiva şi primele două vagoane sunt desprinse şi duse într-un loc unde erau aşteptate de două Land Rover-ur şi un camion. 11 siluete se năpustesc asupra uşilor vagoanelor, iar paznicii sunt neutralizaţi, având soarta mecanicilor. În mai puţin de zece minute; 119 saci sigilaţi, conţinând exact 2.631.784 lire sterline, sunt transferaţi în maşini.

SE ÎMPARTE PRADA

În anul 1963, transportul banilor uzaţi, care trebuiau distruşi la Londra, se făcea zilnic la aceeaşi oră, urmându-se un program strict, astfel fiind posibilă şi jefuirea trenului, supranumită pe bună dreptate „furtul secolului”.

După încărcarea sacilor poştali, maşinile s-au pus în mişcare, urmând căi lăturalnice, pentru a evita o eventuală întâlnire cu Poliţia. La 40 de kilometri se afla ferma de unde pornise practic toată acţiunea. Eroii acesteia sunt fericiţi, planul lor dovedindu-se un succes deplin. Bruce Reynolds, de 30 de ani, Ronald Edwards, de 30 de ani,

Charlie Wilson, de 32 de ani, Bob Welch, de 32 de ani, Tommy Whisbey, de 32 de ani, Jim Hussey, de 30 de ani, un anume Jimmy, de 24 de ani, fost paraşutist, alături de specialiştii Roy James, de 30 de ani, expert în semnalizări feroviare şi mecanic de locomotivă pensionat, creierul jafului, Ronald Biggs, şi ceilalţi încep numărarea şi împărţirea prăzii.

UNUL DUPĂ ALTUL, DUPĂ GRATII

O uriaşă operaţiune de vânătoare a bandiţilor a fost iniţiată de către autorităţi în întregul Albion, portretele autorilor furtului fiind afişate pretutindeni. Rând pe rând, de-a lungul primului an, Goody, Welch, James, Hussey – care, în urma procesului, aveau să fie condamnaţi la câte 30 de ani de închisoare – şi Cordy – care va primi 12 ani – sunt arestaţi fără să apuce să cheltuiască nici jumătate din „câştig”.

După un an de şedere în Londra, Reynolds şi Edwards reuşesc să fugă în Mexic, sub identităţi false, unde îşi încep viaţa de huzur. Însă şi de această dată celebra teorie conform căreia hoţul se întoarce la locul faptei avea să fie perfect valabilă. Revenind la Londra, cei doi nu vor avea prea mult timp pentru a se bucura de banii furaţi. Edwards este arestat în 1966, executând nouă ani de închisoare din cei 15 pe care-i primise, iar Reynolds este prins în 1968 şi condamnat la 25 de ani, din care va efectua zece.

DISPARIŢIA CREIERULUI

Lovitura de teatru o va da tot cel care a gândit marele jaf – Ronald Biggs. După arestarea şi depunerea lui la o închisoare de maximă securitate din Londra, totul părea să decurgă normal. Rapoartele gardienilor nu conţineau nimic îngrijorător, Biggs comportându-se normal, legăturile lui cu lumea din exterior fiind cunoscute şi controlate strict. Şi totuşi, în 1965, în timpul „plimbării zilnice” în curtea închisorii, Ronnie Biggs dispare pur şi simplu. Evadarea a fost simplă şi eficace: un salt peste zid, încă unul pe acoperişul unei maşini de gunoi care se afla

într-una din curţile interioare şi Biggs s-a „volatilizat”.

După o operaţie estetică executată cu măiestrie de un plastician şi cu paşaportul fals în buzunar, Biggs decolează, cu destinaţia Melbourne, unde, pentru a nu atrage atenţia, se angajează ca instalator. După cinci ani de viaţă liniştită, Biggs prinde de veste că Scotland Yard-ul i-a dat de urmă şi fuge în Brazilia. Se scurg alţi patru ani, timp în care „furtul secolului” nu încetase să fie gustat de cititorii ziarelor londoneze. Astfel, datorită unui ziarist englez cu veleităţi de detectiv, Biggs este „găsit” din nou. De această dată, poliţiştii englezi, trimişi la Rio de Janeiro cu un mandat de arestare pe urmele vestitului bandit, aveau să se întoarcă la Londra aşa cum veniseră, din alte motive.

TRĂDAREA PRIETENULUI DE PAHAR

Ajunşi pe aeroportul din Rio, detectivilor de la Scotland Yard li s-a comunicat respectuos de către autorităţi că „nu există un acord guvernamental de extrădare între Brazilia şi Anglia”. În plus, că „tatăl unui copil brazilian, în speţă Biggs, care se căsătorise între timp cu o braziliancă şi cu care avea un copil, nu poate fi extrădat, chiar în cazul existenţei unui acord între cele două ţări”.

Dar povestea este departe de a se fi sfârşit. După alţi şapte ani, poliţia nu mai spera decât ca Biggs să părăsească paradisul brazilian pentru a-l aresta. Însă Ronnie nu avea un asemenea gând. Părăsit de soţie, acum locuia doar cu fiul său şi îşi petrecea mai tot timpul în cârciumi în compania amicilor de pahar. Printre aceştia se număra şi John Miller, un fost sergent în armata britanică. Acesta, gândindu-se la beneficiile pe care le-ar avea de pe urma răpirii şi predării lui Biggs autorităţilor engleze, organizează împreună cu alţi câţiva prieteni „afacerea” prin care urma să intre în posesia recompensei. Dar vorba după care „nu este pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte” a „funcţionat” şi de această dată. Ambarcaţiunea care îl ducea pe Biggs spre Insulele Antile

are o defecţiune la motor, fiind nevoită să intre în port înainte ca Miller să dea semnalul pentru transferul lui Biggs în schimbul banilor. Autorităţile din Barbados îl arestează pe Ronnie, iar răpitorilor nu le mai rămâne altceva de făcut decât să fugă pentru a nu fi şi ei închişi.

DIN NOU ACASĂ

Având încă prieteni buni la Rio de Janeiro, Biggs trage iţele şi avocatul Ezra Alleyc, un reputat maestru al baroului brazilian, intră în acţiune, contestând legalitatea extrădării şi după trei săptămâni de dezbateri aprinse, preşedintele Tribunalului din Barbados hotărăşte că extrădarea nu este posibilă.

Ronnie Biggs revine astfel în Brazilia, unde va locui împreună cu fiul său, Mike, încă 20 de ani. Creierul „furtului secolului" adresează o scrisoare Scotland Yard-ului, prin care îşi exprimă dorinţa de a se preda autorităţilor engleze, pentru a-şi petrece ultimii ani din viaţă în ţara natală.

În vârstă de 71 de ani, după 36 de ani de exil, Biggs a fost arestat imediat după sosirea sa pe Aeroportul Heathrow din Londra. Dar datorită vârstei înaintate şi a faptului că în 1999 a suferit un atac cerebral, din cauza căruia nu a mai putut vorbi, este foarte probabil ca Biggs să fie graţiat, motivându-se imposibilitatea executării pedepsei.

Astfel se încheie încă un capitol din odiseea faimosului atac din 1963, care a suscitat atenţia opiniei publice timp de atâţia zeci de ani. Poate că, p dată cu această arestare a „creierului" întregii acţiuni, se va clasa şi cazul „furtului secolului", cu toate că nu au fost recuperaţi toţi banii şi nu toţi membrii bandei lui Biggs au fost prinşi.

RĂPIREA LUI CHARLES URSCHEL

Afacerea Lindbergh a avut urmare votarea în 1932 de către Congresul american a „Legii Lindbergh" care oferea forţelor de ordine un redutabil arsenal juridic. Răpirea este declarată de acum înainte „crimă federală", orice răpire

fiind de competenţa FBI, şi nu numai a poliţiei din fiecare stat.

Răpitorii de orice fel, nu peste mult timp, aveau să suporte efectele acestor măsuri. Începând cu luna iunie 1932 (data la care a fost votată Legea Lindbergh) şi până în 1960, au existat 517 răpiri în SUA. Doar două au rămas nepedepsite…

În cazul răpirii lui Urschel, urmele au fost depistate relativ repede. În seara zilei de 22 iulie 1933, bogatul om de afaceri Charles Urschel juca bridge, împreună cu soţia şi un cuplu de prieteni, în vila sa din Oklahoma City, când doi bărbaţi şi-au făcut apariţia, înarmaţi cu mitraliere şi i-au ordonat lui Urschel să-i urmeze.

Răscumpărarea fu fixată la suma de 200.000 de dolari, în bancnote uzate de 20 de dolari. Un ziarist fu însărcinat să predea răscumpărarea. În principiu, urma să ia trenul de noapte spre Kansas City pe data de 29 iulie şi să rămână pe platforma din spate. La un anumit semnal dat de farurile unei maşini, urma să arunce pe drum sacoşa cu bani. Respectă cu rigurozitate instrucţiunile, dar nu remarcă nici cel mai mărunt semnal: răpitorii întârziaseră la întâlnirea fixată de ei! în final contactul a fost reluat telefonic şi răscumpărarea lăsată în holul hotelului „La Salle” din Kansas City. Aşa cum promiseseră, Urschel fu eliberat câteva ore mai târziu.

Poliţia deţinea puţine indicii. Scrisoarea care pretindea răscumpărarea fusese expediată din Joplin (Missouri), un orăşel cunoscut ca ascunzătoare favorită a gangsterilor din Middle West. Fu ascultată evident mărturisirea făcută de

Urschel. Ochii legaţi, mâinile legate cu lanţuri, fusese sechestrat într-o fermă, apoi în alta apropiată. FBI exploră în întregime statul Oklahoma, cu ajutorul avionului. În zadar.

Şi totuşi, Urschel le furniză un indiciu foarte interesant. În cursul captivităţii sale, observase un avion care survolase ferma în fiecare dimineaţă. Meticulos,

numărase în gând cinci minute. Apoi, fără să dea senzaţia că are vreo legătură cu zborul avionului, întrebă cât e ceasul pe unul din gardienii săi. Află astfel că avionul survola ferma la 9.45, în afara zilei de duminică, 30 iulie, când fusese furtună.

Agenţii FBI se cufundară în studiul orarelor avioanelor şi al buletinelor meteo pe o rază de o mie de kilometri în regiunea Oklahoma. Mult mai spre sud, în Texas, identificară un avion care făcea zilnic ruta Fort Worth-Amarillo, survolând la ora 9.45 micul orăşel Paradise, în afară de ziua de 30 iulie când o furtună împiedicase avionul să se reîntoarcă.

Reexaminară atunci informaţia apărută încă din primele zile ale anchetei: un poliţist din Fort Worth, care juca rolul poliţistului corupt pentru a spiona mai bine pegra locală, semnalase că o femeie, pe nume Katheryne Kelly, îi dezvăluise intenţia să-şi schimbe stilül, trecând de la atacul băncilor la răpiri… Informându-se asupra familiei acesteia, poliţiştii aflară că mama ei trăia într-o fermă, în împrejurimile orăşelului Paradise, din Texas.

Urmarea fu simplă: începură să supravegheze ferma locuită de mama Katherynei Kelly şi cel de-al doilea soţ al mamei, Shannon. Totul se potrivea descrierii lui Urschel.

Pe 12 august 1933, agenţii federali năvăliră la ferma lui Shannon şi arestară toată familia. Mai mult, avură surpriza să dea peste un jefuitor de bănci căutat de multă vreme, pe care cei de aici îi ascundeau.

Dar principalii autori ai răpirii lipseau. Făcând mărturisiri, Armon Shannon îi dădu în primire: erau George şi Katheryne Kelly şi Albert Bates.

Acesta din urmă fu arestat în aceeaşi zi cu totul întâmplător, la Denver, pentru un alt motiv. Se descoperiseră asupra lui mai multe sute de dolari provenind din răscumpărare.

Vânătoarea urma să se concentreze de acum asupra cuplului Kelly. Straniu acest menaj format din doi gangsteri. Kelly, un gangster mărunt, un hoţ prăpădit, n-ar

fi ieşit niciodată din anonimat dacă n-ar fi întâlnit-o pe Katheryne Thorne. Tânără, elegantă, drăguţă, fusese măritată de trei ori, cel de-al doilea soţ îi murise în împrejurări cel puţin suspecte. Întreprinzătoare, lipsită de scrupule, ascunzând sub o mască un suflet dur, Katheryne domnea asupra pegrei din Texas. După căsătorie, luă comanda, alegându-i chiar ea porecla soţului.

Cuplul se lansă mai întâi, nu fără succes, în jaful băncilor. Şi cum Katheryne nu trezea nicio bănuială, ea era cea care repera locul unde urmau să dea lovitura. Dar criza economică le-o luă înainte şi goli seifurile băncilor, încât „creierului" cuplului îi veni ideea unui „kidnaping".

Dar prima lor tentativă fu puţin tragicomică. Răpiră un om de afaceri din South Bend (Indiana), aflând apoi că acesta, ruinat de criza economică, era complet insolvabil. Cu inimile strânse, l-au eliberat fără alte comentarii.

Apoi, avu loc afacerea Urschel. După arestarea mamei sale, Katheryne propuse oamenilor legii o originală tranzacţie: era gata să-şi predea soţul în schimbul mamei sale. Neprimind răspunsul pe care-l aştepta, îşi puse soţul să scrie o scrisoare pretinzând eliberarea mamei ei şi ameninţându-l pe Urschel şi pe familia acestuia cu un masacru general.

Cu totul întâmplător, în timpul fugii lor, soţii Kelly întâlniseră în Texas o familie pe care criza o azvârlise pe drumuri. Plină de imaginaţie, Katheryne propusese atunci soţilor Arnold să le „împrumute" (contra unei sume de bani) pe fiica lor Géraldine, în vârstă de 12 ani. O acoperire ideală pentru cuplu. Părinţii micuţei acceptaseră.

Ciudatul trio traversase America dintr-o parte în alta, din Texas până la Chicago, de la Chicago la Memphis (Tennessee). Acolo, se despărţiseră de Géraldine. Dar, când aceasta se întorcea la părinţii ei, în gara din Oklahoma City, i-a întâlnit şi pe agenţii federali şi răspunse la toate întrebările acestora.

În zorii zilei de 26 septembrie 1933, poliţiştii

scotociseră vila din Memphis care servea drept ascunzătoare soţilor Kelly. Aceştia se aflau în pat şi n-au opus nicio rezistenţă. 75.000 dolari din răscumpărare au fost descoperiţi ulterior, îngropaţi într-o fermă din Texas, la o altă rudă a Katherynei.

George şi Katheryne au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă de tribunalul din Oklahoma City. Soţul a fost trimis mai întâi la Alcatraz, apoi în penitenciarul din Leavenworth, unde avea să moară în 1954.

COMOARA DIN TROIA, OBIECT DE DISPUTĂ INTERNAŢIONALĂ

Data de 31 mai 1873 este una dintre cele mai importante pentru istoricii şi arheologii din întreaga lume, pentru că atunci a fost descoperită comoara din Troia de către germanul Heinrich Schliemann. Numai că mulţimea de bijuterii, pocale şi alte obiecte de aur de o inestimabilă valoare scoase din cufărul ce a adăpostit secole la rând comoara legendarului rege Priam nu şi-a găsit locul, aşa cum ar fi fost poate normal, într-un muzeu turcesc, din moment ce a fost descoperită pe teritoriul turc, ci s-a transformat extrem de repede într-o marfă de contrabandă.

Odată scoase din ascunzişul subteran, Heinrich Schliemann nu a fost găsit altceva mai bun de făcut cu obiectele ce făceau parte din comoara legendarului Priam decât să o împodobească cu bijuteriile Andromacăi (soţia lui Hector) şi Hecubei (soţia lui Priam) pe cea de-a doua soţie a sa, grecoaica Sofia Kastromenos, pe care nu a ezitat să o fotografieze în această ipostază. După ce şi-a satisfăcut acest mic capriciu, arheologul german s-a grăbit să transporte comoara în Berlin. Evident, apelând la o cale frauduloasă: a trecut mai întâi comoara în Grecia, ţară care, fiind de puţin timp independentă, dispunea de legi încă neclare, de care a profitat arheologul german pentru a transporta de aici comoara în Germania.

Sosirea celebrei comori din Troia în Berlin a provocat o adevărată furtună în lumea arheologiei internaţionale,

evenimentul fiind foarte puţin apreciat de autorităţile turceşti din acea perioadă, sultanul Abdul Hamid atrăgând atenţia că potrivit legislaţiei otomane din acea vreme, jumătate din comoară ar fi trebuit să revină Imperiului Otoman şi jumătate descoperitorului său.

Condamnat, în epocă, de un tribunal turc la plata a 10.000 de franci de aur pentru încălcarea legilor otomane, H. Schliemann a plătit de bunăvoie, plin de generozitate, 50.000 franci de aur pentru a i se uita „greşeala" şi a fi lăsat să „cerceteze" şi alte locuri în care bănuia că mai existau comori.

COMOARA A FOST CONFISCATĂ „DISCRET" DE RUŞI

Cu toate acestea, la 126 de ani de la descoperirea sa, comoara din Troia devine obiect de dispută între Turcia şi Germania. Statul turc reclamă Germaniei actuale restituirea obiectelor „păstrate" în mod fraudulos de Schliemann. Numai că, oricât ar fi de fondată această cerere, Germania nu o mai poate satisface, deoarece în acest moment nu mai este în posesia celebrei comori.

Se spune că, spre sfârşitul celui de-al doilea război mondial, în 1945, un convoi militar ar fi transferat discret comoara lui Priam din Berlin la Leningrad, azi Sankt-Petersburg. Aşa se face că, de atunci, comoara a fost solicitată cu aceeaşi patimă atât de Germania, cât şi de Turcia, deşi fosta URSS a negat mult timp că ar fi în posesia sa. Abia în 1993, Irina Antonovna, restauratoare la Muzeul Puşkin, a admis că mult-râvnita comoară a regelui Priam se află sub custodia acestui muzeu. De altfel, în 1996, dând dovadă de o mare doză de cinism, ruşii au făcut chiar şi o expoziţie cu obiecte aparţinând comorii din Troia.

O PROBLEMĂ DE DREPT INTERNAŢIONAL

Cererile Turciei şi Germaniei de rezolvare a problemei comorii din Troia s-au lovit în ultimii ani de încăpăţânarea autorităţilor ruse ce susţin că nu au nici cea mai mică legătură cu acţiunile fostei URSS, motiv pentru

care consideră pretenţiile Turciei şi Germaniei neîntemeiate.

Cea mai uluitoare poziţie o are totuşi în această problemă de drept internaţional Turcia. Ea nu poate face apel la vechea legislaţie otomană, în timpul căreia s-a produs „pierderea”-comorii, deoarece ea a fost recuzată. În plus, este incontestabil faptul că pe timpul regelui Priam, pe teritoriul actual al Turciei nu existau… turci.

Cum şi când va fi descurcată această încurcătură juridico-arheologică este greu de spus!… Cel care ar putea să dea o soluţie care să mulţumească toate părţile implicate în acest conflict ar merita cu vârf şi îndesat un Premiu Nobel pentru drept internaţional, care ar putea fi creat, dat fiind ineditul situaţiei, special pentru el.

INTERMINABILA EPOPEE A TEZAURULUI ROMÂNESC

Epopeea Tezaurului românesc începe cu agitatul an 1916. Înaintarea fără niciun fel de oprelişte a trupelor germane şi pierderea bucată cu bucată a teritoriului ţării aduseseră starea psihică a poporului român la limita de jos. La fel se putea spune de ambianţa din mediile politice şi regale. Fugite din calea germanilor care ameninţau să ocupe Bucureştiul, familia regală, Guvernul şi Parlamentul îşi desfăşurau activitatea la Iaşi (acolo unde, în acele zile frământate, profesorul Nicolae Iorga şi-a ţinut poate cel mai frumos discurs din viaţa sa, reamintind cuvintele lui Petru Rareş când se afla şi el departe de casă: „Vom fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât!”). Panica şi pripa sunt cuvintele cel mai la îndemână pentru a caracteriza starea de fapt din acele zile. Sub o astfel de presiune, chiar şi Iaşul putea ajunge sub ocupaţie, se punea serios problema salvării Tezaurului românesc, practic dovada clară a existenţei poporului român şi a identităţii sale. Fără prea multe clipe de meditaţie, în 12 decembrie 1916, Guvernul liberal a luat decizia depozitării la Moscova a întregului Tezaur, socotind că autorităţile ţariste pot garanta intangibilitatea şi restituirea integrală.

Rezultatul imediat al scurtelor tratative în care se primiseră astfel de asigurări a fost încărcarea, la 14 decembrie 1916, într-o garnitură de tren bine păzită a întregii cantităţi de aur aparţinând Băncii Naţionale. Reperele calendaristice ale operaţiunii demonstrează clar graba cu care s-a încărcat şi expediat preţioasa avere. Neclaritatea proceselorverbale de predare-primire (constatată ulterior în 1956) a fost elocventă pentru a înţelege disperarea acelor ceasuri. Ajuns a Moscova, Tezaurul a fost depozitat, conform înţelegerii bilaterale, la Kremlin şi în Palatul Armurilor, unde accesul era posibil cu două rânduri de chei (una aparţinea consulului român la Moscova, cealaltă autorităţilor ţariste).

Înaintea bătăliei de la Mărăşeşti, al cărei rezultat nu putea fi anticipat, a părăsit ţara şi al doilea transport cu ce mai rămăsese din Tezaurul României: titluri de stat, avuţii ale mănăstirilor, bisericilor, muzeelor, tablouri de valoare şi bijuteriile Coroanei au luat calea Moscovei. Printre toate acestea şi „Cloşca cu Puii de Aur”.

„6 august 1917. La ora 3 am ajuns la Kremlin unde am depus lăzile, într-o sală mică şi umedă, sală care a fost acceptată negreşit, fără să fi fost văzută”, scria Alexandru L., însărcinatul român cu însoţirea convoiului.

Căderea regimului ţarist (2 – 5 martie), în urma conflictelor interne şi instaurarea regimului comunist bolşevic (7 noiembrie) au creat haos pe frontul românesc. Soldaţii ruşi părăseau frontul distrugând tot în jur. Relaţiile României cu noul regim instalat, condus de Lenin, s-au tensionat în urma unirii Basarabiei cu România.

Şi-au găsit sfârşitul imediat şi relaţiile diplomatice. Prima poziţie oficială a regimului bolşevic a fost cea a Consiliului Comisarilor Poporului la Petrograd care preciza că „Tezaurul României aflat în păstrare la Moscova se declară intangibil pentru oligarhia română. Partea sovietică îşi asumă răspunderea de a păstra acest tezaur pe care îl va preda în mâinile poporului român”. În aceeaşi perioadă, Lenin a transmis o telegramă (17 februarie

1918) către un comandant de front, act ce avea să fie singura mărturie despre faptul că Tezaurul exista şi era în păstrare la Moscova: „Bogatele valori aparţinând guvernului român trebuie păstrate cu cea mai mare grijă spre a fi predate, în bună stare, poporului român după doborârea contrarevoluţiei române”.

Pe scurt, atât de uşor şi de repede Tezaurul românesc a început pe mâinile ruşilor şi nu tot atât de uşor ne-am luptat 80 de ani ca cea mai mare bogăţie spirituală (nu numai) a ţării să se întoarcă acasă.

Din 1919, toate guvernele aflate la putere în România şi-au trecut în agendă recuperarea averii. Primul ministru Ionel Brătianu a pus problema Tezaurului la Conferinţa de Pace de la Paris, imediat după încheierea războiului, ulterior urmând mai multe astfel de intenţii în 1921, 1922, 1923. Cel care a făcut primul pas concret a fost Nicolae Titulescu prin redeschiderea relaţiilor româno-sovietice în 1934. Spiritul promovat de primul ministru recunoştea existenţa problemelor litigioase între două ţări dar asta nu însemna neapărat şi o barieră în calea relaţiilor diplomatice. Modul de abordare titulescian şi-a găsit ecou la Moscova. Consecinţa a fost că în 1935 sovieticii ne-au restituit o parte însemnată de arhivă şi hârtii preţioase.

Venirea comuniştilor la putere în România în 1945 a pus capac practic datelor reale, informaţiile fiind puternic deformate de maşinăria propagandei comuniste. Chiar dacă a reprezentat un subiect tabu, guvernul comunist a pus deseori în prim-plan rezolvarea punctului litigios între cele două ţări. De altfel, mărturii serioase despre lupta diplomatică dusă după 1945 le avem în memoriile unor actori importanţi ai conducerii comuniste: Paul Niculescu Mizil şi Alexandru Bârlădeanu (apărute după 1989).

Decesul tătucului Stalin a destins puţin mersul evenimentelor interne din Rusia sovietică şi de asemenea şi relaţiile cu ţările-satelit. Venirea lui Hruşciov la putere dorea să arate lumii că Rusia poate fi şi altceva, pe astfel de considerente bazându-se şi retragerea trupelor

sovietice din România. Speculând situaţia creată, Dej a reuşit să-l convingă pe Hruşciov. să înapoieze o parte din tezaur în 1956. S-au restituit României 1350 picturi celebre, 120 tablouri de N Grigorescu, Luchian, Băncilă, Tattarescu, Andreescu şi, poate cel mai important, „Cloşca cu Puii de Aur”. Actul din 1956 reprezintă, fără comentarii răutăcioase, o victorie a comuniştilor români, de unde şi marea pompă organizată la întoarcerea în ţară. Predarea s-a făcut unei delegaţii numeroase: Mihail Ralea, ministrul Culturii, academician George Oprescu, academician Tudor Arghezi, academician Andrei Oţetea, Marius Bunescu, directorul Galeriei Naţionale. A rămas în Rusia aurul în valoare estimativă de 38 milioane de dolari.

DEJ VS. HRUŞCIOV

La vizita oficială a delegaţiei sovietice, în 1962, Dej a recidivat pe spinoasa problemă a comorii rămase la Kremlin. Spune Paul Niculescu Mizil: „Dej i-a mulţumit că a primit o parte a Tezaurului în 1956 şi, apoi, a arătat că ceea ce s-a primit nu reprezintă tot. El a evocat valorile existente încă la Moscova. Spre surprinderea lui Dej, Hruşciov, care în 1956 cunoştea problema şi dăduse o parte din Tezaur, a spus: „Nu cunosc această problemă, daţi-mi voie să mă documentez”. După vizita oficială, la câtva timp, ambasadorul rus la Bucureşti a sosit la Dej cu următoarea epistolă: „La Moscova nu s-au găsit documente şi nici Tezaur din aur. Întrucât este posibil să se fi vândut în 1943 când toate valorile din Kremlin au fost evacuate în Siberia atunci când am fost asediaţi de trupele germane”.

Ulterior cam acelaşi tip de răspuns-clişeu avea să fie folosit şi de Brejnev, în 1965, şi de Gorbaciov în ’89.

NEGOCIERI CEAUŞESCU-BREJNEV

Ceauşescu a făcut prima sa vizită externă după venirea la putere în 1965 în Rusia sovietică, în acea vreme condusă de Brejnev. Printre problemele discutate, pe lângă lămurirea relaţiilor bilaterale, independenţă, avantaj reciproc, neamestec în treburile interne, delegaţia română a abordat şi divergenţele istorice rămase în coadă de

peşte. Au participat din partea română: Nicolae Ceauşescu, Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bârlădeanu, Paul Niculescu Mizil, Manea Mănescu, Corneliu Mănescu. Prima ripostă a lui Brejnev, rămasă celebră: „*Kakoi Tezaur*? Nu ştiu nimic!” Discuţiile au fost aprinse aşa după cum relatează Alexandru Bârlădeanu în cartea sa „Alexandru Bârlădeanu despre Dej, Ceauşescu şi Iliescu” (Editura Evenimentul Românesc).

„Atunci am apelat la folosirea armei noastre secrete: telegrama lui Lenin, care recunoştea existenţa Tezaurului. Metoda a produs derută printre membrii delegaţiei sovietice, iar Brejnev a cerut o întrerupere a discuţiilor pentru documentare. La următoarea întrevedere, răspunsul i-a citit Brejnev după nişte hârtii. Această problemă e veche de 50 de ani şi ea se referă la socotelile dintre Rusia ţaristă şi România regală. Încă de la început ni se dădea avertismentul că guvernul sovietic îşi poate aduce aminte de întrebarea: «Ce aţi căutat la Stalingrad?»

Informaţiile noi la care ajunsese, după pauza de documentare, sunau cam aşa: ţarismul a fost înlăturat şi toate casetele conţinând aurul au căzut în mâinile guvernului provizoriu. Aici se sfârşesc informaţiile”.

Bârlădeanu povesteşte în continuare cum Brejnev a spus că reparaţiile de război plătite de România, 300 milioane de dolari, au fost simbolice şi dacă se ridică problema tezaurului atunci trebuie ridicată problema distrugerilor armatei române de la Odessa şi din Crimeea.

Ultimul la cuvânt a fost Kosîghin, care a amintit câte ceva despre mijloacele de convingere specifice KGB, susţinând că diferendul poate afecta serios relaţiile bilaterale. Delegaţia română nu a renunţat, dar despre acest subiect nu s-a mai adus vorba decât de Ceauşescu în două rânduri: în 1969 şi la întâlnirea cu Gorbaciov în 1989.

ILIESCU-NĂSTASE

1989, anul marilor schimbări, a însemnat şi deschiderea unor noi relaţii diplomatice cu Rusia.

În aprilie 1991, Iliescu a repus problema vechiului

litigiu, cu ocazia întâlnirii cu Gorbaciov la Moscova. Răspunsul sovieticului a fost la fel de stereotip: „Nu ştiu, să mă documentez”.

Revenind în zilele noastre, odată cu vizita la Bucureşti a lui Egor Stroev, preşedintele Adunării Federaţiei Ruse, în runda de convorbiri cu primul ministru Adrian Năstase nu s-a repezit să acorde vreo declaraţie care să trezească ziariştii din amorţire. El a fost la fel de ambiguu şi lapidar ca predecesorii săi: „Această problemă poate fi studiată din punct de vedere istoric şi ştiinţific”. „Nu există niciun fel de tratate internaţionale sau înţelegeri care să reglementeze retrocedarea bunurilor către România” sau „Nu există un document oficial”.

Sunt câteva din frazele rostite de Stroev în vizita sa la Bucureşti ce a reprezentat, practic, un pas sigur în stabilirea primelor discuţii ce se lansau pentru semnarea Tratatului România-Rusia.

ROMÂNUL „WHISKYMAN” A CUCERIT UNGARIA

Povestea ardeleanului care a devenit cel mai căutat spărgător de bănci din Ungaria va deveni subiectul unui film american. Născut în Ardeal, Ambrus Attila a plecat, după Revoluţie, în Ungaria. A devenit spărgătorul de bănci numărul unu din istoria ţării vecine. N-a folosit violenţa. Ba chiar, după fiecare jaf, le oferea casieriţelor flori şi îşi cerea scuze, i-a fost uşor să devină răsfăţatul presei şi al opiniei publice. În 29 de jafuri, cel poreclit Whiskyman a adunat circa 150 de milioane de forinţi, bani cu care s-a plimbat prin toată lumea.

BANII

„Poliţia, deschide!” Ofiţerul bate cu putere în uşă. Intrarea în apartament este înconjurată de zeci de poliţişti de la unitatea de intervenţii speciale, cu veste antiglonţ, înarmaţi până-n dinţi. Suspectul n-are nicio şansă de scăpare. „Nu trageţi, sunt neînarmat, mă predau!” Din spatele uşii apare un tânăr, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurţi. „Eşti Attila Ambrus?” Poliţiştii îl pun la pământ şi îi pun cătuşe la mâini. „Whiskyman”, cel mai

căutat spărgător de bănci din istoria Ungariei, a fost prins şi arestat. În cei şase ani de „activitate”, Ambrus Attila a dat 29 de spargeri, în urma cărora a strâns peste 150 de milioane de forinţi. „Este destul de bine pentru un biet ardelean”, spune Ambrus, de origine din Miercurea Ciuc.

A ÎNCEPUT DE TÂNĂR

Attila Ambrus s-a născut în 6 octombrie 1967 la Miercurea Çiuc. A fost singurul copil al familiei. Mama şi-a părăsit familia pe când el avea un an şi jumătate, pentru a se înscrie în secta „Martorii lui Iehova”. Până la moartea ei, în 1977, a fost crescut de bunică, apoi de o mătuşă. În adolescenţă, s-a ocupat de furtişaguri mărunte. Cea mai „spectaculoasă” acţiune a sa a fost furtul instrumentelor de la o formaţie din oraş. După ce a fost prins, a fost trimis la casa de corecţie. Singur, pentru că n-a vrut să-şi deconspire complicii din gaşcă. A fost eliberat în 1988. A făcut armata şi, timp de trei luni, a lucrat împreună cu tatăl său, Ambrus Károly, la o întreprindere din oraş. După aceea, a dispărut fără urmă. Poliţia din Miercurea Ciuc a eliberat şi un mandat de arestare pe numele său, pentru că nu s-a prezentat la evaluările lunare după eliberarea din casa de corecţie. De văzut însă poliţiştii din Harghita nu l-au mai văzut niciodată.

SPĂRGĂTORUL GENTLEMAN

La puţin timp după plecarea sa, tatăl lui Attila a primit o carte poştală din Budapesta. Attila îl anunţa că era bine, sănătos. Lucra în mai multe locuri, ca să facă economii pentru un apartament. A ajuns să aibă chiar şi un loc în echipa naţională de hochei pe gheaţă a Ungariei. În 1993, Attila s-a săturat însă de viaţa modestă. „Înainte de prima spargere m-am gândit mult la ce era de făcut. Nu mergeam la furat găini. Voiam ceva ce nu s-a mai făcut, ceva care să mă reprezinte numai şi numai pe mine. Să pun mâna pe mulţi bani, fără violenţă. Mă închipuiam un englez – cu sânge rece şi elegant. Gândul mă bântuia încă din copilărie. Prima carte pe care am citit-o era despre marele jaf al trenului poştal din Anglia, l-am admirat sincer

pe cei care au reuşit să ducă la bun sfârşit cel mai mare jaf al secolului şi le-am urmat exemplul”, recunoaşte Ambrus, în cartea sa autobiografică. „Eu, Whiskyman”, pe care a scris-o după arestarea sa.

WHISKYMAN ŞI-A ÎNCEPUT CARIERA CU VOTCĂ

La începutul anului 1993, Attila îşi planifica minuţios prima acţiune. Timp de mai multe zile, a observat cu atenţie activitatea de la oficiul poştal de pe strada Villanyi, din Budapesta. Ştia la ce oră este închiderea, când vine maşina blindată după bani. A calculat că trebuie să termine totul în două minute, înainte ca poliţia să ajungă la faţa locului, în cazul în care cineva ar fi declanşat alarma. „Timp de câteva zile mi-am tot făcut curaj cu votcă. Pe vremea aia, nu prea îmi dădea mâna să cumpăr whisky”, spune spărgătorul.

DEGHIZAT ÎN VLAD ŢEPEŞ

În 22 ianuarie 1993, la orele serii, Attila s-a prezentat la oficiul poştal de pe strada Villanyi. A intrat chiar la ora închiderii. Cu pistolul în mână, le-a cerut angajaţilor să-i dea banii încasaţi peste zi. A avut ghinion. A plecat numai cu o jumătate de milion de forinţi. „Nu mai văzusem atâţia bani în viaţa mea, dar operaţiunea n-a fost totuşi un succes, pentru că e o mare diferenţă între o jumătate de milion şi trei milioanp de forinţi”, spune Whiskyman în cartea sa.

RĂSFĂŢATUL OPINIEI PUBLICE

În urma primului jaf, Attila a decis că aşa îşi va câştiga existenţa. Şi-a perfecţionat metodele de fugă, şi-a cumpărat mai multe rânduri de haine şi arme mai bune. De la a doua spargere a renunţat la votcă – băutură cu care-şi făcuse curaj. A descoperit că whiskyul scoţian era mult mai bun. Pentru că înaintea fiecărei spargeri îşi cumpăra dintr-un bar apropiat o sticlă de whisky, din care bea doar un pahar, presa din Ungaria l-a numit „Whiskyman”. Attila a obţinut ceea ce a vrut. Spargerile sale erau mediatizate pe pagini întregi ale ziarelor. Pentru că n-a folosit niciodată violenţa şi avea chiar un mod galant de a acţiona, a

câştigat repede simpatia ziariştilor şi a opiniei publice. După fiecare spargere, Whiskyman oferea buchete de flori casieriţelor din băncile şi oficiile poştale jefuite. Pentru poliţie însă, Attila a devenit cel mai mare coşmar.

PALMARES DE CAMPION

În şase ani de activitate, în care poliţia a fost tot timpul cu un pas în urma lui, Whiskyman a dat nu mai puţin de 29 de spargeri. Anchetatorii n-au reuşit însă să dovedească implicarea sa decât în opt cazuri. A dat şase spargeri în 1993, trei în 1994, două în 1995, patru în 1996, cinci în 1997, două în 1998. „Prada" culeasă în urma acestor acţiuni se ridică la peste 130 de milioane de forinţi. Cel mai „productiv" an a fost 1997, când a reuşit performanţa de a da două spargeri într-o singură zi – 10 martie – şi să sustragă aproape 60 de milioane de forinţi.

PRIMAARESTARE

La 15 ianuarie 1999, Attila a jefuit sucursala băncii OTP, din strada Ujhegy, de unde a plecat cu 18 milioane de forinţi. Poliţiştii au reuşit să-l prindă pe complicele său, Orban Gabor, la numai câteva minute după jaf. Câteva ore mai târziu, Whiskyman a fost arestat în timp ce încerca să fugă în România, cu cei 18 milioane de forinţi asupra sa. Poliţiştii de frontieră au primit alerta cu doar cinci minute înainte de sosirea lui. A fost dus imediat la Budapesta, unde a fost plasat în arestul poliţiei, sub un regim strict de supraveghere.

EVADAREA

Bucuria poliţiştilor n-a fost de durată. Deşi secţia de poliţie în care era ţinut sub supraveghere avea sisteme suplimentare de securitate, în 10 iulie 1999 ceea ce părea incredibil s-a întâmplat. Attila Ambrus a dispărut fără urmă, chiar din curtea poliţiei. După cum s-a aflat ulterior, el a urcat la etajul trei al clădirii, de unde, cu ajutorul unei frânghii improvizate din cabluri de telefon, cearşafuri şi şireturi, a coborât în plină stradă şi a dispărut. Ofiţerul care trebuia să stea cu ochii pe monitoarele camerelor de supraveghere tocmai lipsea din post, aşa că evadarea lui

Ambrus a fost observată când era deja prea târziu.

NUMĂRUL 29

Evadarea a stârnit un imens scandal. Poliţia metropolitană a fost acuzată de corupţie şi incompetenţă. Coşmarul poliţiştilor maghiari avea să capete însă culori şi mai sumbre în 29 iulie, la ora 19 zile după evadare. Whiskyman a lovit din nou! De această dată, captura a fost de două milioane de forinţi. În magazinele din Budapesta au apărut tricouri cu inscripţia „Whiskyman”-Poliţie 28-O”. Jaful cu numărul 29 a urmat câteva luni mai târziu, în 18 octombrie 1999. Sucursala OTP de pe strada Ulloi a fost „uşurată” de 10 milioane de forinţi. Ambrus a reuşit să scape în ultimul moment, în urma unui schimb de focuri, fără însă ca vreo persoană să fie rănită. Whiskyman a dat de înţeles, în modul lui specific, că aceasta era tot o acţiune de-a lui. l-a trimis prin poştă avocatului său un tricou, pe care a modificat cu carioca inscripţia: „Whiskyman-Poliţie 29-O”.

POVESTE HOLLYWOODIANĂ

Jaful numărul 29 a fost şi ultimul din cariera lui Whiskyman. În urma unei desfăşurări de forţe fără precedent, poliţia budapestană şi-a salvat onoarea. După ce au fost filate sute de persoane din anturajul lui Ambrus şi s-au cheltuit milioane de forinţi pentru acţiuni de supraveghere, în 27 octombrie 1999, Ambrus a fost capturat la locuinţa unui prieten. În procesul care i s-a intentat, a fost acuzat de mai multe delicte, printre care şi tentativă de omor, din cauza schimburilor de focuri de la ultimul jaf. A primit pedeapsa maximă, de 15 ani. Povestea sa a trezit însă chiar şi interesul Hollywoodului. Povestea băietanului din Miercurea Ciuc va face subiectul unui film american. Suma oferită de Hollywood pentru drepturile de realizare a filmului se ridică la peste 150 de milioane de forinţi. La cât se ridică şi prejudiciul creat de Ambrus. Whiskyman va avea şansa de a-şi spăla păcatele şi de a-şi păstra statutul de răsfăţat al opiniei publice.

TURIST ÎN 24 DE ŢĂRI

Cu banii obţinuţi în urma jafurilor, Whiskyman şi-a putut îndeplini orice dorinţă. „Îmi plac banii, maşinile rapide şi femeile frumoase”, spune el în cartea autobiografică. Însoţit de prietenele pe care le-a avut în cei şase ani, a vizitat aproape toate locurile de interes turistic de pe planetă. „Am călătorit în 24 de ţări. Nici nu-i de mirare că milioanele s-au terminat aşa de repede”, recunoaşte el. „Dacă n-aş fi călătorit aşa de mult, ar mai fi rămas bani. În meseria mea, însă, nu există dacă”.

ROMÂN ÎMPUŞCAT ÎNTR-O TENTATIVA DE JAF

Unul dintre cei doi spărgători uciși de poliţie din Los Angeles, în timpul unui atac asupra unei bănci, era român, se numea Emil Decebal Mătăsureanu şi a fost ucis odată cu complicele său, un american pe nume Larry Phillips. Cei doi au fost împuşcaţi în timp ce încercau să fugă cu un camion plin cu bani, din curtea unei bănci pe care tocmai o jefuiseră. Incidentul s-a produs în ziua de 27 februarie 1997, în imediata apropiere a celebrului cartier Hollywood. Vestea uciderii lui Mătăsureanu a şocat comunitatea românească din Los Angeles, a doua ca mărime din Statele Unite, după cea din New York. Incidentul care a culminat cu moartea celor doi a fost caracterizat de presa californiană drept cea mai violentă, dar şi cea mai spectaculoasă tentativă de jefuire a unei bănci din ultimele două decenii. Mătăsureanu şi Phillips, relatează mass-media americană, au încercat până în ultimul moment să spargă cordoanele poliţiei, utilizând pistoale mitralieră de tip AK-47. Incidentul depăşeşte orice alt jaf anterior petrecut în Los Angeles, atât prin numărul de răniţi, cât şi prin impresionanta desfăşurare a forţelor de poliţie. Întreaga operaţiune a fost înregistrată pe bandă video, atât de sistemele de supraveghere ale băncii, cât şi de mai multe echipaje de televiziune, care s-au deplasat cu elicopterul la locul faptei. Emil Decebal Mătăsureanu, notează BBC, este unul dintre cei circa 40.000 de români care au emigrat în Statele Unite în deceniul trecut.

Cea mai mare spargere de bancă din acest secol,

ştire ce a ţinut capul de afiş la multe posturi TV americane, l-a avut coautor pe un american de origine română, Emil Decebal Mătăsureanu. Se pare că grupul din care făcea parte el are legături cu mai multe organizaţii paramilitare şi a fost finanţat cu bani proveniţi din alte spargeri. De asemenea, armele şi vestele antiglonţ ale teroriştilor au fost introduse ilegal în SUA. Dar iată ce scria „Los Angeles Times”:

„POLIŢIA CAUTĂ LEGĂTURILE CELOR DOI TERORIŞTI UCIŞI ÎN SCHIMBUL DE FOCURI – CONFORM AUTORITĂŢILOR, EI AVEAU RELAŢII CU GRUPURI CLANDESTINE

Autorităţile încercau duminică să descopere legăturile celor doi bandiţi ucişi în schimbul de focuri din timpul încercării eşuate de spargere a sediului Băncii Americii din cartierul North Hollywood din Los Angeles. Se pare că banii necesari dotărilor şi antrenamentelor teroriştilor, aproximativ 1, 3 milioane dolari, provin din spargeri anterioare, de la organizaţii paramilitare sau criminale. Comandantul poliţiei din Los Angeles, Tim McBride, declară: «După modul în care au atacat şi felul în care se foloseau armele, ne face să bănuim că ei au fost antrenaţi undeva.» El a indicat faptul că poliţia caută toate legăturile posibile ale celor doi decedaţi, însă, deşi au fost investigate toate grupurile din ţară, nu a fost descoperită încă legătura.

VESTELE ANTIGLONŢ ERAU INTERZISE ÎN SUA

«Investigăm acum trecutul lor şi ceea ce au făcut până în această zi nefastă, a mai precizat el. Încercăm să urmărim pista banilor.» între timp, agenţii Biroului Federal pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc încercau să descopere de unde proveneau armele automate ale infractorilor şi vestele antiglonţ, ele fiind interzise pe teritoriul SUA. Chiar înainte de acest atac, FBI analiza posibilitatea ca două spargeri din zona San Fernando Valley, extraordinar de bine aranjate, să fi fost opera unui grup organizat legat de un nucleu politic sau terorist, dinţ ară sau din afara

SUA. Acum indiciile duc spre grupul din care făcea parte şi Mătăsureanu. Referitor la timpul scurt în care au fost realizate toate cele trei spargeri, precum şi la faptul că atacurile surveneau transportului de dolari cash, unul dintre cei interogaţi de ziariştii americani a exclamat ironic: «Se pare că aceştia şi-au învăţat bine lecţiile…» Poliţia din Denver a relevat faptul că Mătăsureanu era cunoscut ca un om cu probleme financiare, deoarece înregistrările indicau că el a avut de mai multe ori probleme cu plăţile efectuate de pe cartea de credit şi numeroase note de plată neachitate, mai ales pentru maşinile pe care le închiria.

MĂTĂSUREANU ERA POSEDAT DE DEMONI

Ziariştii americani au contactat-o pe mama lui Mătăsureanu, Valeria Nicolescu, care le-a declarat că se temea ca fiul ei să fie un sinucigaş sau ca prin actele sale să nu facă rău altora. Cerându-şi scuze pentru faptele fiului său, mama acestuia a ţinut să precizeze totuşi că nimeni nu a fost omorât, în afară de Mătăsureanu şi complicele său. În acelaşi timp, ea l-a acuzat pe Larry Eugene Phillips, complicele lui, pentru că l-a antrenat pe fiul ei în spargeri. Pe de altă parte, Valeria Nicolescu afirma că fiul ei era posedat de demoni.

LA 19 ANI, EMIL ŞI-A LUAT MASTÉRATUL ÎN INFORMATICĂ

După cum spune mama sa, Emil Mătăsureanu era un as al informaticii, pasiune în care s-a refugiat, de altfel, de la frageda vârstă de opt ani, devenind cu timpul expert. La 19 ani Emil Decebal Mătăsureanu îşi lua masteratul la institutul tehnologic „De Vry”, dar lucrurile au început să degenereze în 1993. împreună cu soţia sa şi cu fiul său, pe care îl adusese în România post-comunistă, îşi fondase un serviciu de ajutor al handicapaţilor mintali, la domiciliu. Ei au încercat să-şi extindă afacerea cumpărând o proprietate în Pasadena. Aici a început criza financiară. Totul a pornit de la plângerea unui vecin care îl acuza de un abuz, motiv pentru care i-a fost închis biroul. Despre această perioadă,

Valeria Nicolescu relatează cum fiul său a fost dat afară din casă de către autorităţi, fapt ce l-a determinat pe acesta să se mute. Din acest moment, veştile despre ei au început să fie din ce în ce mai rare.

DIN 1996 NU A MAI DORIT SĂ-ŞI VADĂ FIUL

În august 1996 a urmat divorţul. De atunci. Mătăsureanu suna din ce în ce mai rar, în weekend-uri, şi atunci ca să ceară bani şi să spună că nu vrea să-şi mai vadă niciodată fiul. «Nu mai pot să suport situaţia asta», îi spune prin telefon Mătăsureanu mamei sale, spunând în acelaşi timp că preferă să moară.

«Acţiunile sale seamănă mai mult cu un act de sinucidere», preciza Valeria Nicolescu. Unul dintre prietenii acesteia, Christopher Leveaux, declara că acesta şi-a şters numele din bazele de date, lichidându-şi chiar şi conturile bancare. Leveaux a mai amintit că Valeria Nicolescu l-a rugat cu ocazia ultimei discuţii telefonice să nu omoare pe cineva. Mama sa a mai precizat că nu crede că fiul său era în legătură cu vreun grup politic sau de natură teroristă.

SPĂRGĂTORII FĂCEAU PARTE DINTR-O ORGANIZAŢIE PĂRAMILITARĂ

Poliţiştii au prezentat mai multe detalii care indică faptul că spărgătorii erau membrii unei organizaţii paramilitare sau ai unui grup clandestin. «Băieţii cunoşteau momentul în care vor găsi o mare sumă de bani în bancă şi cât să aştepte după declanşarea alarmei, a declarat şeful poliţiei din L.A., Tim McBride. Ei au avut un plan foarte bine pus la punct», a mai precizat McBride. Deşi bine conceput, planul a eşuat din cauză că un poliţist a observat un terorist îmbrăcat în vestă antiglonţ şi cu o armă automată intrând în Banca Americii. În momentul în care teroriştii au ieşit din sediul băncii, ei au fost aşteptaţi de mai mulţi poliţişti şi au încercat să-şi croiască drum cu ajutorul armelor lor superioare. Cei doi terorişti au început apoi să tragă în tot ce le ieşea în cale, poliţişti şi civili la un loc, chiar şi în elicopterele posturilor de televiziune sosite

la faţa locului, sfârşind prin a fi împuşcaţi în cap. În total, 11 poliţişti şi şase civili au fost răniţi în schimbul de focuri, soldat în cele din urmă cu moartea celor doi terorişti. Doi poliţişti sunt încă spitalizaţi, dar se pare că starea sănătăţii lor s-a îmbunătăţit. McBride a refuzat să dea detalii asupra ultimelor descoperiri legate de cei doi terorişti, dar se pare că a fost mobilizat Departamentul de luptă împotriva crimei organizate şi a teroriştilor din cadrul L.A.P.D. De asemenea, FBI încearcă să descopere cum au fost cheltuiţi banii proveniţi din spargerile anterioare ale celor doi terorişti. Anchetatorii care se ocupă de aceste cazuri (spargerile din San Fernando Valley) s-au declarat neîncrezători, precizând că este puţin probabil ca vreun om să scape atât de mult timp după ce a furat atâţia bani. Ei au precizat că, în general, spărgătorii de bănci reuşesc să scape cu cel mult două mii de dolari pentru o perioadă scurtă de timp, foarte puţine fiind cazurile când se scapă cu mai mulţi dolari proveniţi dintr-o spargere. Experţii au evaluat spargerile din San Fernando Valley la o sumă cuprinsă între 1, 3 – 1, 7 milioane de dolari. McBride s-a declarat surprins de faptul că spărgătorii au avut curajul să acţioneze din nou. În ciuda zvonurilor conform cărora ar mai fi existat şi alţi suspecţi, şeful poliţiei a precizat că bănuieşte că numai Mătăsureanu şi Phillips au fost implicaţi în spargere, ca şi în celelalte două jafuri, excluzând posibilitatea existenţei altor complici.

MĂTĂSUREANU ŞI PHILLIPS URMĂREAU ACTIVITATEA BĂNCII DE MAI MULTĂ VREME

Teroriştii aveau puşti automate, ilegale pe teritoriul Statelor Unite, şi veste antiglonţ, de asemenea interzise. Din această cauză, poliţiştii au crezut că ei fac parte din organizaţii paramilitare. Datorită faptului că un camion blindat a adus banii cash la puţin timp înainte de spargere, investigatorii bănuiesc că cei doi supravegheau de mai mult timp activitatea băncii. Deşi a prezentat puţine detalii despre cei doi, poliţia a relevat faptul că Mătăsureanu şi Phillips fuseseră achitaţi în 1993 într-un caz de deţinere

ilegală de armament. Atunci ei fuseseră prinşi cu o maşină plină de arme şi echipament militar: mitraliere AK-47, grenade, două bombe artizanale, pistoale de calibru 9 mm, precum şi alte accesorii ca măşti de gaze, veste antiglonţ, cagule, peruci şi altele. Iniţial, fuseseră acuzaţi de conspiraţie în vederea comiterii unei spargeri de proporţii, dar lipsa de dovezi a dus la retragerea acuzaţiilor şi au fost condamnaţi numai pentru deţinerea ilegală de armament la mai puţin de patru luni închisoare fiecare. Deoarece erau pregătiţi pentru o spargere de mare amploare, dar niciunul nu avea un cazier semnificativ, poliţiştii au bănuit că făceau parte dintr-o organizaţie.

Bănuiala s-a extins a doua zi, când poliţia a început să cerceteze modul în care cei doi au făcut rost de arme, fapt care până în prezent a rămas o enigmă. Acest caz este anchetat şi de FBI, şi de Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Aceste piste conduc către două posibilităţi: ori un atelier care produce ilegal astfel de arme, ori au fost importate de la o companie de armament printr-un intermediar. Poliţiştii au descoperit în trecutul lui Mătăsureanu faptul că acesta era de mai mult timp certat cu legea, având două facturi neplătite: una de 5.819 de dolari şi alta de 271 de dolari. La locul masacrului, „lupta” pentru suveniruri a devenit din ce în ce mai acerbă, americanii urcându-se şi în copaci pentru a găsi gloanţele rătăcite. Locuitorii cartierului North Hollywood au rămas încă sub puternica impresie lăsată de sângerosul schimb de focuri. Mulţi dintre ei şi-au adus camerele de filmat pentru a imortaliza bălţile de sânge şi locurile desenate cu creta în jurul cadavrelor. Trăgătorii de elită care i-au împuşcat pe cei doi terorişti au fost felicitaţi de cetăţeni, iar cei din zonă au precizat că pentru ei acest incident a fost o bună ocazie pentru a-şi cunoaşte vecinii pe care ani de-a rândul îi ignoraseră”.

UN SERIAL TV FACE ŞCOALĂ ÎN LUMEA CRIMEI

Cunoscutul paradox enunţat odinioară de Oscar Wilde, anume că „viaţa copiază arta, şi nu viceversa…” are

acum o pertinentă confirmare. Galeria eroilor crimei s-a îmbogăţit cu un caz cu totul ieşit din comun, care a făcut vâlvă actualmente în Statele Unite şi Canada, cel al unui cuplu de femei delincvente, acţionând fidel după reţelele dintr-un film TV de mare succes. „Thelma şi Louise" era povestea ecranizată a doua criminale, aşa cum le-a prezentat serialul regizorului Ridley Scott, în cele 100 de episoade ale sale. Rose Truford şi Carolyn Stevens au procedat aidoma în viaţa reală, chiar dacă apărarea lor invocă astăzi cu totul alte motivaţii. La capătul unei curse de urmărire mai pasionante poate decât cele de pe ecrane, desfăşurată de-a lungul şi de-a latul continentului nord-american, ele au fost în sfârşit prinse de poliţie şi acum aşteaptă în dosul gratiilor concluzia anchetei.

5 februarie 1995... Data la care a fost declanşată acţiunea de urmărire. Ray Price, un tehnician dentar din Houston, Texas, a reclamat autorităţilor o agresiune săvârşită asupra lui în ajun. La poarta locuinţei sale au sunat două femei, corect îmbrăcate şi foarte atrăgătoare, care s-au legitimat ca fiind agenţi federali de investigaţii. Legitimaţiile erau false! Le-a deschis politicos uşa, dar în clipa următoare a văzut ţeava pistolului îndreptată asupra sa, iar o individă a ordonat să scoată toate cecurile şi cărţile de credit pe care le are în casă şi să nu opună vreo rezistenţă. Altfel, a terminat-o cu viaţa... Price n-a avut încotro, le-a pus la dispoziţie instrumentele de credit cerute, destul de substanţiale, aşteptând urmarea. Ea a decurs în stil clasic. Una din agresoare a dispărut cu actele, iar cealaltă l-a ţinut pe nefericit sub ameninţarea armei tot timpul cât a lipsit colega. Aproximativ trei ore. În acest răstimp, povesteşte victima, femeia înarmată a debitat un straniu logos despre sex, inechităţi sociale, ură de răsă, pericolul fascist, modă şi film. „Am avut impresia că-mi vorbeşte cineva ieşit din minţi", declară Price, care adaugă că „mi-a cerut să mă dezbrac şi să-i arăt ce am ca... argumente sexuale, spunând că ar vrea să mă lege cu o frânghie şi să-mi verifice potenţa, nu numai conturile la

bancă. Dar regretă că nu mai are timp, se grăbeşte!” într-adevăr, curând şi-a făcut apariţia şi cea plecată, aruncându-i pe masă actele şi dând semnalul de retragere. S-au făcut nevăzute, iar Ray Price a putut constata fără dubii că i-au fost ridicate din carnete mai mult de jumătatea sumelor depuse. 300.000 de dolari!

Poliţia din Houston a alăturat imediat furtul de la locuinţa dentistului Price cu alte două, petrecute în mod similar. Trei poliţişti experţi au fost însărcinaţi cu ancheta: sergentul Ken McAlpine, detectivul Clement Romeo şi agenta Nancy Smith, criminalist. Cercetările au mers greu, dar până la urmă, la începutul lunii iulie, poliţia texană era în posesia identităţilor exacte ale celor două delincvente, ca şi a fotografiilor lor. Una era Rose Truford, 37 de ani, asistentă medicală de psihiatrie, angajată până nu demult a Spitalului Spring Shadows din localitate. Căsătorită cu un cetăţean canadian, Brian Truford, inginer electronist specializat în calculatoare. Aveau împreună trei copii, iar venitul lor se ridica la 120.000 dolari pentru Brian şi 50.000 pentru Rose. Sume ce le-ar fi asigurat o viaţă fără griji, dar asta n-a fost un argument pentru ca soţia să nu ia calea crimei.

Toate par să fi început cu un an în urmă când Rose Truford a întâlnit-o pe cea care avea să-i devină prietenă nedespărţită, Carolyn Stevens. Aceasta, cu şapte ani mai tânără, era infirmieră la acelaşi spital, după ce lucrase în meserii diferite, ba chiar şi ca dansatoare de striptease. Carolyn avea şi reputaţia de lesbiană, iar aceasta a fost probabil şi liantul lor. În vara lui 1994, Rose şi-a adus prietena acasă, cu aprobarea tacită a lui Brian. Atunci a început, fără îndoială, activitatea lor ca infractoare.

Seria loviturilor a debutat departe de Houston, tocmai în Las Vegas. Acolo victime le-au fost doi bărbaţi tineri, agăţaţi la barul unui hotel, care le-au invitat în camera lor, unde după o consistentă orgie sexuală a urmat agresiunea armată şi sustragerea integrală a sumelor pe care aceştia le aveau asupra lor. Următoarele furturi s-au

comis pe un traseu de sute de kilometri, între Dallas şi oraşul canadian cu renume olimpic Calgary. Deplasările se făceau cu maşini împrumutate de la agenţia rent-a-car, rareori returnate la bază. Absenţa lor de acasă, timp de zile întregi şi săptămâni, foarte curios, n-a stârnit suspiciunea lui Brian, soţul prea îngăduitor. Şi mai curios poate părea că acest cuplu criminal a fost arestat la 14 martie într-un motel din Edmonton, Canada, dar femeile au fost eliberate pe loc contra unei cauţiuni de 250.000 dolari, dispărând apoi fără urmă.

Drumurile celor două le-au adus în mica localitate de la poalele Munţilor Stâncoşi, pe teritoriul canadian, Sainte Agathe des Monts, cunoscută ca staţiune pentru schi, dar şi ca reşedinţa unei mănăstiri catolice şi având temple de rit mozaic. Martori oculari declară că le-au văzut rătăcind pe străzi, dând semne de instabilitate psihică sau depresiune bigotă. Rose intra deseori în biserică, fiind de credinţă catolică, iar Carolyn, evreică, putea fi întâlnită oricând la uşa sinagogii. Preoţii şi rabinul principal din Sainte Agathe au confirmat. Refugiul fugarelor în munţi avea şi un substrat de necesitate. Între timp trioul de detectivi din Houston a pus la dispoziţia televiziunii fotografiile lor, iar Clement Romeo a avut ideea de a le imprima pe bluze şi tricouri, vândute în mii de exemplare. *Wanted*! scria pe acestea şi premiul pentru cel care făcea denunţul era de 25.000 dolari. Capătul de drum se apropia implacabil.

Brigada sergentului McAlpine, Interpolul, FBI-ul, poliţia montană a Canadei, toate au avut ca punct de conexiune final Sainte Agathe des Monts. În dimineaţa de 30 august, cele două urmărite se aflau într-un prelungit colocviu cu Rabbi E. Carlebach, la Casa Israel din localitate. Rose Truford se plângea rabinului că nu găseşte înţelegere la preotul catolic. „Eu nu mai am casă, n-am copii, m-am rătăcit în lumea păcatului…”, mărturisea ea. Carolyn îi ţinea isonul. Amândouă au fost surprinse de poliţişti în timpul discuţiei şi au invocat zadarnic că se află

pe un teritoriu sacru, inviolabil. Au fost arestate.

Ancheta a relevat laturi cu totul insolite ale cazului. Spre deosebire de părerea generală, susţinută şi în presă, că Rose şi Carolyn au acţionat, conştient sau inconştient, urmând „sindromul Thelma şi Louise” generat de vizionarea filmului de largă audienţă, ba unii au adăugat şi influenţa romanului „The Magus” al lui John Foeles, iar alţii nuvelele din seria „Mistere nedezlegate” din literatura poliţistă, cele două acuzate neagă cu desăvârşire toate acestea. Ele susţin că sunt doar executantele docile ale unei bande mafiote, condusă de un oarecare Avery, pe care nu-l cunosc, nu l-au văzut niciodată, n-au nici măcar un număr de telefon. Avery este geniul lor rău, care le impune săvârşirea actelor banditeşti, iar dacă nu-l ascultă vor fi executate fără milă.

Probabil că sentinţa justiţiei se va arăta, oricum, mai blândă. Rămâne de văzut, totuşi, ce va mai aduce în lumină ancheta „cazului Rose Truford şi Carolyn Stevens”, precum şi dacă misteriosul Avery există cu adevărat.

AUR NAZIST DIN DINŢII PRIZONIERILOR EVREI

Cea mai importantă captură de aur aparţinând regimului nazist ar fi putut proveni din topirea dinţilor falşi ai prizonierilor ucişi în lagăr, se afirmă într-un document secret al guvernului american.

Potrivit documentului, redactat în 1946 de către un diplomat american, cele 8307 lingouri descoperite de armata SUA într-o mină de sare de lângă Merkers, în Germania, nu trebuiau clasificate ca „aur monetar”, deoarece, după toate probabilităţile, metalul preţios provenea din dinţii unor prizonieri. Semnatarul sugerează efectuarea unor teste care să confirme această ipoteză. În afara lingourilor, la Merkers, s-au mai găsit bijuterii, bani şi 400 de tablouri de valoare, întregul tezaur fiind trimis acolo de şeful propagandei naziste, Joseph Goebbels, care dorea să ascundă aceste comori de trupele sovietice, aflate foarte aproape de Berlin.

AMERICANII CAUTĂ AURUL NAZIŞTILOR ÎN

MUNŢII STÂNCOŞI

O comoară în valoare de două miliarde, de dolari a fost ascunsă de nazişti în Munţii Stâncoşi, iar autorităţile americane au declanşat un proiect secret de localizare şi recuperare a acesteia. „Aceşti munţi ascund atâta bogăţie încât ar trebui o sută de furgonete blindate pentru a o transporta”, afirmă un supraveghetor guvernamental, care a fost însărcinat cu această misiune. Pietrele preţioase şi aurul au fost confiscate de la victimele Holocaustului, depozitate într-o bancă elveţiană, scoase ilegal din Elveţia şi îngropate undeva în Wyoming, imediat după sfârşitul celui de-al doilea război mondial. „Deja a fost găsit aici aur în valoare de nouă milioane de dolari”, afirmă oficialul american care mai precizează: „Şi nici măcar nu am reuşit să ne apropiem suficient de buzunarul cel mare”. Sub protecţia anonimatului, el a mai declarat că „persoane cu funcţii înalte” din cabinetul preşedintelui Clinton l-au însărcinat în mod special cu această misiune. Cert este că, în haosul creat după război, nimeni nu a reuşit să găsească urma unei comori dispărute într-o bancă elveţiană acum 54 de ani. „Prada” de război infamă, care a trecut în istorie ca „aurul naziştilor”, a fost furată din Elveţia şi transportată peste graniţă, prin complicitatea unor bancheri.

Istoricul Richard Boilerston, care s-a specializat în dosarele secrete ale celui de-al doilea război mondial, a atras atenţia, cu mulţi ani în urmă, că în perioada mai 1945-martie 1947, a dispărut fără urmă o mare parte dintr-o comoară a naziştilor estimată la 2, 5 miliarde. Ulterior, unele surse au indicat că respectiva „moştenire a lui Hitler” a luat calea Vestului din Statele Unite. „Documentele găsite în seiful unui lider nazist care fugise în Argentina, unde a şi murit, în 1996, arată că un grup de conspiratori, din care făceau parte ofiţeri SS, ofiţeri din Armata Roşie şi bancheri elveţieni, au deturnat pe puţin 1, 8 miliarde de dolari din Reichsbank. Valorile au fost transferate în bănci elveţiene şi după aceea transportate pe ascuns în America. Aici, o reţea de spioni nazişti a

îngropat aurul şi bijuteriile într-un loc numai de ei ştiut, în zona Wyoming, pentru a o recupera mai târziu”, declară responsabilul american. „Cei mai mulţi dintre cei care au dat atunci lovitura au fost judecaţi şi executaţi sau au murit din cauze naturale, ascunşi prin ţările Americii Latine înainte să reuşească să ajungă în Statele Unite pentru a-şi ridica prada”, mai afirmă el. Deşi Casa Albă nici nu a confirmat şi nici nu a infirmat afirmaţiile, căutările continuă. Nimeni nu ştie cu exactitate locul în care a fost îngropat aurul, luându-se în considerare scrisoarea găsită în Argentina, zona de căutare s-a micşorat la o arie a cărei rază are 45 km.

NAZIŞTII NU AU COMIS DOAR CRIME ATROCE, CI ŞI JAFURI PARANOICE

Despre crimele săvârşite în timpul celor două războaie mondiale s-a scris mult. În numeroase documente a fost menţionat că naziştii şi-au desfăşurat, nestânjeniţi, activităţile criminale în timpul celui de-al doilea mare conflict al lumii. Aceste crime sunt strâns legate de faptul că Adolf Hitler şi generalii săi au încercat să se îmbogăţească tâlhărindu-şi şi ucigându-şi victimele. Nu s-au mulţumit cu obiectele luate de la milioanele de evrei trimişi în lagăr. Şi nu s-au sfiit să jefuiască, fără scrupule, tezaurul Rusiei, galeriile de artă din Paris şi băncile din Roma.

CAPTURA REVINE ÎNVINGĂTORILOR

Deşi multe guverne nu vor să declare nici acum, după atâţia ani, cât anume au furat naziştii, se pare că valoarea jafurilor este foarte mare. Şi, în cea mai mare parte, nerecuperată. În ciuda strădaniilor, ofiţerii serviciilor de informaţii nu au reuşit să dea de urma unei mari cantităţi de aur, în valoare de 50 de miliarde de lire sterline, despre care se ştie că naziştii au furat-o. Fiindcă după război, principala preocupare a învingătorilor a fost, firește, evaluarea numărului victimelor şi a pagubelor materiale. Căutarea banilor şi a aurului furat nu a mai fost o prioritate. Când au început investigaţiile, banii deja nu mai

erau, iar sistemul bancar internaţional reprezenta un labirint pentru majoritatea celor implicaţi. Ceea ce s-a putut afla a fost faptul că o parte din bani a ajuns în conturile statelor sud-americane, care au oferit azil politic criminalilor nazişti, în schimbul a cinci milioane de lire sterline de persoană.

În ceea ce priveşte aurul furat de nazişti, el a servit ca bază de demarare pentru afacerile unor concerne multinaţionale. Dintre care unele probabil că sunt prospere şi astăzi. Lăcomia prea mare a naziştilor nu le-a adus acestora niciun folos. Pentru că era practic imposibil să transporte toate bunurile furate. După război, când cei mai mulţi dintre ei încercau disperaţi să se ascundă, nu au putut duce cu ei întreaga pradă, pavând practic drumurile Europei cu miliarde de lire sterline. În iunie 1983, în timp ce erau renovate câteva mănăstiri părăsite din nordul Italiei, muncitorii au descoperit câteva lăzi din metal. Spre stupoarea tuturor, în ele se aflau 60 de tone de aur. Şi seria unor astfel de descoperiri continuă şi azi.

În momentul în care guvernul italian a recunoscut public că aliaţii lor au prădat Banca Centrală a Romei, furând tone de aur, a izbucnit conflictul. Deoarece Guvernul Iugoslaviei consideră că aurul reprezintă o parte din rezervele Băncii Naţionale din Zagreb, fapt pentru care şi-l revendică. Italia, de asemenea. Lupta pentru dreptul de proprietate asupra aurului a izbucnit. Se băteau pentru un aur care nu se ştie exact cui aparţinea. Pentru că, în timpul războiului, nu era ceva neobişnuit ca soldaţii învingători să-i jefuiască pe învinşi. Pe motiv că întotdeauna „captura revine învingătorilor”.

PENTRU A SCĂPA CU VIAŢĂ, OAMENII DĂDEAU TOT CE AVEAU MAI DE PREŢ

În categoria „prădătorilor” intrau atât soldaţii de rând – care goleau pivniţele duşmanilor de vin –, cât şi ofiţerii de rang înalt care nu-şi pierdeau timpul cu jafuri mărunte. În fapt, întreaga acţiune de jefuire a fost planificată detaliat – după ordinele lui Hitler –, iar planul,

executat riguros.

Aşa cum în politica naziştilor intra uciderea în masă a evreilor, tot aşa intra şi jefuirea organizată a băncilor. Culmea lăcomiei, führerul a înfiinţat chiar un „Oficiu al Jafului”.

Având o copilărie şi o tinereţe pline de umilinţe, Hitler nu s-a dat înapoi de la nimic când, ajuns cineva, a pus la cale un plan. Cum a fost cel de a anexa Austria, Germaniei, dintr-o puternică ură faţă de austrieci. Pentru Viena a pregătit o răzbunare separată. A luat de acolo toate valorile, transformând-o într-un oraş pustiu. Totul din dorinţa de a face din Linz capitala culturii mondiale. Şi pentru asta trebuiau aduse acolo tot ceea ce reprezenta o valoare în Europa, indiferent că era vorba de picturi, sculpturi sau cărţi rare, Ordinul său: „Toate comorile din lume trebuie aduse la Linz”, a fost executat cu precizie.

Tot din ordinul lui, a luat fiinţă Misiunea Specială din Linz – trupa de tâlhari care a furat aur, diamante, bijuterii, tablouri şi care avea dreptul să ucidă pe oricine în numele Guvernului german. Pentru depozitarea comorilor, Hitler a construit încăperi blindate. Ceea ce intra în posesia lui se putea considera pierdut. Proprietarii nu mai aveau nicio şansă să-şi recupereze bunurile.

Prima victimă a fost baronul Louis von Rothschild, cel mai bogat om din Austria, i-au fost confiscate toate proprietăţile, colecţia de monede, de o mare Valoare, operele de artă – picturi de Van Dyck, Tintoretto şi alţii. Toate au ajuns în mâinile naziştilor. A fost preţul pe care familia baronului l-a plătit ca să-şi poată părăsi ţara. Fără să fie vinovaţi, ei au dat totul pentru a se salva. În aceste condiţii, oamenii înstăriţi din Europa, evrei sau nu, au fost cuprinşi de panică. Şi-au vândut casele şi bunurile la preţuri foarte mici, depunându-şi banii în conturile elveţiene. Care nu mai erau nici ele sigure. Bancherii elveţieni au fost ameninţaţi să-şi pună la dispoziţie conturile tuturor celor a căror averi urmau să fie confiscate de nemţi. Dar majoritatea bancherilor au

refuzat să facă acest lucru.

Ofiţerii nazişti s-au folosit de toată forţa necesară pentru a umple adăposturile antiaeriene cu obiecte de preţ, pe care specialiştii nu mai pridideau să le evalueze. A fost nevoie chiar de construirea rapidă a unor noi magazii pentru depozitarea bbiectelor capturate. Naziştii au intrat şi în posesia operelor de artă de la Luvru şi Versailles. Alfred Rosenberg, specialist în artă, a fost însărcinat să confişte moştenirea naţională a Franţei şi să o aducă în Germania. În acelaşi timp, din Rusia soseau comorile ţarului Alexandru şi ale ţarinei Ecaterina. Un număr de 427 de muzee şi bănci au fost jefuite. Băncile Poloniei şi ale Cehoslovaciei au fost golite şi două treimi din averea naţională a Belgiei şi Olandei, confiscate. Până în 1944, naziştii au strâns 15 miliarde de lire sterline.

MĂNĂSTIRILE, TRANSFORMATE ÎN DEPOZITE DE DIAMANTE

Începând cu 1944, au apărut primele semne că fascismul va cădea. Forţele aliate se apropiau de Germania, ceea ce punea în pericol visul lui Hitler, privind Muzeul de la Linz. Naziştii au început să ascundă averile: ocnele de sare au fost umplute cu aur, mănăstirile au devenit depozite de diamante. Se căutau adăposturi sigure atât pentru obiectele furate, cât şi pentru hoţi. Complicii lui Hitler au înfiinţat o organizaţie – ODESSA – care se ocupa cu adăpostirea celor mai căutate persoane. Membrii ODESSA au manipulat aurul prin intermediul unor conturi secrete, cumpărându-şi astfel, datorită sistemului bancar, identităţi noi, în special în America de Sud. Chiar în momentul în care trupele americane şi ruseşti se pregăteau să intre în Berlin, a avut loc cel mai ciudat jaf din istorie. Soldaţii au primit ordinul să atace Reichsbank din Berlin, să arunce în aer seifurile şi să încarce totul în camioane. Lucru executat. Însă, pe drum, aurul şi acţiunile, în valoare de peste 200 de milioane de lire sterline, au dispărut. Nu se ştie cum. Milioanele pe care şi le-au însuşit soldaţii nemţi nu au fost recuperateniciodată,

iar soldaţii nu au fost acuzaţi. Care a fost destinaţia finală a aurului furat de nazişti? Cu siguranţă, nu una singură.

Însă nu este foarte greu de a-şi da cineva seama că imperii comerciale mari şi prestigioase din Europa şi SUA au fost înfiinţate din averile obţinute din jafurile din timpul celui de-al doilea război mondial. Banii nu mai pot fi recuperaţi, iar pentru acuzarea celor vinovaţi este cam târziu. Singurul lucru care se poate face este recunoaşterea publică a faptelor. Dosarele aflate în arhiva Serviciilor Secrete Britanice şi în Arhiva Naţională din Washington – în care se află numele jefuitorilor şi crimele săvârşite de ei – vor rămâne secrete. Cel puţin până în prezent aşa a fost…

CEI MAI MARI TÂLHARI DIN ULTIMUL DECENIU AU FOST CAPTURAT! *9*

Membrii bandei de gangsteri algerieni care începuseră să opereze în Paris din 1994 erau înzestraţi cu armament ultramodern şi pregătiţi să ucidă cu sânge rece. Obiectul de interes al bandei îl constituiau familiile bogate, ai căror membri erau sechestraţi în propria locuinţă şi uneori torturaţi până la mutilare pentru a dezvălui codul seifului în care-şi ţineau banii.

Operaţiunile erau plănuite din vreme, cu o rigurozitate specifică acţiunilor de comando. Cei care acţionau în interior purtau cagule şi mănuşi, iar prin staţii de emisie-recepţie păstrau contactul permanent cu complicii rămaşi afară pentru a supraveghea zona. De la începutul anului 1993 până în noiembrie 1994, când au dat prima lovitură, bandiţii s-au organizat, s-au antrenat şi au investit în dotarea cu mijloace de luptă şi de transport.

După ce au supravegheat timp de 30 de zile reşedinţa miliardarului Marc Desmoulins (72 de ani), la data de 14 noiembrie 1994, ei au pătruns în casa acestuia, la ora 1.00 noaptea. L-au imobilizat pe Desmoulins, legându-l fedeleş cu bandă adezivă. Pentru că bătrânul nu şi-a amintit suficient de repede cifrul seifului, i-au scos majordomului acestuia ochiul stâng cu o linguriţă. Jaful a

durat şapte minute, iar prada a fost de 36.000 de dolari bani gheaţă şi bijuterii în valoare de 800.000 de dolari.

Peste două luni, au năvălit în plină zi într-un hotel. Personalul hotelului şi clienţii au fost imobilizaţi în doar 12 minute de către algerienii care purtau cagule şi erau înarmaţi cu mitraliere. Soţia patronului a fost violată în faţa bărbatului ei. Operaţiunea le-a adus jefuitorilor 60.000 de dolari şi bijuterii aparţinând în mare parte clienţilor, în valoare de 1, 5 milioane de dolari.

În luna aprilie 1995, un bancher şi soţia acestuia au fost legaţi de pat cu cătuşe. După şapte minute, bandiţii au plecat cu bijuterii şi cu obiecte de artă în valoare de 30 de milioane de dolari.

Trei luni după aceasta, locuinţa unui fost ministru tunisian al afacerilor externe, Ali el Mamin, a fost jefuită de doi indivizi mascaţi şi înarmaţi cu arme automate. Pentru a pătrunde în apartament, ei au escaladat cele patru etaje ale blocului, pătrunzând în clădire printr-o fereastră deschisă, care dădea într-o curte interioară. Peste 25 de minute, ei au plecat cu 500.000 de dolari, bijuterii valorând 1, 2 milioane de dolari şi 25 de picturi celebre, estimate la 500.000 dolari fiecare.

Douăsprezece zile mai târziu, la data de 14 august 1995, la ora prânzului, Hélène Duvasse, o renumită decoratoare, intrând în casă, a fost întâmpinată de cinci indivizi mascaţi, care au imobilizat-o. Unul dintre ei a ameninţat-o că o va desfigura dacă nu le dă banii şi obiectele de valoare din seif. Ei au părăsit locuinţa Hélènei cu toate bijuteriile sale, valorând 250.000 de dolari.

În noiembrie 1995, patru bandiţi au atacat-o pe Irma Garven în sediul casei sale de modă. Ameninţaţi de două mitraliere îndreptate spre ei, angajaţi! şi ataşatul de presă al Irmei Garven au asistat neputincioşi la torturarea patroanei lor, căreia i s-au înfipt ace sub unghii, pentru a mărturisi mai repede unde îşi ţine banii. Prada a constat în bijuterii în valoare de două milioane de dolari, 20.000 de dolari, bani lichizi, cărţi de credit şi cecuri.

În februarie 1996, Martha Barrière, văduva fostului preşedinte al cazinoului din Deauville, a fost atacată de trei membri ai bandei, care, după ce au deconectat sistemul de alarmă, au pătruns în locuinţa acesteia în timpul nopţii. Personalul, format din trei persoane în vârstă, a fost imobilizat şi jefuit, iar Martha, care îşi pierduse cunoştinţa, a fost arsă cu ţigara pentru a-şi reveni. Ea şi-a deschis seiful în care bandiţii au găsit doar 2000 de dolari şi bijuterii valorând 25.000 de dolari.

Până în luna iunie, banda a studiat următoarele victime şi a pus la punct planurile de acţiune. Altă ţintă a atacului lor a fost Simone del Duca, văduva unui magnat al presei. Aceasta îşi angajase doi bodyguarzi şi locuia împreună cu aceştia şi cu personalul ei de serviciu, într-un apartament cu 14 camere situat într-un imobil de pe strada Emile-Acollas, frecvent patrulată de poliţie. Pe doi iunie, la miezul nopţii, întorcându-se acasă, nici Simone, nici bodyguarzii nu au acordat atenţie celor trei bărbaţi care conversau pe palier cu o femeie înveşmântată într-un mantou elegant. Când bodyguardul a descuiat uşa, cei patru s-au năpustit asupra lor, îmbrâncindu-i în apartament. Atât Simone, cât şi bodyguarzii, împreună cu cele patru angajate au fost legaţi de scaune cu bandă adezivă şi ameninţaţi cu tortura pentru a mărturisi unde îşi păstrează valorile. În seiful Simonei, jefuitorii au găsit bijuterii în valoare de 3, 5 milioane de dolari, iar la plecare i-au luat Rolls-Royce-ul, pe care l-au urcat într-un camion. A doua zi, la prânz, Simone del Duca a fost eliberată de nişte prieteni care, alarmaţi de faptul că nu răspundea nimeni la telefon, au spart uşa apartamentului. Simone a fost cea dintâi care a putut descrie poliţiei figura unuia dintre agresori, şi anume pe cea a femeii pe care o reţinuse, înainte ca aceasta să-şi pună cagula.

La acea dată, poliţia ştia deja că în bandă se află şi femei, întrucât primise o ştire confidenţială de la un informator. Această informaţie se referea la un anume Djamel Bougehiche (42 de ani) şi la faptul că el pregătea

banda în vederea jefuirii reţelei de magazine de bijuterii „Boucheron”. Această operaţiune a fost caracterizată de comisarul Jules Jobie drept „lovitura secolului”. Djamel Bougehiche era un emigrant algerian care îşi constituise o echipă specializată în agresarea şi jefuirea victimelor la domiciliul lor. Bougehiche ispăşise deja o condamnare de 30 de luni de închisoare pentru spargerea cu mâna armată a unui magazin de bijuterii, fiind eliberat la sfârşitul anului 1992.

Urmărindu-l pe Bougehiche, poliţiştii au descoperit că el se întâlnea frecvent cu traficantul de droguri Abdelkader Benamara, recent eliberat din închisoare.

„Când am început urmărirea lui Djamel Bougehiche şi a lui Abdelkader Benamara, nu-mi dădeam seama unde vor duce iţele, dar, cu timpul, nume noi se adăugau pe lista noastră: Djamel Chalibi (28 de ani), Hamid Younşi (36 de ani), ambii cu antecedente penale, precum şi două femei: Karina Sadaui (30 de ani) şi Jamina Sahouane (31 de ani), numită Mina, fostă prostituată şi tăinuitoare de droguri. Mina era cea mai inteligentă şi avea o duritate greu de imaginat. Respectată şi temută de toţi ceilalţi, ea devenise creierul bandei”, a declarat comisarul Jobie. Legătura dintre banda de gangsteri şi lumea bună era realizată prin Ahmed Lahcene, un gangster integrat în burghezia pariziană.

La începutul lunii octombrie 1996, membrii echipei lui Djamel Bougehiche s-au instalat, strategic, la două hoteluri, în vecinătatea locuinţei familiei Boucheron. Alain Boucheron era proprietarul unei reţele de magazine de bijuterii şi obiecte de artă din Place Vendôme, cifra lui de afaceri ridicându-se la 100 de milioane de dolari pe an.

Concomitent, Boucheron a început să fie supravegheat şi de poliţie. Patru echipe aflate în maşini cu geamuri fumurii se schimbau la ore diferite din zi şi din noapte pentru a observa atât mişcările lui Boucheron, cât şi activitatea gangsterilor. La sfârşitul lunii noiembrie 1996, poliţiştii au sesizat că pregătirile pentru atacul

îndreptat împotriva lui Boucheron se apropiau de sfârşit. Bougehiche le adusese camarazilor săi două valize cu arme. Două maşini cu geamuri fumurii parcate în locuri retrase aşteptau începerea acţiunii. Prima fusese plasată la 30 de metri de domiciliul lui Boucheron, iar cealaltă, identică, la periferia Parisului, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori. Familia Boucheron nu bănuia nimic.

Pe 17 decembrie 1996, 70 de poliţişti care împânziseră zona sub diferite deghizări i-au interceptat pe cei 11 membri ai bandei. Deşi au opus rezistenţă, bandiţii au fost arestaţi.

La domiciliile lor au fost descoperite arme sofisticate, cătuşe şi staţii de emisie-recepţie reglate pe frecvenţa poliţiei, precum şi 30 kilograme de heroină.

Poliţia a recuperat bunuri în valoare de 40 de milioane de dolari, restul obiectelor furate fiind vândute de bandiţi prin mijlocitori, la preţuri derizorii.

ŞI-AU UCIS CAMARAZII DUPĂ CE JEFUISERĂ O BANCĂ DIN CHICAGO

Linda Hogerty (26 de ani), Madeleine Norton (27 de ani), Joseph Cushery (29 de ani) şi Anthony Groves (26 de ani) se cunoşteau încă din copilărie, când se jucau împreună pe străzile orăşelului Duluth, situat în nordul SUA, în statul Minnesota. Erau buni prieteni şi îşi juraseră să nu se despartă niciodată. Când Linda a împlinit 16 ani, şi-a dat seama că era îndrăgostită de Joseph şi, nu după mult timp, a devenit amanta lui. Cam în aceeaşi perioadă, şi Madeleine a devenit iubita lui Anthony. Prietenia dintre cei patru era acum şi mai strânsă. Nu trecea nicio zi fără să se întâlnească, făcând planuri de viitor. Voiau să părăsească oraşul, să-şi facă o situaţie în altă parte, însă nu aveau bani.

Totuşi, în aprilie 1992, exact în ziua în care Unda împlinea 21 de ani, toţi patru au dispărut de acasă, luând cu ei toate economiile părinţilor lor, care însumau ceva mai mult de 5.000 de dolari. Călătorind timp de trei zile făcând autostopul şi dormind pe unde apucau, ei au ajuns, în cele

din urmă, în Chicago.

Iniţial, au închiriat o locuinţă pentru toţi patru. După câteva săptămâni şi-au dat seama însă că vor trebui să-şi găsească slujbe pentru a se putea întreţine. Joseph a reuşit să obţină un post de lăcătuş, iar Anthony s-a angajat ca ospătar într-un fast-food. Totuşi, ei câştigau puţin, astfel că, la un moment dat, fetele au realizat că nu aveau încotro şi era necesar să muncească şi ele. Cea mai comodă meserie era cea de prostituată şi, cu puţin efort, ele au reuşit să-i convingă pe partenerii lor că altă soluţie nu aveau. După ce au făcut trotuarul timp de câteva săptămâni, câştigând sume destul de mici, au fost remarcate de un client, care era patronul unui club de noapte. Acesta le-a propus să lucreze pentru el, luându-şi angajamentul că le va găsi clienţi care vor plăti mai bine. Linda şi Madeleine au acceptat.

După mai puţin de trei luni, Linda a primit o altă propunere, de la unul dintre clienţii ei, producător de filme pornografice: dacă accepta să joace în filmele lui, ar fi primit cu cel puţin 1.000 de dolari mai mult decât câştiga ca prostituată. Astfel, Linda şi Madeleine s-au despărţit: cea din urmă a rămas să lucreze în continuare pentru patronul clubului de noapte, în timp ce Linda a acceptat propunerea producătorului. Numai în timpul lucrului erau despărţite, fiindcă locuiau în continuare împreună.

Anthony nu a lucrat prea mult timp ca ospătar. Făcându-şi relaţii, el s-a angajat ca lucrător vamal. Acum câştiga mai mulţi bani, astfel că s-a mutat, împreună cu Madeleine, într-o locuinţă nouă, iar femeia nu mai era nevoită să se prostitueze. Nu la fel se petreceau lucrurile în apartamentul ocupat de Linda şi Joseph. Acesta din urmă nu câştiga prea mult ca lăcătuş, astfel că Linda era nevoită să joace în continuare în filme porno. Joseph obişnuia ca, din când în când, să mai fure diverse obiecte de prin magazine. Un timp, a făcut acest lucru cu mare atenţie, pentru a nu fi prins, însă ulterior a lăsat prudenţa la o parte, ceea ce a făcut că, până la urmă, să fie arestat.

În timp ce Joseph îşi ispăşea pedeapsa de un an de închisoare, Anthony a fost concediat, deoarece fusese prins exact în momentul în care încerca să sustragă o cantitate de marfă din vamă. A scăpat doar cu o amendă, însă şi-a pierdut slujba. El şi Madeleine au început s-o ducă din nou greu, iar femeia şi-a reluat meseria de prostituată.

CEI PATRU AU FURAT 10 KILOGRAME DE AUR DINTR-O BANCĂ DIN CHICAGO!

După ce a fost eliberat din închisoare, Joseph şi-a căutat de lucru, însă cei cu cazier nu erau bine văzuţi. Pentru că nu-şi mai puteau permite să achite chiria a doua locuinţe. Madeleine şi Anthony s-au mutat din nou în micul apartament al prietenilor lor. În câteva luni, toţi patru ajunseseră la sapă de lemn. Anthony şi Joseph nu-şi puteau găsi slujbe, Linda începuse să fie din ce în ce mai prost plătită pentru rolurile din filmele porno şi, colac peste pupăză, Madeleine se îmbolnăvise de pneumonie, iar banii cheltuiţi pe medicamente îi sărăciseră de tot. „Nu o mai putem duce aşa!” a spus într-o seară Joseph. „Trebuie să facem ceva, să obţinem mai mulţi bani!” Astfel, cei patru au pus la cale jefuirea unei bănci. Pregătirile au durat câteva săptămâni, timp în care ei şi-au strâns toate informaţiile necesare. De asemenea, profitând de faptul că Joseph, cât fusese la închisoare, îşi făcuse câteva relaţii printre puşcăriaşi, au obţinut de la o astfel de cunoştinţă nişte acte de identitate false, pe care urmau să le folosească după ce jefuiau banca, pentru a ieşi din ţară.

Banca pe care puseseră ochii nu era mare şi, de aceea, nici sistemul ei de securitate nu corespundea celor mai înalte standarde. Pentru Anthony, care era pasionat de electronică, identificarea modului de funcţionare a sistemului de alarmă a fost o joacă. Pândind nopţi de-a rândul prin preajma băncii, ei au reuşit să-şi dea seama cum era păzită clădirea. Nu erau decât doi paznici, dintre care unul avea post fix, la intrare, iar celălalt patrula în jurul băncii. Vizitând de câteva ori banca cei patru au întocmit un plan al acesteia, în funcţie de care şi-au format

o părere asupra locului în care s-ar fi putut afla seifurile.

Astfel, ei au hotărât să jefuiască banca în noaptea de 12/13 aprilie 1997, după care să părăsească oraşul şi să se ascundă un timp.

În noaptea respectivă, în jurul orei 1.00, cei patru s-au înfiinţat la bancă. Joseph s-a deplasat până în spatele clădirii, unde l-a pândit pe paznicul care patrula. Când acesta a ajuns în dreptul lui, Joseph l-a pocnit în cap cu o cheie franceză. Acesta s-a prăbuşit pe loc. Joseph l-a legat cu iuţeală şi i-a îndesat un căluş în gură. În acest timp, Anthony s-a ocupat de paznicul din faţa intrării, pe care l-a imobilizat în acelaşi mod şi a chemat-o pe Madeleine, care aştepta puţin mai departe, în maşina condusă de Linda. Folosindu-se de experienţa sa de lăcătuş, Joseph a reuşit să deschidă uşa băncii în mai puţin de un minut. După ce toţi trei au intrat, Anthony a deconectat sistemul de alarmă, după care s-au îndreptat cu toţii către seifuri. Joseph a reuşit destul de repede să descuie un seif, însă în acesta se aflau bani. Se deciseseră să nu fure bancnote, fiindcă acestea erau cu siguranţă înseriate şi nu ar fi putut scăpa de ele fără să rişte să fie prinşi. Într-un alt seif însă, pe care l-au spart folosind explozibil, se aflau 10 kilograme de aur, în lingouri. Le-au pus în geanta de voiaj pe care o aduseseră cu ei. N-au încercat să deschidă şi alte seifuri. Au părăsit în fugă banca, s-au urcat în maşină şi au demarat în trombă. Cei doi bărbaţi au împărţit aurul şi s-au înţeles să se întâlnească după şase luni, în oraşul mexican Chihuahua. La gară, s-au despărţit. Joseph şi Linda au luat primul tren care mergea în nordul SUA, iar ceilalţi s-au îndreptat spre sud. Ei şi-au abandonat maşină pe lângă gară.

SPĂRGĂTORII ŞI-AU SCHIMBAT IDENTITATEA ŞI ÎNFĂŢIŞAREA!

Când au coborât în oraşul Hettinger (North Dakota), Linda şi Joseph erau de nerecunoscut. Linda, care acum se numea Andrey Haxon, purta o perucă blondă, cu părul lung, avea ochelari şi era îmbrăcată cu nişte haine lungi şi

lălâi, total diferit de cele pe care obişnuia să le poarte în mod normal. Joseph, al cărui nume era Hanibal Haxon şi se dădea drept soţul Lindei, îşi răsese barba şi mustăţile şi purta, la rândul lui, o perucă cu părul ceva mai lung, şaten. Era îmbrăcat într-o salopetă vephe.

Prima grijă a celor doi „soţi” a fost să-şi caute o locuinţă temporară. Norocul le-a surâs. Exact în ziua în care au sosit, au aflat, în localul în care se opriseră să mănânce ceva, că o bătrână bogată din orăşel tocmai anunţase că doreşte să angajeze două persoane care să-i îngrijească grădina. Linda şi Joseph s-au prezentat la locuinţa femeii şi au fost angajaţi pe loc, deşi nu aveau nicio scrisoare de recomandare, l-au prezentat Eleonorei Brooke, noua lor stăpână, actele de identitate false, care nu i-au trezit bătrânei nicio suspiciune. Noua lor locuinţă se afla chiar pe proprietatea acesteia. Era o căsuţă mică, situată într-un loc mai retras, exact cum doriseră.

Între timp, Madeleine şi Anthony ajunseseră în Carlsbad (Texas), un orăşel aflat în sudul SUA, şi-şi schimbaseră identitatea în Annabell şi Leonard Ostrey. Cum au ajuns, s-au angajat la o fermă din orăşelul respectiv, ca îngrijitori de animale. Şi ei îşi schimbaseră înfăţişarea: Madeleine avea acum părul scurt, creţ şi negru, iar ochii ei deveniseră căprui, datorită lentilelor de contact. Anthony avea părul blond-şaten şi purta ochelari cu rame groase. Nimeni n-ar fi bănuit vreodată că ei erau autorii jefuirii unei bănci din Chicago, despre care se scria în ziare. Tot ce aveau de făcut era să aştepte să mai treacă un timp, pentru ca lucrurile să fie uitate, apoi să găsească omul potrivit căruia să-i vândă aurul şi să plece în Mexic. Lingourile le ascunseseră bine, într-o groapă făcută pe păşunile fermierului. Îşi făcuseră chiar şi un plan pentru momentul când aveau să preschimbe aurul în bani: din discuţiile celorlalţi locuitori de la fermă, aflaseră că în închisoarea dintr-un oraş vecin se afla un criminal bine cunoscut, care reuşea să facă în continuare afaceri nedepistate de poliţie. Tot ce aveau de făcut era să ia

legătura cu acest individ, cu care să încheie afacerea. Madeleine şi Anthony locuiau acum într-o căsuţă de pe proprietatea fermierului şi, chiar dacă nu aveau cele mai bune condiţii de viaţă, erau mulţumiţi.

În acest timp, Linda şi Joseph au ajuns la concluzia că aurul pe care îl aveau nu era suficient ca să se îmbogăţească şi să ducă o viaţă lipsită de griji. S-au gândit că şi-ar fi putut asigura viitorul dacă puneau mâna şi pe aurul prietenilor lor. „De ce să ne mulţumim cu 5 kilograme de aur dacă putem avea de două ori mai mult?!” a declarat ulterior Joseph.

LINDA ŞI JOSEPH ŞI-AU UCIS PRIETENII ŞI LE-AU FÛRATAURUL!

Astfel, ei au pus la cale un plan. Ştiau în ce oraş se stabiliseră Madeleine şi Anthony şi acum trebuia doar să se deplaseze până acolo şi, fără a trezi vreo suspiciune, să afle unde locuiau. Zis şi făcut. Mai aveau doar să găsească un om căruia să-i vândă aurul. L-au găsit repede. Au aflat, întâmplător, de la barmanul unicului local mai acătării din orăşel, că există în zonă un indian care se ocupa de afaceri ilegale cu aur. L-au întâlnit într-una din seri şi au convenit ca, în noaptea de 31 iulie, să se întâlnească într-un orăşel din Presidio, orăşel situat la graniţa cu Mexicul, pentru a-i preda 10 kilograme de aur şi a primi de la el 100.000 de dolari.

Pe data de 31 iulie, Linda şi Joseph au plecat către Carlsbad. Au ajuns în miezul zilei, când orăşelul era pustiu, toţi oamenii fiind plecaţi la muncă. Au intrat în primul bar întâlnit în cale şi, în timp ce-şi beau cafeaua şi mâncau gogoşi, l-au întrebat pe barman dacă ştia ceva de cei doi prieteni ai lor. Foarte îndatoritor, barmanul le-a spus atât unde lucrau cei doi, cât şi unde locuiau. În bar se mai afla însă un bărbat care, auzind discuţia, le-a spus celor doi că el lucrează la acelaşi fermier şi s-a oferit să-i conducă la casa soţilor Ostrey. Odată ajunşi în faţa casei respective, bărbatul i-a părăsit, spunându-le că vor mai avea de aşteptat, întrucât la fermă se lucra până seara.

Cei doi s-au postat la pândă în preajma casei lui Madeleine şi Anthony. Aceştia au apărut în jurul orei 20.00. Erau obosiţi, pentru că munciseră toată ziua. Linda şi Joseph au aşteptat să se înnopteze, pentru a nu risca să fie observaţi de cineva. În jurul orei 23.00, ei s-au strecurat în casă. Descuiatul uşii n-a fost o problemă pentru Joseph. Fără să facă niciun zgomot, cei doi au ajuns în dormitor. Madeleine şi Anthony dormeau duşi. Conform planului prestabilit, Linda s-a năpustit asupra Madeleinei, iar Joseph asupra lui Anthony. Le-au astupat gurile, pentru a nu tipa, după care i-au legat fedeleş. Cei doi încă nu se dezmeticiseră şi habar n-aveau cine erau agresorii. S-au lămurit când, simţind amândoi tăişul câte unui cuţit la gât, au auzit întrebarea şuierată de Joseph: „Unde este aurul?” Şocaţi, ei au refuzat să le ofere informaţia cerută. Fără să stea pe gânduri, Joseph i-a înfipt lui Anthony cuţitul în inimă, după care i-a strigat Madeleinei: „Vrei să păţeşti la fel? Du-ne imediat la locul unde aţi ascuns aurul!” Terifiată, femeia a început să plângă şi a acceptat să-i conducă pe agresori la ascunzătoare. Însoţiţi de Madeleine, pe care Joseph o mâna de la spate cu cuţitul, cei doi au ajuns la locul cu pricina. Au dezgropat aurul, l-au pus în geantă şi s-au întors în casă. Acolo, Joseph a înfipt cuţitul în gâtul Madeleinei. Femeia a murit, horcăind, câteva minute mai târziu. După aceea, Linda şi Joseph au făcut dezordine prin locuinţă şi au luat tot ce au găsit mai de preţ: 1200 de dolari, două ceasuri şi o brăţară de aur, vrând astfel să dea impresia că motivul crimei fusese jaful. Cei doi criminali s-au îndreptat apoi în grabă spre gară şi au luat primul tren către Presidio. Au încheiat tranzacţia cu indianul şi, în aceeaşi noapte, au trecut graniţa în Mexic.

După comiterea jafului din Chicago, cu ajutorul descrierilor făcute de paznicul de la intrarea în bancă, poliţiştii au întocmit portretele-robot ale spărgătorilor. Folosindu-se de datele pe care le aveau arhivate în computere, ei l-au identificat pe Joseph, care avea

antecedente penale. Deplasându-se la domiciliul lui, au aflat de la ceilalţi locatari ai imobilului numele amantei lui, precum şi ale celor doi prieteni ai lor, Madeleine şi Anthony. Toţi patru au fost daţi în urmărire generală, dar nu au putut fi descoperiţi. La un moment dat, bănuind că îşi schimbaseră identităţile, poliţiştii au interogat mai multe persoane care se ocupau cu procurarea de acte de identitate false. Astfel, una dintre acestea a mărturisit că le făcuse rost de acte celor patru spărgători şi le-au spus ofiţerilor care erau noile lor nume. În aceeaşi zi, poliţiştii au răspândit, pe tot teritoriul SUA, afişe cu fotografiile lor şi cu numele de împrumut. Drept urmare, poliţiştii din Carlsbad au semnalat crimele petrecute în oraş, ale căror victime erau două dintre persoanele căutate. Apoi, un vameş din Presidio a raportat că Linda şi Joseph ieşiseră din ţară cu câteva zile în urmă. Ei au fost daţi în urmărire prin Interpol şi, pe data de 20 august, au fost arestaţi în orăşelul Chihuahua din Mexic.

După un interogatoriu de cinci ore, Linda şi Joseph şi-au recunoscut faptele. „Ne săturaserăm de viaţa plină de lipsuri! Voiam să ne căsătorim, iar acum, datorită noilor acte, eram deja căsătoriţi! Ne doream mulţi copii, însă, în situaţia în care eram, n-am fi avut cu ce să-i creştem. Mexicul şi banii obţinuţi ne-ar fi oferit şansa să ducem un trai lipsit de griji. E adevărat, am făcut o greşeală ucigându-i pe Madeleine şi pe Anthony. Erau totuşi prietenii noştri şi, în plus, dacă-i lăsam în viaţă, poate că aveam şansa de a nu fi descoperiţi. Acum s-a ales praful de toate planurile noastre şi de toţi banii!” a declarat Linda.

Linda Hogerty şi Joseph Cushery au fost repatriaţi şi sunt acuzaţi de crimă de gradul I, jaf, fals şi uz de fals şi riscă să fie condamnaţi la închisoare pe viaţă.

„CEI NOUĂ MAGNIFICI”.

Dacă ar fi existat un Oscar al jafului, banda pe care poliţia franceză a reuşit să o neutralizeze la 27 decembrie 2000 la Paris ar fi avut toate motivele să-l pretindă, devansând toate clasicele ficţiuni. Chiar dacă – ba cu atât

mai mult cu cât „Cei nouă magnifici”, cum le plăceau să se autointituleze – se inspiraseră, în fărădelegile lor, chiar din modelele puse la dispoziţie de marele ecran.

Oricum, palmaresul lor este unic: timp de patru ani au semănat teroarea în Franţa şi Spania, acumulând o pradă de aproximativ 50 de milioane de dolari. Perfect organizate, impecabile ca logistică (fiecare bandit purtând cu sine câte 20 de kilograme de instrumentar criminal de înaltă tehnologie), jafurile celor nouă se încheiau în cel mult patru-cinci minute, după care dispariţia de la locul faptei era aproape instantanee, pentru a se regăsi cu toţii a doua zi dimineaţa într-o sală de gimnastică. Echipa trebuia să fie într-o perfectă formă fizică şi nimănui nu-i era permis să chiulească, sub niciun motiv, de la antrenamente.

Şeful bandei se numeşte Daniel Bellanger şi se află acum după gratii, împreună cu acoliţii săi. Dacă am putea, fără să greşim, l-am reboteza „Robert de Niro”, pentru că loviturile sale – zece la număr între 1996 şi sfârşitul lui 2000 – s-au inspirat din două producţii cinematografice de succes ale celebrului actor italo-american: „Heat” şi „Ronin”, al cărui fanatic admirator a mărturisit că este.

De pildă, automobilul Audi A8 folosit pentru a dispărea cu prada este acelaşi model (an de fabricaţie, culoare, amenajări pe comandă) cu cel folosit în filme de Bob de Niro, în vreme ce numele de cod folosite de „Cei nouă magnifici” sunt toate copiate după onomastica hollywoodiană. Acestea sunt, desigur, similitudinile cele mai evidente. Pentru că, spre a dezlega în întregime misterul – care-i învăluie încă pe Bellanger & Co. – va trebui să aşteptăm derularea procesului. Un lucru fiind însă de pe acum limpede, dacă este să dăm crezare lui Daniel Bernabe, şeful Poliţiei judiciare catalane, o persoană care se pricepe să judece asemenea oameni: „Sunt cei mai buni. Nu credeam să poată exista o asemenea echipă. Am avut multe de învăţat de la ei”.

Într-adevăr, un „Dream Te-am”, denumire care nu

este, iarăşi, un artificiu jurnalistic, pentru că reprezintă o a doua poreclă pe care spărgătorilor le plăcea să şi-o dea. Pentru că şi în lumea crimei, ca şi în baschet, „maeştrii” ştiu să puncteze de la distanţă.

Dar cum i-a selecţionat Daniel Bellanger, 43 de ani, pe ceilalţi opt? E întrebarea pe care şi-o pune, într-o lungă corespondenţă din Barcelona, cotidianul britanic „The Guardian”, fără ca nimeni, deocamdată, să poată răspunde.

Fapt este că avem de-a face cu o echipă atletică, în care „miezul tare” îl constituie câţiva foşti sportivi de performanţă, între care doi foşti celebri jucători de rugby de la Perpignan: Jean-Jacques Naudo şi Karim Maloum – acesta din urmă fiind primul locotenent al lui Bellanger. Nu trebuie uitaţi aici Michel Crutel (ucis la Algeciras, în timpul unui raid împotriva narcotraficanţilor locali pentru a recupera o datorie de 300 kilograme de haşiș) şi Bruno Celini, care locuia la Budapesta…

Ce i-a unit oare, în afară de sport şi de o irezistibilă atracţie a riscului? Şi cum se explică absenţa cronică, din grupul lor, a femeilor, fapt cu totul neobişnuit la răufăcători de vârsta şi de anvergura infracţională a celor nouă?

Dar, să începem cu începutul. Primul jaf – la 23 decembrie 1996 – are loc la Creteil, în suburbiile Parisului. Banda devastează camioneta blindată a unei firme transportoare de valori, alegându-se cu o pradă de 15 milioane de franci. Operaţiune rapidă şi de eficienţă maximă, ceea ce denotă şi existenţa unor informaţii foarte exacte privind natura transportului, traseul, sistemul de securitate.

Cinci zile mai târziu, un „bis” la Limoges, care este de natură să aducă „Dream Te-am”-ului pe cale de a se naşte un veritabil premiu de virtuozitate, determinându-i pe poliţişti să deschidă un capitol cu totul nou în materie de mod de operare. Nu atât în privinţa blocării autovehiculului-ţintă – făcut literalmente sandviş între

două camioane, cât în modalitatea prin care i-au împiedicat pe însoţitorii valorilor să deschidă focul, amplasând pe flancurile dubei două bare magnetice. Apoi, o mică încărcătură explozivă a făcut o breşă în blindaj, personalul de siguranţă, terorizat, neavând alternativă la predarea banilor.

Fapt de notat în ciuda violenţei extreme a acţiunilor, în ciuda uşurinţei cu care n-au ezitat să folosească fie Kalaşnikovul, fie bazooka, fie alte arme de război – la arestare le-a fost confiscat un întreg arsenal –, în patru ani de jafuri cei nouă magnifici n-au ucis pe nimeni. „Pură întâmplare” – crede poliţistul Daniel Bernabe – căci, cu toate că „nu căutau crima, dacă ar fi fost cazul, n-ar fi ezitat să o facă”.

Pentru a ta qui care avea să-i fixeze pentru totdeauna în antologia universală a jafurilor, trebuie aşteptat sfârşitul verii lui 1998. La 13 august, la Perpignan, în Cataluñia franceză, aterizează un Airbus venit din Franţa. La bord se află 106 pasageri. Dar nu aceştia îi interesează, ci milioanele de pesetas aflate în compartimentul pentru transportul valorilor. Comandoul – cinci persoane – foloseşte o camionetă pentru a pătrunde în incinta aeroportului, ca să blocheze calea avionului pe cale de a-şi încheia manevra de aterizare. În primul moment, din cauza uniformelor pe care bandiţii de poartă, echipajul îi ia drept nişte lucrători aeroportuari. „Neînţelegere” pe care un panou pe care scrie „Opriţi motoarele, este un jaf o lămureşte rapid. Şi, pentru ca să nu fie loc de echivoc, bandiţii deschid focul. Aeronava opreşte, uşa se deschide. Patru „păianjeni” cu genţi în spate se aruncă spre plasa metalică ce îi separă de comoară. După două minute şi 48 de secunde, autovehiculul bandei redemarează în trombă.

Acelaşi scenariu, acelaşi deznodământ, şi în 1999, pe aeroportul spaniol din Málaga, ţinta fiind, de această dată, o supercolecţie de diamante.

Şi lista e lungă: Courbevoie, Frepillon, Orly (unul din rarele eşecuri) şi Vert le Grand, unde „Dream Te-am”-ul

foloseşte un buldozer ca să forţeze camera blindată a unei bănci.

Apoi, pe neaşteptate, prăbuşirea.

La 27 decembrie 2000, banda recidivează la periferia capitalei franceze, încercând să dispară în necunoscut, pe autostrada Paris-Lyon. Dar întâmplarea a decis să le joace o festă, introducând în scenariu un nou personaj, clasicul automobilist curios, căruia i se pare straniu că, în autovehiculul care tocmai l-a depăşit, pasagerii călătoresc cu cagule pe faţă. Îi va urmări deci până la ascunzătoare, după care va telefona la poliţie: „Căutaţi cumva nişte jefuitori”? „Da, domnule” „îi găsiţi la adresa…” Câteva ore maj, târziu, discipolii lui de Niro se aflau în arest. Happy-end-ul, propriu filmelor americane, fiind de-acum pentru ei cu totul improbabil: procurorul va cere o pedeapsă de 30 de ani închisoare şi – sunt motive să credem – judecătorii parizieni îi vor îndeplini dorinţa.

„CU SÂNGE RECE”.

Este riscant să încercăm să vă spunem povestea lui Perry Smith şi Richard Hickock şi a masacrului familiei Clutter, căci ea este de-acum celebră datorită admirabilului reportaj realizat de scriitorul american Truman Capote, în romanul său intitulat „În cold blood” („Cu sânge rece”). Tuturor celor care vor să înţeleagă aspectele psihologice şi sociologice ale acestei afaceri, le vom recomanda să apeleze la lectura cărţii.

Acestea fiind zise, caracteristica esenţială a afacerii, aşa cum a decelat-o admirabil Truman Capote, constă în confruntarea dintre două Americi. De o parte, familia Clutter, proprietara unei exploatări agricole, la Holocomb, în Kansas. Patru persoane trăiau în frumoasa căsuţă din bârne, curăţică şi zugrăvită în alb: tatăl, Herbert Clutter, 48 de ani în 1959, 20 de ani de muncă în spate, nefumător, nebăutor, soţia sa, Bonny, şi doi din copiii lor: fiica, Nancy, 16 ani, şi fiul, Kenyon, 15 ani. O veritabilă familie-model. Şi mai ales, de un puritanism şi de un conservatorism exemplare, ceea ce, în Middle-Westul american, nu este

lucru rar. Clutter îi refuzase fiicei sale logodna cu un tânăr catolic, pentru că era metodistă. Nancy, al cărei spirit contestatar nu era trăsătura sa dominantă, s-a supus cuminte. Pe de altă parte doi indivizi „de nimic”, fără rost, fără morală, nefericiţi ai sorţii: Dick Hickock, 28 de ani, păr şaten, figură inexpresivă tată a trei copii. De două ori divorţat. Complicele lui, Perry Smith, în vârstă de 31 de ani, moştenise de la mama lui, o indiancă Cherokee, pielea întunecată, părul negru şi lucios. Scund, cu picioare scurte şi deformate de un accident de motocicletă. O copilărie lamentabilă. Mama bea şi se prostituează. Fratele şi una din surorile sale se sinuciseseră. El însuşi cunoscuse cariera îndoielnică, bazată pe lovituri şi umilinţe de tot felul, a orfelinatelor religioase şi a Armatei Salvării, războiul din Coreea, tribunalul militar pentru nesupunere şi alte condamnări în civilie. În închisoare îl cunoscuse pe Dick Hickock, condamnat la rândul lui pentru furt.

Aceste două Americi n-au nimic în comun. Şi, în general, se ignoră. Se vor întâlni într-un punct, în noaptea de 14 noiembrie 1959. În chip simbolic, una o va extermina pe cealaltă.

A doua zi e duminică. Două din prietenele lui Nancy Clutter vin s-o ia la masă. Nimeni nu răspunde şi totuşi maşinile familiei sunt acolo. Cele două tinere intră în casă şi descoperă drama. Nancy şi mama ei zac în camerele lor. Toţi au fost ucişi prin împuşcare, Herbert având în plus gâtul tăiat. Toţi sunt legaţi. Toţi, în afară de Nancy, au gura lipită cu leucoplast.

Şeriful Al Dewey începuse ancheta, deşi nu existau urme, în afara uneia de încălţăminte. Familia Clutter n-avea duşmani. Logodnicul refuzat al lui Nancy se supune de bunăvoie testului cu detectorul de minciuni şi este declarat nevinovat.

Şi totuşi, în afara asasinilor, exista un om, unul singur pe lume, care, îndată ce auzi ştirea la radio, ştiu că deţinea adevărul despre această afacere sau, cel puţin, că poseda un indiciu decisiv. Şi indiciul acesta se hotărî să-l

negocieze. Acest om, Floyd Wells, era încarcerat la penitenciarul din Leavenwort (Kansas). Cu zece ani în urmă, fusese muncitor la ferma familiei Clutter. De atunci, avusese ocazia să vorbească despre ea, mai ales unui codeţinut, pe nume Dick Hickock. Frumoasă lovitură ar fi, fără martori, comentase atunci Hickock. Floyd Wells ceruse să-l vadă pe director.

Poliţiştii ştiau acum că se aflau pe calea cea bună. Se feriră însă să aducă faptul la cunoştinţa presei, dar trimiseră colegilor lor din 17 state semnalmentele lui Hickock şi Smith.

După ce străbătuseră, cu o maşină furată, vestul Statelor Unite, Hickock şi Smith, neintuind primejdia, se întorseseră în Kansas, semnând peste tot cecuri fără acoperire. Apoi, trecuseră în Mexic, se întorseseră iar în California pentru a ajunge în Las Vegas, unde o patrulă de poliţie îi va aresta pe 30 decembrie 1959.

Smith, primul, va sfârşi prin a mărturisi şi prin a face o relatareamănun ţită a asasinării celor patru. Nu le fusese deloc greu, în seara de 14 noiembrie, să intre în ferma familiei Clutter şi să neutralizeze întreaga familie. Informaţiile lui Wells se dovediseră corecte, în afară de una singură, dar esenţială: n-aveau seif şi nu păstrau bani în casă. Crima le adusese drept pradă un tranzistor şi 40 de dolari. „Zece dolari de fiecare viaţă”, avea să comenteze procurorul la procesul lor.

După ce scotociseră prin casă, cei doi complici ezitaseră asupra destinului victimelor. Hickock, se pare, fusese cu ideea să o violeze pe Nancy Clutter. Smith l-a împiedicat, dar el va fi cel care, într-o criză subită de furie, va ucide cu mâna lui întreaga familie.

Procesul, care s-a desfăşurat la Garden-City (Kansas) în martie 1960 a fost rapid. Avocaţii au încercat să pledeze că Smith, deşi declarat iresponsabil, ar fi comis crimele într-o stare de dementă trecătoare, de eclipsă mentală de tip schizofrenic. Argument care va veni în contradicţie cu legislaţia din Kansas asupra iresponsabilităţii, cu

convingerea juraţilor şi, în sfârşit, cu ideea de premeditare.

Hickock şi Smith au fost amândoi declaraţi vinovaţi şi condamnaţi la moarte, execuţia fiind fixată pe 13 mai 1960. Dar, timp de cinci ani, avocaţii lor, uzând de toate procedurile apelurilor ulterioare, amânară de patru ori la rând data execuţiei. Vor fi spânzuraţi, în cele din urmă, la Leavenworth, pe 14 aprilie 1965, imediat după miezul nopţii.

ŞI REGII POT Fi… FURAŢI

Iunie 1994, Riadul, capitala Arabiei Saudite, este foarte puţin populată din cauza temperaturilor extrem de ridicate. Familia regală şi oamenii de afaceri se află la Djeddah sau în străinătate. Prinţul moştenitor al tronului, Faysal bin Fahd ibn Abdul Aziz, se odihnea într-o staţiune de la Marea Roşie. Din cauza absenţei membrilor familiei regale, gărzile erau mai puţin vigilente; în Arabia Saudită, persoanele sunt mult mai protejate decât bunurile materiale.

În cei şapte ani de când se afla în serviciul casei regale saudite, Kriangkrai Techamong a câştigat încrederea stăpânilor săi princiari. Alţi 250.000 de thailandezi, compatrioţi de-ai săi, lucrau în regatul saudit, fiind preţuiţi pentru discreţia, politeţea şi priceperea lor desăvârşite, care îi făceau nişte servitori de nepreţuit. Pakistanezii şi egiptenii lucrau în special în armată, construcţii sau lucrări publice.

Cinci thailandezi şi un filipinez se aflau în serviciu în palatul prinţului în dimineaţa în care Kriangkrai Techamong a observat mişcările tehnicianului filipinez care manipula sistemul de securitate al seifului în care se aflau depuse bijuteriile prinţului. Decizia a fost luată pe loc: va fura aceste bijuterii şi va duce, împreună cu familia sa, o viaţă de lux. Picături de sudoare se scurgeau pe faţa crispată a servitorului thailandez – ştia că, dacă va fi prins, îi va fi tăiat capul. Dar visurile unei vieţi lipsite de griji au fost mai puternice decât cel mai elementar instinct de

conservare: se vedea deja bogat şi respectat, cel mai important om din comuna sa! Pe deasupra umărului tehnicianului filipinez Kiangkrai a reţinut codurile sistemului de alarmă şi a plănuit să scoată bijuteriile în mai multe reprize, deoarece ele cântăreau în total peste 90 de kilograme – brăţări de aur, coliere de perle, pietre preţioase de mare valoare, broşe cu diamante, 100 de ceasuri Cartier, Longines, Omega, Patek-Philippe, Saint-Laurent, dintre care majoritatea erau piese unice. Valoarea totală a comorii a fost estimată la peste 120 de milioane de franci francezi. Servitorul thailandez a mai extras şi un milion de dolari în bancnote. În fiecare seară ieşea din camera în care se afla seiful, cu un sac de sport pe umeri, garnisit cu aur şi cu pietre preţioase, cu un calm dezarmat trecând prin faţa garajului. Cine l-ar fi putut bănui pe Kriangkrai, cel mai vechi şi mai de încredere servitor al prinţului Faysal, de o asemenea faptă?!

Pentru a se putea deplasa cât mai repede, Kriangkrai a aruncat câţiva saci de partea cealaltă a zidului care înconjura piscina, locul cel mai îndepărtat de postul de gardă, l-a recuperat câteva minute mai târziu – intervalul de timp necesar pentru a face turul palatului pentru eliminarea elementului imprevizibil. Totul era calm ca de obicei… Următorul pas consta în părăsirea cât mai rapidă a Arabiei Saudite. Kriangkrai prevăzuse totul: a scris unuia dintre fraţii săi pentru ca acesta să-i trimită o misivă urgentă în care îl anunţa că tatăl lor, grav bolnav, aflat pe punctul de a-şi da obştescul sfârşit, doreşte să-l vadă pentru ultima oară. Înarmat cu această scrisoare, Kriangkrai a solicitat permisiunea de a părăsi palatul prinţului câteva zile pentru a-şi vedea tatăl „pentru ultima oară”…

Bijuteriile au fost aduse la avion prin intermediul companiei DHL, care efectuează transporturi consulare; altele se aflau în bagajele lui Kriangkrai.

Astfel debuta acest furt de mari proporţii, care s-a transformat rapid într-o afacere de stat, provocând

scandaluri în serie şi asasinate demne de cele mai bune romane poliţiste. Odată ajuns în Thailanda, Kriangkrai şi-a sărbătorit norocul, conform tradiţiei locale, în cele mai bune bordeluri ale Bangkokului. Banii i se scurgeau printre degete precum nisipul deşertului Arabiei pe care era sigur că n-o să-l mai vadă niciodată. După această escapadă, Kriangkrai s-a întors în satul său natal Lampang, unde a cumpărat un frigider, un aragaz şi a donat bani pagodei pentru ca zeii să vegheze asupra sorţii sale. Noii „prieteni” pe care şi i-a făcut în localurile dubioase din zonă sporeau necontenit. A făcut nenumărate cadouri familiei sale.

Când nu a mai dispus de lichidităţi, a deşertat unul din sacii încărcaţi cu diamante şi pietre preţioase, le-a scos din monturile lor şi a început să le vândă, la câteva zeci de dolari bucata…

În total, Kriangkrai a demontat 19 kilograme de bijuterii! O veritabilă avere a fost demontată şi vândută unor bijutieri pentru câteva… mii de dolari! Lui Kriangkrai nu-i păsa, însă, de nimic, întrucât rezerva de pietre preţioase i se părea inepuizabilă. Misiţii din Lampang au luat legătura cu un mare bijutier din Bangkok, Santi brithanakan, care a recuperat toate bijuteriile înstrăinate de tâlharul thailandez. Legăturile lui Santi se întind în toată Thailanda; din zonele controlate de khmerii roşii din Birmania şi Cambodgia (rubinele se scurg fluviu spre Thailanda prin contrabandă. Santi este numai una din piesele dominoului corupţiei, care cuprinde nenumăraţi generali şi colonei din conducerea armatei şi poliţiei.

În Arabia Saudită, jefuirea familiei regale, în special a fiului celui mai mare al regelui Fahd, este o crimă de stat: chiar dacă prinţii saudiţi trăiesc în palate somptuoase dotate cu computere şi tehnică de ultimă oră, ei au conservat tradiţiile beduine. Dacă un imigrant, un descendent modern al foştilor sclavi, a cutezat să prade un prinţ de sânge regal, acesta este un act de lezmajestate. Pentru a repara această ofensă, monarhul este dator să pedepsească exemplar vinovatul şi să recupereze

bijuteriile.

Furtul a fost descoperit la câteva săptămâni de la producerea sa. Arabia Saudită a cerut în mod oficial guvernului thailandez să-i aresteze pe Kriangkrai şi să înapoieze bijuteriile proprietarului de drept. Cei mai buni poliţişti thailandezi au fost însărcinaţi cu această anchetă. În ianuarie 1990, Kriangkrai a fost arestat şi ţinut într-o cameră de hotel din provincia Tak. În momentul arestării, se afla pe punctul de a se sinucide, întrucât nu mai suporta să trăiască precum o fiară urmărită de hăitaşi foarte pricepuţi: două sticle de insecticid tronau la capul patului său. El i-a implorat pe poliţişti să nu-l extrădeze, deoarece ştia că în Arabia Saudită îi va fi tăiat capul. Câteva zile mai târziu, televiziunea thailandeză a prezentat comoara etalată pe câţiva metri pătraţi de satin, la sediul general al poliţiei. În jurul ei, poliţiştii cu piepturile încărcate de medalii se felicitau pentru rezolvarea cu brio a acestei afaceri, care demonstra „calităţile serviciilor de poliţie thailandeze”. Şeful poliţiei, generalul Chalor Kerdthes, arbora un surâs radios. „Optzeci la sută din bijuterii au fost recuperate. Este un succes al poliţiei criminale”, a afirmat el.

Însoţit de adjuncţii săi, generalul Kerdthes a înapoiat personal bijuteriile familiei regale saudite la Riad. Primit ca un erou, generalul a fost decorat de guvernul saudit cu medalia de onoare clasa a treia şi, cu această ocazie, s-a promis finanţarea construirii unui nou stadion la Bangkok ca o recunoaştere a rapidei recuperări a prejudiciului. Întreaga afacere s-ar fi oprit în acest punct dacă familia regală saudită nu ar fi solicitat prezenţa unor experţi europeni în bijuterii, al căror raport a reprezentat o imensă surpriză: abia 20 la sută din bijuteriile returnate erau veritabile, toate celelalte fiind falsuri extrem de bine executate! După un scurt moment de stupoare, mânia regelui Fahd a fost imensă: s-a încercat ridiculizarea familiei regale!

În Thailanda autorităţile se făceau că nu ştiu nimic,

dar o serie de noi incidente au sporit încă mânia prinţilor deşertului. La 2 februarie 1990 au fost asasinaţi consulul Al Besri şi ataşatul Fahd al-Bâhli la bordul unui autoturism, iar un al treilea diplomat saudit, Ahmed al-Saif a fost ucis în faţa reşedinţei sale. Două săptămâni mai târziu un comando I-a răpit în plină stradă pe Mohammed al-Ruwaily, un om de afaceri saudit. Cadavrul său a fost găsit câteva zile mai târziu, atins de nenumărate gloanţe, pe jumătate calcinat. Poliţia thailandeză a pus aceste crime pe seama terorismului internaţional, iar apoi le-a imputat unui trafic de vize destinate lucrătorilor thailandezi. Al treilea secretar cu vizele al ambasadei Arabiei Saudite la Bangkok, Saleh Abdullah al-Maliki, a fost ucis în 1991. Motivele invocate de poliţia thailandeză pentru aceste asasinate nu i-au indus în eroare pe saudiţi, care erau convinşi că persoanele respective au fost ucise pentru că aflaseră prea multe date despre generalii şi coloneii suspuşi din poliţia şi armata thailandeză implicaţi în furtul bijuteriilor.

Relaţiile saudito-thailandeze s-au deteriorat brusc. Furtul bijuteriilor s-a transformat într-o afacere de stat. 230.000 de muncitori thailandezi au fost evacuaţi în timpul războiului din Golful Piersic. Vizele lor nu vor mai fi reînnoite, iar cei circa 60.000 de turişti saudiţi care vizitau anual Thailanda, cheltuind acolo zeci de milioane de dolari, au boicotat această ţară. La 15 martie 1990, regele Fahd l-a numit pe Mohammed Said Khoja însărcinat cu afaceri, a cărui misiune consta în identificarea autorilor asasinatelor şi recuperarea bijuteriilor. Mohammed Said Khoja este un ambasador atipic: nu foloseşte limbajul politicos al saloanelor diplomatice şi îşi expune impresionantul revolver Smith & Wesson. A apărut pe primele pagini ale ziarelor thailandeze înarmat cu alt revolver, Magnum 357 argintat, identic cu cel folosit de celebrul Clint Eastwood. Trei gărzi de corp îl însoţesc permanent în deplasările făcute la bordul unui Cadillac negru, blindat. Camere video, uşi blindate, zăvoare electrice îl protejează pe

Khoja, în biroul său situat la etajul 10 al unei clădiri moderne din Sathorn Road, păzită de gărzi de corp şi poliţişti super-înarmaţi. Mohammed Said Khoja este convins că membrii ambasadei thailandeze de la Riad nu sunt străini de furtul bijuteriilor, altfel ar fi fost imposibilă scoaterea unei cantităţi de peste 90 de kilograme de bijuterii de către o singură persoană. El apreciază că bijuteriile nu au părăsit nici până azi Thailanda. Şeful poliţiei thailandeze, generalul Chalor, a fost anchetat în mai multe rânduri fără niciun rezultat. Când presiunea devine prea puternică, câteva kilograme de bijuterii reapar ca prin miracol. În cei cinci ani de anchetă, Mohammed Said Khoja a devenit fatalist: lanţul corupţiei thailandeze la cel mai înalt nivel este atât de întortocheat încât probabil nu va putea recupera niciodată toate bijuteriile…

UN ROMÂN A COMIS
27 DE JAFURI ARMATE ÎN BELGIA
BIOGRAFIE DE TÂLHAR LA DRUMUL MARE

Francisc Banesa, născut la Oradea în 1956, a părăsit România în 1977, stabilindu-se în Franţa, unde s-a înscris în Legiunea Străină. Pentru rezultatele deosebite obţinute în Legiune a fost numit instructor. În 1983 a părăsit Legiunea, stabilindu-se în Belgia. A obţinut cetăţenia belgiană, fără a renunţa la cea română. S-a stabilit în oraşul Jemeppe-Sur-Sambre, unde şi-a încropit o bandă formată din belgienii Marc Goffart, Awoust Dimitri şi Jean (nepot şi unchi), Giovanni Ruzzu, Bernard Prignoţ, Pascal Terwagne şi românul Ion Ineze (născut la Braşov).

Potrivit judecătorului de instrucţie Jean-Pierre Marotte de la Tribunalul de Primă Instanţă din Namur – Belgia, banda lui Banesa era specializată în atacarea cu arme de foc a marilor magazine, a băncilor, a poştelor, precum şi în atacarea furgonetelor blindate care transportau bani. Loviturile (în total au fost 27) erau atât de bine organizate, încât timp de nouă ani poliţiştii belgieni au ridicat neputincioşi din umeri, înregistrând jafurile cu autori necunoscuţi. În tot acest timp, Francisc

Banesa era considerat un cetăţean onorabil al oraşului Jemeppe-Sur-Sambre. El nu a fost bănuit nicio clipă cu toate că cinci jafuri au fost comise chiar în Jemeppe-Sur-Sambre.

MĂŞTI, ARME, MAŞINI FĂRĂ NUMERE

În timpul atacurilor, membrii bandei lui Banesa purtau măşti şi mănuşi, armamentul folosit nu era înregistrat, iar de pe maşinile lor erau şterse toate mărcile de identificare.

Membrii bandei au beneficiat de un stagiu de pregătire gen Legiunea Străină, fiind instruiţi de Banesa. Prima lovitură a fost dată în noiembrie 1988, când banda a atacat un mare magazin, chiar din oraşul în care locuia Banesa, Jemeppe-Sur-Sambre. Atunci, Banesa şi Ruzzu, mascaţi, înarmaţi cu pistoale, au intrat în magazinul „Mestdagh”, au luat ostatici, cărora le-au pus pistolul la tâmplă, şi i-au cerut casierului să le dea banii din seif. După ce au primit banii – circa 200.000 de franci belgieni – au ieşit din magazin târând după ei ostaticii pe care i-au abandonat înainte de a urca în maşină (cu un număr fals) care îi aştepta în faţa magazinului. Apoi tâlharii au dispărut fără urmă.

În Ajunul Crăciunului 1988, Banesa şi trupa sa au atacat poşta din Sambreville. Pentru că nu au avut de unde lua ostatici (holul poştei era gol), iar în birouri nu au reuşit să pătrundă, au plecat fără pradă. După o lună, au atacat poşta din Gembloux, unde au luat ca ostatic un poştaș. Prada a fost de „mai multe milioane de franci belgieni”, după cum reiese din documentele anchetatorilor. A urmat o pauză de 10 luni, după care banda a atacat poşta din Aiseau-Presles. Nereuşind să ia ostatici sau să intre în birouri, Banesa a tras cu arma în uşa unui birou. S-a declanşat sistemul de alarmă, iar bandiţii au luat-o la sănătoasa.

Având nevoie de bani – între timp membrii bandei se obişnuiseră cu viaţa bună –, Banesa a hotărât să atace poşta din oraşul său de reşedinţă, Jemeppe-Sur-Sambre, pe

care o cunoştea foarte bine. Au intrat mascaţi şi înarmaţi în poştă, au luat ostatici, au obţinut peste cinci milioane de franci belgieni şi au fugit cu o maşină a poştei, pe care au abandonat-o pe o străduţă lăturalnică (despre care ştia că este de obicei pustie) unde erau aşteptaţi de o altă maşină cu număr fals.

FURGONETĂ BLINDATĂ JEFUITĂ DE 40 DE MILIOANE DE FRANCI

Începând cu anul 1993, Banesa, pentru intimidare, înainte de a pune arma la tâmpla unui ostatic, apăsa din ce în ce mai des pe trăgaci, trăgând în tavan. Chiar şi atunci când jefuia magazine pline de cumpărători, cum a fost cazul magazinului, „Match" din Gembloux, de unde s-a ales cu 1, 4 milioane de franci. În acelaşi mod, banda lui Banesa a jefuit în următorul an magazinele „Trafic" şi „Aldi" din Namur, când au fost luaţi ostatici întreg personalul magazinului şi clienţii. De la aceste magazine au furat circa două milioane de franci belgieni. În iunie 1994, în timpul atacului asupra unui magazin din oraşul în care locuia, Banesa i-a obligat pe cei din magazin să se culce la podea, savurând spaima unor persoane pe care le cunoştea. După ce „a încasat" circa un milion de franci, a tras un foc de armă în plafon şi a părăsit locul faptei, uitându-şi puşca de vânătoare. Cu toate acestea, anchetatorii nu au reuşit să îi identifice pe autori. Apoi, banda lui Banesa a încercat să confecţioneze bani falşi, dar cum nu erau buni specialişti, „afacerea" a căzut şi s-au reapucat de jafuri. După poşte şi magazine, banda lui Banesa a trecut la atacarea furgonetelor blindate care transportau sume mari de bani. În timpul primelor două atacuri, care au eşuat, bandiţii au folosit arme simple – pistoale Riot Gun sau puşti de vânătoare. Pentru atacul din decembrie 1994, s-au înarmat cu arme de război, între care o puşcă FAL şi două Kalaşnikov-uri. Atunci au atacat o furgonetă blindată care transporta depozitele de bani ale firmei „Securitas". Au urmărit furgonetă pe şosea, iar în apropierea unei păduri de lângă oraşul Jemeppe-Sur-

Sambre au început să tragă asupra maşinii căreia i-au perforat blindajul. Şoferul furgonetei a fost rănit, iar cei doi paznici însoţitori au fost luaţi ostatici. Furgonetă a fost „trasă” în mijlocul pădurii, golită de 40 de milioane de franci belgieni şi apoi abandonată cu tot cu ostaticii legaţi.

Următorul atac a avut loc la data de 6 martie 1996, când bandiţii au tras cu arme automate asupra unei furgonete blindate a GMIC. Au ucis şoferul şi au furat zece milioane de franci belgieni.

ASASINAREA UNUI TOVARĂŞ INDISCRET

Pascal Terwagne, unul dintre bandiţii lui Banesa, începuse să se laude cu jafurile lor şi să pună astfel în pericol securitatea bandei. Şeful bandei a decis că trebuie să-i închidă definitiv gura. În seara zilei de 7 martie 1996, Banesa împreună cu Dimitri Awoust l-au scos pe Pascal la plimbare cu maşina – un Range Rover care îi aparţinea lui Dimitri. După ce Pascal a aţipit pe bancheta din spate, Banesa i-a tras un glonţ în cap. S-au dus apoi într-o pădurice din apropiere, au săpat o groapă unde au îngropat leşul camaradului lor. A doua zi s-au dus într-o altă pădurice unde au dat foc Range Roverului şi au aruncat arma crimei într-un râu pentru a şterge orice urmă. În următoarea zi, Awoust a declarat la poliţie că maşina i-a fost furată.

Au urmat noi jafuri, cu victime ucise sau rănite grav. Şirul atacurilor a fost întrerupt pe data de 7 februarie 1997. În seara acelei zile, banda lui Banesa a atacat un magazin din Namur. Au deschis focul în mai multe reprize, furând încasările în valoare de peste un milion de franci. împuşcăturile au fost auzite de cei de pe stradă care au alertat poliţia. La faţa locului au sosit mai multe echipaje. Bandiţii au părăsit locul faptei luând ca ostatic un client pentru a evita schimburile de focuri cu poliţiştii. Au urcat în maşina ostaticului, obligându-l pe acesta să conducă. Au fost urmăriţi de echipajele poliţiei. Cu toate că bandiţii trăgeau rafale de mitralieră, poliţia nu a făcut uz de armă. Maşina a mers până când s-a întunecat. Bandiţii au

abandonat ostaticul şi maşina acestuia şi au încercat să dispară la adăpostul întunericului. Dintre bandiţi a fost însă capturat Ion Ineze. Ulterior, au fost arestaţi toţi membrii bandei, cu excepţia lui Banesa, care a dispărut. Cei arestaţi au dat declaraţii complete, recunoscându-şi faptele. A fost depistat şi furnizorul lor de arme, italianul Fluvio Marchetto, aflat acum şi el în detenţie.

REFUGIAT ÎNTR-UN „NO MAN'S LAND": ROMÂNIA

Imediat după capturarea lui Ineze, Banesa şi-a luat catrafusele, inclusiv banii, şi s-a refugiat în România, în februarie 1997. Îşi cunoştea bine oameoii şi ştia că, o dată arestat unul dintre ei, capturarea sa va fi floare la ureche pentru autorităţile belgiene. Banesa mai ştia că va fi dat în urmărire prin Interpol şi că locul unde se putea ascunde cel mai bine era ţara în care s-a născut.

În România, Banesa şi-a schimbat frecvent domiciliul pentru a nu fi recuperat de Poliţia Română, în cazul în care ar fi fost alertată de către autorităţile belgiene. La începutul lunii noiembrie '97, Interpol-Bruxelles a cerut extrădarea lui Banesa, indicând şi locurile unde s-ar putea ascunde. De asemenea, au fost indicaţi românii şi firmele cu care Banesa face afaceri în România, precum şi numele, şi domiciliul concubinei sale, Cristina Radu, care îl însoţea permanent, şi chiar al surorii lui Banesa.

Din investigaţiile realizate de anchetatorii belgieni rezultă că din totalul banilor strânşi în urma jafurilor, partea care i-a revenit lui Banesa a fost circa 30 de milioane de franci belgieni, din care a investit în România echivalentul a circa 700.000 de mărci germane. Banesa a investit într-un abator din Racoşu de Sus (jud. Covasna) şi în alte societăţi comerciale între care sunt vizate DUDI TRANS SRL şi TIDOBE-NAR IMPEX SRL.

CAPTURAREA LUI BANCSA LA BRAŞOV

Cu toate informaţiile primite de la belgieni în noiembrie 1997, Poliţia Română a reuşit să-l captureze pe Banesa abia în luna martie a anului următor. Atunci, echipaje ale IPJ Braşov şi SIAS-IGP au descins în forţă într-

un apartament din Braşov locuit de Banesa şi concubina sa, Cristina. În afară de Banesa şi Cristina, în acel apartament a mai fost prins şi nepotul lui Banesa, Imre Zadori. Cei trei au fost arestaţi.

La percheziţie, în apartament au fost găsite trei pistoale-mitralieră tip Kalaşnikov – AK 47, 270 de cartuşe de război, nouă încărcătoare pentru pistol-mitralieră, hărţi ale unor combinate siderurgice şi petrochimice şi ale unor mine. Hărţile fuseseră întocmite de către Banesa împreună cu Cristina căreia îi spusese că are un plan pe care i-l va dezvălui la momentul potrivit.

Cu toate că Banesa avea la activ zeci de jafuri armate şi infracţiuni, el şi cei doi complici au fost trimişi în judecată, în aprilie 1998, în stare de arest, doar pentru deţinerea ilegală de arme şi muniţie de război. Cea mai mică pedeapsă pentru deţinerea ilegală a unei arme, cum ar fi un pistol cu gaze sau o puşcă improvizată de vreun braconier, este de doi ani închisoare. Ei bine, Banesa a fost condamnat la pedeapsa minimă, deşi a fost găsit cu arme şi muniţie de război pentru deţinerea cărora pedeapsa maximă este de şapte ani de închisoare, la care s-ar fi putut adăuga şi un spor de cinci ani ţinând cont de gravitatea faptei. Nici până astăzi anchetatorii români nu au reuşit să stabilească la ce îi foloseau lui Banesa hărţile combinatelor şi minelor. Am mai aflat că autorităţile române nu îl vor extrăda pe Banesa deoarece are cetăţenie română şi trebuie judecat şi pedepsit în România.

PROCESUL CELOR TREI PURCELUŞI

Titlul, puţin insolit, provine de la exclamaţia unuia dintre poliţiştii care au participat la arestarea celor trei delincvenţi periculoşi, supranumiţi ulterior astfel. „Când îi văd atât de spăsiţi după gratii, parcă aş viziona filmul cu cei trei purceluşi ai lui Walt Disney”, râdea poliţistul în cauză.

Într-adevăr, aşa arătau: umili, speriaţi, parcă nevenindu-le să creadă că au ajuns acolo unde meritau cu prisosinţă. Cum le mai tremura osânza! Aidoma celor trei

purceluşi la venirea lupului cel rău. Deosebirea consta în faptul că ei arătau doar astfel, în realitate erau ceva mai răi decât lupul cel veşnic flămând, care nu voia, în ruptul capului, să devină vegetarian. Cazul, cunoscut îndeobşte sub denumirea de „Procesul celor trei purceluşi”, a făcut vâlvă în SUA, iar sentinţa Curţii Supreme din Louisville a căzut asemeni cuţitului ghilotinei, întrerupând şirul nelegiuirilor comise de cei trei răufăcători. În septembrie, în urma unui denunţ telefonic anonim, Poliţia a descins într-un cartier periferic al Louisvilleului şi a procedat la reţinerea celor trei delincvenţi de culoare, căutaţi de mai multă vreme pentru o lungă listă de infracţiuni, începând cu furturile şi terminând cu numeroasele omoruri. Jackson Morton, Clarence Hewit, Jim Edmonton sunt numele celor trei tineri de culoare, constituiţi în renumita bandă „Night-Hawks”, care deţinea sub control o bună parte a cartierelor mărginaşe, locuite preponderent de cetăţeni de culoare. Bine organizaţi, cei trei au terorizat timp de aproape patru ani zona în care şi-au desfăşurat activitatea. Ei erau cei care ţineau evidenţa prostituatelor, drogurilor, furturilor de maşini, spargerilor cu mână armată. Deseori răfuielile dintre ei şi bandele rivale s-au soldat cu victime, multe dintre ele nevinovate, căzute pradă schimburilor de focuri. Nu aveau niciun fel de scrupule: tot ce putea aduce bani era binevenit. Magazinele din zonă, cazinourile, cinematografele, mai puţin sediul circumscripţiei de Poliţie, toate trebuiau să-şi dea obolul zilnic, altfel riscau să fie agresate, incendiate, împinse la faliment. Metodele diavoleşti ale celor trei au chinuit lucrătorii Poliţiei mai bine de trei ani. Fiind localnici, cunoşteau cartierul, cum s-ar spune, piatră cu piatră, deci nu le era foarte greu să dispară după comiterea loviturilor. Preţurile mari puse pe capul lor nu au dat rezultate. Lumea se temea de răzbunarea lor. Totuşi, un binevoitor a deconspirat printr-un apel telefonic locul unde erau ascunşi. Luaţi prin surprindere, au fost capturaţi fără să se tragă vreun foc de armă. Balul a început odată cu intrarea pe rol a procesului,

când Poliţia a oferit Procuraturii o lungă listă de fapte antisociale comise de cei trei:

— În februarie 1991, cei trei au efectuat o spargere la un magazin de bijuterii, pe care l-au jefuit după ce l-au ucis pe patronul de 61 de ani cu lovituri de cuţit în spate şi abdomen. Valoarea mărfii sustrase se ridica la aproximativ trei milioane de dolari.

— La 25 septembrie 1991, două tinere prostituate, Elsa P., de 19 ani şi Marilyn F., de 17 ani au fost găsite moarte într-o cameră a unui hotel dubios din zonă. Ambele aveau puse pe piept câte o emblemă reprezentând un şoim negru. Poliţia a stabilit că au fost ucise prin asfixiere. Totodată, s-a aflat că acele două fete refuzaseră să mai lucreze pentru cei trei. Poliţia a început să-i caute, dar nimeni nu era dispus să le ofere vreo informaţie.

— În octombrie 1991, cei trei l-au ucis în bătaie pe Paco Munos, un „chicano” cunoscut ca traficant de droguri. Paco a fost descoperit la două zile după crimă, într-un container de gunoi, mutilat îngrozitor, dar având pe frunte cunoscuta emblemă.

— În preajma sărbătorilor de iarnă, un magazin alimentar a fost devastat, iar patronul, John Travish, ucis împreună cu soţia şi fiul de 16 ani. Pe când a ajuns Poliţia, în magazin nu mai erau decât trei cadavre ciuruite de gloanţe. Pentru prima oară, „Night Hawks” foloseau arme de foc, prevăzute cu surdină.

— Anul 1992 a debutat ceva mai calm, dar în aprilie, în urma unei răfuieli cu o bandă vecină, „Night Hawks” au furnizat Poliţiei un număr de cinci cadavre împănate cu gloanţe. Motivul răfuielii: drogurile. Aceasta a fost cea de pe urmă lovitură a bandei. Pentru un timp, „Night Hawks” părea că au ieşit din competiţie. Totuşi, Poliţia continua să cerceteze febril. Din nefericire, până în septembrie 1993 nu au reuşit să-i aresteze pe cei trei ucigaşi. Mai mult, în iunie, în momentul când erau pe cale să-i încolţească, cei trei au făcut uz de armă, reuşind să scape, ucigând un poliţist şi rănind alţi doi. După această ispravă, au dispărut

fără urmă. S-a dat de ei printr-un joc al hazardului, abia în august, descoperindu-se o seamă dintre „ascunzători”. Poliţia şi-a pregătit cu grijă acţiunea, întreprinsă în urma telefonului anonim. Cei trei au fost prinşi în timpul unei orgii bahice. Erau atât de beţi, încât aproape că nu au realizat ce se întâmplă cu ei. Prostituatele arestate odată cu ei au declarat că în seara respectivă se făcuse abuz de alcool şi droguri. Într-o cameră alăturată s-a descoperit o mare cantitate de bijuterii din aur, circa trei kilograme de heroină, o mare sumă de bani lichizi, precum şi armele cu care s-au comis crimele. Încarceraţi, cei trei tineri „Night Hawks” nu mai aduceau cu cei care au terorizat cartierul. Imediat, făcând legătura cu aspectul lor rotofei, s-a găsit o nouă poreclă, pe care, spre ghinionul lor, n-au apucat să o poarte prea mult timp cei trei purceluşi. Curtea Supremă din Kentuky i-a condamnat la moarte. Pentru cei trei purceluşi sosise ziua de Ignat...

MARTORUL CRIMEI

— BROŞA CU AMETISTE

9

Doi bărbaţi în doliu stau în sala tribunalului din Amiens – Franţa. Ei sunt contele François Thibault şi ducele Alexandre Dupres. Au venit să asiste la procesul intentat asasinului contesei Anna, soţia primului şi fiica celui de-al doilea.

Asasinul, pe numele său Marcel Servet, a dus o existenţă plasată sub semnul delincventei şi minciunii. Născut în februarie 1916, a crescut prin orfelinate şi a fost un copil extrem de dificil. La 15 ani a fost angajat valet la o fermă, iar după trei zile a fugit, furând de la patronii săi doi ludovici de aur. A urmat o succesiune de escrocherii, întrerupte de arestări mai lungi sau mai scurte. La numai 22 de ani, Marcel făcuse deja de trei ori închisoare şi realizase două evadări spectaculoase. Una, sărind gardul curţii în care se făcea plimbarea zilnică, iar a doua, ascunzându-se într-un coş cu rufe murdare.

După cel de-al doilea război mondial, Marcel şervet

şi-a schimbat stilul de lucru. Sub identităţi false, juca rolul nobilului ruinat. îmbrăcat elegant, el frecventa hotelurile de lux, de unde îşi alegea ca victime femei bogate şi singure. De pildă, la Vichy el a vândut un diamant fals contesei Noemi B., iar la Paris a escrocat-o pe baroana Marjorie H., cu suma de 40.000 de franci. La Lyon, a păgubit-o pe Stephanie G. de un colier cu diamante, pe care l-a furat sub pretextul că-l duce la un expert.

În urmă cu trei ani a întâlnit-o la hotelul Palace din Lille pe contesa Anna Thibault, viitoarea victimă. Femeia lua masa singură, la restaurant. Uzând de falsul său titlu, Marcel s-a prezentat doamnei şi a cerut permisiunea să se aşeze. Au cinat împreună, iar la un moment dat, Anna i-a mărturisit că merge în Olanda pentru a-şi vedea mama grav bolnavă, în acel moment Marcel Servet şi-a manifestat îngrijorarea faţă de soarta contesei, care făcea un drum aşa de lung neînsoţită. S-a oferit să meargă cu ea, iar a doua zi au plecat împreună. După aproximativ 30 de kilometri, Marcel a rugat-o pe Anna să oprească automobilul. Deodată, s-a aruncat asupra ei, smulgându-i broşa, cerceii şi inelele. Contesa i s-a împotrivit din răsputeri şi a strigat după ajutor. Zadarnic! Marcel Servet a strangulat-o cu eşarfa ei de mătase, i-a luat bijuteriile şi a aruncat cadavrul în şanţul de la marginea drumului. A plecat mai departe cu maşina, pe care a abandonat-o la prima gară, continuându-şi drumul cu trenul.

Corpul contesei a fost găsit după câteva zile, dar căutarea criminalului a durat trei ani. Marcel a fost arestat, în cele din urmă, la Paris, la percheziţie fiind găsită asupra sa o broşă cu ametiste. Această bijuterie de familie a fost recunoscută de soţul şi tatăl victimei, atestând astfel vinovăţia lui Marcel. După arestare, acesta a negat orice implicare în uciderea contesei, spunând că i-a furat broşa la hotel şi că femeia a plecat singură la drum. N-a ţinut! Un coşar din

Amiens, care trecuse pe lângă gară, l-a văzut, în urmă cu trei ani, pe Marcel, parcând maşina contesei. Pe

baza acestor probe, Marcel Servet a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără drept de apel.

DUPĂ CE A EVADAT, UN SUCEVEAN A PUS PE JAR POLIŢIŞTII GERMANI» *9*

Infractorii suceveni au devenit, în ultimii ani, clienţi cunoscuţi ai poliţiei germane. Organizaţi în bande bine structurate (care îşi au numele după cel al liderilor), ei obişnuiesc să fure în special din magazine sau să tâlhărească efectiv localnicii, uneori intrând chiar în casele acestora. Foarte rare sunt cazurile în care se reuşește anihilarea unei întregi bande. De regulă, infractorii sunt prinşi în afara „programului”. Aşa s-a întâmplat şi cu Constantin Clodinţehi, 22 de ani, din comuna Frătăuţii Vechi – Suceava. El a reuşit să îi pună pe jar pe poliţiştii germani care, după ce au reuşit să îl prindă, după luni de căutări, s-au văzut nevoiţi să ia acţiunea de căutare de la capăt odată cu evadarea suceveanului.

PRINS ÎNTR-UN BORDEL

Constantin Clodinţehi a plecat prima dată în Germania în anul 1991, trecând ilegal frontiera polono-germană, prin apă, în dreptul localităţii Zvorzelec. A stat câteva luni ca şi în anul următor. În această perioadă a lucrat în diverse locuri împreună cu fratele său sau diverşi cunoscuţi. La sfârşitul anului 1993, i s-a urât cu munca, după ce a constatat că se pot face bani mai uşor din furturi. Aflat la Berlin, împreună cu un consătean a furat o maşină, dar a fost prins de poliţie. A fost condamnat la patru săptămâni de închisoare, iar după executarea pedepsei a fost repatriat. În anul 1995, a plecat din nou, ilegal, în Germania unde a stat şase luni, după care a revenit în ţară. Apoi, în anul următor, a trecut iarăşi ilegal frontiera polono-germană, împreună cu opt consăteni. În toate aceste vizite pe care le-a făcut în Germania, s-a ocupat cu furturi din magazine, luând banii din casele de bani. Toate faptele erau comise în grup şi niciodată poliţia nu a reuşit să prindă vreun membru al grupului în flagrant.

Constantin Clodinţehi a fost însă capturat de poliţie

în timp ce se afla la un bordel, însoţit de un consătean. Poliţiştii germani îi dăduseră în urmărire generală, acuzându-l de tentativă de omor şi tâlhării la sucursala SPAR MITTERWALDE. Despre el se spunea că era cunoscut ca fiind un membru al bandei lui Vasile Brandabur din Galaţi (acuzat de comiterea a 150 de fapte penale pe teritoriul Germaniei), şi era recomandat ca fiind un individ periculos, care utilizează arme de foc. Suceveanul a fost judecat de Tribunalul din Neuruppin, care, prin sentinţa definitivă din 18.03.1998, l-a condamnat la nouă ani de închisoare. Constantin Clodinţehi nu a recunoscut în faţa instanţei niciuna din faptele de care a fost acuzat. Declaraţia lui Vasile Brandabur (care a fost şi el condamnat, însă la 15 ani de închisoare) şi a celorlalţi membri ai bandei au arătat că suceveanul luase parte la o serie de lovituri date de această bandă. Din pedeapsa minimă, Constantin Clondiţchi a executat aproximativ un an de închisoare. În noaptea de 21/22 martie 1998, a reuşit să fugă din închisoarea pentru tineret de la Lukau, unde era încarcerat.

A evadat împreună cu Cristinel Damian, 20 de ani, din Piatra Neamţ, care fusese condamnat pentru mai multe tâlhării săvârşite în zona localităţilor Vehlefanz şi Chirstdorf. După ce au evadat, cei doi au furat o maşină cu care s-au deplasat spre graniţa germano-polonă. Au fost reperaţi de poliţie, moment în care s-au despărţit, urmând a se descurca fiecare pe cont propriu. Mai ghinionist, Cristinel Damian a fost prins de poliţişti, în timp ce suceveanul a reuşit să treacă frontiera, fiind prins apoi în Polonia de către grăniceri.

POVESTEA LUI SMARANDACHE

America este o ţară mare. Ca orice altă ţară are şi bancheri, şi gunoieri. Şi oameni cinstiţi, dar şi hoţi. Unii din aceşti hoţi sparg bănci. Ca peste tot în lume. Numai că un spărgător de bănci a făcut mai multă vâlvă decât alţii. îl chema Smarandache. Şi Aurel. Nu a făcut mai mult decât

alţi spărgători de bănci. Ba chiar că nu a făcut cât fac în general spărgătorii de bănci: scapă în primă instanţă, măcar până la colţul străzii.

PENTRU UN MILION DE DOLARI

Acţiunea s-a petrecut pe 12 septembrie 1997. La 10 dimineaţa, primii clienţi ai băncii Glendale Federal Bank din Van Nuys California, în fapt o suburbie a Los Angelesului, au tot doi indivizi mascaţi, înarmaţi până-n dinţi, care cu ameninţarea că vor ucide pe toată lumea, au cerut banii. Toţi banii. Scena s-a petrecut aproape ca acelea din filme. Diferenţa a fost că panica era reală, armele şi muniţiile, de asemenea, reale. Ca-n filme au întins o geantă unei casiere ca s-o umple cu bani. A pus şi femeia mai mult de 100.000 de dolari. Atât avea la dispoziţie în acel moment. Dar ei, spărgătorii, voiau milionul de dolari. Îşi făcuseră planuri despre cum să împartă un milion, nu doar mărunţişul ăla de 100 de mii. Şi s-au enervat. Atât de tare încât au împuşcat-o pe sărmana casieră. Managerul bănci, văzând că respectivii sunt atât de porniţi, le-a mai umplut o geantă, în care erau 400.000 de dolari. Pentru „obrăznicia” lui, managerului i-au fost zburaţi creierii. Cum să nu li se satisfacă lor pretenţia. De ce nu-i milionul? Următoarea pe listă pentru îndeplinirea credinţei a fost o tânără de culoare, asistent manager al băncii. Nu a mai găsit decât 135.000 de dolari. Şi ei i-au fost zburaţi creierii.

„ROMÂNUL SPĂRGĂTOR DE BĂNCI”.

Imediat după ce a fost împuşcată cea de-a treia victimă a sosit şi poliţia, care a înconjurat zona. Zeci de maşini de poliţie, ambulanţe, plus câteva ale posturilor TV, au aglomerat brusc cele două parcări ale băncii. Poliţiştii, care urmăreau tot ce se petrece în interior prin sistemul de camere video al băncii, erau toţi în poziţie de tragere. Aşteptau doar ordinul. Ordinul a întârziat cam 45 de minute. Poliţia voia să afle cine sunt spărgătorii şi de la ce se pot aştepta de la ei. Trei victime parcă nu erau de ajuns. Au aflat. Pe unul dintre ei îl chema Aurel Smarandache, iar

pe celălalt Jerremy Fischer. Primul de origine română, al doilea american sadea.

După aflarea identităţii a început şi crearea unui curent de opinie care să justifice vărsarea de sânge şi incriminarea românilor în general. Primele cuvinte care au fost rostite de posturile radio şi TV au fost următoarele: „Românul spărgător de bănci a ucis până acum trei angajaţi ai băncii. Poliţia crede că este vorba de foarte-căutatul spărgător care a mai operat alte şapte bănci în 1997 în California”.

Trebuie precizat că Aurel Smarandache este la fel de român aşa cum suntem noi americani. Mai exact, el s-a născut în România şi a emigrat împreună cu bunicii lui când el avea doi ani. După nici trei luni, bunicii lui au decedat într-un accident rutier, iar el a fost dat în îngrijirea unei familii de americani, care s-au oferit să-l ia de la centrul unde fusese internat. Nu a fost înfiat, ci luat în grijă până la sosirea părinţilor din România. Asta s-a petrecut în 1965. Părinţii lui adevăraţi au ajuns în SUA abia în 1980, iar reîntâlnirea a fost dezamăgitoare pentru toţi. Nu exista niciun fel de comunicare între părinţi şi fiu, iar el a ales categoric să rămână la părinţii adoptivi. De atunci şi până în momentul jafului de la Glendale Federal Bank, aproape 17 ani, nu se văzuseră decât de trei ori, foarte scurt. Lui Smarandache îi era ruşine să spună că părinţii lui adevăraţi sunt români, la şcoală evita să-şi divulge originea şi era enervat că părinţii lui adoptivi nu-l trec pe numele lor, Browns. Aceştia au evitat cu aceasta plata unor sume mari de bani către avocaţi, (adopţiile în America au un cost imens şi trebuie îndeplinite şi câteva criterii din punct de vedere financiar, pe care aceştia nu le puteau îndeplini, sau poate doar au vrut să le evite).

ÎL ENERVA CĂ-L CHEAMĂ SMARANDACHE

Iritat că-i tot rămâne numele de Smarandache, a căutat alte soluţii. Găsise una relativ simplă: căsătoria şi schimbarea numelui după soţie. Când s-a hotărât să facă acest pas, avea deja 30 de ani, nu lucrase nicăieri mai mult

de o lună, era dependent de droguri, avea un cerc de prieteni gangsteri şi a fost obligat de un judecător să viziteze săptămânal un psihiatru din cauza caracterului său violent. A eşuat cu însurătoarea deoarece viitoarea soţie a fost arestată pentru prostituţie.

În aceste condiţii se mai poate spune că Smarandache era român? Un om care a trăit de la doi ani numai între americani, care nu cunoştea niciun cuvânt în româneşte, care a primit educaţie de la americani, care nu a avut niciun contract cu românii până la revederea cu părinţii şi de atunci din nou pauză relaţiilor cu românii? Un om care nu ştia despre România decât că „ar putea fi o ţară unde trăiesc nişte oameni care se dau părinţii lui” după cum a spus unui vecin. Atunci de ce s-a pus eticheta „Român asasin şi spărgător de bănci”?

În primul rând datorită tendinţei mass-media americane de a da mereu vina pe imigranţi. Cum se petrece ceva rău, evident că imigranţii sunt de vină. Aşa s-a petrecut şi-n cazul atacului cu bombă de la Oklahoma City. Până să fie arestat Timothy McVeigh, se căutau ca vinovaţi imigranţi. Chiar se vorbea de o lege care să interzică imigraţia. De asemenea, bomba artizanală plasată în satul olimpic de la Atlanta de un american sadea a fost atribuită, în primele săptămâni, imigranţilor.

„ROMÂNII SUNT ASASINI”.

În lumina psihozei lansate de ziare, radiouri şi televiziuni, nu putea întârzia şi aberaţia cum că toţi românii sunt asasini şi spărgători de bănci, lansată de un post de radio foarte ascultat în Los Angeles, KXEZ, în timpul unui talkshow pe marginea holdup-ului de la Glendale Federal Bank. Iar cei care telefonau supralicitau.

Adevărul era însă cu totul altul. Cel caré a tras cu arma în interiorul băncii a fost – culmea! – partenerul lui Smarandache, Jerremy Fischer. Cel care plănuise toată acţiunea era acelaşi Jerremy Fischer. Cel care a procurat tot arsenalul pentru asalt a fost – aţi ghicit! – tot Jerremy Fischer. Smarandache al nostru s-a ocupat doar să ajute şi

să-i asigure spatele lui Jerremy Fischer. Toate acestea s-au aflat abia după două săptămâni, în care ziarele erau pline de titluri care mai de care mai incitante: „Românul asasin era un narcoman notoriu” sau „Românul mai are la activ trei jafuri din magazine” etc. Evident, asta nu-l scuză deloc, dar trebuie făcută o diferenţiere clară. Americanul a fost protejat de presă, doar pentru că era american. După ce lui Smarandache i se mai curăţaseră din vini, lui Jerremy Fischer nu i s-au mai acordat titluri de genul celor de mai sus. Nu a fost scris nicăieri „Americanul asasin şi spărgător”.

„A MURIT CA UN CÂINE”.

Acţiunea de la bancă s-a terminat previzibil. Cei doi au ieşit din bancă deschizând focul în toate direcţiile. Poliţia a deschis focul şi ea, doar că singurii care au fost atinşi de gloanţe au fost cei doi spărgători. Nu a durat niciun minut până ce ei s-au prăbuşit într-un lac de sânge. Curios, deşi la faţa locului erau cel puţin 20 de ambulanţe, lui Smarandache nu i s-a acordat primul ajutor decât după 15 minute, când deja murise. Poliţia nu a lăsat decât presa să se apropie de cei doi. Care presă i-a fotografiat şi filmat până când aceştia şi-au dat sufletul. Smarandache a murit chiar în direct la TV pe postul „KTLA Chanel 9” care a comentat imediat: „A murit ca un câine”. Ambulanţele nu au făcut decât un mic spectacol ridicol, afişând aparatura din dotare mai mult pentru impresia artistică. Smarandache şi partenerul lui au fost lăsaţi să moară sub privirile a multor milioane de americani când mai puteau fi salvaţi.

S-a vrut poate un exemplu din care au profitat cei ce doresc restrângerea drepturilor imigranţilor. Ghinionul românilor a fost că Smarandache a fost cândva român. Românii au fost gratuit mânjiţi cu noroiul acuzelor de tot felul, asasini, hoţi, spărgători, drogaţi. De parcă Smarandache a venit la doi ani din România cu drogurile în buzunar. El i-a învăţat probabil pe americani din vasta lui experienţă românească cum se jefuieşte o bancă sau

cum se foloseşte armamentul american ori cum să te droghezi. Mirarea unui român din Los Angeles a fost publicată la rubrica de mică publicitate din „Los Angeles Times” sub forma unui anunţ ironic: „Dacă Smarandache i-a învăţat pe americani să se drogheze, să spargă bănci, toate relele pământului după doi ani petrecuţi în România, probabil dacă emigra în SUA la cinci ani, îi învăţa pe americani şi limba engleză – o altă îndeletnicire tradiţională a românilor. În orice caz, românii aşteaptă scuze”. Scuzele nu au venit.

ROMÂNII JEFUIAU CONTOARELE PENTRU PARCARE DIN PARIS

Doi ţigani români, capii unei bande de copii din România pe care îi obligau să jefuiască, la Paris, contoarele din parcări, au fost reţinuţi, au anunţat la 26 decembrie 2000, surse din cadrul poliţiei. Cei doi indivizi, în vârstă de 27 şi respectiv 31 de ani, au fost reţinuţi la 19 decembrie, pe autostrada A4, în dreptul localităţii Ussy-sur-Marne, de către poliţiştii care îi urmăreau.

Răufăcătorii, foarte violenţi, sunt consideraţi „locotenenţii” unei bande de copii români, pe care îi maltratau şi îi terorizau pentru a-i obliga să golească aparatele de taxare din parcări.

Un număr de 33 de persoane, între care 11 minori având vârste cuprinse între 12 şi 17 ani, au fost reţinute la 6 decembrie, în trei zone din regiunea pariziană, cinci bărbaţi, cu vârste cuprinse între 24 şi 34 de ani, fiind inculpaţi şi arestaţi. Copiii, care au fost eliberaţi, au dat informaţii despre „şefii” lor, care au putut fi localizaţi şi arestaţi. În primele zece luni ale anului au fost depuse la Paris 474 de plângeri pentru furt din aparatele de taxat parcarea. Un număr de 1270 de persoane originare din Europa de Est au fost deferite autorităţilor judiciare.

Prejudiciile provocate de bandele de minori români, se cifrează la zeci de milioane de franci. Minorii români sunt reţinuţi începând din septembrie de Poliţia din Paris de aproximativ 400 de ori pe lună. Numărul minorilor este

estimat la circa 200, iar şefii bandelor se bazează pe faptul că minorii cu vârste sub 16 ani nu pot fi trimişi la închisoare pentru asemenea infracţiuni.

Grupurile de copii echipate cu răngi şi burghie deschid ceasurile în timpul nopţii sau le fură cu totul, predându-le direct şefilor lor. Poliţia pariziană a reclamat fenomenul cu un an în urmă, dar se plânge că, începând din luna septembrie, spargerea ceasurilor de parcare a ajuns la dimensiuni „industriale”. „Este vorba despre bande organizate care se folosesc de copii, iar reţeaua de tip mafiot funcţionează în structură piramidală”, a declarat şeful Departamentului pentru minori din cadrul Procuraturii capitalei franceze, Yvon Tallec. El a recunoscut existenţa unor informaţii detaliate cu privire la caracterul organizaţiei, după ce, în data de şase decembrie au fost reţinuţi 33 de români, între care zece copii.

În cursul interogatoriilor s-a aflat că o mare parte a copiilor români din Paris provin din zona Sighetu Marmaţiei, fiind vânduţi sau închinaţi de propriii părinţi, după ce li s-a promis că vor câştiga bani prin acţiuni de genul comercializării de ziare în Paris. Copiii recrutaţi în acest fel trebuie să „câştige”, din ceasurile de parcare, sume cuprinse între 1.500 de franci şi 2000 de franci pe zi. Poliţiştii presupun că aceşti bani sunt schimbaţi imediat în mărci germane şi trimişi în România.

Pe corpurile băieţilor reţinuţi de poliţie se pot observa numeroase răni cauzate de tăieturi cu lama de ras, arsuri cu ţigara şi urme de lovituri, deoarece copiii sunt pedepsiţi în mod brutal dacă nu adună suficienţi bani. Minorii sunt neîngrijiţi, dorm în refugii ocazionale situate în suburbiile Parisului, refugii schimbate de şefi o dată la câteva zile, pentru ca minorii să nu poată face dezvăluiri cu privire la adresa şefilor lor. Ei spun de fiecare dată acelaşi text învăţat anterior, însă există cazuri în care unii copii obosiţi de chinuri fac câte o declaraţie pe baza căreia poliţia reuşește să depisteze câte un adult.

Conform datelor Inspectoratului de Poliţie al

arondismentului 11 din Paris, o treime din persoanele aflate în luna noiembrie sub supravegherea poliţiei au fost minori români.

„GENTLEMANUL” CRIMINAL

Toţi cei care au avut legături cu Archibald Thomson Hall îl considerau a fi gentlemanul perfect. Se comporta întotdeauna politicos şi serviabil. îmbrăcămintea lui nu avea niciun cusur. Încălţămintea îi era bine lustruită. Putea lucra fără să se gândească la timp liber sau concediu. În acest mod, el a devenit, în scurt timp, ceea ce englezii numesc „gentleman’s gentleman”, omul indispensabil, prietenul perfect.

Datorită acestor calităţi, mai mulţi milionari prosperi din Londra au apelat la serviciile lui. Dar, ca din întâmplare, mulţi dintre aceşti milionari dispăreau brusc, fără urmă. Personalul Scotland Yard-ului nu putea face altceva decât să se scarpine după ureche, pentru că nimeni nu-l putea bănui pe gentlemanul perfect.

Niciuna din rude nu s-a sinchisit că fostul parlamentar laburist, în vârstă de 82 de ani, Walter Scott-Elliot şi soţia sa, în vârstă de 60 de ani, Dorothy, nu au mai fost văzuţi prin localurile luxoase din cartierul Chelsea după Crăciunul lui 1977. Toţi credeau că perechea milionară îşi petrecea o binevenită vacanţă în Italia. De fapt, aşa se pare că era, că Scott-Elliot îşi informase banca sa că urma să fie plecat un timp şi că toate afacerile sale vor fi în grija unui birou notarial al băncii. Cei care, eventual, sunau la telefonul locuinţei milionarului, plină de antichităţi şi obiecte familiale în valoare de milioane, erau întâmpinaţi de un robot care le aducea la cunoştinţă că ambii soţi erau plecaţi în vacanţa lor obişnuită de iarnă, într-una din staţiunile din sudul Europei.

Primul care a devenit bănuitor a fost un patron al unui magazin de antichităţi, în momentul în care doi bărbaţi au vrut să-i vândă nişte porţelanuri şi obiecte de ceramică deosebit de preţioase, la preţuri ridicol de mici. Adevărul începea să fie bănuit. Patronul şi-a notat

numerele maşinilor celor doi vânzători. Un control banal în registrul auto a dovedit că cele două maşini au fost închiriate chiar milionarului Scott-Elliot. Faptul acesta a dat de gândit în birourile Scotland Yard-ului şi s-a luat hotărârea ca locuinţa acestuia din Chelsea să fie verificată.

Nimeni nu a răspuns poliţiştilor când au sunat la uşă. S-au hotărât atunci să intre cu forţa> dar au descoperit că uşa era deschisă şi locuinţa răscolită amănunţit. Pe ici, pe colo, se puteau vedea limpede pete de sânge. Un prim control a dezvăluit că lipsesc obiecte în valoare de cel puţin 20.000 de lire sterline. Nu era vorba numai de ceramică şi porţelanuri, ci şi de argintărie şi monede extrem de valoroase, vechi de peste 700 de ani. Toate acestea au pus pe jar poliţia, care a început o adevărată vânătoare prin ţinuturile acoperite de zăpadă ale Scoţiei. Un prim rezultat a fost descoperirea a cinci cadavre, inclusiv cel ale lui Scott-Elliot şi al soţiei sale”. De fapt, primul cadavru a fost descoperit cu o zi înainte ca patronul magazinului de antichităţi să intre la bănuieli. Chiar în ziua de Crăciun a fost descoperit, plutind într-un râu din apropierea localităţii Dumfries, cadavrul unei femei. Aceasta era îmbrăcată în haine bărbăteşti şi fusese legată de mâini şi de picioare înainte de a fi aruncată în apă.

Decedata s-a dovedit a fi Mary Cogle, în vârstă de 50 de ani, cunoscută într-un cerc dubios sub porecla de „Belfast Mary”. Lucrase cândva ca bucătăreasă şi cameristă pentru Dorothy Scott-Elliot. Era, cumva, „Belfast Mary” amestecată în vreun fel în misterul dispariţiei perechii milionare? se întrebau detectivii.

După mai multe cercetări, s-a putut afla că o femeie cu o înfăţişare destul de vulgară a fost văzută în Tilt Hotel, din Blar Atholl (Scoţia). Atunci era îmbrăcată într-o haină de blană de nurcă, aceasta amintind de una asemănătoare ce îi aparţinuse lui Dorothy Scott-Elliot. Era în compania a trei bărbaţi. Unul dintre ei era mult mai în vârstă. Semnalmentele acestuia dădeau de crezut că el putea fi foarte bine dispărutul milionar Scott-Elliot. Totul a devenit

şi mai misterios prin comportarea destul de curioasă în hotel a respectivului cvartet. Bătrânul era extrem de bine păzit de ceilalţi doi bărbaţi, aproape ca un prizonier, şi, într-un anumit mod, ei ar fi vrut să dea impresia că vulgara femeie ar fi soţia acestuia. Bătrânului nu i s-a dat voie să vorbească cu nimeni. Mesele le servea în cameră. De la bucătărie, mâncarea era adusă pe o tavă, care era preluată şi dusă în cameră de către unul dintre cei doi bărbaţi mai tineri. Dimineaţa următoare, după o îndelungată muncă de convingere, bătrânul a achitat nota de plată pentru toţi patru şi a dispărut. Două zile mai târziu, cei tineri au revenit la hotel singuri. De atunci, nimeni din personalul hotelului nu i-a mai văzut pe femeia vulgară şi pe bătrânul gentleman. Pe la mijlocul anului, cazul a luat o nouă turnură. Patronul unei cârciumi de la periferia oraşului Edinburgh, Norman Wight, care obişnuia să citească atent rubricile din ziar referitoare la crime, a devenit bănuitor asupra a doi dintre obişnuiţii localului. „Ce crezi tu despre ei?” a întrebat-o pe soţia sa care, imediat, l-a sfătuit să contacteze poliţia. Detectivii şi-au făcut apariţia în scurt timp şi au hotărât ca, în primul rând, să cerceteze maşina celor doi. În portbagajul acesteia au făcut o descoperire şocantă. Acolo zăcea cadavrul gol al lui Donald Hall, fratele lui Archibald Thomson Hall, care fusese servitorul lui Scott-Elliot. Donald Hall era un cunoscut client al închisorilor şi un prieten vechi al lui Mary Cogle, alias „Belfast Mary”. Fusese eliberat de puţin timp din închisoare, după o pedeapsă de trei ani pentru furt prin efracţie. O reîntâlnise întâmplător pe Mary, cu care locuise un timp. Dar acum amândoi erau morţi. Care era, totuşi, legătura? Poliţia, având în sprijin câini special dresaţi în găsirea cadavrelor, a început să „pieptene” zona dintre Iverness şi Edinburgh. A fost descoperit astfel cadavrul lui Scott-Elliot, în spatele unor boscheţi dintr-o zonă mai puţin circulată, la zece kilometri de Iverness. Cinci zile mai târziu, poliţiştii au fost conduşi de câini la cadavrul doamnei Scott-Elliot, care era ascuns într-un şanţ, la 25 de

kilometri de locul unde fusese descoperit cadavrul soţului ei. Cam în acelaşi timp, poliţiştii au dezgropat cel de-al cincilea cadavru. Acesta era al lui David Wright, un grădinar de 30 de ani care dispăruse pe la mijlocul verii. El lucrase la o văduvă bogată, lady Margaret Hudson, care era bună prietenă cu familia Elliot. Şi la ea lucrase, cândva, Archibald Thomson Hall. Poliţia a început să facă legăturile şi să pună dovezile cap la cap. Archibald Thomson Hall şi-a furat stăpâna. David Wright a aflat şi a devenit astfel incomod pentru Hall. Acesta „a rezolvat" problema, împuşcându-l în cap şi ascunzându-i cadavrul. Când a trebuit să „rezolve problema" cu Scott-Elliot şi soţia acestuia, a primit ajutor din partea lui „Belfast Mary", dar în joc a apărut şi fratele său, Donald. Şi, deoarece atât Mary, cât şi Donald ştiau prea multe, trebuia să moară amândoi. Prima a fost ucisă doamna Dorothy. Soţul ei, în vârstă de 82 de ani, a fost drogat. În maşină, în drum spre Scoţia, a fost transportat leşinat, în timp ce soţia sa era strangulată. Scott-Elliot a fost supus la presiuni mari pentru a semna un cec pe numele lui Archibald Hall, dar bătrânul nu a cedat, fapt care l-a costat viaţa. Înainte ca patronul cârciumii să anunţe poliţia şi să-i împărtăşească soţiei bănuielile sale, Archibald Hall apucase să-şi ucidă fratele şi să-l depună, temporar, în portbagajul maşinii sale. Când a fost descoperit de poliţie, criminalul se „întărea" cu un whisky. Cu toate acestea, munca poliţiei nu luase sfârşit. Dimpotrivă. Enigma crimelor în lanţ de-abia acum putea fi elucidată. Mulţi milionari dispăruseră în circumstanţe neelucidate. „Încă nu ştim cât de multe cadavre vom găsi şi cât de multe enigme vor trebui dezlegate", îşi exprima scepticismul şeful Poliţiei din Edinburgh, în faţa presei. Cei care l-au cunoscut pe Archibald Thomson Hall au fost, se înţelege, şocaţi. El însuşi arăta ca un milionar. Se îmbrăca, vorbea, se comporta într-un mod deosebit. Una din cunoştinţele sale feminine şi-a amintit de parfumul fin pe care l-a primit de la el, însoţit de o scrisoare înflăcărată. Dar, din motive

independente de voinţa lui, a fost nevoit să o părăsească. În total, poliţia a descoperit 14 victime, dar Hall a recunoscut doar patru crime, comise asupra persoanelor cu care a avut relaţii directe şi cu care a fost văzut în diverse împrejurări. Oricum, el a fost condamnat la închisoare pe viaţă şi i s-au confiscat toate bunurile.

OFICIAL ROMÂN ÎMPUŞCAT DE HOŢI

9 9

„*Hei*, *gringo*! *Dollars*, *dolars*!” *Pe* Sabana Grande, cea mai scumpă stradă din Caracas, un individ dubios îşi aruncă vorbele spre europeanul ce se îndrepta spre un luxos magazin. Nedumerit, străinul se întoarce. Este împins şi cade peste geanta diplomat pe care cineva încearcă să i-o smulgă.

Un glonte pleacă din pistolul atacatorului şi străpunge pieptul lui „gringo”. Doi indivizi o rup la fugă şi dispar printre clădirile de pe Sabana Grande. Străinul rămâne la pământ. După câteva minute este dus la un spital particular din Caracas.

Aceasta este aventura trăită în Venezuela de un român: Toma Prădatu, secretarul general adjunct al Federaţiei Române de Gimnastică.

Pe 11 martie 1998, o delegaţie de 39 de persoane, ce cuprindea loturile naţionale de gimnastică, pleca spre Caracas. Deplasarea a fost făcută la invitaţia federaţiei din Venezuela, care a suportat cheltuielile acestei deplasări. Nu a fost organizat niciun concurs, ci doar un stagiu de pregătire, care s-a încheiat cu o demonstraţie într-o sală din Caracas. Vineri după-amiază lotul olimpic de gimnstică feminină a ieşit, împreună cu antrenorul Octavian Belu şi cu Toma Prădatu, să colinde magazinele din centrul Caracasului. După ce a schimbat la o bancă centrală banii pentru diurna gimnastelor, Prădatu s-a despărţit de grup pentru a căuta un magazin de muzică. Dorea să cumpere un CD pentru fiica lui, elevă în clasa a IX-a şi o foarte bună jucătoare de volei. În timp ce tatăl cădea victimă hoţilor din Caracas, fata câştiga cu echipa un meci în deplasare, la

Bacău.

ÎN VENEZUELA, EUROPENII SUNT PRIMII VIZAŢI DE HOŢI

Vestea că Toma Prădatu a fost împuşcat a ajuns la Bucureşti în câteva ore. Soţia lui a plecat spre Caracas, pentru a-şi încuraja soţul, care, după cum ne declara, „dacă fizic rezistă, cu psihicul e la pământ”. Venezuela, o ţară cu puţin peste 20 de milioane de locuitori, nu pare a fi unul din locurile agreate de turiştii români. Surse din Direcţia consulară susţin că în 1997 doar câteva zeci de români au solicitat vize pentru această ţară.

Unul din motive este şi distanţa foarte mare până în Venezuela, numai transportul ridicându-se la 1.200 – 1.300 dolari. Altfel, viza costă doar 25 de dolari şi se obţine în cel mult două zile. Când ajungi în Venezuela, vei observa însă o mulţime de ochi aţintiţi asupra ta.

Cum fizionomia îţi trădează originea europeană, devii ţintă sigură. „*Hey*, *gringo*! Dacă mergi prin Caracas şi te trezeşti pe capota maşinii cu un individ care-ţi cere bani, e bine să nu faci pe viteazul”. Acesta e sfatul unui cetăţean are lucrează la Direcţia consulară şi are a rezistat mulţi ani în Venezuela.

DIAMANTE
ŞI 25 DE MILIOANE DE DOLARI

Comedianul american de culoare Arsenio Hall a întâlnit-o cu mulţi ani în urmă pe Eva Gabor, unguroiaca nărăvaşă, sora actriţei Zaza Gabor. Era la o petrecere a lumii bune din Los Angeles. Şi Eva G. era împodobită cu multe diamante. Arsenio Hall a admirat gălăgios bijuteriile Evei şi i-a spus că el investeşte banii în diamante. Din vorbă în vorbă, actriţa i s-a confesat că posedă o mare cantitate de diamante moştenite din colecţia familiei, l-a şoptit că fiecare diamant e cotat oficial, iar întreaga ei colecţie valorează 50 de milioane de dolari. Şi în final cei doi au încheiat o tranzacţie. Eva urma să-i remită colecţia de diamante contra sumei de 25 de milioane de dolari,

preţul pieţei în acel moment. Au bătut la timpul cuvenit mâna, cum se zice pe la noi, s-a achitat suma şi fericitul Hall a intrat în posesia diamantelor. Ambii parteneri erau mulţumiţi: Eva Gabor încasase un sac de bani, iar Arsenio Hall era stăpânul colecţiei de diamante de invidiat.

Şi într-o zi, Hall nu mai găseşte cutia cu diamante. E un om distrat şi dezordonat şi a crezut că a ascuns pietrele preţioase în seif. Dar nu le găseşte acolo şi răstoarnă casa cu fundu-n sus. În zadar, uriaşa lui vilă e scotocită, dar diamantele nu apar. Când să se anunţe poliţia, o cameristă descoperă o cutie într-o cămară. Toate diamantele sunt la locul lor, cum le aranjase actorul. Pentru siguranţă, Hall se adresează unui specialist, care le apreciază ca fiind de bună calitate, însă de natură sintetică, produse printr-o tehnologie cu microunde ce permite obţinerea diamantelor artificiale, puţin deosebite de cele naturale. Astăzi se cunosc în lumea diamantelor două procedee de realizare a diamantelor sintetice, utilizate, în special, în scopuri industriale. Iar aceste diamante sunt de bună calitate. La auzul veştii, Arsenio Hall a intrat urlând în jargonul lui afro-american, bine cunoscut din spectacolele şi filmele sale, într-o secţie de poliţie din Los Angeles. „Târfa aia de unguroiacă m-a jefuit… l-am plătit milioane bune de dolari şi mi-a dat o grămadă de diamante false. Milioanele s-au scurs pe apa de la closet!” Actorul, ţipând incoerent, cerea arestarea actriţei Eva Gabor sau obligarea ei de a restitui banii. Poliţia a refuzat să ia în consideraţie soluţia unui arest, sugerându-i actorului furios să se adreseze unui avocat spre a intenta proces actriţei Eva Gabor. Neajungând la nicio soluţie cu violentul Hall, poliţiştii l-au ameninţat cu arestarea, somându-l să părăsească imediat instituţia.

În ceea ce priveşte reacţia Evei Gabor la aceste acuzaţii, ea a fost categorică: „Diamantele provin din colecţia familiei şi toată lumea ştie că eu nu ating nimic artificial”. Ea l-a acuzat pe actorul negru că încearcă s-o şantajeze şi l-a ameninţat că-l va da în judecată pentru

calomnie, dacă nu va înceta. Eva Gabor presupune că e posibil ca în acele zile, când Hall nu-şi găsise colecţia, cineva să fi înlocuit diamantele originale vândute de ea cu diamante sintetice.

Instanţa civilă trebuie să rezolve două întrebări-cheie: de unde provin diamantele artificiale şi cine a putut înlocui originalele cu diamantele sintetice, deci false.

Eddie Albert, prietenul actriţei, a declarat: „Nu există un motiv pe lume sau în iad pentru care Eva i-ar fi putut vinde nişte lucruri lipsite de valoare. Ea este o specialistă de renume şi trebuie să-şi apere renumele, în timp ce el este un pungaş”. Nu s-a aflat cine pe cine a încercat să ducă, dar litigiul a rămas în coadă de peşte. Eva Gabor a murit, familia ei a rămas cu zeci de milioane de dolari. Arsenio Hall, în schimb, e posesorul unei colecţii de diamante ce-au aparţinut unei actriţe renumite pentru că nu purta nimic sintetic: „Nici măcar materialul rochiei mele nu este artificial”, obişnuia ea să spună. Întrebarea postumă pentru Eva Gabor: cine e escrocul?

HOLDUP PRIN TELEFON

Un bijutier parizian, pe nume Salomon, din str. Babylone, nr. 2, a primit într-o dimineaţă, imediat după ora deschiderii, un telefon de la comisariatul de poliţie:

— Bună dimineaţa, domnule Salomon, aici este comisarul Bananni de la brigada judiciară. Peste câteva minute în magazinul dvs. va avea loc o spargere. Vă rog să nu vă apăraţi în niciun fel. Sunt nişte bandiţi foarte periculoşi! Lăsaţi-i să ia tot ce vor şi să plece. Noi suntem în apropiere şi vom interveni chiar la ieşirea infractorilor din magazin pentru a-i prinde cu prada asupra lor şi a-i aresta. Vă rog să instruiţi personalul să nu reacţioneze în niciun fel. Repet: e absolut necesar pentru protecţia dumneavoastră şi a personalului să vă purtaţi cât mai natural să nu se observe că aţi fost avertizaţi. Sunt în stare de orice!

Într-adevăr, abia avu timp Salomon să-şi pună în gardă oamenii, că în micul magazin intrară trei bărbaţi cu

figuri aspre, care, cu toate că se prefăceau a admira bijuteriile expuse, erau foarte crispaţi. Nu dură decât câteva minute şi unul dintre ei se propti în uşă, iar ceilalţi doi îndreptară câte un pistol mic, de buzunar, către Salomon, care ieşise să-i întâmpine, şi spre vânzătoarea aflată după tejghea.

— Repede treceţi în spate şi nicio vorbă!

Liniştiţi, fără să opună nicio rezistenţă, exact aşa cum îl învăţase comisarul Bananni, cei doi intrară în magazin, se lăsară legaţi şi încuiaţi acolo, după care aşteptară sosirea brigăzii judiciare. După o jumătate de oră pe Salomon au început să-l treacă fiori reci şi a încercat să se dezlege, dar n-a reuşit. L-a eliberat soţia lui, peste câteva ore, când, intrigată că nu-i răspunde nimeni la magazin, s-a deplasat personal în str. Babylone. Privindu-şi magazinul golit de tot ce era bijuterie de valoare, patronul a început să tremure, iar soţia să ţipe. Mai stăpână pe sine, vânzătoarea a sunat la poliţie şi a întrebat de comisarul Bananni, dar nu aveau aşa ceva acolo. Nici de vreun holdup supravegheat de judiciarişti nu aveau habar. Bijutierul a făcut un accident cerebral şi a rămas cu sechele toate viaţa. Iar hoţii cu banii.

NUME DE COD „MEDWEB”.

Ca urmare a valului de arestări în rândul medicilor, asistentelor şi altor angajaţi din domeniul medical efectuate în Florida, directorul FBI, Louis J. Freeh, a declarat că FBI va continua eforturile de aplicare a legii, vizavi de fraudele comise în sistemul de asistenţă medicală, care-i jefuiesc anual pe americani de miliarde de dolari.

Freeh a declarat acest lucru ca urmare a dezvăluirii a trei din acuzaţiile în dosarul din Miami, împotriva a şapte medici, 12 asistente medicale şi altor 20 de persoane, vizând infracţiuni «omise în sistemul de sănătate, descoperite după o investigaţie FBI, cu agenţi infiltraţi, desfăşurată sub numele de cod „MEDWEB”. Unii din cei acuzaţi au fost chiar operatori ai companiilor de asistenţă

medicală la domiciliu, se afirmă în rechizitoriu.

Principalele capete de acuzare au inclus false solicitări către „Medicare” privind acordarea de asistenţă medicală la domiciliu şi complicitate la întocmirea de rapoarte false, care au condus la rambursarea de către „Medicare” a peste zece milioane de dolari pentru asistenţă medicală neacordată. Celelalte două acuzaţii formulate au fost: complicitate la prejudicierea programului „Medicare” şi încălcarea statutului personalului medical.

Rechizitoriul arată că FBI a dirijat o investigaţie sub acoperire, pe termen lung, asupra indivizilor şi companiilor presupuse a fi comis aceste infracţiuni. Programul „Medicare” de asistenţă medicală la domiciliu este alternativa la cea oferită prin spitalizare şi este destinat persoanelor care au nevoie de servicii de asistenţă medicală ambulatorie sau terapie.

Arestările din 21 octombrie 1998, făcute publice în aceeaşi zi de Biroul Naţional de Presă al FBI, au reprezentat cea de-a doua etapă importantă a operaţiunii „MEDWEB”.

Freeh a declarat: „FBI va continua investigaţiile sub acoperire până la lichidarea fraudelor comise în sistemul de sănătate. Cei care au pus la punct scheme de prejudiciere a sistemului de asistenţă medicală să fie absolut convinşi că FBI a anchetat deja aceste infracţiuni. FBI se declară pentru pedeapsa cu închisoarea, plata unor amenzi şi recuperarea neîntârziată a profiturilor ilegale. Majoritatea practicienilor şi firmelor specializate în acordarea de asistenţă medicală la domiciliu acţionează corect în ceea ce priveşte tratamentul şi întocmirea facturilor de plată, dar, din păcate, s-au comis şi ilegalităţi majore în acest domeniu, incluzând sofisticate inginerii criminale. Sistemul de îngrijire medicală reprezintă 1/7 din economia naţională şi elemente ale crimei organizate au penetrat numeroase segmente din domeniul sănătăţii, FBI manifestă o enormă îngrijorare faţă de această problemă.

Este una din priorităţile naţionale absolute şi au fost înfiinţate formaţiuni speciale de investigare a fraudelor din sistemul de sănătate, în multe centre zonale ca Boston, Newmark, Cleveland, Dallas, Chicago, Detroit, Los Angeles, New York, Tampa, Philadelphia şi Washington DC”.

Un raport întocmit în toamna lui 1998, de către Departamentul de Justiţie, arată că „frauda în sistemul de sănătate deturnează miliarde de dolari de la fondurile destinate programelor federale de asistenţă medicală…”

În acest sens, echipa FBI a crescut în efective treptat, începând cu 1992 cu 112 agenţi speciali şi ajungând în 1997 la 356 de agenţi angajaţi în combaterea fraudelor în sistemul de sănătate”, a declarat Freeh. În aceeaşi perioadă, cazurile investigate au crescut de la 591 la 2582.

Un stimulent important în accelerarea aplicării legii l-a constituit adoptarea de către Congres, în 1996, a Actului privind asistenţa medicală mobilă şi răspunderea civilă, care prevede alocarea unui număr sporit de funcţionari în combaterea fraudelor din sistemul de sănătate şi acordarea a 47 milioane de dolari bugetului FBI pe 1997 pentru combaterea fraudelor din Sănătate, finanţarea continuând să crească odată cu sporirea efectivelor de agenţi speciali destinaţi acestui tip de fraude, până ce bugetul va atinge în 2003 un nivel constant de 114 milioane de dolari.

A crescut numărul sentinţelor pronunţate în acest gen de infracţiuni, ca urmare a activităţii depuse de FBI, de la 116 condamnări în 1991, la 485 în 1997.

Pedepse cu închisoarea, amenzi usturătoare au urmat investigaţiilor FBI. Cazuri majore soluţionate de Departamentul de Justiţie, ca urmare a anchetelor FBI:

— 11 medici puşi sub acuzare, în iunie 1997, la New York, pentru acceptarea de folosase necuvenite în schimbul facilităţii accesului pacienţilor „Medicare” la echipament medical şi servicii radiologice. În prima parte

a operaţiunii sub acoperire, desfăşurată de FBI cu numele de cod „OVERDRAW”, un medic şi alte şase persoane au fost arestaţi în Connecticut.

— În 1997, 17 medici puşi sub acuzare în San Diego, pentru prejudicierea companiilor de asigurare, 11 medici şi-au recunoscut complicitatea la comiterea de fraudă în corespondenţă.

— Într-un dosar, la începutul declanşării operaţiunii „Asistenţă la domiciliu”, la Miami, un număr de 23 persoane au fost acuzate de fraudă. Urmarea – şapte persoane şi-au recunoscut vinovăţia, patru din ele fiind medici.

— Doi medici puşi sub acuzare în California, în mai 1996, pentru coruperea unui revizor contabil, care efectua un control financiar ca urmare a reclamaţiilor în legătură cu programul „Medicare”.

— În Chicago, marele juriu federal a condamnat un fost operator pe computer dintr-un ospiciu, care a prejuciciat, nu numai sistemul „Medicare”, cu peste 28 milioane de dolari.

— Doi bărbaţi, puşi sub acuzare, în 1998, la New York, pentru complicitate la vânzarea de organe umane, prelevate de pe caavrele condamnaţilor executaţi în China.

— Proprietarii unei agenţii de servicii medicale la domiciliu, din Iowa, care au fost rambursaţi cu peste zece milioane de dolari de către „Medicare”, şi-au recunoscut vinovăţia de a fi întocmit facturi false şi au fost trimişi într-o închisoare federală.

— Doi rezidenţi din Michigan şi-au recunoscut vinovăţia faţă de acuzaţiile de extorcare a 25 de milioane de dolari, facturi plătite de „Medicare”, privind furnizarea de echipament medical durabil în locuinţele asistate medical. Amândoi au primit 57 de luni de închisoare şi au fost puşi să plătească o amendă de 12 milioane de dolari în contul guvernului.

— Un individ din Pennsylvania, pus sub acuzare pentru solicitarea de plăţi necuvenite de la „Medicare”.

Departamentul de Justiţie alături de FBI s-au preocupat şi de recuperarea prejudiciilor produse în sistemul de sănătate, iată câteva exemple:

— În 1997, Smithkline Beecham Clinical Laboratories Inc. a plătit guvernului 325 de milioane de dolari. Sentinţa civilă a fost rezultatul a patru ani de cercetări în documentele firmei respective, privind analizele clinice de laborator. Firma a făcut false declaraţii, privind necesitatea tuturor testelor din punct de vedere medical şi a emis facturi false pentru teste neefectuate.

— Damon Clinical Laboratories Inc. şi-a recunoscut complicitatea la fraudele sistemului „Medicare”. Compania a acceptat să plătească guvernului 119 milioane de dolari, reprezentând amenzi contravenţionale şi despăgubiri civile. Capetele de acuzare au cuprins false pretenţii materiale, exercitate asupra „Medicare” şi „Medicală”. Patru foşti membri de marcă ai executivului lui „Damon” au fost ulterior condamnaţi pentru complicitate la prejudicierea programului „Medicare” cu peste 25 de milioane de dolari.

— În 1996, Laboratory Corporation of America a acceptat să plătească guvernului 187 milioane de dolari, reprezentând amenzi contravenţionale şi despăgubiri civile.

— În ultimii ani, chiar unii antreprenori ai „Medicare”, daţi în judecată, au plătit despăgubiri şi au fost acuzaţi şi de complicitate la muşamalizarea performanţelor slabe, ca antrenori guvernamentali. În iulie 1998, „Health care Service Corporation” din Illinois şi-a recunoscut vinovăţia şi a acceptat să plătească 140 de milioane de dolari, despăgubiri civile şi patru milioane de dolari, amenzi convenţionale. Câţiva directori au fost deferiţi justiţiei.

Directorul FBI, L.J. Freeh a declarat că succesul acestei operaţiuni a fost asigurat şi va fi şi în viitor doar de cooperarea la nivel federal şi statal între poliţie, serviciile publice şi companiile private, care administrează

programele de asigurări de sănătate, se arată în finalul comunicatului de presă dat publicităţii de Biroul Naţional de Presă al FBI în 21 octombrie 1998.

SECRETUL CELOR DOUĂ PISTOALE LINCOLN

Din muzeul armatei din Stockholm au fost furate în luna aprilie 1967 patru pistoale de valoare, din care două fuseseră dăruite în anul 1863 de către preşedintele Abraham Lincoln regelui Carol al XV-lea al Suediei. Aceste pistoale se numărau printre obiectele cele mai valoroase din colecţiile muzeului.

La sfârşitul anului 1967 poliţia criminală din Suedia a fost sesizată că revolverele Smith & Wesson au fost oferite unui negustor de arme din America. Într-adevăr, FBI descoperi aceste două pistoale la un armurier. El le primise în consignaţie de la un cetăţean suedez, căruia îi plătise şi un avans de 300 de dolari.

Dar mult mai importantă era găsirea celor două pistoale Lincoln, care şi ele fuseseră oferite spre vânzare în chip misterios unui alt armurier american, şi anume printr-o scrisoare. Preţul cerut se ridica la 200.000 de dolari. Dacă pe cumpărător îl interesa tranzacţia, el urma să publice un anunţ în ziarul „International Herald Tribune”.

La îndemnul FBI-ului, negustorul înseră acest anunţ, dar se întâmplă un fapt surprinzător. Concomitent apărură trei anunţuri cu acelaşi conţinut, semnate cu numele de „Mars” „Platon” şi „Cezar”. „Mars” era armurierul care se pusese în legătură cu poliţia, celelalte două proveneau de asemenea din partea unor negustori serioşi.

La îndemnul poliţiei, numai „Mars” răspunse, propunând o întâlnire la Londra. Între timp s-a aflat că misteriosul domn X a descins însoţit de o tânără suedeză la mai multe hoteluri din Paris. Suedeza a fost arestată şi ea declară că domnul X s-ar afla la Madrid şi că ea îi trimite regulat, bani în contul său la o bancă de acolo. Mai târziu ea mărturisi că în urma anunţului privind pistoalele, citeşte şi ziarul „New York Herald Tribune”. Ea mai ştia că

cele două pistoale Lincoln ar fi ascunse într-o pădure din nordul Suediei.

Până la urmă domnul X a fost arestat la Barcelona şi extrădat în Suedia. El a fost condamnat la trei ani de închisoare ca tăinuitor, în timp ce prietena sa scapă cu o pedeapsă uşoară.

Dar cele două pistoale Lincoln, a căror valoare se ridică la un milion şi un sfert de coroane suedeze, nu au fost încă găsite.

MILIOANE FURATE DINTR-UN CAMION

La doar o lună după ce două persoane au reuşit să fure de pe aeroportul londonez Heathrow uriaşa sumă de 6, 5 milioane de dolari, bani care nu au fost recuperaţi, măcar parţial, nici până în ziua de azi, un nou jaf de proporţii a avut loc în 19 martie 2002, în acelaşi loc. De data aceasta, suma furată se ridică la trei milioane de dolari.

Aeroportul Heathrow a fost primul din Europa unde au fost întărite măsurile de securitate după atentatele de la 11 septembrie din SUA. Totuşi, hoţii reuşesc să dea spargere după spargere, fără să poată fi opriţi. Două persoane, probabil de origine asiatică, au pus mâna pe trei milioane de dolari, în momentul în care banii erau transferaţi dintr-un avion aparţinând unei companii aeriene sud-africane într-un vehicul al aeroportului. Cei doi bărbaţi l-au ameninţat cu un cuţit pe şoferul camionului, au încărcat containerele cu dolari într-un alt automobil, abandonat ulterior în apropierea aeroportului. Şoferul vehiculului a scăpat nevătămat.

Exact acelaşi mod de operare l-au avut şi atacatorii din luna februarie, care au dispărut cu 6, 5 milioane de dolari, bani ce proveneau din Bahrein. Interesant este faptul că jaful a avut loc la doar o oră după ce poliţia a arestat, în perimetrul aeroportului, o persoană suspectată că ar fi fost implicată în jaful de acum o lună. Autorităţile bănuiesc că în ambele cazuri vinovăţii sunt sau au fost angajaţi la Heathrow, altfel ar fi fost dificil să falsifice

permisele de liberă trecere ca să aibă acces la containerele cu bani. Totuşi, Scotland Yard-ul nu a făcut niciun fel de precizări cu privire la dispozitivul de securitate care asigura transportul de bani şi nici cui îi aparţineau dolarii dispăruţi.

O BANDĂ DE FEMEI-VAMPIR CRIMINALE A FURAT SÂNGE!

Patru femei înarmate au atacat o caravană medicală şi au jefuit câteva sute de litri de sânge proaspăt colectat. Potrivit informaţiilor poliţiei, erau femei-vampir, care uciseseră deja nouă tineri excursionişti, în decurs de şase luni. O asistentă medicală a reuşit să scape cu viaţă, adăpostindu-se în tufişurile de la marginea drumului. Pe baza observaţiilor ei, s-au putut realiza portretul-robot, al uneia dintre femeile-vampir, care au fost date în urmărire generală.

Potrivit informaţiilor poliţiei, ele erau femeile-vampir care uciseseră deja nouă tineri excursionişti, în ultimele şase luni.

Patru femei înarmate au atacat la 15 iulie 1993, în apropierea oraşului Trieste, Italia, o caravană care transporta sânge proaspăt colectat. Ele erau femei-vampir atât de însetate de sânge, încât l-au lovit în cap pe şoferul dubiţei, Luciano de Luca şi l-au muşcat de gât şi de braţe, sugându-i sângele din vene. Asta s-a petrecut sub ochii îngroziţi ai asistentei medicale Sophia Spertino, care reuşise să fugă din maşină, în momentul atacului şi a urmărit totul ascunsă în nişte tufişuri. Femeia a fost două zile în stare de şoc, datorită groazei pe care a încercat-o, văzându-le pe cele patru mânjite pe faţă, sugând şi ultima picătură din sângele şoferului, care a fost găsit inert şi livid.

„A fost o acţiune care demonstrează cât de disperate după sânge au devenit aceste creaturi”, a declarat profesorul Piercesare Dario, un expert în domeniul vampirilor, chemat de anchetatori. „Vampirii din ziua de azi au căpătat teama de a nu se infesta cu SIDA, aşa că nu

ezită să fure rezervele de sânge din spitale, ştiind că acestea au fost recoltate după testarea anti-SIDA”.

Profesorul Dario şi-a exprimat convingerea că femeile-vampir, însetate, au uitat pur şi simplu de teamă, când i-au supt sângele şoferului. „Ele au riscat inutil, sugând sângele acelui om, doar aveau în mână flacoanele acelea. Însă, probabil, vechile deprinderi se uită greu!” Martora Sophia Spertino le-a descris pe cele patru ca având feţe cenuşii, cu canini proeminenţi şi ochi demonici. „Erau îmbrăcate în negru şi păreau a fi ieşite de curând din coşciug”.

Banda de femei-vampir nu era la prima crimă. Locuitorii regiunii muntoase din jurul oraşului Trieste erau terorizaţi de această bandă de femei încă din decembrie 1992, când începuse şirul de crime pe care aveau să le facă în decurs de şase luni, ucigând şi sugând sângele din trupul a noua tineri excursionişti, surprinşi în călătorii solitare pe versanţii munţilor. Cadavrele lor erau mutilate oribil, în momentul descoperiri. Speriaţi, locuitorii începuseră să-şi părăsească locuinţele izolate, căutându-şi case în oraşul Trieste. În faţa unui adevărat exod spre oraş, autorităţile italiene au încercat să calmeze spiritele, infirmând zvonurile despre vampiri. Totuşi, unii investitori aveau o altă părere, pe care nu o făceau încă publică. Doi poliţişti, Luca Norigo şi Gianni France, după ce examinaseră mai multe trupuri de victime mutilate, declaraseră că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva.

Ei au afirmat: „Un om sau un animal normal n-ar putea să facă un lucru atât de oribil”. Existau şi martori care văzuseră femeile-vampir acţionând. Maria Mayatza, o săteancă din zona muntoasă, declarase poliţiştilor că fusese martoră la o crimă.

„Într-o după-amiază, am urmărit din casa mea două siluete îmbrăcate în negru… Au sărit în spatele unui băiat cu rucsac. L-au doborât la pământ şi s-au repezit cu gura la gâtul lui. Când şi-au ridicat capul, aveau sânge pe faţă! După aceea s-au ascuns în tufişuri!” Alţi martori, mai ales

ciobani, spuseseră că văzuseră femei misterioase în locurile unde băieţii fuseseră omorâţi. Muncitorul forestier Pali Murano a susţinut că văzuse una chiar în oraş. El se întâlnise cu o femeie ciudată într-un parc întunecos de la marginea oraşului. „Era imediat după căderea întunericului. Avea ochi strălucitori şi atât de pătrunzători, încât păreau incandescenţi. Când m-a văzut, a fugit. A doua zi, după ce-am auzit că în acel oraş, în acea noapte, fusese ucis un băiat, am ştiut că tot ceea ce văzusem eu era o femeie-vampir!”

Această bandă de femei-vampir a fost la primul ei atac armat asupra unei caravane cu sânge colectat, dar doctorul Dario şi-a exprimat temerea că acest gen de atacuri se va înmulţi. „Sunt mii de vampiri însetaţi de sânge în lumea întreagă”, a spus profesorul. „Iar când vor descoperi ce pradă uşoară şi bogată poate fi o astfel de caravană, niciuna nu va mai fi în siguranţă”.

Detectivul Gianni Duquat a declarat că, în urma incidentului din iulie, toate caravanele de colectare a sângelui din zona Trieste circulă însoţite de gardieni înarmaţi.

„BANDITUL YANKEU”, UN HOT DIN LUMEA BUNĂ *9*

Cu mult farmec, bine îmbrăcat, Eddie Dodson trăia o viaţă de lux. Petrecea cu John Belushi. Era prieten „la cataramă” cu Jack Nicholson. Îşi dădea întâlnire cu unele dintre cele mai frumoase femei de la Hollywood. Deţinea chiar un magazin celebru de antichităţi pe o stradă nu mai puţin celebră, Melrose Avenue.

Dar Dodson avea o viaţă secretă: jefuia bănci!

De fapt, a jefuit de atâtea ori încât a intrat în „Cartea recordurilor” ca omul care a prădat de unul singur cele mai multe bănci. Ajunsese chiar să jefuiască şase bănci într-o singură zi! Dar decăderea sa a fost psihică şi financiară în acelaşi timp, pentru că a căzut în patima consumului de heroină. Cheltuia aproape 1.000 de dolari zilnic pe droguri de cea mai bună calitate, numai marfă

pură. Un prieten apropiat, care lucrează tot în afaceri cu antichităţi, a declarat: „Eddie a fost unul dintre cei mai de treabă oameni pe i-am cunoscut. Iubea maşinile şi femeile. A luat parte la cele mai mari petreceri şi a fost peste tot centrul atenţiei şi sufletul distracţiei. Dar totul s-a schimbat când a început să se drogheze”.

Dodson, supranumit şi „Banditul yankeu” de către FBI, pentru că obişnuia să poarte o şapcă cu iniţialele echipei de baseball din New York, a jefuit peste 65 de bănci pe tot cuprinsul Americii, între 1983 şi 1984. Pentru a scăpa de urmăritori folosea numai maşini puternice: Mercedes şi BMW. Era fără frică şi impunea respect peste tot. Acţiona simplu. Intra în bancă, ameninţa cu un pistol şi dispărea cu câteva zeci de mii de dolari.

„Era foarte politicos. Totdeauna spunea: «Vreau să fie rapid şi uşor şi nimeni să nu se rănească»”, declară Daniel Bodony, specialist în jafuri de bănci din cadrul FBI. Uneori spunea: „E de ajuns!” în timp ce lucrătorii umpleau geanta cu banii!”

În 1984 Dodson a fost prins şi condamnat la zece ani de închisoare. În 1994 a fost eliberat şi s-a angajat la Jack Nicholson. Însă Dodson nu a putut sta prea mult „cuminte” şi s-a întors la vechea viaţă. Poliţiştii s-au trezit că apare din nou în „vizor” vechiul „Bandit yankeu”.

Cei 15 ani de fărădelegi ai lui Dodson au luat sfârşit. FBI i-a întins o cursă şi a fost prins. Locuia la un motel unde plătea zilnic, cash, 60 de dolari pe noapte. Şi-a dat seama în ultimul moment că va fi prins şi a încercat o strategie sinucigaşă: a aşteptat poliţiştii cu un pistol de jucărie în mână, sperând că va fi împuşcat şi va evita astfel închisoarea. Însă agenţii l-au pus la podea, timp în care Dodson a început să strige: „Omorâţi-mă! Omorâţi-mă!”

Pentru că a recidivat a fost judecat şi condamnat pentru jaf armat şi mai multe tentative de omor în timpul jafurilor la un mai puţin de… 95 de ani în spatele gratiilor. Cu legea americană nu prea te joci!

O AMERICANCĂ A DROGAT ŞI A JEFUIT 114

BĂRBAŢI! 9

Începând cu anul 1989, Brenda Blake (25 de ani) a jefuit peste o sută de bărbaţi, după ce-i agăţa în barurile texane. Ea îi convingea să o ducă la domiciliul lor, iar aici le prepara ouă jumări, în care strecura un tranchilizant puternic, în câteva minute, aceştia zăceau inconştienţi, iar Brenda le lua banii şi lucrurile de valoare din casă, după care dispărea.

În noaptea de 3/4 octombrie 1993, într-un bar din Dallas, Brenda Blake a reuşit să atragă privirile lui Ronald Walsh (34 de ani) şi s-a oferit să-l însoţească acasă. Ajunşi în apartamentul lui Walsh, Brenda a început să-i pregătească jumările promise. Ea a presărat Lorazepam, un tranchilizant puternic, pe o jumătate din conţinutul tigăii. Bărbatul urma să adoarmă, după ce vor fi servit micul dejun, iar Brenda ar fi putut să-i fure astfel lucrurile din casă. Dar, într-un moment în care femeia aranja farfuriile pe masă, Walsh a amestecat jumările. Brenda a căzut în propria cursă, adormind şi ea. Trezindu-se primul, Walsh a înţeles trucul femeii şi a chemat poliţia.

Tânăra Brenda Blake, originară din Huston (Texas), a fost, vreme de cinci ani, un adevărat pericol pentru bărbaţii tineri. Ea a jefuit, după ce, în prealabil, îi adormea cu Lorazepam, 114 bărbaţi, cu toţii bogaţi şi dornici de aventuri. Ea a operat în barurile de lux de pe tot cuprinsul Texasului, în special în Huston şi Dallas. îmbrăcată cochet, tânăra pescuia bărbaţii care purtau ceasuri sau bijuterii de valoare, se lăsa invitată la masa lor, după care se oferea să-i însoţească acasă, promiţându-le un mic dejun pe cinste. Odată ajunsă la domiciliile lor, ea le prepara ouă jumări, pâine prăjită şi suc de portocale, amestecând tranchilizantul în mâncare. În numai câteva minute, victimele căzeau în letargie, iar ea dispărea cu banii şi bijuteriile lor. Conducea maşina victimei până în faţa barului în care operase, după care se întorcea cu maşina personală la domiciliul ei din Houston.

În cinci ani, ea a furat peste un milion de dolari. Şi-a

procurat un apartament nou şi un Mercedes şi şi-a alcătuit o garderobă de lux. Conform propriilor declaraţii, într-o singură lună a adunat 20 de ceasuri Rolex, câteva dintre ele din aur, valorând fiecare circa 10.000 de dolari. Odată a „achiziţionat” un inel de aur cu diamant, obţinând numai pe piatră peste 80.000 de dolari.

Scenariul după care opera a fost descris în câteva zeci de plângeri, adunate de poliţia din Texas de la cei prădaţi de Brenda Blake. Dar numărul lor era mult mai mare. „Cred că numai unul din cinci fraieri ni s-a plâns. Brenda alegea numai purtători de verighete. Ea ştia că bărbaţii însuraţi nu vor dori să se afle de aventura lor şi că vor şovăi să vină la noi”, a declarat sergentul Clinton, cel care s-a ocupat de caz. Conform descrierii oferite de păgubaşi, el a realizat un portret-robot, pe care l-a publicat în presa texană. Însă Brenda nu a fost prinsă până când nu a căzut în propria cursă. În arestul poliţiei, a declarat că nu s-a culcat cu niciunul dintre bărbaţii acostaţi. „Am ştiut că odată şi-odată voi fi prinsă, dar nu eram în stare să-mi câştig existenţa prin alte mijloace”, a declarat Brenda Blake.

Pe cinci ianuarie 1994, Tribunalul din Huston a condamnat-o la 17 ani de închisoare, „i-am spus că cel mai bun lucru pe care-l poate face atunci când va ieşi din puşcărie este să lucreze într-un magazin de bijuterii. Se pricepe de minune la ele”, a declarat sergentul Clinton.

JAF LA 2000 METRI ALTITUDINE

Un bărbat înarmat, dezamăgit că a fost părăsit de soţia sa, a preluat controlul timp de 52 de minute, asupra unui Airbus filipinez având 291 de persoane la bord. El a jefuit toţi pasagerii după care a sărit din avion, cu o paraşută artizanală.

Avionul companiei Filipine Airlinies (PAL) a aterizat la Manila şi toţi pasagerii au debarcat nevătămaţi.

Augusto Lacandula, piratul aerului, a fost descris de autorităţi ca „instabil psihic”. Unul din piloţii aparatului a afirmat că bărbatul susţinea că a pregătit această

deturnare timp de două luni de zile, pentru că soţia sa l-a părăsit şi a plecat cu un poliţist, luând cu ea şi copilul.

Bărbatul, în vârstă de 30 de ani, era înarmat cu un pistol şi o grenadă. Aparatul Airbus A 330 – 300, care efectua un zbor pe ruta Davo-Manila se pregătea să aterizeze la Manila când s-au auzit strigăte în cabină: „Nu aterizăm, nu aterizăm!” Bărbatul a ameninţat cu pistolul o stewardesă şi a tras un foc de avertisment pentru a-l obliga pe pilot să-i deschidă. Piratul a cerut ca aparatul să se întoarcă la Davo, dar, explicându-i-se că aparatul nu are destul carburant pentru a efectua acest zbor, el a obligat echipajul să strângă toţi banii pasagerilor şi să-l ajute să sară cu paraşuta.

El „a aterizat” deasupra unui cartier din Manila, de la o altitudine de 1818 metri fără ca paraşuta, de fabricaţie proprie, să se fi deschis. Autorităţile filipineze au descoperit corpul neînsufleţit, îngropat în noroi. La suprafaţă nu se zăreau decât mâinile şi genunchii bărbatului, iar geanta cu bani nu a mai fost găsită. Poliţia a stabilit greu identitatea individului pentru că acesta avea în buzunare mai multe acte false, printre care şi două permise de conducere pe nume diferite şi cu aceeaşi fotografie, cea a piratului aerului.

Secretarul filipinez al apărării, Orlando Mercado, a declarat că tentativa de deturnare nu are nicio legătură cu gherila islamistă din regiunea Mindanao. „Suspectul este instabil emoţional şi psihic”, a afirmat Mercado, subliniind că motivaţiile acestuia au fost doar de ordin financiar. Preşedintele companiei PAL a precizat că cei 278 de pasageri şi cei 13 membri ai echipajului au părăsit avionul imediat după aterizare.

Aceasta este prima deturnare de avion din Filipine, din ultimii 18 ani. De-a lungul timpului, s-au mai înregistrat cazuri asemănătoare în alte ţări. De exemplu, în 1971, americanul D.B. Cooper a deturnat un avion în nord-estul Statelor Unite, a jefuit pasagerii de suma de 200.000 de dolari şi a sărit cu paraşuta. Infractorul nu a fost găsit

de autorităţi nici până în ziua de azi. În 1992, Ly Tong, un fost pilot al forţelor aeriene din Vietnamul de Sud, a deturnat un avion şi a forţat pilotul să zboare la mică înălţime de sol astfel încât piratul aerului să poată arunca manifeste anticomuniste deasupra oraşului Ho Şi Min. Fostul pilot a fost arestat la aterizarea avionului şi a fost eliberat din închisoare în 1998.

ÎN AFARA LEGII, DAR APRECIAT! DE POLIŢIE 9 9

Mai era un sfert de oră până la închiderea Băncii Centrale din Toulon. Sistemele de alarmă pentru interior şi exterior încă nu fuseseră puse în funcţiune. Trei indivizi aflaţi înăuntru şi care stăteau de vorbă de câtva timp între ei, cu spatele la ghişee, îşi pun măştile, scot armele şi îl obligă pe un funcţionar să-i conducă la depozitul central… Scenariul bine cunoscut din filme se derulează aievea. Cei trei pleacă doar peste 12 minute cu doi saci cu bani şi hârtii de valoare. „Lovitura" valora în total peste 10 milioane de franci.

Deşi au fost daţi imediat în urmărire generală, trecuseră peste patru luni (în vara lui 1999) şi spărgătorilor nu li se dăduse de urmă. Şi iată că unui grup de adolescenţi din Toulon îi vine ideea să iasă la „atac". Metoda aplicată a fost cam dură şi n-avea nicio legătură cu legea. Potera lor oprea indivizi suspecţi (după opinia lor) şi, la adăpostul măştilor antitero, fabricate de ei înşişi, îi legitimau şi le luau un scurt şi aspru interogatoriu, mai ales în zonele rău famate ale oraşului… întâmplarea a făcut ca, înainte de a-i prinde poliţia, adolescenţii să găsească pe unul din făptaşi – cel al cărui portret-robot se potrivea de minune cu cel răspândit de poliţie şi presă. L-au imobilizat şi l-au predat triumfători…

…Unica recompensă primită a fost o strângere de mână. Ilegalitatea comisă a fost uitată, iar ceilalţi doi borfaşi au fost prinşi după numai două zile. A fost o metodă neconvenţională, dar mult apreciată de public şi de… prietenele celor trei „poteraşi".

AGENT FBI INFILTRAT, TRANSFORMAT ÎN

GANGSTER

Miami, Florida. Agentul FBI, Jerry Sullivan se infiltrează în mafie, la fel ca eroul unui best-seller, Donnie Brasco. Dar el e sedus de viaţa de gangster atât de mult încât e transformat de amicii săi într-un adevărat escroc!

Sullivann (45 de ani) a fost condamnat pentru că a furat peste 400.000 de dolari de la FBI pentru a-şi achita datoriile de la jocurile de noroc – rezultatul viciului pe care îl dobândinse în timp ce lucra sub acoperire printre membrii mafiei. „Era fascinat de aceşti oameni şi a devenit foarte apropiat de ei. Îi plăcea să piardă timpul cu ei prin localuri, iar pasiunea pentru jocurile de noroc a fost probabil rezultatul”, a declarat Andrew Costerbaan, cel care a ajutat la prinderea lui Sullivan.

Jerry Sullivan, al cărui frate mai mare era agent FBI, şi-a început cariera ca un înflăcărat cercetaş care venera biroul de combatere a crimei. El s-a distins ca un erou la puţin timp după ce a absolvit academia FBI, prin faptul că a dezarmat un criminal care scăpase de la un ospiciu şi care ţinea ostatică o femeie. Când i s-a propus să se infiltreze ca „gangster”, la începutul anilor ’80, Sullivan a acceptat imediat. Poliţistul americano-irlandez a studiat intensiv pentru a putea să vorbească italiana suficient de bine pentru a trece drept alter-ego-ul său, Jerry Santaro, vânzător de droguri. De asemenea, a urmărit de mai multe ori filmul „Naşul” până a reuşit să repete cuvânt cu cuvânt anumite fraze. Timp de mai mulţi ani, Sullivan a lucrat sub acoperire în diferite cazuri, inclusiv în renumitul „Pizza Conection” din New Jersey. Sullivan a fost trimis apoi în Miami să lucreze ca şef de sală într-un restaurant deţinut de un om suspectat de a avea legături cu familia mafiotă Lucchese. Trebuia să adune dovezi împotriva gangsterului.

Sullivan era căsătorit şi avea copii, dar ego-ul său era singur, fără familie. Pentru a juca rolul în mod convingător, el trebuia să meargă prin cârciumi cu tovarăşii săi, să stea acolo până la orele dimineţii, să bea şi să participe la jocuri de noroc. Cu timpul, a început să aprecieze

compania amicilor săi. „Aveam două identităţi şi m-am pierdut”, a declarat Sullivan. Pentru a-şi acoperi datoriile, el a început să fure bani de la sediul local FBI. Când ceilalţi agenţi au observat lipsa banilor, l-au suspectat pe Sullivan şi a fost chiar arestat. La proces, un psihiatru care l-a testat a precizat că stresul provocat de activitatea sa l-a adus în această situaţie. „Cred că atunci când bei, te droghezi şi participi la jocuri de noroc toată ziua, uiţi că eşti agent”, afirma doctorul Richard B. Seeley la tribunal. Dar juriul a fost de neînduplecat. Agentul a fost condamnat pentru delapidare şi trimis la închisoare pentru cinci ani.

„M-AU ADORMIT

ŞI MI-AU FURAT TENDOANELE”.

Ioan Pop a plecat, ca atâţia alţi români, să muncească „afară” şi s-a întors cu o poveste uluitoare. În cei zece ani petrecuţi muncind legal în Africa de Sud s-a ales cu cinci tendoane sănătoase „furate” de un chirurg, cu o arestare pentru ameninţare cu antrax şi cu o mulţime de alte belele. Acum, românul s-a întors în ţară pentru a-şi căuta un avocat care să-l reprezinte.

JEFUIT ÎN PLINĂ STRADĂ

Ioan Pop a lucrat şapte ani, ca electronist la Oficiul pentru Deservirea Corpului Diplomatic. La scurt timp după revoluţie, mai exact în ’92, a fost „sfătuit” să părăsească ţara. „Credeau că văzusem ceva la revoluţie. Nu ştiu exact ce anume, dar am priceput că într-adevăr e mai bine pentru mine să plec”, spune Pop. Omul şi-a luat inima în dinţi şi a plecat în lumea largă. „Am ales să plec în Africa de Sud. Mi s-a spus co după revenirea lui Nelson Mandela acolo va fi linişte, că e şi destul de departe de ţară… Şi m-am dus, ce era să fac?” Ioan Pop nu ştia engleza când a ajuns la Johannesburg şi, chiar în primele zile, a fost jefuit. „Eram pe stradă, îmi ţineam geanta-diplomat între glezne şi mă uitam pe stradă. Un bărbat a trecut în fugă pe lângă mine şi mi-a smuls geanta. Aveam tot în ea, de la acte până la bani. M-am dus repede la Ambasada României şi mi-au spus că cel mai bine ar fi să-mi găsesc o slujbă şi să strâng

bani ca să mă pot întoarce eventual în ţară”. Pop s-a angajat legal la o firmă afiliată companiei de automobile de lux Rolls Royce. „Am obţinut foarte repede permisul de muncă, aşa că am putut lucra legal chiar de la început. Eram foarte mulţumit şi de slujba mea, şi de salariu şi de cum eram tratat”. Într-adevăr, furtul genţii a fost repede uitat şi nimeni nu s-ar fi aşteptat ca acesta să fie doar începutul unui lung şir de păţanii incredibile prin care românul avea să treacă. În 1994, Ioan Pop şi-a adus familia alături, şi-a dat copiii la liceu şi s-au hotărât să mai rămână vreo doi-trei ani acolo cât să strângă o sumă frumuşică de bani, după care să se întoarcă acasă, în România.

13 AVOCAŢI PENTRU CINCI TENDOANE

S-ar putea spune că partea cea mai halucinantă a poveştii românului plecat în Africa de Sud a început de la o simplă bătătură la piciorul drept, Ioan Pop s-a dus la un doctor care lucra într-un cabinet particular, acesta fiindu-i recomandat de medicul său de familie. Acolo s-a trezit însă că este operat de cu totul altceva. „M-au adormit şi, în loc să se ocupe de bătătură, mi-au furat tendoanele de la toate degetele de la piciorul drept. Acum nu mai pot îndoi degetele şi o perioadă am avut chiar piciorul paralizat, nu l-am putut mişca deloc, iar bătătura a rămas exact aşa cum a fost când m-am dus la spital ca s-o tratez”. Ioan Pop l-a dat în judecată pe medic, cerând despăgubiri în valoare de 800.000 de ranzi (moneda sud africană), adică în jur de 200.000 de dolari, aşa cum îi recomandase un expert în despăgubiri pe motive medicale. În timpul procesului, Pop a fost nevoit să schimbe nici mai mult, nici mai puţin de 13 avocaţi. „Erau toţi cumpăraţi de doctorul Révélas, cel care m-a operat. Ba îi prindeam că nu prezintă în proces toate probele existente, ba pe unul chiar l-am descoperit că fusese angajat ca avocat de Révélas exact în aceeaşi perioadă în care era şi avocatul meu”. În final, după mai mult de trei ani în care a încercat diverse soluţii pentru a-şi găsi un avocat corect, Ioan Pop s-a hotărât să se reprezinte singur. „Citisem destul de mult, aşa că deja

ştiam suficient de multe pentru a mă reprezenta singur. Nu mai avea niciun sens să-mi angajez avocat”. Deşi vorbea prost limba engleză, românul a reuşit să-l convingă pe judecător şi a obţinut, în final, o sentinţă favorabilă. Numai că, exact înainte ca instanţa să dispună plata celor 800.000 de ranzi despăgubiri cerute de Ioan Pop, în cursul procesului s-a schimbat brusc judecătorul. Noul judecător i-a dat şi el dreptate românului, dar a micşorat considerabil despăgubirile, la suma de doar 37.000 de mii de ranzi (aproximativ 9.000 de dloari). Procesul a luat sfârşit, dar interesant de menţionat este că medicul Révélas, cel care l-a operat pe Ioan Pop, părăsise Africa de Sud încă din 1999, plecând să profeseze în Australia. „Nici măcar nu eram singurul păţit Am aflat că mai erau încă şapte cazuri similare de pacienţi înşelaţi după acelaşi model de medicul Révélas. Spre deosebire de mine, toţi pierduseră însă procesele. Probabil din cauza avocaţilor”, afirmă Ioan Pop.

RĂPIRE SENZAŢIONALĂ

Bernadette şi Georges Blantier (57 şi 58 de ani) au trăit o experienţă demnă de un film american de acţiune, fiind răpiţi şi sechestraţi timp de 24 de ore de către un vecin. Şi asta pentru că ei au refuzat în mai multe rânduri să-i vândă lui Pierre G., 63 de ani, o pădurice din apropierea casei acestuia din urmă.

Pentru a-şi pune în aplicare planul, Pierre G. a atras-o într-o cursă pe Bernadette, la el acasă, spunându-i că vrea să cumpere nişte pui de găină pentru a-i creşte. Gândindu-se că vecinul ei vrea să-şi ceară iertare pentru insistenţele sale şi că ar dori împăcarea, Bernadette a acceptat invitaţia. Nici nu a ajuns însă bine la casa agricultorului, că acesta a şi legat-o cu mâinile la spate şi i-a lipit bandă adezivă pe gură, după care a aruncat-o – într-un hambar întunecos. „Mi-era teamă pentru viaţa mea, a declarat mai târziu la tribunal Bernadette. M-am gândit că înnebunise şi că mă va ucide”.

Atunci când Georges, de meserie instalator, s-a întors

acasă şi şi-a strigat soţia, n-a primit răspuns. Deodată, vecinul pretendent sosi în fugă, spunându-i că Bernadette are o criză şi că se simte rău. Ştiind foarte bine că soţia sa avea de câtva timp probleme cardiace, Georges nu a mai avut timp să se gândească anume ce căuta ea la Pierre G. şi căzu la rându-i în capcană. Ajuns în curtea acestuia, Georges nu avu timp nici măcar să reacţioneze, Pierre G., foarte iute pentru vârsta lui, legându-l imediat după ce „inamicul” său a păşit dincolo de poartă. Şi iată-i pe cei doi Blantier legaţi fedeleş și luaţi ostatici de un vecin nebun ce voia să-i oblige astfel să semneze un act prin care să i se doneze mult-râvnita pădurice.

„L-am văzut târând corpul soţului meu, pe care l-am crezut mort, iar apoi ne-a pus spate în spate, legaţi la mâini şi la picioare şi fără posibilitatea de a vorbi. Era îngrozitor. Am încercat să ne desfacem legăturile, dar, la fiecare tentativă, frânghia ne rănea pielea, provocându-ne dureri”, povestea Bernadette.

Cei doi au rămas astfel legaţi, în întuneric, fără apă şi fără posibilitatea de a merge la toaletă, până a doua zi la ora 11.00 dimineaţa. Gândindu-se să-şi ia într-un fel revanşa, Georges a recurs la rândul lui la un şiretlic spunându-i vecinului său că este gata să semneze actul pentru notar cu condiţia să fie dezlegat. Crezându-l la capătul puterilor, Pierre G. a acceptat, dar furia i-a reîmprospătat forţele prizonierului său, care cu o lovitură năprasnică de pumn, şi-a doborât rapid adversarul, imobilizându-l apoi fără greutate.

Adus în faţa justiţiei, Pierre G. a regretat cele întâmplate. Prea puţin însă. În urma brutalităţilor lui, Bernadette a fost internată în spital câteva săptămâni, ca urmare a unor crize grave de tahicardie şi coşmaruri nocturne. La rândul său, Pierre G., în urma loviturii de pumn, a acuzat ulterior dureri de cap violente şi şi-a pierdut cunoştinţa de două ori.

„Important însă este că suntem în viaţă, arăta după încheierea procesului Georges. Am crezut cu siguranţă că

vom fi omorâţi de acest nebun şi abia în acele momente ne-am dat seama cât de preţioasă este viaţa. De uitat, vom uita poate mai greu cele întâmplate, mai ales că suntem încă sub şoc”. Pierre G. a fost condamnat cu plata unor despăgubiri şi la 16 luni de închisoare. Familia Blantier s-a întors acasă şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi cumpere un câine lup de pază.

FINALUL DE CARIERĂ AL UNUI HOT CELEBRU

Umbra ce se deplasa pe ascuns noaptea pe acoperişuri şi sărea agil peste zidurile unor locuinţe luxoase din oraşele de pe Riviera franceză a fost, în sfârşit, prinsă în lumina lanternelor jandarmilor din Freyus. Operaţiunea tip comando ce a avut loc tot noaptea a pus capăt carierei lui Bernard Robert, poreclit de poliţişti „Arsene Lupin de pe Coasta de Azur”. Acest fost trapezist nu-şi avea egalul în a subtiliza bani şi bijuterii atunci când pătrundea pe tăcute într-o reşedinţă luxoasă. Bernard Robert este acuzat că ar fi „vizitat” 37 de proprietăţi, printre care cea a fratelui regelui Fahd al Arabiei Saudite ori a omului de afaceri Robert Mimran. La 58 de ani, acest gentleman hoţ a strâns în 20 de ani de activitate prolifică bijuterii în valoare de 42.784.400 de franci şi 3.058.800 de franci bani lichizi. Însă roata norocului s-a oprit şi, aşa cum s-a întâmplat de multe ori în istorie, când trădarea a învins, acrobatul va dormi multe nopţi de acum înainte la închisoare.

El a fost prins pentru că a fost denunţat: un telefon anonim la jandarmeria din Saint-Tropez. A urmat descinderea şi arestarea celui mai renumit spărgător al Franţei pentru… două ceasuri banale şi un inel, în valoare de 10.000 de franci. A venit după asta căderea complicilor: un bijutier tăinuitor de obiecte furate (sau mai degrabă invers), un proxenet şi şoferul lui Bernard Robert. Fanny, care a trăit o vreme cu acrobatul, la Saint-Tropez, mărturisea: „Ziua o petrecem pe plajă, iar seara, spre ora 20.00, îşi îmbrăca ţinuta sumbră, întotdeauna aceeaşi. Era parcă în transă, ca şi cum ar fi avut loc o dedublare a

personalităţii. Apoi dispărea şi se întorcea noaptea târziu”.

Bernard opera în negru: pantaloni şi cămaşă de culoarea nopţii, mănuşi şi bascheţi la fel de negri. Fost trapezist la circul Zavatta, acum 25 de ani, Bernard se furişa cu multă abilitate escaladând blocurile ca un cascador. N-a forţat niciodată o uşă şi nu a spart vreo fereastră: la proprietăţile pe care le spărgea exista întotdeauna o aniversare, o petrecere, locul era deci „deschis”. Alte victime ale lui Robert: industriaşi francezi şi străini, fosta soţie a compozitorului Didier Barbelivien. A avut şi o tentativă ratată, la cântăreaţa Regine.

Gardieni, gărzi de corp, invitaţi, nimeni nu l-a zărit sau auzit vreodată. O singură dată, una singură, într-o seară cu lună plină, cineva a văzut „un individ în negru alergând ca o pisică pe acoperişurile unor clădiri din Saint-Tropez”.

DOI SPĂRGĂTORI AU FORŢAT CINCI OAMENI SĂ BEA DETERGENT LICHID!

Orren Walker (43 de ani), îngrijorat că fiul său, Stanley, întârzie prea mult, s-a dus să-l caute. Când a ajuns, în jurul orei 19.45, la magazinul unde Stan lucra ca asistentmanager, Walker a remarcat că luminile erau încă aprinse şi o furgonetă galbenă era parcată în faţa magazinului. Înăuntru era o dezordine de nedescris. Câteva aparate fuseseră izbite de pereţi. Negăsind pe nimeni în partea din faţa magazinului, Orren s-a apropiat de scările care duceau la un mic subsol. La capătul scărilor a văzut un bărbat de culoare cu un pistol calibru 38 în mână. Surprins, spărgătorul a îndreptat arma către pieptul lui Walker. Sub ameninţarea pistolului, Orren a fost nevoit să coboare. Jos, şi-a revăzut fiul alături de o tânără şi un adolescent. Toţi trei erau legaţi de mâini şi de picioare. I s-a ordonat să se întindă pe podea, apoi a fost şi el legat fedeleş, l-a recunoscut şi pe ceilalţi prizonieri de lângă fiul lui. Adolescentul (16 ani) lucra din când în când la magazin, ca zilier. Fata era Michelle Ansley, angajată doar de o săptămână. Frica din ochii lor era evidentă. La puţin

timp după legarea lui Orren, o femeie blondă a intrat pe uşa din spate a magazinului. Era Carol Naisbitt, mama adolescentului. Venise să-şi caute fiul. În încăpere mai era un alt bandit de culoare. Acesta avea un pistol calibru 25. Carol a suportat acelaşi tratament ca şi ceilalţi. După ce a terminat de legat femeia, unul dintre bandiţi a adus un bidon învelit în hârtie, întrebat de Michelle ce-i în bidon, el a răspuns: „Cocktail nemţesc. Vodcă amestecată cu medicamente. Vi-l dăm ca să dormiţi câteva ore”. Apoi a turnat lichidul într-un pahar şi le-a obligat pe victime să bea lichidulcarea. fost identificat mai târziu ca fiind detergent lichid. Orren Walker a auzit, îngrozit, cum ceilalţi tuşeau. Când a venit rândul lui, a simţit cum gura îi ia foc, dar în loc să înghită lăsa lichidul să curgă prin colţurile gurii.

„Unul din ei turna în cupă, iar celălalt îmi turna mie în gură”, a declarat el mai târziu. „Mă ardea îngrozitor şi am crezut că e acid clorhidric. Am lăsat lichidul să-mi curgă prin colţul gurii şi m-am prefăcut că tuşesc şi mă înec, ca şi ceilalţi. Tânărul Walker a strigat: «Dă-mi-o mie!» Amuzat, individul a turnat lichidul în gura lui Stan. Câteva clipe mai târziu tânărul a vomat. Celălalt bandit a adus o rolă de bandă adezivă şi a lipit câte o fâşie pe gura fiecăruia, astfel încât ostaticii să nu mai poată voma. Deoarece gura lui Orren era încă umedă, banda nu s-a lipit. Asculta îngrozit cum victimele gemeau şi tuşeau înfundat. Cei doi negri au stins lumina şi au părăsit încăperea. După 30 sau 40 de minute, unul dintre ei a revenit în subsol, a pus pistolul în tâmpla lui Carol Naisbitt şi a tras”.

„Tipul parcă se distra. Se bucura de ceea ce făcea”, a declarat poliţiei Orren Walker. Peste cinci minute, a fost rândul adolescentului să fie împuşcat. A urmat Stanley, apoi Orren, care n-a fost nimerit de primul glonţ. Înfuriat, ucigaşul a mai tras o dată, dar de data asta glonţul a pătruns în capul victimei. N-a murit, dar fiind conştient, a simulat moartea. Calm şi eficient, negrul a luat-o pe

Michelle şi a dus-o în camera de alături. După vreo 20 de minute, fata a revenit, doar cu şosetele pe ea. Fusese violată. Banditul a ajuns-o din urmă şi i-a tras un glonţ în ceafă. Fata a căzut moartă pe podea. Ucigaşul s-a îndreptat către tânărul Walker, care horcăia, şi i-a tras un glonţ în cap.

„Am simţit că Stanley a încetat să mai respire”, avea să declare Orren mai târziu. „Acum ştiam că fiul meu murise”. Rămas fără gloanţe, criminalul a revenit cu o sfoară şi a început să-l stranguleze pe Orren. Dar el şi-a încordat muşchii gâtului la maximum şi a reuşit să supravieţuiască. Ucigaşul a scos un pix metalic şi l-a înfipt cam şase centimetri în urechea lui Walker, apoi a plecat. La puţin timp după aceea, criminalii părăseau magazinul. Un vecin care auzise împuşcăturile a chemat poliţia.

Ajunşi la locul crimei, poliţiştii au tăiat sforile cu care erau legate victimele şi au chemat ambulanţele. Adolescentul mai era în viaţă. El a supravieţuit ca prin minune, dar a rămas paralizat pentru tot restul vieţii. Mama lui, Carol Naisbitt, a murit la spital, la puţine minute de la sosirea ambulanţei. Michelle Ansley şi Stanley Walker erau morţi. Pielea lor începuse să-şi schimbe culoarea. Orren Walker era lucid şi a dat poliţiştilor primele detalii despre criminali. Un amănunt important a fost că unul dintre asasini avea un ciudat accent caraibian. După o anchetă minuţioasă, poliţiştii au reuşit să stabilească identitatea criminalilor. Aceştia erau Dale Pierre şi William Andrews. Procesul celor doi a durat foarte mult. După 13 ani, la 28 august 1987, Dale Pierre a fost executat prin injectare cu otravă. William Andrews a fost condamnat la închisoare pe viaţă, dar la 30 iulie 1992, Curtea a revenit asupra sentinţei, care a fost comutată în moarte prin injecţie letală. Cu toate că Dale Pierre împuşcase ostaticii, judecătorii au considerat că şi Andrews e vinovat de moartea celor trei, deoarece el îi obligase să bea detergentul lichid. Andrews a fost executat prin injectare la 30 iulie 1992.

SCOTLAND YARD A ZĂDĂRNICIT „FURTUL SECOLULUI”.

Scotland Yard a împiedicat săvârşirea „furtului secolului”, arestând la Londra un grup de spărgători care încercau să pună mâna pe o colecţie de diamante cu o valoare de 350 de milioane de lire sterline (560 de milioane de euro), folosind mijloace demne de ultimele filme cu James Bond, faimosul agent secret britanic 007. Răufăcătorii reuşiseră să pătrundă în sala în care erau expuse diamantele în cadrul Domului Mileniului, un gigantic complex de divertisment cultural. Reuşiseră să face acest lucru fiind deghizaţi în muncitori. Spărgătorii intenţionau apoi să-şi ia tălpăşiţa cu ajutorul unei vedete rapide care îi aştepta pe Tamisa, pe malul căreia a fost construit Domul Mileniului.

Poliţiştii britanici s-au dovedit însă a fi mult mai ingenioşi decât spărgătorii, datorită faptului că aveau cunoştinţă, de mai multe luni, de iminenţa comiterii acestei îndrăzneţe lovituri. La faţa locului se aflau nu mai puţin de 100 de ofiţeri de poliţie cu experienţă, care au acţionat după un plan stabilit în cele mai mici detalii. 12 persoane au fost arestate în decursul dimineţii. Cinci complici ai acestora au fost luaţi ca din oală din două sate din apropiere din comitatul Kent (sud-estul Angliei). „Dacă lucrurile s-ar fi petrecut după planul spărgătorilor, acesta ar fi fost cel mai însemnat furt al secolului XX”, a declarat, la cald, comisarul Jon Shatford, cel care a coordonat întreaga acţiune poliţienească.

Principala ţintă urmărită de răufăcători era reprezentată de o colecţie de 12 diamante împrumutate de la nr. 1 mondial în domeniul prelucrării diamantelor, consorţiul sud-african de Beers, având în centru celebra Stea a Mileniului. Acest diamant de 203 carate, cu o lungime de şase centimetri, extras din Congo, este cel mai mare diamant din lume de o asemenea puritate. Mijloacelor îndrăzneţe şi simple ale spărgătorilor, poliţia britanică le-a opus un plan desprins parcă din ultimele

filme de spionaj. Mai întâi, diamantele au fost înlocuite cu imitaţii perfect confecţionate. Apoi, în sala de expoziţii, se aflau numeroşi agenţi deghizaţi în simpli vizitatori şi chiar în ghizi care ofereau curioşilor, cu competenţă, toate informaţiile posibile. Capcana ê-a strâns în jurul orei 10 dimineaţa, în momentul în care în sală se aflau circa 60 de vizitatori. Cei 100 de poliţişti, care au scos armele în câteva secunde, apărând parcă din neant, nu au avut nicio problemă în imobilizarea spărgătorilor. Directorul executiv al Domului, francezul Pierre-Yves Gerbeau, a mărturisit că şi-a dat acordul pentru această spectaculoasă acţiune poliţienească, cu inima îndoită, temându-se pentru securitatea vizitatorilor. Totul e bine când se termină cu bine…

COPIL FURAT DIN PÂNTECELE MAMEI!

„Să furi oul de sub cloşcă”, reprezenta în imaginaţia neamului nostru de oameni cumsecade, nededaţi la tainele marilor furtişaguri (asta nu înseamnă că n-am avut şi aşi în materie, dar asta-i… altă poveste), suprema reuşită în materie de „şparleală”. Ei bine, va trebui să o recunoaştem după cele ce le vom relata mai jos că la acest capitol chiar am rămas în lumea a treia pe lângă performanţele de-a dreptul de necrezut ale „profesioniştilor” de dincolo de Atlantic. Dar, ca să nu mai lungim povestea, să spunem că un grup de răufăcători, operând în SUA şi Mexic, a reuşit să fure un copil care se afla încă… în pântecele mamei. Cu alte cuvinte, nu se născuse încă!

Eroina straniei întâmplări este o mexicancă de 24 de ani, Laura Lugo, rezidentă la Brownswille, Texas. În septembrie 1992, gravidă în luna a 8-a, la insistenţele a doua vecine, mexicane şi ele, surorile Paulyna şi Rosa Botello, cu care se împrietenise la toartă, decide să se întoarcă în Mexic.

Ajunsă în Mexic, Laura este convinsă să se interneze într-o clinică din Matamortos pentru un… control de rutină.

Este anunţată că îi va fi făcută o ecografie, pentru a

se afla mai devreme sexul pruncului ce se va naşte şi… din acel moment lucrurile iau o turnură neaşteptată, mai exact în momentul în care o infirmieră voinică o leagă de pat, injectându-i în vena braţului un lichid ciudat. „E doar un tranchilizant, ca să te relaxezi”, o asigură. Dar, în realitate, este vorba de o anestezie totală. Şi când, o oră mai târziu, se trezeşte, Laurel îi este suficient să ridice capul ca să-şi dea seama de incredibila realitate. „Pântecele mi se subţiase, de copilul meu nici urmă…” Inutile toate întrebările pe care le pune personalului clinicii. În loc de răspunsuri, primeşte doze masive de somnifere. În sfârşit, după trei zile este externată fără niciun fel de explicaţii.

Revine la Brownswille, merge la surorile Botello, se adresează autorităţilor, dar nimeni nu o crede. E mai degrabă bănuită că şi-a vândut copilul. Nu cedează însă şi, cu ajutorul unui detectiv particular, dă de urma micuţului care, între timp, împlinise doi ani.

Şi cu aceasta, incredibila sa poveste intră într-o nouă fază. Din fericire, amprenta genetică (testul ADN) permite astăzi stabilirea adevărului. Ceea ce îl determină pe judecătorul texan Robert F. Barnes să pronunţe o sentinţă prin care copilul este redat mamei, fiind condamnate totodată iniţiatoarele furtului, „bunele” prietene.

Trecuseră, de la acel furt comis prin cezariană, doi ani şi opt zile!

TÂLHARI ÎNARMAŢI TERORIZEAZĂ UN BLOC CU 13 ETAJE

13 septembrie 2002. O bandă înarmată a luat cu asalt şi a ocupat prin forţă un bloc cu 13 etaje din Buenos Aires. Atacul a durat ceva mai mult de o oră şi s-a soldat cu luare de ostatici şi furtul unei sume importante de bani şi bijuterii din aur de la proprietarii mai multor apartamente. Infractorii i-au frapat pe martori nu doar prin violenţă, ci şi prin eleganţa vestimentară, folosirea unor echipamente moderne de comunicare radio şi a unor arme sofisticate.

Incidentul a avut loc pe fondul climatului general de insecuritate care îi afectează pe argentinieni şi i-a

impresionat profund pe toţi cei ce locuiesc în preajma luxosului edificiu, situat în cartierul Belgran din nordul Buenos Airesului.

Tâlharii au intrat în clădire, l-au imobilizat prin ameninţarea armelor pe portar şi au aşteptat sosirea locatarilor, care au fost capturaţi unul câte unul şi băgaţi cu forţa într-un apartament, ales ca bază de operaţii. Ostaticii au fost ameninţaţi cu moartea şi obligaţi să le predea cheile de la locuinţe. Agresorii au deschis apoi uşă după uşă şi au sustras bijuterii şi bani.

De remarcat că, de luni de zile, argentinienii erau constrânşi să suporte un val puternic de violenţă care include asasinate, sechestrări de persoane, extorcări, atentate. Aceasta i-a determinat pe locuitorii din marile oraşe ale ţării să iasă pe străzi şi să protesteze vehement împotriva unor astfel de manifestări, demascând, simultan, slăbiciunea autorităţilor.

A MURIT PENTRU NUMAI 400 DE FORINŢI

O dramă s-a consumat în apropierea Budapestei. Doi tineri, G. Laszlo de 19 ani şi A. lanos, de 20 de ani, au hotărât să-l jefuiască pe B. Sandor de 77 de ani. Laszlo îl cunoştea bine pe bătrân, fiind deseori invitat la el în casă. Victima, deşi avea o vârstă înaintată, avea o bună condiţie fizică, îi plăcea curăţenia, iar gospodăria sa arăta întotdeauna pusă la punct. Cei doi însă mai cunoşteau un lucru: bătrânul era colecţionar de bijuterii. În special din aur. Acestea i-au atras şi suma pe care o puteau obţine din comercializarea lor. Strâmtoraţi cu banii, cei doi rar acceptau vreo slujbă, preferând să trăiască din mici găinării. Asta în ciuda faptului că Laszlo provenea dintr-o familie bună de intelectuali. János locuia cu bunica. Luni de zile şi-au pregătit minuţios lovitura. În mai multe rânduri s-au deplasat până în dreptul casei bătrânului, odată cu căderea serii, şi s-au gândit cum să-l uşureze pe acesta de bunurile sale. De fiecare dată însă au renunţat.

Au ajuns doar până acolo că, într-o seară, au oprit contorul aflat pe unul din pereţii laterali ai casei, însă,

când a apărut bătrânul, au şters-o. Într-una din zile însă au avut mare nevoie de bani şi s-au hotărât să dea lovitura. Au sărit gardul din spatele casei şi au încercat să intre pe geam, dar nu au putut deoarece şi-au dat seama că în spatele plasei pentru ţânţari sunt gratii. Au întrerupt din nou curentul. Laszlo, care ştia bine locul, a ales din trusa de scule a bătrânului un ciocan de 500 de grame şi s-a ascuns lângă uşa de intrare. Bătrânul a ieşit să vadă de ce a rămas pe întuneric. De cum a deschis uşa, a şi fost lovit cu ciocanul. Atacul a fost atât de brutal, încât pur şi simplu l-a scos pe bătrân din papuci; trupul lui a zburat în bucătărie, iar încălţările i-au rămas în uşă. Nu s-au mai putut opri. Trebuiau să-l termine. Degeaba încerca bătrânul să se apere, l-au lovit cu picioarele, cu pumnii, şi după încă şapte lovituri de ciocan, l-au terminat. Cei doi tineri şi-au şters mâinile pline de sânge pe prosoape curate şi au purces la scotocirea casei. Au găsit un portofel cu doar 400 de forinţi. N-au dat de urmele bijuteriilor, care erau bine camuflate în piciorul patului şi nici de cecurile în valoare de 200.000 de forinţi şi cei 30.000 de forinţi ascunşi în dulap. Bătrânul a trebuit să moară pentru doar 400 de forinţi. A fost găsit de fratele său, la două zile după ce a fost ucis. Zăcea într-o baltă închegată de sânge.

Pentru echipa operativă care s-a deplasat la faţa locului, a urmat o muncă foarte grea. După atâta timp, urmele erau greu de desluşit. Şi totuşi, după nicio lună, poliţiştii i-au prins pe făptaşi. Tinerii în acest interval de timp nu au stat cu mâinile în sân şi au mai operat câteva spargeri, tot prin întreruperea curentului electric. Cei doi au făcut declaraţii complete. N-au dorit moartea bătrânului, au vrut doar să-l ameţească. Însă, după prima lovitură de ciocan, nu s-au mai putut opri.

JAF ARMAT ÎN CORSICA

Patru oameni înarmaţi au atacat o furgonetă a Societăţii „Securipost” şi şi-au însuşit 5.000.000 de franci francezi – aproximativ un milion de dolari – după care s-au îndreptat către centrul oraşului Bastia din Corsica. Atacul

a avut loc la o oră de vârf.

Potrivit anchetatorilor, furgonetă transporta banii aparţinând societăţii amintite, preluaţi de la Banca Franţei, la sediul principal al Poştei. Martori oculari au declarat că furgoneta a fost blocată de un alt autovehicul, bandiţii fiind înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi puşti de asalt. Ei i-au obligat pe cei doi însoţitori ai transportului să deschidă uşa maşinii şi să le dea mai mulţi saci cu bancnote. Cei patru răufăcători au urcat în două autoturisme şi au dispărut rapid.

Una dintre maşini, un Renault Espace de culoare albă, a fost găsită abandonată, puţin mai târziu, la ieşirea din oraş.

Acesta a fost al cincilea atac împotriva transporturilor de bani în Corsica. Acţiunea cea mai spectaculoasă a avut loc pe aeroportul din Bastia, unde persoane aflate la bordul unei elicopter au furat şapte milioane de franci francezi (aproximativ 1, 2 milioane de dolari) dintr-o maşină care se îndrepta spre un avion gata de decolare.

FBI ŞI MILIŢIA RUSĂ COOPEREAZĂ

9 9

Biroul Federal de Investigaţii al Statelor Unite şi anchetatorii ruşi au reuşit, după mai mulţi ani de cercetări, să aresteze o vastă reţea de hoţi de diamante, bijuterii, piese de aur şi opere de artă, în valoare de aproximativ 180 de milioane de dolari, care proveneau din trezoreria naţională a Rusiei.

Afacerea a început în 1990, când la San Francisco s-a deschis un centru de tratare a diamantelor, „Golden ADA”, la iniţiativa Comitetului Federaţiei Ruse pentru pietre şi metale preţioase condus de Evgheni Bâthov. Comitetul a lansat ideea creării acestui centru pentru a contracara supremaţia în domeniul producţiei şi distribuţiei mondiale de diamante” a cartelului sud-african „De Beers”. Societatea nou-creată, condusă de Andrei Kozlenok, ar fi trebuit, conform proiectului, să primească în schimbul unui

credit de o jumătate de miliard de dolari de la „Bank of America”, banii necesari constituirii centrului, piese provenite din trezorerie, care ar fi servit de garanţie pentru acest împrumut. Bâthov obţinuse pentru aceasta autorizaţia mai multor responsabili liberali din guvernul de la Moscova. Începând din primăvara anului 1992, au început să ia drumul Coastei de Vest a Americii mii de diamante şi pietre preţioase, multe dintre ele de mărimea unui pumn, topaze, smaralde şi ametiste, dar şi opere de artă din perioada Renaşterii sau a Revoluţiei Franceze. Kozlenok şi partenerii săi au început să arunce cu banii în stânga şi-n dreapta, achiziţionând maşini de lux (Rolls Royce şi Aston Martin), iahturi, un avion particular şi 18 proprietăţi în California. Alţi aproximativ 400.000 de dolari care erau destinaţi finanţării publicării unei autobiografii a preşedintelui rus Boris Elţîn s-au pierdut. În 1995, când FBI a început să fie interesat de „Golden ADA”, Kozlenok a fugit în Belgia. Tot atunci, comandantul miliţiei ruseşti a fost chemat la San Francisco, în urma colaborării ruso-americane, în 1996, la Moscova, Bâthov a fost arestat sub acuzaţia de „neglijenţă criminală”, iar un an mai târziu la Atena, a fost prins şi extrădat Kozlenok. Astfel, a luat sfârşit, graţie acestei fructuoase colaborări, o afacere care risca să pună în pericol însăşi trezoreria Federaţiei Ruse.

UN STUDENT A REZOLVAT UN CAZ DE RĂPIRE

Jeremy Rollins (25 de ani), un student din Colorado Springs, Colorado (SUA), a lucrat şase săptămâni sub acoperire pentru a reuşi să rezolve cazul răpirii unui copil. Ceea ce, pentru Jeremy, la început, a fost doar un proiect de cercetare s-a transformat într-un lucru cât se poate de serios. El a reuşit să-l prindă pe Jeffrey Bodnar şi s-o înapoieze pe fiica acestuia, Alexis, în vârstă de patru ani, mamei sale. Custodia fetiţei fusese încredinţată mamei lui Alexis, dar tatăl ei o răpise.

Studentul a devenit interesat de cazul Bodnar în clipa în care a citit în ziare despre răpire. Alexis era în vizită la tatăl său, care era divorţat de mama ei. Conform unei

hotărâri judecătoreşti, tatăl avea dreptul să-şi vadă fiica o dată la două săptămâni. Bărbatul a fugit cu fetiţa în munţi. „Am sunat-o pe mama lui Jeffrey Bodnar, crezând că ştie ceva despre fiul ei. i-am spus că fac un studiu pe care îl voi publica în ziarul universităţii. Se pare că i-a plăcut vocea mea, fiindcă, după două zile, m-a sunat şi m-a invitat la ea acasă”.

După această întâlnire cu mama lui Bodnar, Jeremy s-a decis să ajute poliţia s-o găsească pe Alexis. Jeremy Rollins crescuse în orfelinat. Pentru a câştiga încrederea mamei lui Jeffrey Bodnar, el s-a folosit de istoria propriei vieţi. „Atunci când m-am întâlnit cu mama răpitorului, aveam la mine un reportofon în buzunarul hainei. În timpul discuţiei noastre, încercam s-o consolez şi ea avea încredere în mine. Mi-a promis că atunci când fiul ei va lua legătura cu ea, îl va ruga să mă sune şi pe mine”.

Femeia s-a ţinut de cuvânt şi Jeffrey l-a contactat telefonic pe Jeremy. După câteva întâlniri cu el, Jeremy a reuşit să-l convingă că-l poate ajuta să părăsească ţara împreună cu fiica lui „I-am spus că doi prieteni de-ai mei mergeau spre Texas şi că acolo ar putea să-i facă rost de o nouă identitate şi de un loc de muncă. În cele din urmă, am reuşit să-l conving pe Jeffrey să tragă la un motel din Colorado Springs, unde urma să ne întâlnim şi să discutăm despre aranjarea plecării sale”.

De aici, cazul a fost preluat de poliţie. O echipă specială de intervenţii a poliţiei l-a sunat pe Jeffrey în camera motelului, anunţându-l că maşina lui a fost lovită în parcare, în momentul în care Jeffrey a părăsit camera de motel, a fost imobilizat.

Acum, Alexis este împreună cu mama ei şi cu tatăl său vitreg, în Soso, Mississippi. Jeffrey Bodnar a fost eliberat pe cauţiune, după ce a fost acuzat de nerespectarea unei decizii judecătoreşti.

Pentru eforturile depuse, Jeremy Rollins a luat o notă maximă pentru studiul şi investigaţia lui şi a primit din partea mamei lui Alexis o recompensă de 10.000 de dolari.

RĂSCUMPĂRARE PENTRU MORŢI

Pentru Matthias Hintze, în vârstă de 20 de ani, soarta a fost destul de neiertătoare, înmormântarea făcută de părinţii săi însemnând, de fapt, a doua îngropare.

Într-o foarte frumoasă după-amiază de toamnă, un grup restrâns, format din membrii familiei şi preot, s-a adunat în liniştea sumbră a unui mic cimitir din Geltow, Germania, localitatea natală a lui Hintze, pentru a-l îngropa pe cel care a fost odată Matthias Hintze. Durerea părinţilor se manifesta şi cu privire la modul în care a murit Matthias. Aproape că a fost îngropat de viu, într-un loc adânc şi foarte strâmt, plin cu noroi şi lăsat acolo până a murit de foame.

Această răpire i-a indignat pe mulţi germani, amintindu-le de un caz similar de răpire şi apoi ucidere, cel al lui Hans-Martin Schleyer, în 1977, un magnat al industriei, care a fost comemorat şi de cancelarul Helmut Kohl. Dar răpirea şi asasinarea lui Hintze – ca şi a altora – reaminteşte germanilor că aceste practici ale trecutului îşi mai găsesc aplicabilitatea şi în ziua de azi. În cele două cazuri recente de răpire, autorii au acţionat cu o barbarie ieşită din comun, cerând familiilor preţul răscumpărării, chiar şi după ce victimele nu mai erau în viaţă. Pe 14 septembrie, Hintze, fiul unui proprietar de restaurant, a fost luat pe sus din casa lui şi dus departe, într-un loc izolat. Până acolo, a fost transportat în portbagajul maşinii familiei lui Matthias. După câteva zile, părinţii lui au primit o cerere de răscumpărare, prin care se solicita suma de 570.000 dolari. Alături de cerere se mai găsea o fotografie – care a devenit familiară fiecărui german – reprezentându-l pe Matthias, cu faţa tumefiată de atâta bătaie, în timp ce stătea în locul de detenţie. Zi de zi, acesta era ţinut într-o groapă adâncă de trei metri în care abia aveai loc să respiri.

„Da, este foarte frig acolo, este înfometat şi este deja bolnav”, anunţau într-o altă scrisoare răpitorii. „Nu aţi făcut încă nimic pentru a vă salva unicul fiu”. De trei ori

părinţii au încercat să achite răscumpărarea, dar de fiecare dată au eşuat. A doua oară, cei care îl ţineau închis pe băiat nu au apărut la întâlnire. Altă dată, barca în care trebuia depusă geanta cu bani nu funcţiona. După atâtea încercări nereuşite, Liane, mama lui Matthias, a făcut un nou apel televizat către răpitori. „Vă implor, nu-l ucideţi pe Matthias al meu!” La ultimul apel telefonic al răpitorilor, Liane nu a putut înţelege instrucţiunile date, din cauza greutăţii cu care se exprimau, având un puternic accent rusesc.

Poliţia a început urmărirea a peste 1.200 de bărbaţi, foşti membri ai armatei sovietice. La data de şase octombrie, doi ofiţeri de poliţie au observat doi bărbaţi suspecţi ce se plimbau cu un BMW, de culoare argintie, cu numere de Rusia. După efectuarea verificărilor, s-a stabilit că amândoi făceau parte din categoria criminalilor deportaţi care s-au întors ilegal în Germania. Sergei Serov, de 37 de ani şi Viaceslav Orlov, de 26 de ani, cetăţeni ruşi, s-au confesat Poliţiei, indicând şi locul suferinţelor. Investigaţiile-au dus la descoperirea cadavrului lui Hintze, „care a murit datorită înfometării şi lipsei de aer, la numai câteva zile după capturarea sa”. Deşi Matthias a murit, răpitorii au continuat să pretindă recompensă părinţilor.

Un alt caz de privare de libertate este tot al unui german, pe care un avocat l-a catalogat drept „cel mai bizar caz al carierei”. Rainer Korppen, fost pictor, în vârstă de 49 de ani, şi fiul lui, Sven, de 27 de ani, au fost acuzaţi de răpirea şi uciderea lui Jakub Fiszman, de 40 de ani, un bogat distribuitor de produse electronice JVC. El a fost răpit din parcarea aflată în faţa biroului la data de 1 octombrie 1996 şi închis într-o grotă de 1, 2 metri lăţime, săpată în garajul propriu, în apropiere de Langen.

În 10 octombrie 1996, răscumpărarea de 2, 3 milioane de dolari a fost plătită. Dar, conform spuselor procurorilor, în acel moment Fiszman era deja mort. În faţa completului de judecată, tatăl şi fiul s-au întors unul împotriva celuilalt. Sven îşi acuza tatăl de planificarea şi

realizarea crimei. „L-am văzut ducându-l pe Fiszman în pădure, după care s-a reîntors singur”, a declarat Sven. Rainer, care a negat comiterea tuturor faptelor, a acuzat un al treilea bărbat. O altă dovadă împotriva lui Rainer a fost moartea celei de-a treia soţii, mama lui Sven. În urma unei bătăi crunte, mama lui Sven a murit la scurt timp după aceea. Pentru această faptă a fost condamnat la zece ani închisoare. La data de 16 octombrie, după ce Sven şi tatăl lui au spus anchetatorilor unde se află Fiszman, s-a descoperit cadavrul bărbatului.

JAF INEDIT ÎN SUA

Se pare că Barbara Sewel (62 de ani) va intra în istoria furturilor celebre datorită gestului sau imposibil de conceput de o minte normală. Femeia, o bogătaşă din Indianapolis, statul Indiana, este autoarea „furtului secolului” cum titrează revista „Police News”. Nevrând să se despartă pentru totdeauna de penisul amantului ei – Patrick Erickson, 32 de ani – organ care-i adusese atâta fericire în ultimii doi ani, femeia a recurs la un gest disperat: i-a furat acestuia penisul şi l-a pus la păstrare în formol pe noptiera de la căpătâiul patului.

Barbara Sewel era o femeie cu bani care schimbase şase bărbaţi şi le moştenise toată averea şi actuala vilă cu douăsprezece camere. Iubise viaţa şi nici acum, la 62 de ani, nu renunţase la dragostea de viaţă. Se vorbea în cercurile înalte din Indianapolis că Barbara Sewel divorţase de foştii ei soţi nu atât ca să le sufle jumătate din avere, cât pentru faptul că aceştia nu mai reuşeau să o satisfacă pe femeia care avea un apetit sexual ieşit din comun. De aceea, neconsolată, fusese nevoită să apeleze la un număr impresionant de amanţi, mulţi dintre ei profesionişti.

Dar, conform propriilor declaraţii, nimeni nu reuşise să o mulţumească mai bine decât Patrick Erickson, gigollo de profesie şi care în patria sa natală, Suedia, făcuse furori tocmai datorită dimensiunilor ameţitoare ale penisului. Cu ani în urmă, implicat într-un scandal, Erickson fusese

nevoit să-şi părăsească ţara şi să se refugieze în America. Aici, pentru a-şi câştiga existenţa, fusese nevoit să facă ceea ce ştia mai bine, punându-şi în valoare calităţile native, şi anume sexul. A înnebunit zeci de femei de pe ţărmurile celor două oceane, iar în ultimii doi ani marea sa pasiune fusese Barbara Sewel cea care confirma celebra zicală: „Găina bătrână face ciorba bună”. În cei doi ani, Barbara Sewel şi Patrick Erickson s-au dedat la lungi şi interminabile partide de amor – total, am putea spune – şi, în ciuda diferenţei de vârstă, perechea forma la pat un cuplu perfect. Bineînţeles că asta nu-i împiedica să aibă legături sexuale şi cu terţe persoane, ca să mai învioreze puţin atmosfera. Însă a avut loc o dramă cumplită. Patrick Erickson a fost victima unui cumplit accident de circulaţie şi a decedat la volanul automobilului, în timp ce se îndrepta spre locuinţa amantei sale.

Vestea a produs un adevărat şoc asupra Barbarei Sewel care, în cele din urmă, avea să o determine să acţioneze neaşteptat. În noaptea în care avusese loc accidentul, bătrâna s-a strecurat în spitalul unde se afla trupul neînsufleţit al fostului amant, apoi, după ce a mituit portarul, a intrat la morgă şi s-a îndreptat spre camera frigorifică unde se afla depus trupul neînsufleţit al lui Patrick. Cu o tărie ieşită din comun, a apucat penisul mortului şi l-a tăiat cu un cuţit de vânătoare cumpărat special pentru acest lucru. A învelit organul într-o pungă de plastic pe care a pus-o în poşetă şi a părăsit morga.

De-abia a doua zi, când puţinele rude au venit să ridice cadavrul lui Patrick Erickson, s-a constatat cu stupoare că acesta nu mai avea penis… Ampla anchetă desfăşurată de poliţie a dus în cel mai scurt timp la prinderea vinovatei. Au fost arestaţi atât cei care primiseră mită pentru a-i facilita bătrânei pătrunderea în morga spitalului, portarul şi un asistent, cât şi principala autoare: Barbara Sewel. În locuinţa acesteia a fost descoperit corpul delict, adică penisul ţeapăn al decedatului, organ care fusese pus la păstrare într-un vas transparent plin cu

formol pe noptiera din dormitorul infractoarei.

Făptaşa a declarat că nu se simte vinovată, din contră a afirmat că a salvat de la descompunere şi pieire ceea ce poate face fericită orice femeie din lume…

141 DE JAFURI ARMATE ÎN 92 DE ZILE

Sfârşitul de mileniu marchează profund şi dureros existenţa băştinaşilor, dar şi a turiştilor din Guadelupa. În sezonul trecut, un val de violenţă a „măturat" insula, lăsând în urma sa nenumărate pierderi nu numai materiale, dar şi umane. Îngroziţi de cele 141 de jafuri armate ce au avut loc în numai 92 de zile, locuitorii au căzut în păcatul unui „exces de autoapărare", fapt ce, departe de a atenua, nu face decât să accentueze escaladarea violenţei pe insulă.

Situaţia devine tot mai îngrijorătoare pentru autorităţile locale, în condiţiile în care – speriaţi de tot ce se întâmplă pe insulă – turiştii străini îşi reduc sejurul petrecut aici sau chiar evită pur şi simplu să mai facă escală la Pointe-à-Pitre. Pentru o zonă în care turismul constituie principala sursă de venituri a populaţiei băştinașe, această lipsă de securitate se dovedeşte de-a dreptul dezastruoasă pe plan economic şi social. Ţintele preferate de răufăcători au fost în special restaurantele, barurile, magazinele şi benzinăriile. Dacă la început jafurile aveau loc mai mult noaptea, ulterior au început să se producă şi în plină zi, astfel încât poliţia locală a fost pur şi simplu copleşită de amploarea fără precedent a fenomenului infracţional. Aceasta în condiţiile în care, simultan, insula era confruntată şi cu ravagiile traficului de droguri, dar şi cu escaladarea unor serioase mişcări sociale: greve şi demonstraţii de stradă, având şi ele la origine aceleaşi consecinţe economice ale climatului de insecuritate care alungă turiştii de pe insulă. Turismul (ce ar fi trebuit să ofere Guadelupei 60.000 de locuri de muncă, în prezent existând doar 20.000) este considerat aici „industria numărul unu".

Totul a început brusc, într-o zi de duminică (6 iunie

1999) cu jefuirea benzinăriei „Esso” din Pointe-à-Pitre, de trei indivizi mascaţi şi înarmaţi. Nimeni nu s-a opus, n-au fost victime ci doar o pagubă de câteva mii de franci. În aceeaşi zi, un alt trio de răufăcători a devalizat o staţiune avicolă. Spre seară au fost semnalate atacuri cu mână armată în câteva restaurante şi bistrouri.

Au trecut apoi cinci zile de calm. Liniştea dinaintea furtunii, pentru că ceea ce a urmat avea să fie cumplit. Simultan, clienţii din două restaurante de lux au fost siliţi, sub ameninţarea puştilor şi a pistoalelor îndreptate asupra lor de patru indivizi cagulaţi, să renunţe la portofele şi la toate bijuteriile. În 15 iunie ora 7.30, în condiţii similare, patronul magazinului „Ecomax” a fost obligat să-şi deschidă seiful şi să vadă cum o sută de mii de franci dispar într-o singură clipă.

Ziua următoare a fost rândul magazinului „Exocet”, jefuit de numai 9.000 de franci. Duminică, 20 iunie bandiţii „vizitează” la aceeaşi manieră câteva staţii de benzină, înarmaţi de această dată cu puşti având patul retezat. În plus, la plecare, prădătorii au tras în aer câteva focuri de armă.

După 22 iunie jafurile devin, practic, cotidiene, astfel încât bilanţul poliţiei a înregistrat 141 de atacuri armate în 92 de zile. Din iunie şi până în august, procentul cu care a crescut numărul acestor infracţiuni a fost de 154%. Scenariile după care se derulează sunt din ce în ce mai complicate şi mai înspăimântătoare. Acţiunile răufăcătorilor încep să fie precedate de furtul de autoturisme şi de motociclete, pentru ca viteza de deplasare să-i protejeze de reacţiile forţelor de ordine. Au fost situaţii în care, ameninţaţi de revolver, turiştii aflaţi la volan au fost siliţi să coboare şi să lase autoturismul la discreţia bandiţilor. Nu înainte de a le „ceda” banii, bijuteriile sau cărţile de credit. Cei care nu i-au luat în serios pe răufăcătorii înarmaţi şi-au plătit scump imprudenţa. S-au semnalat şi situaţii în care autovehiculul furat a fost folosit în chip de „berbec” pentru a forţa

intrarea în magazinele protejate cu gratii. În lumea hoţilor din Guadelupa, această metodă a devenit o adevărată modă. Supermarketurile din Guadelupa erau sparte în viteză, la volanul unor camionete puternice, cărora uşile metalice şi gratiile nu le-au putut bara accesul. Jean Marie Durand, patronul unui magazin, a fost obligat să consolideze de câteva ori, succesiv, zidurile clădirii. „În ritmul acesta, în curând, magazinele din Guadelupa vor semăna cu nişte fortăreţe militare", a afirmat el.

Poliţia este pur şi simplu excedată de valul infracţional, cu atât mai mult cu cât mişcările sociale, grevele şi demonstraţiile de stradă îi obligă pe poliţişti şi pe jandarmi să dedice o mare parte din activităţi menţinerii ordinii. De altfel şomajul, condiţiile mizere de viaţă ale băştinașilor nu fac decât să amplifice valul de violenţă care a cuprins insula. Ca şi cum toate acestea nu le-ar fi fost de ajuns, poliţiştii se confruntă şi cu ascensiunea fără precedent a traficului şi a consumului de droguri.

VOCI FURATE

Reprezentanţii principalelor case de discuri din Statele Unite s-au întâlnit la Dallas pentru a dezbate o problemă care preocupă extrem de mult industria discografică. Este vorba despre activitatea pe care o desfăşoară aşa-numiţii „piraţi ai discurilor", care aduc prejudicii considerabile companiilor specializate. „Pirateria" de acest fel îmbracă forme foarte variate şi s-a extins în numeroase state în care nu există încă o legislaţie de reprimare a unor asemenea practici.

Unul din cazurile cele mai celebre de „furt al vocilor" este al faimosului cântăreţ Bob Dylan, căruia îi dispăruse mai demult o bandă pe care înregistrase câteva din cântecele sale noi, neimprimate încă. Încercările sale de a găsi banda au fost zadarnice, l-a trebuit, după aceea, destul timp pentru a imprima o nouă bandă. Spre marea surprindere a cântăreţului, în câteva oraşe americane au apărut ulterior albume intitulate „Marea minune albă"

conţinând două discuri care reproduceau în mod fidel cântecele de pe banda dispărută! S-a calculat că au fost vândute peste 350.000 de albume, la preţul de 12 dolari bucata, ceea ce a asigurat „piraţilor” un venit considerabil. Nu a fost, de altfel, singurul caz în care lui Dylan i s-a „furat” vocea. În ultimii ani au fost plasate în mod clandestin pe piaţă cel puţin nouă discuri cu cântecele sale – pentru producerea cărora nu-şi dăduse consimţământul –, unul din ele cuprinzând chiar o selecţie a celor mai populare melodii ale lui Dylan…

La Boston, un anume Brian Walton a reuşit să-şi procure o înregistrare pe bandă a unui concert al formaţiei Beatles. Cu mijloace destul de rudimentare, el a produs la început 500 de discuri intitulate „Beatles la Forest Hill”, pe care le-a vândut cu patru dolari bucata, „afacerea” dovedindu-se rentabilă.

Un „pirat” din Los Angeles şi-a amenajat un atelier bine utilat din punct de vedere tehnic cu care realizează discuri neautorizate. „Scopul meu – a declarat el unui ziarist – este de a lovi în afacerile pe care le fac marile case producătoare de discuri”.

„Performanţa” tehnică cea mai de seamă a obţinut-o un producător clandestin care a adus pe piaţă discuri cu opere interpretate de Maria Callas, arii pe care faimoasa cântăreaţă nu le înregistrase însă niciodată…

„Pirateria” de acest gen este totuşi întrucâtva limitată, deoarece reproducerea pe discuri necesită o aparatură cât de cât pusă la punct şi destul de costisitoare. Mult mai răspândită este o altă formă a „furtului de voce”, şi anume reproducerea neautorizată a casetelor, a căror producţie anuală atinge, după părerea experţilor o sută de milioane de dolari. Această cifră ridicată este explicabilă ţinând seama atât de preţul în general mai ridicat al casetelor, cât şi de procesul mult mai simplu de reproducere. În fapt, pentru a produce în serie casete cu imprimări ale celor mai căutaţi cântăreţi sunt suficiente doar două aparate – unul denumit „stăpân” şi celălalt

„sclavul”. Casetele originale sunt amplasate în aparatul „stăpân”, iar cele ce urmează să fie imprimate sunt introduse în „sclav”. Unii „piraţi” mai bine organizaţi şi-au asigurat o aparatură mai complicată cu ajutorul căreia se scurtează mult timpul înregistrării. Întrucât casetele falsificate sunt mai ieftine decât cele originale, fără să fie afectată calitatea imprimării, ele sunt mult mai căutate de amatorii de muzică. Unul din contrabandiştii de casete a mărturisit unui gazetar că el vinde lunar circa 4.000 de casete, producţie proprie.

DUPĂ GRATII

PENTRU UN TRECUT TENEBROS

Sara Jane Olson, 52 de ani, schiţează un zâmbet inocent, din boxa acuzaţilor. La bară, ca martor, se află Dave Murphy, un vecin de-al familiei ei, din Highland Park, un cartier burghez din Saint Paul (Minnesota). Acesta face o vibrantă pledoarie în favoarea acuzatei: „Sara duce o existenţă liniştită, este o persoană exemplară, este unul din acei oameni rari, născuţi pentru a face altora viaţa frumoasă”. Cuvintele lui par să descrie o altă persoană, în niciun caz pe Sara Jane, mamă a trei copii, acuzată de complicitate la crimă şi acţiuni teroriste, căutată de FBI timp de 23 de ani.

Începutul anilor ’70. Sara Jane Olson se numea pe atunci Kathleen Ann Soliah şi era studentă la teatru în Santa Barbara. După absolvire, îl cunoaşte pe Jim Kligore, student la Universitatea Berkley, care îi devine prieten. Asemenea multor tineri de la acea vreme, se alătură împreună mişcării protestatare împotriva războiului din Vietnam, împotriva politicii preşedintelui Nixon, apoi ea aderă la mişcarea feministă.

1972. Un grup de studenţi din Berkley creează o aşa-zisă armată de eliberare (paramilitară) care susţine idei antifasciste. În februarie 1974 membrii grupării o răpesc pe Patty Hearst, fiica unui magnat al presei americane, şi cer răscumpărare în jur de şapte milioane de dolari pe care, susţin ei, îi vor redistribui sub formă de produse

alimentare nevoiaşilor. Patru luni mai târziu, poliţia va descoperi locuinţa răpitorilor, pe care o iau cu asalt. În acţiune, sunt ucişi şase membri ai grupării, printre aceştia numărându-se Angela Atwood, cea mai bună prietenă a lui Kathleen. Până la acea dată, Kathleen, deşi cunoştea existenţa şi activitatea grupării, nu se implicase în mod direct. La moartea Angelei, se decide însă să se angajeze în lupta propriu-zisă. La funeralii, ţine un discurs înflăcărat în favoarea grupării, mesajul ei e bine receptat şi după câteva săptămâni Kathleen şi prietenul ei sunt recrutaţi.

1975. Gruparea decide să se lanseze în acţiuni mai riscante. În 21 aprilie, în California, un mic grup de comando atacă o bancă şi este ucis un client. În august, pentru a răzbuna moartea Angelei, membrii grupării amplasaseră bombe sub maşinile poliţiei din Los Angeles. Acţiunea eşuează, bombele fiind descoperite la timp şi dezamorsate. Dar, din acest moment, FBI intră în joc, având ca „misiune prioritară” arestarea membrilor grupării teroriste. O lună mai târziu, agenţii FBI descoperă o ascunzătoare a teroriştilor şi anchetează cinci persoane. Din declaraţii reiese că Soliah Kathleen a participat la holdup. Şi astfel, la numai 24 de ani, Kathleen devine cea mai căutată femeie din Statele Unite. Ea se instalează de urgenţă sub altă identitate – Sara Jane Olson – în Minnesota. Îşi găsea o slujbă la universitatea din regiune, îl cunoştea pe doctorul Fred Peterson, se căsătoreşte cu el în 1980, naşte primii doi copii, în 1982 pleacă împreună cu soţul ei în Zimbabwe pentru un an, iar la întoarcere se stabilesc în Saint Paul şi naşte cel de-al treilea copil al familiei. Anii se scurg liniştit, Sara nu trăieşte decât pentru copiii şi soţul ei, deşi se implică activ şi în viaţa comunităţii: ajută parohia, pregăteşte mâncare pentru săraci, face lecturi pentru orbi, învaţă copiii de la şcoala vecină să joace baseball, organizează petreceri populare şi spectacole de teatru în care joacă şi ea… Şi astfel trec 23 de ani.

În mai 1999, portretul ei din tinereţe e difuzat la

America’s Most Wanted, o emisiune de televiziune destinată găsirii criminalilor fugari. Pe lista urmăriţilor se afla şi Kathleen Ann Soliah, teroristă dispărută în 1976. Recompensa oferită oricărei persoane care poate da informaţii este de aproximativ 25.000 de dolari. Un locuitor din Saint Paul identifică terorista căutată: Sara Jane Oison. Şi anunţă poliţia. Pe 16 iunie, când Sara tocmai pleca de acasă pentru a le citi orbilor, agenţii FBI o reţin şi o arestează. În raportul lor se precizează că aceasta nu a opus nicio rezistenţă, ba chiar a dat impresia că e împăcată cu situaţia. În schimb, soţul ei, doctorul Peterson, a fost consternat la aflarea veştii. A declarat că nu a cunoscut nimic din trecutul soţiei lui, cu atât mai mult în legătură cu acest aspect, şi poliţiştilor li s-a părut sincer. Un comitet de sprijin format din 250 de persoane a strâns suma de un milion de dolari şi a obţinut eliberarea pe cauţiune a Sarei, aşa că pe 14 iulie fosta teroristă a părăsit celula şi a revenit la locuinţa ei, de atunci strict supravegheată de poliţie şi camere video.

RĂPITORII AU MURIT DE BĂTRÂNEŢE

O întâmplare senzaţională s-a petrecut în oraşul Gisborne, Noua Zeelandă. „Bătrânul de 80 de ani Frederick Cruywagen a fost reţinut ostatic mai mult decât oricine altcineva în istoria răpitorilor”, au afirmat oficialii. „Şi totul s-a datorat zgârceniei familiei sale bogate, care nu a vrut să plătească cele două milioane de dolari pretinşi pentru răscumpărarea sa”.

„El speră să se răzbune pe familia sa”, afirmă purtătorul de cuvânt al poliţiei, Clarence Muyler. „Nici măcar nu vrea să-i vorbească fratelui său, acum, că este liber. Acesta este la ora actuală singura rudă în viaţă a lui Frederick. El spune că răpitorii au telefonat şi au scris familiei sale care tot timpul a insistat să se scadă preţul. De asemenea, rudele bătrânului nu au fost de acord ca poliţia să intervină, nici să plătească răscumpărarea, cu toate că averea lor se ridica la 79 milioane de dolari”.

Într-un interviu acordat presei locale, Frederick

Cruywagen a declarat că a fost răpit chiar din dormitorul său, la data de 7 ianuarie 1929. Avea 15 ani şi era fiul răsfăţat al unei familii bogate. Tatăl său era proprietarul unei manufacturi textile şi împreună cu soţia sa conduceau o afacere extrem de prosperă.

Iniţial, familia a cerut ajutorul poliţiei, însă, la două zile de la răpire, a fost contactată şi avertizată că băiatul va fi ucis dacă autorităţile vor interveni.

Părinţii au hotărât să păstreze ei înşişi legătura cu răpitorii fiului lor. Poliţia a afirmat că a fost un miracol că aceştia – identificaţi ca fiind fraţii Calvin şi Maurice Dookhan – nu şi-au ucis victima în momentul în care s-au lovit de refuzul familiei de a plăti răscumpărarea.

„Cruywagen a fost dus la o fermă imediat după ce a fost răpit şi nu i s-a permis să mai părăsească acel loc”, a spus ofiţerul de poliţie Muyler. „Cei doi răpitori erau săraci şi ignoranţi, şi îl tratau pe Frederick cu cruzime, mai ales când familia a refuzat să dea banii. Ei au luat legătura cu familia la fiecare şase luni şi cereau răscumpărarea. Rudele însă ar fi vrut să se tocmească pentru 100.000 de dolari”.

Odată cu trecerea timpului, Cruywagen îşi pierdea speranţa de a-şi mai recăpăta vreodată libertatea şi răpitorii săi, care în anii ’20 erau bărbaţi tineri, începuseră să îmbătrânească, iar sănătatea lor a început să dea semne de şubrezeală. În iunie, unul dintre cei doi a murit după o complicaţie la plămâni datorată unei gripe, apoi, pe 28 decembrie, a murit celălalt după un atac de inimă. Cruywagen a descoperit cadavrul celui de-al doilea şi imediat după aceea a fugit, recăpătându-şi libertatea. Ce-i drept, mult prea târziu.

Frederick plănuieşte să-şi dea fratele în judecată pentru că a refuzat să-l ajute.

COMANDOUL CARE SALVEAZĂ COPII RĂPIŢI *9*

Când copiii americani sunt răpiţi şi duşi în ţări duşmane, o echipă formată din foşti militari specializaţi în lupte de comando îi aduce înapoi. Aceşti „ucigaşi cu inimă

bună” sunt ultima speranţă a mamelor disperate ai căror copii au fost furaţi de foştii soţi provenind din acele ţări unde cererile americane de extrădare nu înseamnă nimic.

Folosind metodele specifice spionilor, deghizările, informatorii, forţa brută, aceşti militari de elită desfăşoară misiuni secrete pentru a salva micuţii din mâinile răpitorilor. Când mamele li se adresează, ele au epuizat deja toate celelalte metode. „Atunci, intrăm noi în acţiune”, spune liderul echipei, Don Feeney, fost membru al Beretelor Verzi şi al escadronului american antiterorist Delta Force.

Aceşti foşti militari de carieră şi-au început activitatea în Orientul Mijlociu, când Cathy Mahone, o mamă din Dallas, Texas, le-a cerut să-i aducă înapoi fiica, Lauren, răpită de fostul ei soţ care a dus micuţa acasă la el în Israel, dându-se realizatori de filme la Hollywood. „Printr-o legătură secretă, am obţinut documente de trecere în Iordania vecină. Nu ştiam care e casa unde era ţinută Lauren, dar ştiam oraşul. Unul dintre oamenii mei, îmbrăcat ca un arab, s-a dus în recunoaştere şi a descoperit autobuzul care ducea fetiţa la şcoală. Am plănuit o operaţiune de răpire a copilului din autobuz. Eu am blocat autobuzul cu maşina mea, când acesta oprise să coboare nişte copii. Un membru al grupului de comando, J.D. Roberts, a ţâşnit din maşină şi l-a imobilizat pe şofer. Mama lui Lauren a sărit în autobuz şi şi-a recuperat copilul. Totul a durat doar câteva secunde. Roberts i-a dat drumul şoferului şi s-a alăturat mie, lui Cathy şi lui Lauren, într-o altă maşină pe care Dave Chatellier o adusese în zonă. Acesta a fugit cu prima maşină, pentru a-i deruta pe eventualii urmăritori. Noi ceilalţi ne-am îndreptat în viteză spre graniţă. Între timp, Chatellier a fost oprit de poliţie, dar, cu un calm de gheaţă, el mânca o acadea, comportându-se ca şi cum nu ştia nimic. Poliţia a trebuit să-i dea drumul”.

Aceşti oameni ştiu că riscă să fie arestaţi sau chiar ucişi. În unele ţări din lumea a treia, ei pot fi chiar

decapitaţi. O operaţiune de acest fel costă 150.000 de dolari. Mamele plătesc atât cât pot. Restul cheltuielilor le suportă Feeney. El şi soţia lui au o firmă, Corporate Training Unlimited, în Fayetteville, a cărei activitate şi sursă de profit o reprezintă asigurarea securităţii speciale pentru diferite persoane.

FILIERA „SAMURAILOR”.

Poliţiştii spanioli au anihilat o reţea alcătuită din 29 de infractori români implicaţi în furturi, trafic de carne vie şi fals de monedă şi deţinere ilegală de armament. Operaţiunile poliţieneşti pentru dezmembrarea acestei filiere organizate au debutat în iunie 2002 cu arestarea la Cádiz a 18 infractori români specializaţi în furturi din maşini şi din locuinţe. În acele împrejurări de „prigoană”, alţi membri ai bandei au reuşit să scape, să se restabilească şi să se „reorganizeze” pentru a trece apoi rapid la săvârşirea de noi şi grave delicte.

Capii filierei sunt consideraţi a fi Preda Marius şi Mardale Mirela. Prin aghiotanţi şi oameni de legătură, ei introduceau romînce în Spania şi le obligau apoi să practice prostituţia în localuri de noapte din Madrid şi alte oraşe iberice. Controlul exercitat asupra femeilor-marfă a fost draconic, patronii însuşindu-şi toţi banii rezultaţi din tranzacţionarea acestora la negru. Orice ezitare, refuz sau insubordonare din partea victimelor atrăgea sancţiuni drastice, violenţe fizice, şantaj, constrângeri morale, ameninţări cu arme de foc şi arme albe. O „subdiviziune” a bandei, nu mai puţin dură, s-a dedat la tâlhării în serie, însuşindu-şi mari sume de bani şi multe obiecte de valoare.

În secvenţa finală a operaţiunilor desfăşurate de ofiţerii Direcţiei Generale de Poliţie din Spania, în ziua de 16 septembrie 2002, valul arestărilor a atins oraşele Madrid, Paria, Valdemoro şi Valdepeñas.

Doi dintre cei 11 infractori, puşi, în ultimă instanţă, în cătuşe, au frapat prin violenţă şi rezistenţă opusă poliţiştilor. Presa spaniolă a reţinut amănuntul că ei au încercat chiar să calce cu maşina un ofiţer din forţele de

ordine. În urma percheziţiilor domiciliare efectuate în apartamentele închiriate de membrii filierei, în mai multe centre urbane spaniole au fost ridicate trei pistoale, un revolver, un cuţit de munte, două săbii de samurai, 900 euro falşi şi mai multe instrumente de falsificare de monedă.

Toate detaliile privind concursul de infracţiuni, individualizarea „sarcinilor” penale, precum şi dimensiunile întregii activităţi delictuale vor fi, cu certitudine, stabilite pe durata anchetei poliţieneşti.

LA ŞAPTE ANI, SPĂRGĂTOR PROFESIONIST

Desigur şi dumneavoastră aţi citit sau aţi vizionat filmul de neuitat, dar cutremurător de trist al romanului lui Charles Dickens, intitulat „Oliver Twist”.

După o sută de ani, a reînviat istoria realistului scriitor englez în oraşul Gyula.

Nu este o exagerare când spunem că ofiţerii în vârstă, cu multă experienţă în munca de judiciar, la aflarea primelor date, au rămas consternaţi. Nu au vrut să creadă cele relatate de tânărul ofiţer, susţinând că aşa ceva nu există, nu poate să se întâmple. Andriska este un copil cu părul blond, de şapte ani, inteligent, zâmbitor şi dezvoltat corespunzător vârstei. La începutul lunii iunie, după terminarea serviciului de patrulare de noapte, locotenentul K.L. împreună cu echipa sa au hotărât să mai dea o raită prin oraş. Vizavi de Lido, lângă o cabină telefonică le-a atras atenţia un copilaş care număra bani. Desigur, era suspect. Ce caută un copil singur pe stradă noaptea? La început nu a fost uşor de convins, dar până la urmă a acceptat ca nenea poliţistul să-l ducă acasă. Pe drum, încet, şi-a spus numele şi adresa.

Locotenentul K.L. s-a înţeles cu el ca a doua zi dimineaţa să se întâlnească din nou şi atunci puştiul să-i povestească „aventurile”. Ajunşi acasă, a stat în faţa uşii cu îmbrăcămintea zdrenţuită şi murdară până când tatăl său a deschis. Locuinţa se afla la etajul patru, iar primirea nu a fost chiar plăcută. Discuţiile purtate cu mama

copilului au lămurit multe probleme. În primul rând a rezultat că atunci când alţi copii de şapte ani dorm noaptea, Andriska, în loc să se odihnească, trebuie să fure. Este adevărat, instrumente, leviere, chei potrivite nu foloseşte, dar, cu atât mai mult, se întrebuinţează de talentul său deosebit.

Modul său de operare era următorul: ziua, să zicem în timpul când restituia borcane, sticle goale (avea ce să restituie!) observa unde se păstrează banii în cadrul unităţilor comerciale. Noaptea revenea şi pe orificiul de aerisire sau geam pătrundea în magazin şi sustrăgea banii păstraţi. Au fost cazuri când a pătruns în magazin pe un geam cu dimensiunile de 15 – 20 x 30 – 40 centimetri, asigurat în interior şi exterior cu placă metalică aplicată cu o deschidere de 45 de grade, situată chiar la o înălţime destul de mare.

Cu altă ocazie, în magazinul unui comerciant de legume, a pătruns prin escaladarea plasei de sârmă ce a fost aplicată pe tocul uşii care a rămas deschisă pentru aerisire, până în partea superioară unde se afla un loc liber de o palmă între rama plasei şi tocul uşii. După ce şi-a terminat „treaba”, a părăsit magazinul prin acelaşi loc.

Din discuţiile purtate cu Andriska, reconstituirile efectuate şi reclamaţiile înregistrate, s-au dovedit cinci asemenea „pătrunderi”, prejudiciul creat ridicându-se la ordinul mai multor zeci de mii de forinţi, Andriska fiind un bun cunoscător al bancnotelor şi monedelor, respectiv a valorilor acestora. Mai mult, ce au văzut în filmele cu ninja este nimic faţă de ce ştie să facă Andriska. De exemplu, în colţul unei camere poate să urce pe perete, nemaivorbind de căţărarea pe interiorul tocului de uşă.

Se pune întrebarea: de unde şi de la cine a învăţat această „tehnică”? Are un frate de 11 ani, care de asemenea este cercetat pentru fapte infracţionale. Printre altele, în sarcina lui s-au dovedit peste 11 furturi de biciclete. Poate nu ne situăm prea departe de adevărul că acesta i-a fost învăţătorul, dar trebuie să adăugăm şi faptul

că banii furaţi de Andriska erau mult-aşteptaţi de părinţii lui. Cu ocazia unei audieri, Andriska a declarat că preferata sa, ciorba de fasole, numai atunci a primit-o cu ocazia reîntoarcerii sale matinale, când deja se lumina afară. Dacă a adus şi predat mamei sale banii furaţi, mânca, dacă nu, nu primea mâncare. Cu aceste ocazii a fost nevoit să fure rămăşiţele de mâncare din bucătărie.

Pentru tratamentul aplicat faţă de copii, împotriva părinţilor lui Andriska s-a început urmărirea penală. Care va fi soarta lui Andriska? în luna septembrie trebuia să se bucure de începerea clasei a I, ca şi ceilalţi copii de vârsta lui. Ca minor, se va pronunţa o sentinţă, şi poate este mai bine să rămână într-o casă de copii.

După acest caz se află la Şcoala de reeducare şi ocrotire a minorilor şi tinerilor împreună cu fratele său, care a organizat deja o evadare. Locotenentul a avut ocazia să se întâlnească cu Andriska din nou, ocazie cu care acesta a dorit neapărat să i se ia un interviu de „nenea ziaristul”. Cu această ocazie, ofiţerul a recunoscut în Andriska un omuleţ sigur pe el, cu bună dispoziţie şi inteligent. S-a angajat că nu va mai greşi, nu va mai fura.

La despărţire, ofiţerul a simţit o strângere de inimă, iar copilul a plecat să-şi ia micul dejun. Şi-a adus aminte de istoria lui Oliver Twist şi, dacă nu-l aşteptau celelalte evenimente petrecute între timp, mărturiseşte că ar fi crezut că Dickens a renăscut. „Te rog, Andriska, respectă întru totul ce ai promis. Nu uita că am şi bătut palma pentru asta I…”

HOŢUL ERA FUNCŢIONAR LA BANCĂ

», în oraşul belgian Anvers s-a înregistrat unul dintre cele mai spectaculoase jafuri ale ultimului sfert de secol. La aceasta contribuie atât valoarea prăzii, aproape zece milioane de dolari, cât şi faptul că hoţul nu era nimeni altul decât un funcţionar al Băncii Industriaşilor din Anvers…

Jan Kautters, 52 de ani, lucra de peste 20 de ani la această bancă şi era considerat unul din cei mai zeloşi funcţionari. În mod inexplicabil, refuzase toate propunerile

de avansare care i se făcuseră de-a lungul timpului. Rămăsese în acelaşi birou, dar avea acces la absolut toate informaţiile vehiculate de colegii săi din celelalte departamente. Se pare că totul a pornit de la o neînţelegere pe care, acum, foştii săi şefi o regretă.

În acea zi de vineri, în jurul orei 13, Jan Kautters a cerut o audienţă la director. Deşi l-a primit bucuros, acesta s-a încruntat, auzind ce doreşte subalternul său. „Am nevoie chiar astăzi de un credit fără acoperire de 500.000 de dolari. Sunt într-un real impas şi doar banca noastră mă poate ajuta...” Directorul i-a cerut timp de gândire şi l-a amânat pe Kautters până luni dimineaţă. „Va fi prea târziu atunci” – i-a replicat funcţionarul şi a ieşit posomorât pe uşă.

Atunci, în mintea lui Jan Kautters a luat naştere un plan diabolic. S-a îndreptat spre curtea interioară unde maşina blindată a băncii se pregătea de plecare, având o încărcătură de zece milioane de dolari în bancnote. Era păzită de doi poliţişti înarmaţi. Profitând de neatenţia şoferului şi a însoţitorului acestuia, care lipseau momentan, Jan s-a urcat la volan, şi-a pus casca de protecţie şi a pornit maşina. Şi, deoarece poliţiştii de la poartă nu au reuşit să distingă chipul din spatele vizierei fumurii, porţile băncii s-au deschis larg, permiţând maşinii blindate să iasă.

Când au realizat că vehiculul se înscrie pe un alt traseu, poliţiştii aflaţi în spate au intrat în panică, neştiind ce se întâmplă. Dar, brusc, maşina s-a oprit. Şoferul a ieşit din cabină şi s-a îndreptat spre un magazin. S-a întors după trei minute, ţinând în mână un pachet voluminos. Apoi, a deschis uşile din spatele dubei pentru a discuta cu poliţiştii. Cei doi care asigurau paza nici nu au apucat să deschidă gura. Au primit în plină faţă jeturile unui spray paralizant care i-a imobilizat instantaneu.

Apoi, Jan Kautters şi-a continuat treaba cu calm. A încărcat în două genţi sport 9, 7 milioane de dolari şi, după ce şi-a scos casca, a plecat liniştit spre o destinaţie

necunoscută.

Deşi a trecut aproape o lună, poliţiştii şi cei din Serviciile Secrete belgiene nu au găsit nicio urmă. Se pare că Jan Kautters a părăsit ţara imediat şi că s-a îndreptat spre Africa. În prezent e căutat şi de Interpol, dar deocamdată şansele de a-l găsi sunt minime. „Cine ar fi crezut că tocmai Jan Kautters ne va face o asemenea figură?…” a declarat directorul băncii. „Nimic din comportamentul său nu arăta că umilul funcţionar pregătea de ani de zile o mare lovitură…”

UN POMPIER ŞI UN AFACERIST AU DAT 78 DE SPARGERI

Paul Bottereau (54 de ani) era pompier în localitatea Poitiers (Franţa) atunci când ghinionul a început să-l urmărească. În timpul unui incendiu, în 1992, lăcomia avea să-l coste scump. Pompierul a sustras din casa cuprinsă de flăcări o lampă în valoare de 25.000 de franci. El a fost aspru pedepsit, fiindu-i oprit salariul până la achitarea integrală a obiectului furat.

Înglodat în datorii, Bottereau a cedat tentaţiei şi a jefuit o bancă. Înarmat cu un pistol, el l-a ameninţat pe casierul unei bănci din Poitiers, acţionând ca un adevărat profesionist, deşi era pentru prima oară când jefuia. Reuşita i-a stârnit pofta de a mai încerca de câteva ori. Astfel, numai în 1993 şi 1994, el a jefuit 12 bănci. De fiecare dată, Bottereau purta cagulă şi o şapcă, mereu aceeaşi, amănunt care l-a făcut cunoscut forţelor de ordine.

În ianuarie 1995, Bottereau l-a întâlnit pe Claude Nerisson (49 de ani) un afacerist aflat în pragul falimentului. Şi acesta avea o mulţime de datorii. Mare amator de motociclete scumpe şi de petreceri, Nerisson i-a propus lui Bottereau să se asocieze. După câteva săptămâni de ezitări, acesta a acceptat, luându-l pe Nerisson ca şofer. Bottereau, împins de dorinţa de a câştiga cât mai mult, a impus un ritm alert, păstrându-şi în acelaşi timp locul de muncă la pompieri. Jafurile aveau loc

în zilele libere ale lui Bottereau.

Cei doi aveau să comită greşeli care au dus la arestarea lor. Bottereau, care intra întotdeauna înarmat şi mascat, nu-şi scotea cagula decât atunci când ieşea din banca jefuită. Intrarea băncii însă era supravegheată de o cameră de luat vederi şi, cu ajutorul înregistrărilor video, a putut fi alcătuit portretul-robot al jefuitorului.

Pe şase decembrie 1996, un pompier l-a identificat pe Bottereau la jandarmeria din Poitiers. După şapte zile, jandarmii i-au arestat pe Bottereau şi Nerisson, care au fost acuzaţi de 78 de jafuri armate şi de jefuirea unor bunuri în valoare de peste trei milioane de franci. Ei nu au fost nevoiţi să-şi recunoască faptele, deoarece Bottereau îşi notase într-o agendă toate spargerile, în cele mai mici amănunte.

SPARGI CASA ŞI TE-MPUSTI!

9 9

„Cearta a izbucnit din senin. Paul îl acuzase pe Butt Latimer că-i prea impulsiv şi că tot timpul e pus pe omor. Dacă n-ar fi tras în paznic, acum n-ar fi fost căutaţi şi pentru crimă şi n-ar fi trebuit să stea ascunşi ca nişte şoareci. Latimer i-a strigat să-şi ţină gura, altfel o să-l împuşte şi pe el. «Poate pe mă-ta!» i-a strigat puştiul. Butt a tras de două ori, dar nu l-a nimerit. Paul s-a târât până la uşă, a luat puşca de vânătoare şi, după detunătură, l-am auzit pe Butt gemând uşor. Căzuse sub masă şi se ţinea de burtă. De acolo a ripostat. L-a nimerit pe Paul undeva în gât. M-am închis în baie. Când n-am mai auzit nimic, am ieşit. Picioarele îmi tremurau şi-mi venea să plâng. Am fugit afară şi-am vomitat. Era frig. M-am întors şi am înghesuit cât am putut într-o geantă de voiaj, în buzunarele impermeabilului, apoi am ieşit şi-am luat-o pe câmp la întâmplare. Trei săptămâni mai târziu mi-am cumpărat prima casă, în Boston…”

Butt Latimer şi Paul „Kid” Alter au prădat casieria unei fabrici de cherestea. În timpul atacului, singurul paznic înarmat a fost împuşcat mortal. Ca să poată scăpa,

cei doi bandiţi au luat-o ostatică, sub ochii îngroziţi ai contabililor, pe Ann Aunter, casieriţa ghişeului cu numărul patru, o tânără de 18 ani. Trei luni poliţia nu a dat de ei. Întâmplător, într-o noapte ploioasă, un camionagiu s-a refugiat într-o cabană pustie, în mijlocul unui câmp la mai mult de 1.000 de kilometri distanţă de fabrica prădată. A doua zi inspectorii de poliţie au constatat cam ce mai rămăsese din cei doi gangsteri. De Ann Aunter nu se ştia nimic, iar din banii recuperaţi lipseau aproape 400.000 de dolari. O întrebare revenea obsesiv: să fi fost Ann complice cu cei doi?

Patru ani mai târziu, un editor din New York a primit începutul unui roman poliţist, pe care l-aţi citit la începutul articolului de faţă. Mai precis acesta a devenit, la rândul său, o probă într-un caz încă nerezolvat.

VETERANĂ A REZISTENŢEI FRANCEZE JEFUITĂ ŞI UCISĂ»

Cunoscută sub numele de Marinette, Marie-Madeleine Revillon (84 de ani) locuia singură la periferia localităţii Argenteuil (Franţa), într-o căsuţă pe care primăria i-o repartizase pentru meritele ei deosebite.

În 1913, familia Revillon părăsise Rusia, pentru a emigra în Franţa, când Marinette avea un an.

La 19 ani, Marinette a absolvit „cum laudae” Şcoala de arte frumoase din Paris. În acel an, tatăl său murind, ea a renunţat la pictură şi s-a dedicat creşterii celor cinci fraţi ai săi. Ea a învăţat şi a practicat mai multe meserii.

Una din surorile sale a fost accidentată de un autobuz. Pentru a o ajuta să se însănătoşească, familia s-a mutat la ţară, la Argenteuil. La începerea celui de-al doilea război mondial, Marinette era infirmieră la spitalul din localitate. Ocupaţia germană a determinat-o să se înroleze în Rezistenţă, devenind membră în OCM (Organizaţia Civilă şi Militară). Marinette a păstrat discreţia desăvârşită asupra activităţilor desfăşurate în această organizaţie, până la sfârşitul zilelor sale. În 1948, ea a devenit jurnalistă.

La 74 de ani, s-a pensionat.

De un timp, un emigrant marocan, Abdelhak Rahmani (22 de ani) care locuia cu familia sa la 400 de metri de Marinette, a început s-o urmărească. Intenţia lui era să o jefuiască pentru că-şi închipuia că are mulţi bani. Într-o noapte, băut, el a suit poteca spre casa Marinettei.

Printr-un geam răzbătea o lumină firavă. Marinette dormea cu o veioză aprinsă, pentru că se temea de întuneric. Rahmani a smuls oblonul de plastic, a spart geamul şi a pătruns în casă. Marinette, o bătrână de 1, 50 metri şi 45 de kilograme, a încercat să se apere, dar în zadar. Nu s-a putut opune agresorului. Acesta a legat-o de pat şi a început s-o tortureze, ca să afle unde-şi ţine banii. Ţipetele bătrânei au fost acoperite de gălăgia unei petreceri de la o cafenea din apropiere. În cele din urmă, Rahmani a plecat, luând cu el televizorul pe care l-a abandonat în stradă, când s-a lămurit că nu era color.

Marinette a fost dusă la spital de o vecină, care a descoperit-o abia respirând, cu faţa mutilată, cu un braţ rupt, învineţită şi cu părul smuls. Peste câteva ore, s-a sfârşit la acelaşi spital la care a îngrijit răniţii de război în 1940.

Rahmani şi-a lăsat amprentele peste tot: pe pervazul ferestrei, pe cuţitul însângerat, uitat pe patul bătrânei, pe televizor. Poliţia l-a arestat după două zile.

Rahmani a fost judecat şi condamnat la 18 ani de închisoare.

TERORISTUL DORMEA CU DINAMITA LA BRÂU

Laurence Dreyfus are 28 de ani şi este învăţătoare la Şcoala generală nr. 8 din Neuilly (Franţa). împreună cu clasa ei de elevi a fost victima unui atac terorist, fiind luaţi ostatici. Pentru Laurence şi copii, era o zi normală de şcoală. Micuţii erau aşezaţi la câteva mese şi cântau, când deodată în clasă a apărut ca din pământ un om îmbrăcat în negru şi cu o mască pe faţă. Mascatul a scos un pistol şi a ţipat: „Sunteţi toţi ostaticii mei!” Apoi a ordonat ca toţi copii să se înghesuie într-un colţ al clasei, iar el a scos mai

multe batoane de dinamită pe care le-a aşezat la uşă şi la ferestre. În jurul taliei avea un şir de batoane de dinamită şi câteva grenade legate cu un lanţ al cărui capăt îl ţinea în mână, astfel încât, dacă ar fi fost împuşcat, să tragă de fir şi să moară împreună cu cei aflaţi în jurul lui. După aceste pregătiri, omul mascat s-a aşezat pe un scaun cu pistolul îndreptat asupra copiilor şi i-a spus învăţătoarei să plece şi să-i anunţe pe directoare şi pe primarul din Neuilly să vină şi să negocieze condiţiile eliberării ostaticilor. Directoarea a anunţat poliţia şi forţele speciale de intervenţie RAID, care în scurt timp au înconjurat clădirea şcolii. Au venit însoţiţi de o echipă formată dintr-un medic pediatru, un psiholog şi un specialist în negocierile cu răpitori, Nicolas Sarcozy. Pe tot parcursul celor trei zile şi trei nopţi de coşmar, cât a durat acest episod tragic din Neuilly, Nicolas Sarcozy a înregistrat pe bandă magnetică toate discuţiile pe care atentatorul le avea în clasă cu ostaticii, la fel toate discuţiile privind eliberarea copiilor. Aceste benzi au fost analizate de psihologi şi psihiatri pentru a se stabili dacă atentatorul este bolnav psihic şi cam ce ar putea să i se spună pentru a-l determina să nu-i rănească pe copii. A fost lansată o primă rundă de discuţii prin portavoce şi individul mascat s-a recomandat ca fiind Eric Schmitt. El a cerut 100 milioane de franci francezi în schimbul vieţii copiilor. Oficialităţile au acceptat formal această cerere, pretinzând un răgaz de 24 de ore pentru strângerea banilor. Ceva mai relaxat, Eric a cerut să i se aducă ceva de mâncare, un radio, un televizor şi un telefon mobil. Negociatorul Sarcozy i-a dat toate aceste lucruri, obţinând la schimb eliberarea câte unui copil pentru fiecare obiect livrat. Între timp, părinţii copiilor ostatici au aflat de la radio şi TV despre incidentul de la Şcoala nr. 8 şi au devenit cu toţii, dormind după aceea în câteva corturi aşezate în piaţa din faţa şcolii în toate cele trei nopţi de groază, doar pentru a fi mai aproape de micuţi. În zorii celei de-a doua zi, lui Eric Schmitt i-au fost aduşi 50 de milioane de franci, ca o primă rată din banii promişi, iar el

a eliberat zece copii. În cursul serii, teroristul a permis învăţătoarei să iasă din clasă şi să aducă mâncare pentru copii, câteva saltele pe care să doarmă şi două găleţi în care copiii şi-au făcut nevoile. În tot acest timp, învăţătoarea Laurence Dreyfus s-a ocupat singură de copii, hrănindu-i, jucându-se cu ei, ţinându-i în braţe şi cântându-le pentru ca ei să nu se sperie şi să nu facă vreun gest necugetat care să-l determine pe Eric să-i rănească. În ziua a treia, Eric Schmitt a cerut un elicopter şi restul de bani. I s-a promis că totul i se va pune la dispoziţie în cursul serii. Între timp s-a trimis din nou mâncare, de data aceasta hrana fiind tratată cu somnifere puternice. Una dintre mamele copiilor l-a rugat pe terorist să-i dea voie să-i aducă băiatului ei un TV şi un video pentru ca să se uite la desene animate. Eric Schmitt a acceptat. El nu ştia însă că în acest aparat se afla ascunsă o microcameră de luat vederi prin care cei de la RAID vedeau tot ce se întâmplă în clasă. În cursul nopţii, Eric Schmitt a adormit brusc într-un colţ. Forţele speciale au acţionat instantaneu. Cinci poliţişti l-au înconjurat cu corpurile lor pe terorist, în timp ce alţi patru au evacuat copiii. Eric s-a trezit şi a întins mâna spre armă. A fost împuşcat pe loc. Regăsirea dintre părinţi şi copii a fost emoţionantă. Toate posturile TV din Franţa au redat acest episod. În sala de clasă s-a descoperit ulterior că sub saltelele pe care dormiseră copiii fuseseră plasate batoane cu dinamită, care din fericire nu au explodat.

CEL MAI MARE FURT DE AUR

După nouă ani de căutări, poliţia britanică a reuşit să pună mâna pe cei patru autori ai celui mai mare furt de lingouri din aur din Marea Britanie.

Trei bărbaţi şi o femeie au fost judecaţi şi condamnaţi la ani grei de temniţă în temuta închisoare Old Bailey din Londra. Gordon Perry, 48 de ani, cel care a condus operaţiunile de „spălare” a banilor, a primit o condamnare de 10 ani; Brian Perry, 53 de ani, „creierul” bandei, care în 1983 a sustras aur în valoare de 26 de milioane lire de la

Banca Briank s-Mat, a fost condamnat la nouă ani de închisoare; Patrick Clark, 53 de ani, şi Jean Savage, 48 de ani, au primit câte şase şi, respectiv, cinci ani pentru „spălarea” câtorva milioane de lire. Timp de nouă ani, Poliţia nu a reuşit să recupereze nici măcar un gram din aurul furat, topit sau vândut.

În timpul procesului, procurorul a afirmat: „Oricare dintre noi, cei prezenţi, care din 1984 încoace, a cumpărat bijuterii, poate fi purtătorul unei mici părţi a marelui jaf de lingouri”. Brian Perry, proprietar de taxiuri, l-a recrutat pe milionarul Gordon Perry, prin intermediul căruia, lunar, băga câte un milion de lire în bănci din Elveţia, Liechtenstein şi Channel Islands şi Isle of Man. Banii astfel „spălaţi” erau investiţi în înfloritoare afaceri imobiliare şi în operaţiuni internaţionale de trafic cu droguri.

Eforturile conjugate ale Poliţiei şi justiţiei pentru prinderea şi condamnarea infractorilor au costat şapte milioane de lire. Juraţii au fost păziţi 24 de ore din 24 de 72 de poliţişti, după ce un prim proces a fost amânat, întrucât exista suspiciunea mituirii juriului.

BANCOMATELE FRANCEZE SUNT JEFUITE

Doi bulgari care filmau codurile de pe cardurile bancare au fost arestaţi în ziua de 30 mai 2002 la Lyon sub acuzaţia de falsificare şi utilizare de cârduri false, în cadrul unei anchete asupra unei escrocherii cu cărţi de credit. Cei doi bulgari, în vârstă de 29, respectiv 32 de ani, au realizat un sistem inedit, dar eficient, de furt, stratagema funcţionând din august 2001.

CLIENŢII BANCOMATELOR ERAU FILMAŢI

Peste 140 de plângeri au fost depuse la Lyon, din cauza acestei escrocherii, a anunţat poliţia locală, iar prejudiciul a fost evaluat la aproximativ 260.000 de euro. „Este un sistem pe care-l putem califica foarte bine drept ingenios. Sistemul se baza pe instalarea unei camere video fixe, nu departe de bancomat, iar aceasta filma toate operaţiunile de retragere a banilor”, a declarat procurorul-adjunct din Lyon. Persoanele care urmau să-şi tasteze PIN-

ul la bancomatul de la o benzinărie din suburbiile Lyonului erau filmate de o cameră video ascunsă cu grijă. Dispozitivul era instalat în benzinăria supermagazinului „Auchan” din Dardilly (Rhône). Escrocii au amplasat în zid, la mică înălţime, lângă un distribuitor automat de carburanţi, o cameră de luat vederi despre care se putea crede că aparţine sistemului de supraveghere al magazinului. Camera respectivă era alimentată de la o baterie de maşină, ascunsă în boscheţi, şi legată la un emiţător. La rândul lui, acesta era ascuns în difuzoare şi conectat la o alta, dotată cu monitor, care era instalată într-o maşină staţionată la circa 30 de metri distanţă. Camera filma codurile care erau tastate de clienţi şi cele 16 cifre înscrise pe card, a precizat jandarmeria lyoneză. Cei doi escroci nu aveau altceva de făcut decât să vină din oră în oră şi să recupereze (fasetele, pentru a le decodifica. Informaţiile astfel culese erau apoi transmise complicilor lor din Bulgaria şi din alte ţări din estul Europei, cum ar fi Ungaria sau România. Pe baza acestor informaţii, erau apoi fabricate cârduri în alb, cu care urmau să golească respectivele conturi bancare ale victimelor. Anchetatorii au pornit, de fapt, de la numărul neobişnuit de mare de reclamaţii (143 de plângeri înregistrate) care semnalau furturi de pe card în străinătate. Treptat, anchetatorii au constatat că toate victimele au ceva în comun: îşi făcuseră plinul de benzină cu câteva zile înainte la aceeaşi benzinărie, de aceea au plasat-o sub supraveghere. Jandarmii din cadrul brigăzii de cercetări din Lyon nu au exclus posibilitatea ca afacerea să fie în realitate mult mai extinsă.

HOAŢA CU O MIE DE FETE

În prezent, în arestul din Metz – Franţa, se află o infractoare care a dat multă bătaie de cap poliţiei franceze, încă tânără, frumoasă, inteligentă şi capabilă să joace când rolul unei femei necăjite, când îndrăgostită în mod subit, ea a reuşit să escrocheze o mulţime de oameni.

Se îndrepta spre victime numai când era convinsă că îşi va putea face „meseria” cu succes şi că „profitul” va fi cât mai substanţial, l-au căzut în plasă chiar şi ofiţeri de poliţie şi din armata franceză.

Brigitte Mania s-a născut în 1964 la Saint Avoid, în Moselle. A plecat de acasă, începând să vagabondeze, de la 16 ani. Reprezentanţi ai poliţiei spun că până la „capturarea ei” comisese circa 250 de infracţiuni: falsificări de cecuri, uz de fals, furturi de la diverse persoane, din magazine şi, hoteluri, falsificări de documente, furturi de autoturisme. De două ori a fost condamnată în lipsă, dar de fiecare dată a reuşit să scape.

Într-o seară, spunând că se numeşte Karine Zaltron şi începând să plângă mai bine ca o tragediană pe scenă, această infractoare abilă reuşește să ajungă la stareţa unei mănăstiri. Călugăriţa care se ocupa cu ajutoarele catolice rămâne profund impresionată şi este convinsă că trebuie să facă ceva pentru a o ajuta pe această femeie cu cinci copii şi al cărui soţ şi-a pierdut viaţa într-un naufragiu. O roagă să aştepte puţin. Când s-a întors, „sărmana văduvă” dispăruse cu toate cecurile pe care comercianţii din oraş le onorează imediat ce văd semnătura stareţei. Altă dată, vicleana Brigitte păcăleşte vârtos chiar un tânăr ofiţer de poliţie. Era pe 26 august 1995. Se întâlniseră într-un bar de la Orange Vauclus. De data aceasta infractoarea s-a dat „inginera Silvia”, turistă, dornică de noi cunoştinţe. Tânărul ofiţer o invită la el acasă, dar, a doua zi, a rămas fără banii şi bijuteriile din casă, fără cartea de credit şi maşină. Câteva luni mai târziu, cam acelaşi „noroc” l-a avut un voiajor comercial pe care infractoarea îl rugase s-o ducă cu maşina lui până într-o localitate din apropierea Parisului.

Cu bani din belşug, cărţi de credit şi cecuri în valori substanţiale, Mania poate cumpăra orice. Îşi poate schimba toaletele, coafura. Mereu are altă înfăţişare. Dispunând şi de maşini, se deplasează rapid în diferite localităţi ale Franţei. Poliţia intră în alertă. Se mobilizează

forţe multiple, se fac controale tot mai riguroase. În cele din urmă „hoaţa cu o mie de feţe”, cum a fost numită de cei care o urmăreau, cade în plasa unui ofiţer pe care-l cunoscuse la cafeneaua „Chez Loulou”. Acesta aflase de o „frumoasă” care „circulă rapid” şi care, tot aşa de rapid, escrochează mai toţi bărbaţii dispuşi la o partidă de sex la orice oră din zi şi din noapte.

Brigitte Mania i-a uimit şi pe anchetatori. Ea a declarat aproape tot amuzându-se de naivitatea oamenilor, mai ales a bărbaţilor. Cineva spunea că această femeie este atât de deşteaptă încât va fi periculoasă şi în puşcărie. Nu-i exclus ca, după o scurtă perioadă de încarcerare, să evadeze.

CELE MAI SPECTACULOASE JAFURI DIN ISTORIE

Secolul XX a fost marcat de cele mai mari jafuri consemnate de istorie. Postul de televiziune CNN a realizat un clasament al celor mai spectaculoase dintre acestea, în funcţie de locul unde s-au comis sau felul furtului.

DIAMANTE

Pentru că tentativa de jaf de la Domul Mileniului a dat greş, pe primul loc la acest capitol rămâne spargerea care a avut loc în luna august 1994 într-un magazin de bijuterii din Cannes, Franţa. Hoţii au reuşit atunci să se facă nevăzuţi cu diamante care valorau peste 43 de milioane de dolari.

Pe locul doi se clasează jaful care a avut loc chiar în centrul Londrei, în iulie 1987. Atunci au dispărut dintr-un seif plin cu pietre preţioase diamante în valoare de 42 de milioane de dolari.

MIJLOACE DE TRANSPORT

Cu siguranţă cel mai spectaculos atac comis vreodată asupra unui mijloc de transport de valori s-a petrecut în 1963 în Marea Britanie. Un tren care se deplasa de la Glasgow spre Londra şi care transporta sute de saci poştali cu milioane de lire sterline, în bancnote vechi care trebuiau distruse, a fost atacat în cursul unei ambuscade. Hoţii au reuşit să sustragă 120 de saci poştali care

conţineau peste 3.000.000 de dolari.

Şoferul unei maşini blindate care transporta 20 de milioane de dolari în bancnote nemarcate a înscenat un jaf în cursul căruia i-ar fi fost „furaţi” toţi banii. Trucul a fost însă repede descoperit de poliţişti, iar banii recuperaţi.

BĂNCI

Cel mai mare jaf bancar a fost comis de gherilele libaneze în 1976. Un comando format din 15 oameni a aruncat pur şi simplu o bancă în aer şi a fugit cu mai multe seifuri al căror conţinut a fost evaluat la peste 31 de milioane de dolari.

Mai multe bănci europene au fost victimele unui furt de documente financiare, în valoare de 417 milioane dolari, aflate în posesia unui broker din Londra. Autorii acestui furt au fost însă repede prinşi.

POLITICĂ

Deşi în domeniul politicii dispariţiile „misterioase” ale unor mari sume de bani sunt ceva destul de obişnuit, foarte rar se află cine este autorul. Cel mai cunoscut furt comis de un politician este cel al fostului preşedinte filipinez Ferdinand Marcos, care a făcut dispăruţi peste 800 de milioane de dolari în 1986. Aceşti bani nu au fost niciodată recuperaţi.

CU MITRALIERA LA GÂT

În localitatea germană Bayern, cazinourile sunt straşnic păzite, aşa încât, atunci când la „Haiden” a năvălit un bărbat înarmat cu o mitralieră care a cerut să i se predea câştigul zilei, crupierii şi jucătorii au înlemnit. Nu de groază, de uimire. Tâlharul nu ştia de glumă şi, văzând că nu este luat în serios, a devenit violent. L-a apucat pe unul din bodyguarzi de gât şi l-a trântit, apoi i-a pus puşca în piept strigând în gura mare că-l ucide dacă nu primeşte banii. În câteva minute i s-au adus vreo 200.000 de mărci. Părându-i-se puţin, banditul s-a enervat şi, după ce l-a lovit pe nefericitul bodyguard cu patul puştii şi a mai dărâmat câteva scaune, s-a făcut nevăzut.

Ofiţerul de serviciu de la poliţie a primit un apel de la

locul jafului şi o brigadă a plecat acolo. După numai o jumătate de oră telefonul a sunat din nou şi o voce răguşită a anunţat cu disperare jefuirea cazinoului „Arai”. De aici, banditul, tot singur, s-a pricopsit cu un milion de mărci! mai departe a tăbărât pe o casă de schimb valutar deschisă non-stop unde, vârându-şi arma pe ferestruica ghişeului a mai primit încă 100.000 de mărci. Cu toţi aceşti bani în buzunar, jefuitorul s-a făcut nevăzut. Probabil că ar fi reuşit să dispară, dar lăcomia l-a pierdut. În dimineaţa următoare, pe când coborâse să-şi cumpere ţigări, privirile i-au fost atrase de bijuteriile deosebit de frumoase ale unei femei. A urmărit-o aproape o jumătate de oră după care a pierdut-o. A regăsit-o câteva minute mai târziu şi, cu toate că era aglomeraţie pe stradă, s-a decis să acţioneze. S-a repezit la ea şi i-a smuls colierul de la gât, apoi a încercat să se topească în mulţime. Femeia a început să strige: „Ajutor, hoţii!” şi câţiva bărbaţi au sărit. Jefuitorul a fost prins şi dus la arest. Aici, după îndelungi interogatorii şi după percheziţionarea locuinţei lui, s-a descoperit că el era jefuitorul cazinourilor. Bărbatul a încercat să se dezvinovăţească spunând că nu ştie cum au ajuns banii în apartamentul lui. „Probabil nişte prieteni vor să mă bage la răcoare!” Până la urmă, datorită presiunii psihice, în seara de 21 iunie a recunoscut tot.

Albert Wensky, jefuitorul nesătul, ieşise de puţină vreme din închisoare, unde îşi petrecuse cei mai frumoşi ani din viaţă pentru jafuri, falsificare de documente şi provocare de răni grave. Vechea lui celulă îl va primi pentru încă 10 – 15 ani.

MAFIOŢII UCRAINENI l-AU FURAT RINICHIUL DREPT UNUI ROMÂN

Şoferul de TIR de 20 de ani Ion M. a văzut şi a trăit pe pielea lui zeci de întâmplări care mai de care mai neverosimile. Dar tocmai când se pregătea să lase volanul pentru totdeauna, el a trecut prin cea mai traumatizantă experienţă pe care i-a rezervat-o meseria. Ultima lui călătorie l-a dus în Austria, o ţară pe care omul o mai

vizitase de zeci de ori fără să piardă decât niscaiva dolari prin parcările bine garnisite cu fetiţe. De data asta însă lui Ion M. i-a fost furat nu portofelul, ci un rinichi… El a căzut pradă, se pare, necruţătoarei mafii ucrainene care s-a profilat pe traficul de organe umane. Spre ghinionul lui, Ion M. a reuşit să le trezească interesul neobişnuiţilor hoţi şi a ajuns înapoi în România mai sărac cu un rinichi.

CĂUTAT PRIN SATELIT

Misterul a învăluit existenţa lui Ion M. timp de şase ore. Au fost orele în care n-a mai răspuns la telefon şi n-a mai dat niciun semn de viaţă, determinându-i pe şeft să-l creadă mort la volanul TIR-ului cu care se întorcea din Germania. Dispunând de un sistem de depistare prin satelit, firma care-l angajase pe Ion M. a pornit în căutarea şoferului dispărut fără urmă undeva pe teritoriul Austriei.

A fost prima dată când un şofer al firmei a tăiat orice legătură cu dispeceratul din Bucureşti. Alerta a fost totală şi, după şase ore de căutări, TIR-ul a fost depistat într-o parcare de pe autostrada ce leagă Austria de Ungaria. Cel care l-a găsit pe Ion a fost un şofer care trecea prin zonă. El a anunţat imediat la Bucureşti, unde toată lumea a început să caute explicaţii pentru tăcerea misterioasă care a durat câteva ore.

OPERAT PE BANCHETA TIRULUI

Într-un miros ca de morgă, Ion M. dormea pe banchetă de se zguduia parbrizul maşinii. Abia după câteva zgâlţâieli zdravene şi după ce a fost stropit cu apă rece, el a reuşit să se trezească într-o duhoare insuportabilă de formol. Când a dat să se ridice, o durere atrece l-a făcut să urle de i-a scos din minţi pe ceilalţi şoferi din parcare. A reuşit să se întoarcă pe-o parte; de sub cămaşa ridicată a răsărit o tăietură proaspătă, lungă de-o palmă.

Şocat şi paralizat de durere, Ion M. a leşinat imediat în braţele colegului care-l găsise. Poliţia şi Salvarea au sosit imediat la faţa locului, unde au constatat furtul comis asupra românului Ion: cineva îi şterpelise un rinichi!

Incredibilul furt s-a petrecut ziua în amiaza mare şi operaţia s-a derulat cu o acurateţe demnă de un spital în toată regula. Poliţiştii austrieci au stabilit că autorii l-au urmărit pe Ion M. până când acesta a parcat pentru a se odihni şi au pulverizat formol în interiorul cabinei ca să-l anestezieze complet. După ce românul a adormit instantaneu, a venit rândul „doctorului" angajat de hoţii de organe. Într-un timp-record, el a reuşit să-i extirpeze lui Ion rinichiul drept, fără a lăsa niciun strop de sânge pe bancheta transformată în masă de operaţie ad-hoc. Chiar şi medicii ce l-au ajutat imediat pe Ion M. au recunoscut că operaţia a decurs ca la carte, chirurgul fiind un as al bisturiului. Numai că asigurările austriecilor că e în afara oricărui pericol nu l-au încălzit cu nimic pe Ion M. El nu ştia decât că a plecat om întreg de-acasă şi se întoarce beteag.

SUSPECTUL PRINCIPAL: MAFIA UCRAINEANĂ DE ORGANE

Cazul lui Ion M. nu e singurul cu care s-au confruntat autorităţile auştriece. Toate furturile de organe s-au derulat în acelaşi mod şi indiciile conduc spre o filieră a mafiei din fosta URSS care s-a specializat în traficul de organe umane. Ucrainenii angajează chirurgi pe care-i şantajează şi au în vizor mai ales străinii care tranzitează Austria, pentru că opinia pablică e mult mai insensibilă la „auslander"-i decât la cetăţenii austrieci.

Ancheta pare însă imposibil de finalizat, aşa că omului nu-i rămâne decât să regrete că nu a renunţat la ultimul lui drum în Austria. Şi să se bucure că mafioţii nu au tânjit decât la un rinichi, pentru că altfel ar fi putut să-i fure tot ce avea mai de preţ în el.

HOŢUL DE COPII

Mare amator de jocuri mecanice, Koor Pffeil din Orlendstung (Norvegia), 16 ani, pierdea sume importante de bani pentru a-şi satisface viciul prematur. În consecinţă, rămânea deseori dator. O vreme a amanetat diverse lucruri din casă. I s-a interzis de către părinţi să mai facă acest

lucru. Criza de bani era cu atât mai acută cu cât nevoia imperioasă de a juca poker mecanic pusese stăpânire pe el, anesteziindu-i orice altă acţiune…

Nu mai frecventa şcoala, lipsea nopţi întregi de acasă, iar când se întâmpla totuşi să dea prin apartamentul din Kluckmunde, părinţii săi erau îngroziţi de starea în care îşi vedeau fiul. Unicul, de altfel.

Pentru a-şi face rost de bani, K.P. a început să fure copii. În total, au fost şase şi niciunul dintre ei, la data răpirii, nu depăşise vârsta de… şapte luni.

„După ce-i subtilizam, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-i anunţ pe proprietarii copilului” – avea să declare K.P. la poliţie, după numai trei luni de activitate.

„Trimiteam câte un mesaj, cu litere decupate de prin ziare, iar adrisantul meu, disperat, accepta condiţiile impuse de mine. Eu am fost corect. Le exploatam doar sentimentele părinteşti”.

Mesajele erau laconice, invariabile în conţinut: „Dacă-l vreţi înapoi, plătiţi! Dacă nu-l vreţi, locul lui va fi într-o ladă de gunoi…”

Urmau, în ordinea importanţei, locul de întâlnire, mai exact un parc, şi specificarea unui… număr. Acesta corespundea… copacilor ce trebuiau depăşiţi, odată cu intrarea în parc.

K.P. Îşi amenajase aici o cutie a milei, un fel de săculeţ din piele, mascat de o piatră, în care, pentru verosimilitate, plasa un scutec. „Era proba concretă care le lua minţile părinţilor în cauză”, va zice, cinic, Koor P.

În acest sac trebuiau depuşi banii.

Părinţii copiilor dispăruţi lăsau suma de bani cerută în mesaj şi aşteptau „pachetul”.

Folosindu-se de trecătorii inocenţi, de bună-credinţă, K.P. Îi ruga politicos să transporte un coşuleţ „spre perechea de acolo”!

Coşul era predat perechii indicate, aflate la o anumită distanţă pe alee, iar aceasta, bucuroasă că şi-a regăsit copilul, nu mai acorda atenţie detaliilor. În

tensiunea aşteptării uitau pur şi simplu totul, atenţia fiindu-le concentrată asupra stării copilului. În general, copiii răpiţi se aflau sub influenţa unui somnifer.

K.P. supraveghea, de la distanţă, operaţiunea de predare a coletului, după care se ducea la locul tainic şi-şi ridica subvenţia.

La cea de-a şasea încercare de acest gen, omul utilizat pentru transportul coşului a sesizat că ceva nu este în regulă. După câţiva paşi parcurşi, s-a uitat în spate şi l-a văzut pe K.P. pândindu-i atent fiecare mişcare. Koor a mai schiţat un gest cu mâna, indicând direcţia în care anonimul binevoitor urma să se îndrepte, după care, subit, şi-a abandonat postul de observaţie. Trecătorul, devenind suspicios, a lăsat coşul pe alee, încercând să-l ajungă pe K.P. Cu puţin efort, a reuşit. Nu i-a fost greu, întrucât G. Stensen fusese, cândva, atlet.

K.P. a fost prins şi readus în zona unde fusese lăsat coşul.

Micul prizonier, Gustav J., de şapte luni, a fost găsit într-o stare avansată de malnutriţie şi şoc medicamentos. Abia la spital s-au putut depista urmele unor puternice somnifere administrate de Koor pentru „a linişti copilul”.

Până la majorat, când va fi judecat pentru răpire, estorcare de bani, cumulate cu acuzaţia de a fi aplicat un tratament inuman, K.P. va fi internat într-un institut special de reeducare. Este pasibil de o pedeapsă între 10 şi 15 ani.

UN HOŢ BRĂILEAN A SPERIAT ISLANDA

Infractorii români au depăşit de mult graniţele ţării, faptele lor fiind cunoscute acum în multe ţări din lumea întreagă şi, în special, în Europa. Unul dintre aceştia şi-a făcut simţită prezenţa din plin în Islanda.

La sfârşitul lunii octombrie 2000, la sediul Inspectoratului Judeţean de Poliţie Brăila a avut loc o conferinţă de presă în vederea mediatizării cazului brăileanului Florin Dinu, în vârstă de 25 de ani, în prezent arestat în Islanda. El deja este cunoscut în ţara respectivă drept „cel mai mare infractor pe care l-a avut vreodată

Islanda”, reuşind să prejudicieze statul islandez cu bunuri în valoare de 254.000 dolari.

De altfel, activitatea „renumitului” infractor brăilean a fost întocmită de Biroul Interpol din Islanda, în colaborare cu cel din România. Prin intermediul specialiştilor români s-a adus la cunoştinţă că la Brăila s-a deplasat o echipă de poliţişti islandezi, imediat după ce s-a stabilit circuitul bunurilor furate de hoţul român.

Cei doi specialişti Interpol din Islanda, împreună cu membrii Parchetului de pe lângă Tribunalul Brăila au stabilit că Dinu a expediat în Brăila cinci colete în care se aflau bunuri provenite din capitala islandeză Reykjavík. Două colete au ajuns acasă, la familia infractorului, celelalte trei rămânând în Vama Brăila.

Acestea din urmă au fost identificate de poliţiştii brăileni şi blocate în vamă până la venirea omologilor islandezi. Aceştia şi-au recuperat bunurile, nu fără peripeţii, după ce au dovedit că lucrurile furate (bijuterii din aur şi aparate video ultramoderne) corespund cu cele reţinute în Vama Brăila. Mediatizarea cazului şi modul de operare al hoţului român au avut şi mai multe momente „inedite”. Unul dintre acestea a fost atunci când şeful IJP Brăila, colonelul Traian Jipa, a povestit că islandezii, după ce au identificat bunurile din vamă, au fost puşi la plata taxelor vamale pentru bunurile furate.

În ceea ce-l priveşte pe Florin Dinu şi „isprăvile” lui în Islanda, se pare că furturile comise de el acolo i-au speriat destul de mult pe localnici. Desprinse parcă din filmele de acţiune, primele furturi au avut loc pe Coasta de Est a Islandei. Dinu a dat cinci spargeri, din care patru într-un magazin de bijuterii foarte scumpe şi o altă lovitură într-un magazin cu aparatură video ultrasofisticată.

După cum au aflat ulterior poliţiştii, bijuteriile le-a ascuns într-un casetofon pe care apoi l-a îngropat lângă locuinţa lui din Islanda. Ce este „haios” în cazul brăileanului este faptul că spargerile au avut loc în timp ce Dinu aştepta primirea rezidenţei. El însă nu ajunsese pe

căi tocmai ortodoxe în insulă. Se pare că, pe baza unui paşaport fals, a intrat în Islanda, prin Norvegia, sub numele de Cătălin Ştefan. După care s-a debarasat de paşaportul fals şi a cerut azil politic, motivând regimul strict din România şi declarând la interviurile preliminare că Poliţia din Brăila i-ar fi ucis tatăl. Astfel, el a primit drept de şedere şi, în timp ce oficialităţile pregăteau docurtientele pentru acordarea rezidenţei, Florin Dinu făcea ce ştia cel mai bine să facă, adică să fure.

Poliţiştii islandezi au stabilit că, pe lângă spargerile din magazine, românul nu a iertat nici locuinţele autohtonilor, ajungând la un moment dat să dea cel puţin două spargeri de case, pe zi, într-un ritm frenetic. Din suma totală a prejudiciului constatat, de 254.000 de dolari, au fost recuperaţi doar 40.000 de dolari.

POLIŢIST ÎN MAFIA HOŢILOR DE MAŞINI

În prezent Nicholas Cobb (28 de ani) se află în închisoare. Foştii lui colegi poliţişti l-au arestat înainte să-şi pună capăt zilelor. Cobb a încercat să se sinucidă nesuportând gândul că din poliţist a ajuns puşcăriaș.

Drama poliţistului american din Dallas a început când a cunoscut-o pe Deborah Arby, la o petrecere. Ea era măritată cu un prosper om de afaceri. Deşi amândoi şi-au dat seama că s-au îndrăgostit la prima vedere, n-au îndrăznit să se caute timp de un an de zile. Apoi, s-au reîntâlnit în condiţii cu totul speciale. Casa familiei Arby luase foc, iar Deborah se afla blocată înăuntru. După ce i-a salvat viaţa, Nicholas şi-a dat seama că nu mai poate trăi fără ea. Un an de zile a durat până când femeia a obţinut divorţul. Visul tânărului poliţist devenise realitate. Noua căsnicie a decurs perfect câteva luni de zile, până când Nicholas şi-a dat seama că nu mai avea niciun ban în cont; Deborah cheltuise totul. În loc să-i explice situaţia soţiei sale, bărbatul se tot frământa cum să-i ofere, în continuare, o viaţă luxoasă. Atunci şi-a adus aminte de un prieten din copilărie.

Cobb i-a povestit necazurile sale lui Richard Master, iar acesta a găsit soluţia salvatoare. Cum el lucra la o secţie de computere a unui oficiu de poliţie, contra unor sume de bani, trebuia să transmită date despre autoturisme de lux şi posesorii acestora. Master se ocupa cu furtul de maşini. Vreme de doi ani de zile au dispărut 32 de limuzine în valoare de peste două milioane de dolari. La un moment dat, şeful mafiei s-a hotărât să fure şi maşini noi, direct din magazine. Cu ajutorul iubitei sale, Wanda Lindberg – care era angajată la un mare magazin auto –, a făcut rost de cheile unui superb Mercedes. Maşina a dispărut în mod misterios chiar a doua zi. Proprietarul a bănuit-o pe Wanda şi prietenii ei, spunând totul la poliţie. Richard Master a fost prins, şi cu el întreaga reţea. Informatorul Nicholas Cobb a fost dat afară din poliţie şi condamnat, iar soţia lui l-a părăsit, mutându-se la părinţii ei din New York.

BĂGAT ÎN PUŞCĂRIE PENTRU A I SE FURA NEVASTA!

În oraşul american Rumney a avut loc o întâmplare ieşită din comun. Robert Thompson (47 de ani), şeful poliţiei locale, a arestat un bărbat nevinovat şi l-a condamnat la cinci săptămâni de închisoare doar pentru a putea să trăiască în această perioadă cu nevasta sa. Ulterior, soţul avea să fie eliberat, iar Robert Thompson condamnat la şapte ani de detenţie.

Cum au decurs lucrurile? Thomas Phelan, de 34 de ani, a fost implicaţ, într-un accident rutier. Cazul, deosebit de dificil, a fost preluat de însuşi şeful Poliţiei locale, locotenentul Robert Thompson. Atunci a remarcat-o pe soţia lui Thomas Phelan, de care s-a îndrăgostit pe loc. A început să se folosească tot mai des de pretextul accidentului pentru a veni în casa soţilor Phelan. De fiecare dată, doamna Paula Phelan, de a cărei mărturie depindea rezolvarea cazului, se arăta deosebit de încântată de vizitele poliţistului. De câteva ori chiar rămăseseră să discute între patru ochi, lucru care începuse să-l pună pe

gânduri pe Thomas Phelan.

Câteva săptămâni mai târziu, Robert Thompson a sosit împreună cu alţi trei poliţişti şi i-a arătat lui Thomas Phelan un mandat de arestare. îl acuzau de port ilegal de armă şi de colaborare cu câţiva traficanţi de droguri. Protestele lui Thomas Phelan au fost inutile. Existau suficienţi martori care puteau dovedi totul.

Acuzatul a stat în închisoare cinci săptămâni, supravieţuind, deşi a fost supus unui regim infernal: bătut cu sălbăticie şi silit să-şi împartă celula cu trei deţinuţi de drept comun. În tot acest timp, de mai multe ori, Robert Thompson şi Paula Phelan au fost văzuţi împreună. Vecinii observaseră că maşina poliţistului staţiona adesea noaptea în faţa casei soţilor Phelan. Unul din ei, avocat, a preluat cazul reuşind în cele din urmă să dovedească faptul că şeful poliţiei şi Paula Phelan deveniseră amanţi. Totodată, şi pe acela că poliţistul cumpărase câţiva martori pentru a-l băga la închisoare pe Thomas Phelan.

Dovedindu-se nevinovat, acuzatul a fost eliberat, iar şeful poliţiei a fost arestat şi condamnat la şapte ani pentru adulter, abuz de funcţie şi falsă mărturie. Imediat după proces, Paula Phelan a divorţat. „Nu-mi mai iubesc soţul” – a declarat ea. „Acum îl iubesc pe Robert şi voi aştepta şapte ani până când îşi va ispăşi pedeapsa. Oricum căsătoria mea cu Thomas era de mult terminată. Cu mult timp chiar înainte de a apărea în viaţa mea Robert”. – VITTEL – „HOLDUP” CA-n FILME

Timp de trei zile, jandarmii din localităţile Vosges şi Meurthe-et-Mosselle au fost în centrul atenţiei.

În data de 9 ianuarie 1997, la ora 14.20, centrul operaţional din Vosges a fost înştiinţat de o societate de telesupraveghere în legătură cu un holdup la casa de economii din Vittel. Este imediat alertată brigada locală şi sunt deplasate la faţa locului două patrule. În timp ce camarazii lor rămân în exterior, doi subofiţeri pătrund în clădirea băncii. Sunt imediat imobilizaţi de un individ înarmat cu un pistol-mitrălieră şi apoi dezarmaţi de alţi doi

infractori. Aceştia din urmă iau ostatic unul din subofiţeri pentru a-şi asigura retragerea şi pun stăpânire pe arma unui jandarm care încercase să intervină. Doi dintre infractori se urcă într-un „Renault 19”, ţinând la respect ostaticul. Cel de-al treilea, cu prada, îi urmează, dar în altă maşină. Se pune în aplicare planul de căutare şi interceptare „Milan” în zona Vosges, dar şi în departamentele limitrofe.

Pe autostrada A 31, fugarii sunt reperaţi la postul de la Bulgneville. Găsind bariera închisă şi observând un jandarm auxiliar care ieşea în grabă din birou, şoferul celui de-al doilea autoturism îşi pierde cumpătul şi se alătură celorlalţi doi infractori din prima maşină, abandonând prada şi o armă. Trioul împreună cu ostaticul se întorc şi se îndreaptă spre Dijon. După câţiva kilometri se debarasează şi de maşină, obligă jandarmul ostatec să oprească un „Renault 25” care mergea în sens invers spre Nancy şi lasă la faţa locului jandarmul ostatic şi pe cei doi ocupanţi ai vehiculului, ei fugind la bordul noii maşini capturate. Jandarmul îşi aminteşte: „Acele momente au fost cele mai penibile din viaţa mea. În bancă nu am avut timp să reacţionez. Am simţit imediat contactul cu ţeava rece a unei arme. M-au sfătuit să nu fac pe grozavul. În maşină am încercat să leg un dialog şi să le aflu intenţiile. Dar nu a servit la nimic, cel mult la a-i enerva”.

Datorită informaţiilor precise furnizate de jandarmul eliberat, vehiculul este reperat la Chatenois, apoi la Tranqueville-Graux, unde e găsit abandonat. O patrulă alcătuită din doi jandarmi ai brigăzii teritoriale din Colombey-les-Belles, alertată ca urmare a evenimentelor, observă un „Citroën AX” care are o aripă ruptă şi li se pare ceva ciudat şi în legătură cu ocupanţii maşinii. Încearcă să intercepteze vehiculul, dar conducătorul se sustrage controlului şi îşi asumă nişte riscuri enorme într-o urmărire în micul sat Crepey. Doi indivizi, care se dovedesc ulterior a fi autorii holdup-ului, sunt prinşi fără a opune rezistenţă. Cel de-al treilea reușește să fugă. Jandarmii

Navarette şi Charton de la brigada din Colombey-les-Belles povestesc: „În timpul urmăririi aveam armele pregătite, dar, din fericire, nu a fost nevoie să le folosim. Nu au opus nicio rezistenţă”.

Este ora 15.45. Jandarmii din Meurthe-et-Moselle împreună cu întăriri cercetează satul Crepey. Un număr de 150 de jandarmi sunt pe teren, împreună cu cinci echipe dotate cu câini. Pentru a intra sau ieşi din sat trebuie să dea ochii cu ei.

Crepey, sat cu 300 de locuitori este de obicei foarte calm, dar acum, odată cu lansarea serii, agitaţia se accentuează tot mai mult. Primăria este transformată în centru operaţional şi timp de două zile liniile sale telefonice au fost monopolizate.

S-au acordat o serie de facilităţi pentru bunul mers al lucrurilor, totul înglobând o experienţă umană şi profesională remarcabile.

Se duce o muncă acerbă de depistare a infractorului, scotocindu-se toate locurile posibile de a se transforma în ascunzători. Locuitorii mărturisesc: „Nu ne-a fost frică, jandarmii erau acolo, deci nu putea să ni se întâmple nimic”.

Prefectul departamentului şi procurorul urmăresc operaţiunile minut cu minut. Totuşi fugarul rămâne de negăsit.

Dar campania de sensibilizare desfăşurată de presă şi contactele directe cu populaţia îşi arată roadele. Individul este semnalizat într-o cabină telefonică, la Saulxuresles-Vannes, la 15 kilometri de Crepey, a doua zi, la ora şapte dimineaţa. Dar scapă din nou şi abia la ora 19.30 este văzut în altă cabină telefonică la Barisey-au-Plain, 4 kilometri măi departe, obosit şi marcat de teamă. Jandarmii se îndreaptă spre acest punct şi sunt urmărite, în zadar, mai multe piste.

Deznodământul va fi în 12 ianuarie, la ora O.45, când infractorul va fi prins. El nu va opune nicio rezistenţă, fiind într-o stare apropiată hipotermiei, depistarea sa fiind

făcută de câinele Razo. Au fost necesari trei zile de căutări, 150 de jandarmi şi flerul unui câine!

UN HANDICAPAT A JEFUIT O BANCĂ

În ziua de 27 martie 1994, Michael Vine (de 37 de ani) din Biloxi (Mississippi, SUA) a jefuit banca din localitate şi, după ce a părăsit clădirea şchiopătând, din cauza handicapului de la piciorul stâng, a plecat într-un scaun cu rotile. El a fost prins de doi poliţişti, după o oră de la comiterea jafului, în timp ce bea liniştit o cafea în barul Elizey Store, la numai câteva străzi distanţă de bancă.

„Aveam o situaţie materială precară şi, dacă n-aş fi reuşit să fac rost de bani cât de curând, aş fi riscat să rămân pe drumuri”, a declarat Michael Vine în arestul poliţiei. „Astfel, ideea jefuirii băncii din localitate mi s-a părut a fi cea mai bună soluţie. Nu mi-am făcut niciun plan şi nici măcar n-am stabilit cu exactitate data la care voi acţiona. În ziua de 27 martie, mă aflam în faţa băncii şi mi-am spus: «Gata, e timpul să trec la treabă! Acum o voi face!» Aveam la mine, ca de obicei, un pistol fără gloanţe, de care m-am şi folosit. Mi-am lăsat scaunul cu rotile după colţul clădirii şi am intrat în bancă, fără să mă grăbesc. Odată ajuns în dreptul unei funcţionare, am profitat de faptul că nu era prea multă lume înăuntru şi mi-am scos pistolul. Femeia de la ghişeu s-a speriat, însă nu a ţipat şi s-a conformat ordinelor mele: a pus banii într-un săculeţ de plastic. Ceilalţi lucrători au observat că jefuiam banca, dar n-au reacţionat violent, cu ţipete sau cu mişcări bruşte, ca să nu-i pună femeii viaţa în pericol. Bănuiesc că unul dintre ei a acţionat butonul de alarmă, astfel încât au stat cuminţi, sperând că voi fi prins în flagrant delict. M-am mişcat cât am putut de repede, am luat săculeţul cu bani şi am ieşit afară din bancă. În urma mea, am auzit ţipete. M-am aruncat în scaunul cu rotile şi am pornit cu viteză, pe nişte străduţe lăturalnice. Dacă nu aş fi făcut greşeala să mă opresc în acel bar, pentru a mă odihni şi pentru a bea o cafea, nu cred că poliţiştii m-ar fi prins vreodată!”

Michael Vine a trecut în scaunul său cu rotile pe lângă ceilalţi poliţişti care se grăbeau să ajungă la bancă. Poliţiştii care au ajuns la locul faptei au primit descrierea hoţului: era un negru chel, îmbrăcat într-o geacă albastră şi pantaloni negri. În plus, avea un defect la piciorul stâng, căci şchiopăta. Crezând că jefuitorul nu putea ajunge prea departe, din cauza handicapului, poliţiştii l-au căutat pe străzile din împrejurimi şi prin staţiile de metrou, însă nu l-au găsit. Nimeni nu s-a gândit o clipă în faptul că el ar fi putut folosi un scaun cu rotile.

Vine a fost prins din cauza propriei greşeli. Odată intrat în bar, după ce-şi dăduse jos geaca, Michael şi-a oprit scaunul cu rotile lângă o masă şi i-a cerut barmanului o cafea. Spre ghinionul lui, în local au intrat doi poliţişti, care l-au luat pe sus, neţinând cont de faptul că individul se afla în scaunul cu rotile. „Colegul meu a observat că Vine bătea din piciorul drept, în ritmul muzicii care se auzea în local”, a afirmat Stephen Jeffries, unul dintre poliţişti. „Atunci şi-a dat seama că scaunul cu rotile era folosit ca acoperire”.

PROFANATORII AU FOST AFUMAŢI

9

Multimilionarul american Roger Eassey, posesorul unei impresionante colecţii de artă amerindiană, aflase, la începutul lunii februarie 1999 prin intermediul Internetului că la cinci kilometri sud de Saint Justin fusese descoperit un străvechi cimitir Maya. Având destule antene în lumea interlopă (prin care-şi obţinuse o mare parte dintre obiectele din colecţie), Roger Eassey a cules informaţii despre cimitir şi a aflat că printre obiectele găsite se afla şi o mască, pe care o purtau vracii Maya atunci când îl invocau pe zeul Atzalkuatl. Pus în faţa unei astfel de tentaţii, Roger Eassey n-a rezistat şi s-a hotărât să intre în posesia ei. Pentru a-şi atinge scopul, l-a angajat pe un mai vechi colaborator al său, Isaac Pertehe, care, anul 1988, îi adusese din Alaska, tot la comandă, mumia perfect conservată a unui renumit vraci eschimos, Ragun Araan,

decedat în urmă cu peste 400 de ani. Isaac Pertehe nu lucra singur, ci împreună cu alţi patru spărgători. Toţi suferiseră condamnări pentru spargeri de locuinţă şi luaseră doi ani pentru tentativă de jaf asupra unei bănci din Detroit. „Dacă îmi aduci masca, ai 100.000 de dolari”, i-a promis Roger lui Isaac.

Pentru spărgători nu a fost greu să afle unde se află; masca. Era provizoriu, alături de alte obiecte valoroase, în seiful de la primărie. Un reporter de la „New Telegraph” a reuşit să obţină mărturia singuruluisupravieţ uitor al tentativei de furt, Connan Philbert, vărul lui Isaac Pertehe, student la arhitectură în Pennsylvania, fără antecedente penale:

„Aveam nevoie de bani şi, aflând de la Isaac ce gânduri are, m-am oferit să particip şi eu, deoarece cunoşteam construcţia în detaliu. Avusesem la cursuri, printre planurile mai multor clădiri, şi planul acestei primării, ea fiind făcută după un proiect aparte. Am petrecut după-amiaza în oraş, studiind terenul, neluaţi în seamă de nimeni, deoarece era Festivalul de Teatru, iar noaptea, la ora 23.15, am intrat în clădire prin canalizare. La parter, pe hol, am fost auziţi de paznic, care ne-a întrebat, cu mâna pe pistol, ce căutăm acolo. Unul dintre băieţii cu care eram, Jimmy, l-a împuşcat. Până la ora 24.00 am căutat seiful, iar când l-am descoperit ne-a luat aproape o oră ca să-l descuiem. În interiorul lui am găsit masca şi două şiraguri de perle, pe care Isaac Pertehe le-a luat. Tot în seif am descoperit un carneţel, în care un arheolog notase că a găsit intrarea într-un mormânt care pare să fi aparţinut unui mare şef, eventual un rege. Era notat şi locul unde se afla. Isaac ne-a spus că vrea să mergem acolo, să vedem ce găsim. Nu a fost greu să-l descoperim, dar nu am aflat ce conţinea. Abia ne apucasem de săpat la lumina unei lanterne de camuflaj, când ne-am pomenit înconjuraţi de mai mulţi bărbaţi înarmaţi. După figuri, erau indieni”.

Pieile roşii, reprezentanţi ai tribului Delaware, i-au

luat prizonieri şi i-au judecat după propria lege, chiar în aceeaşi noapte. Erau acuzaţi de profanare de morminte. În plus, descoperind asupra lor masca şi cele două şiraguri de perle, i-au acuzat de furt şi au rostit sentinţa: moartea!

Execuţia a fost cu totul aparte. Doi profanatori au fost duşi într-o casă, considerată ca fiind bântuită, şi urcaţi la etaj. La parter au fost puse vreascuri uscate şi paie, apoi s-a dat foc. Unul dintre ei a încercat să scape, sărind în gol. Dar indienii erau pregătiţi şi au tras asupra lor cu arcurile. A căzut străpuns de 12 săgeţi. A fost aruncat în vâlvătaia de la parter. Camaradul lui a preferat să ardă de viu.

„Vărul meu, Jimmy, şi celălalt băiat au avut o moarte la fel de îngrozitoare. Au fost făcute trei focuri, iar ei au fost spânzuraţi cu capul în jos, la aproximativ un metru de flăcări, în gură le băgaseră dopuri de ceară şi li se pusese căluş. Au murit încet, în chinuri groaznice”.

Connan Philbert a avut noroc cu carul. Nu se ştie din ce motiv, indienii l-au iertat, dar l-au predat, într-un fel, poliţiei. „M-au legat fedeleş şi m-au dus pe scările primăriei. Au pus lângă mine masca şi perlele, apoi au plecat”.

Datorită datelor furnizate de Connan Philbert, FBI-ul a dat de urmele lui Roger Eassey, milionarul colecţionar, căruia i s-a făcut o percheziţie la domiciliu. Astfel au fost descoperite mai multe obiecte de artă precolumbiană de tezaur, dispărute din diferite muzee, obiecte de cult şi, bineînţeles, mumia vraciului eschimos. „Numai pentru asta şi i-aş fi dat închisoare pe viaţă”, şi-a spus părerea judecătorului J.F. Morrisson.

SEX PENTRU FURAT IDEI

Există hoţi de… modele vestimentare. Parada modei nu se face, cum s-ar grăbi unii să creadă, decât după ce s-a asigurat concepţia pieselor de vestimentaţie la Oficiul de nvenţii. Abia după aceea urmează podiumul scenei cu sute de ochi iscoditori şi fotografi.

Fllorela este o tipă care se mişcă greoi datorită unei

cârje de care se ajută. Dar este o permanenţă în mai toate colectivele de manechine. Se ştie că este lesbiană şi, dacă nu ar avea această semiparalizie a labei piciorului stâng, ar trece alături de celelalte frumuseţi ale globului, drept un topmodel.

Rolul ei este să organizeze exodul în anotimpul rece din emisfera nordică în primitorul meleag al Americii calde: Florida, Miami Beach. Asta este meseria ei. Bântuie casele de modă celebre din Europa oferind spaţii de cazare, la Avallon, Majestic, Carlysle sau Waldorf, Towers, pentru superbele modele, care vor pune în valoare specialiştilor în vestimentaţie noile, întotdeauna noile, creaţii. Dar de la caietul de desen sau computer cu program de grafică, de la concepţie până la parada modei, rămân secrete atelierele de creaţie vestimentară. Mai cu seamă cele europene care întotdeauna dau tonul.

Pentru Fllorela, această evreică superbă ajutându-se perfect de mica ei cârjă-başton, secretele marilor designeri nu mai sunt secrete. Lesbianismul îi dă posibilitatea să racoleze de la croitoresele cele mai fanteziste, la top-modelul cel mai bine cotat.

Ştie să se facă agreabilă. Ştie să ofere cadoul cel mai potrivit, ştie să facă dragoste. Are o fantezie bolnavă în dragoste: îşi adună partenerele pe alese, le droghează cu băuturi numai de ea ştiute şi într-un ritual deosebit de bine gradat îşi excită până la paroxism musafirele. Într-o astfel de nebunie începutul, de regulă, este cu dragostea dintre animale mici (drogate şi ele, fără îndoială), care stârneşte curiozitatea fetelor, dar le şi excită. Astfel, şoareci, insecte, peşti, pisici, maimuţe mici sunt aduse pe rând şi privite. Urmează câini din ce în ce mai mari. Se ajunge la măgari, ponei. Se încearcă... Se tatonează... Şi nervii se încordează la maxim. Fetele încep să se dezbrace într-un striptease nesfârşit, studiindu-se una pe alta, în timp ce băuturile sunt schimbate cu altele de „calmare”, de revigorare. Sunt chemate la saune, la piscine cu abur rece, colorat de reflectoare, urmează masajele făcute de specialişti chinezi

şi şedinţe de acupunctura care le aduc din nou la „dorinţă”, la „împliniri”. Perechile se cuplează la vedere şi nebunia atinge, prin actele de amor, paroxismul.

În toată această beţie sexuală, Fllorela, prin personalul de care dispune, înregistrează toate convorbirile şi obţine prin halucinogenele special făcute de chimiştii americani descrierea noilor modele încă din faza de creaţie.

— Astfel, marile case de modă americane beneficiază de creaţii originale, fără munca titanică ce se ascunde, de regulă, în spatele unei noi linii de modă.

Şi Fllorela, regretata Fllorela, nu ar fi fost depistată şi arestată dacă una dintre fetele invitate la orgia sexuală săptămânală, văzând că un lup alsacian dresat o tot linge între picioare şi că animalului i se făcuse o „foame” teribilă de amor – fiindcă se vedea după erecţia de sub burta animalului – ca să se apere de o eventuală agresiune canină, a apucat de alături, unde era rezemată, cârja-baston a Fllorelei şi abia atunci a observat că, mişcând bara de sprijin şi răsucind-o, din capul bastonului se ridica discret un obiectiv fotografic.

Fata s-a „prins”. A înlăturat blând animalul insistent care a trecut la altă fată, iar ea s-a „topit” cu bastonul la poliţie.

Şi-aşa au luat sfârşit orgiile nebune de furat… idei!

AU JEFUIT O AGENŢIE DE ASIGURĂRI INSPIRÂNDU-SE DINTR-UN FILM!

Surorile Kelly (23 de ani) şi Kimberly Jacobs (28 de ani) din Newburgh (New York, SUA) erau pasionate de filmele de aventuri. Dintre toate însă „Bonnie şi Clyde”, filmul despre cei doi gangsteri celebri, era favoritul lor. Amândouă erau încântate în asemenea măsură de inventivitatea celor doi răufăcători şi de stilul lor nonconformist de viaţă, încât, de multe ori, îşi imaginau că ele însele erau protagonistele aventurilor de pe micul ecran. De aici şi până la a se gândi să pună la cale, în realitate, jefuirea unor agenţii de asigurări din oraş,

urmând exemplul eroilor lor preferaţi, n-a mai fost decât un pas.

La început, mai mult în joacă, au înjghebat un plan conform căruia puteau reuşi să intre în posesia banilor cu multă uşurinţă. Ele urmau să-l imobilizeze pe paznicul agenţiei ameninţându-l cu pistolul. Totuşi nu-şi puteau pune planul în aplicare atâta vreme cât nu reuşeau să facă rost de arme. Dar, când s-a ivit ocazia, şi-au procurat două pistoale şi cu gândul la Bonnie şi Clyde, în ziua următoare cele două surori s-au înfiinţat la sediul agenţiei, la scurt timp după ora deschiderii. Purtând o pernă ascunsă sub rochie, pentru a lăsa impresia că este însărcinată, Kelly s-a prezentat la unul dintre ghişee. Apoi, a solicitat câteva informaţii în legătură cu încheierea unui contract de asigurare. După câteva clipe, pretextând că îi era rău, Kelly i-a cerut funcţionarului un pahar cu apă. Profitând de faptul că acesta se îndepărtase de butonul care declanşa alarma, a scos pistolul şi l-a so-mat să rămână pe loc, în acelaşi timp cu Kimberly, care şi-a îndreptat pistolul spre paznicul aflat lângă uşă şi l-a obligat să arunce arma. Apoi, Kimberly l-a imobilizat, legându-i mâinile şi picioarele cu o sfoară şi i-a aplicat un plasture pe gură. Fără să piardă timpul, Kelly i-a somat pe lucrătorii agenţiei şi pe cei câţiva clienţi care se aflau înăuntru să se culce pe podea, ameninţându-i că va împuşca pe oricine va avea intenţia să se ridice sau va încerca să acţioneze sistemul de alarmă. Imediat după aceea, Kimberly s-a îndreptat către seiful agenţiei şi l-a deschis, după ce l-a obligat pe unul dintre angajaţi să-i spună cifrul. În scurt timp, a reuşit să umple cei doi saci din plastic pe care-i avea asupra ei cu toţi banii pe care i-a găsit înăuntru, 200.000 de dolari. Apoi, lucrurile s-au precipitat, când un bărbat a încercat să declanşeze alarma. Fără nicio ezitare, Kelly a îndreptat pistolul spre el şi a tras, nimerindu-l în abdomen. Apoi, amândouă au ieşit în fugă, îndreptându-se spre maşina parcată în faţa agenţiei.

„Cazul celor două surori Jacobs e unul dintre cele

mai neobişnuite cu care ne-am confruntat vreodată", a afirmat o oficialitate a poliţiei locale, imediat după capturarea făptaşelor. „E ciudat faptul *că* ele n-au pus la cale acest jaf cu intenţia de a face rost de bani şi de a dispărea cu ei. Principalul motiv pentru care s-au dedat la o asemenea faptă a fost dorinţa de a simţi gustul aventurii pe propria piele şi de a trăi măcar pentru scurt timp aidoma lui Bonnie şi Clyde. De aceea, măsurile de precauţie pe care şi le-au luat pentru a nu fi prinse au fost aproape inexistente, ceea ce a dus la descoperirea lor mult mai uşor decât ne aşteptam. În primul rând, maşina pe care au folosit-o a fost identificată fără nicio greutate, fiindcă un mator ocular a reţinut numărul de înmatriculare. Apoi, descrierile referitoare la înfăţişarea celor două răufăcătoare făcute de cele câteva persoane prezente la locul faptei ne-au uşurat considerabil munca, iar ele au putut fi identificate după doar două ore de la comiterea jafului. Banii au fost recuperaţi în totalitate, iar Kelly şi Kimberly Jacobs au fost arestate sub acuzaţia de jaf armat şi tentativă de omucidere. Ele riscă o pedeapsă de până la 25 de ani de închisoare", a încheiat poliţistul.

AU PLECAT CU 15 MILIOANE DE LIRE!

Pe 23 septembrie 1997, Bruno Lio (25 de ani) şi Fabio Lănci (26 de ani) au jefuit o bancă şi au luat 15 milioane de lire. Ei au atacat Banca di Legnano, fiind înarmaţi.

Ziua de 23 septembrie ar fi fost obişnuită dacă n-ar fi apărut cei doi tâlhari. Ca de obicei, în banca din centrul oraşului Milano, la acea oră, se aflau mulţi clienţi în faţa ghişeelor. Acest lucru nu i-a speriat pe Bruno şi Fabio, fiindcă ei aveau un avantaj: cunoşteau în detaliu sistemul de securitate al clădirii. Maria Giambattista (23 de ani), logodnica lui Fabio, lucra la acea bancă. Fără să ştie ce vor face cei doi bărbaţi, ea le-a mărturisit că aflase totul despre sistemul de securitate. Astfel, într-o seară, Fabio a îmbătat-o pe Maria şi i-a cerut amănunte despre interiorul clădirii. A doua zi, cei doi bărbaţi au pregătit atacul. Fabio a făcut rost de două pistoale, iar Bruno a supravegheat

banca timp de 24 de ore. În fine, pe data de 23 septembrie 1997, la ora 10.00, Bruno şi Fabio şi-au pus cagule pe faţă, şi-au luat armele şi au aşteptat în maşina parcată vizavi de bancă. Iar în momentul în care nu se mai afla nimeni în zonă, ei au intrat şi i-au imobilizat pe cei din interior, ameninţându-i cu pistoalele. Singurul om care era de pază a fost dezarmat şi trântit cu faţa la podea. „Aceasta este o spargere! Scoateţi toţi banii şi bijuteriile şi nu încercaţi să vă opuneţi! Suntem înarmaţi şi vom trage dacă reacţionaţi!” a strigat Fabio.

Toate persoanele din încăpere i-au urmat instrucţiunile. În timp ce Bruno lua banii şi bijuteriile, Fabio stătea de pază. După două minute, ei au reuşit să fugă cu 15 milioane de lire şi cu bijuteriile clienţilor. Poate nu ar fi fost prinşi dacă Maria nu ar fi recunoscut vocea logodnicului ei. Femeia i-a văzut şi inelul de logodnă de pe deget. Chiar în acea zi, ea a mers la poliţie, dezvăluind suspiciunile sale.

Cu ajutorul ei, tâlharii au fost prinşi a doua zi, când încercau să vândă bijuteriile furate. Descinderea făcută în apartamentele lor a dus la recuperarea milioanelor furate.

JAF LA PALATUL BUCKINGHAM

Pe 23 februarie 1993, doi spărgători profesionişti au reuşit să treacă de sofisticatele sisteme de alarmă care protejează Palatul regal Buckingham din Londra şi au intrat în apartamentul personal al prinţului Charles. Înainte de a se declanşa alarma, cei doi au reuşit să fure bijuterii şi obiecte personale de mare valoare aflate în camera lui Charles.

Palatul a fost scotocit de la pod până-n pivniţă, dar cei doi au reuşit totuşi să scape. Fiind vorba de familia regală, poliţia londoneză a mobilizat toate forţele disponibile pentru rezolvarea acestui caz. Eforturile au fost zadarnice. După două săptămâni de la furt nu se întrevedea nicio pistă, iar prinţul era verde de furie. Când toate speranţele păreau pierdute, la poliţie s-a prezentat un bijutier, Geoffrey Mann, care a adus o mare parte din

piesele furate. El a povestit următoarele lucruri: erau doi bărbaţi care aveau la vânzare nişte piese extraordinare, broşe, ace de cravată, butoni pentru cămaşă, stilouri şi ceasuri, toate din aur, perle şi pietre preţioase. O.parte din ele aveau gravate însemnele prinţului de Walles. Vânzătorul a devenit suspicios când cei doi au spus că piesele sunt simple insigne militare. Geoffrey le-a oferit pe loc 5.000 de lire, ştiind sigur că valoarea lor este de zece ori mai mare. A doua zi, citind ziarele, Geoffrey Mann a aflat despre spargerea de la palatul regal. El a înţeles imediat că cel mai bine este să predea poliţiei obiectele furate, mulţumindu-se cu recompensa primită, altfel riscul la care se expunea era extrem de mare.

După ce a mai şovăit o vreme, Geoffrey a predat poliţiei obiectele furate. Cu această ocazie s-a făcut şi portretul-robot al presupuşilor hoţi. Cei doi infractori au fost arestaţi cu ajutorul Interpolului după zece zile. Prea târziu însă, pentru că ei au reuşit să distrugă şi să vândă o parte din obiectele furate, spre marea supărare a prinţului Charles.

RACKEŢII BASARABENI IAU TAXĂ DE NUNTĂ

Pe lângă faptul că este recunoscută oficial ca fiind cea mai săracă ţară europeană, Republica Moldova conduce detaşat şi în topul criminalităţii. Un mic stat aflat la cheremul racketeilor care „impozitează” şi cea mai mică sursă de venit, mai ceva ca temutele fiscuri din ţările occidentale. Numai că, după ce s-a furat cu adevărat tot ce este de furat, mafioţii trebuie să-şi chinuiască serios neuronii pentru a găsi noi şi noi surse ilegale de venit. Astfel s-a ajuns ca ei să încaseze taxe de protecţie până şi la nunţi şi botezuri. Tinerii însurăţei sunt anunţaţi de racketii din zona în care fac nunta că, dacă nu plătesc 20 la sută din darul care se va strânge, atunci ei vor avea grijă să le transforme petrecerea într-o baie de sânge. Şi cum, dincolo de Prut, a apela la miliţieni este ca şi cum te-ai vârî singur în gura lupului, bieţii oameni acceptă ca la nuntă, la strigarea darului şi la numărarea banilor, să

asiste şi un reprezentant al racketţilor care încasează pe loc inedita taxă de protecţie.

„NE-AU JUCAT ÎN PICIOARE…”

Vaniuşa a fost student bursier în România, dar după absolvirea Facultăţii de Drept în 1997, el s-a întors la Chişinău şi s-a angajat la un birou de avocaţi. A cunoscut-o pe Olea, studentă la Conservator, şi, în octombrie, au avut nunta. „Am aranjat totul la un restaurant mai modest, în cartierul Botanica. Din păcate, niciunul dintre noi nu mai avem părinţi, odihnească-se în pace, şi ne-au ajutat mai mult prietenii, colegii de serviciu şi de facultate. Cu trei zile înainte de nuntă, când ne-am dus la restaurant să stabilim meniul exact şi câţi invitaţi vin, un ospătar ne-a zis că vrea un «şezut» să ne vorbească. La noi «şezuţi» se spune la nenorociţii ăştia care au şezut mai mult prin puşcării şi care nu au niciun Dumnezeu. Ne-a spus, în rusă, că aia e zona lor şi, dacă nu vrem să avem probleme la nuntă, să plătim o taxă de 20 la sută din darul care se strânge că altfel ne iau totul, nu ne lasă să facem nici nunta şi ne mai şi omoară cu bătaia. Nu prea l-am luat în seamă, că ne-am gândit că la nuntă vom fi cel puţin o sută de persoane şi că nu au ei chiar curajul ăsta să vină peste noi. Oricum, ne vorbisem că, dacă vin, le dăm acolo 200 – 300 de dolari şi scăpăm de ei. A început nunta, uitasem de toate, când, după miezul nopţii, a venit nenorocitul ăla, l-a chemat pe vornic şi i-a zis că vrea să stea lângă naşi când se dă darul, ca să vadă el cât se strâng, ca nu cumva să-i dăm mai puţin. Au sărit însă imediat vreo şase prieteni nuntaşi şi l-au scos afară din restaurant în şuturi. S-au întors pe la două şi ceva noaptea, tocmai când terminaserăm şi noi de numărat darul. Au venit vreo zece maşini de haidamaci şi ne-au rupt cu bătaia, pur şi simplu, ne-au călcat în picioare pe toţi cei care ne-a prins la nuntă. Până şi pe femei le-au bătut. Ne-au luat toţi banii pe care îi strânsesem, 4800 de dolari, şi ne-au lăsat întinşi pe jos, plini de sânge. A venit un echipaj de poliţişti de-abia peste vreo oră şi ne-au zis să ne gândim bine dacă vrem să

depunem plângere, că ei nu ne pot proteja şi ne împuşcă racketii în cap dacă află că am dat declaraţii împotriva lor. Asta a fost nunta noastră, o baie de sânge”.

„CA-n AFGHANISTAN”.

Plata unei taxe de protecţie pentru a avea o nuntă sau o cumetrie liniştită a ajuns o adevărată obişnuinţă. Bieţii oameni ştiu că nu au încotro şi, pentru că evenimentul oricum trebuie să aibă loc, preferă să plătească, să blesteme în gând şi să zică bogdaproste că au scăpat doar cu atât. Unii, decât să dea aceşti bani şi să aibă probleme, au ajuns să facă nunţile în familie, în apartament, doar cu rudele cele mai apropiate. Puţini, foarte puţini sunt însă cei care reuşesc să facă nunţile fără să plătească această taxă. În Chişinău a avut loc o nuntă în care tinerii însurăţei acceptaseră de la bun început să plătească cele 20 de procente. Reprezentantul racketilor a venit, totul decurgea conform planului, numai că la nuntă a venit şi un verişor al mirelui, ofiţer de poliţie în trupele speciale. Acesta a venit de la altă nuntă, cea a unui coleg şi era însoţit de alţi şapte camarazi. Mirele povesteşte că „atunci când a văzut că racketul vrea să ne ia din bani, n-a mai stat pe gânduri şi l-a pocnit. L-au tocat în bătaie, l-au luat de picioare şi l-au aruncat în stradă plin de sânge. Imediat au venit vreo 20 de racketi. Băieţii noştri le-au arătat legitimaţiile, că sunt cine sunt şi nu e bine să se pună cu ei. Credeam că or să plece nemernicii, dar de unde, s-au dat imediat la ei. Au sărit şi restul nuntaşilor şi-a ieşit măcel. Dacă au văzut că-şi ia bătaia, ăia au scos din maşini arme şi au început să tragă în aer. Câţiva erau drogaţi şi au îndreptat armele spre noi, dacă apăsau pe trăgaci, ieşea prăpăd. Noroc c-au sunat băieţii pe mobil şi-au venit imediat colegii lor, dar până la urmă poliţiştii au prins zece dintre ei. Dar dacă nu era vărul ăsta de acolo, cine dracu’ se băga pentru noi? Plăteam şi asta era. Aşa, a ieşit ca-n Afghanistan, numai nuntă n-a mai fost asta!”

BONNIE ŞI CLYDE ÎN STIL ITALIAN

„Nu-mi pot imagina viitorul fără el” – acestea sunt cuvintele cu care o extrem de apreciată membră a poliţiei municipale dintr-un important oraş italian s-a despărţit de serviciu şi de familie. Lăsa în urma sa un soţ care o iubea şi un copilaş de doi ani. „Viitorul” se numea Pierluigi Piras. Ea – 28 de ani, fost poliţist. El – 20 de ani, hoţ. Povestea lor de dragoste „blestemată” a ţinut trează la un moment dat opinia publică italiană, care a urmărit cu sufletul la gură „loviturile” lui Piras şi modul în care, încă în serviciu, Sara Mascitelli l-a ajutat.

După o cursă à la Bonnie şi Clyde prin Elveţia, Franţa şi Spania, Piras ajunge în carceră, condamnat la şase ani pentru furt, trafic de droguri, deţinere de armament. Sara se angajează chelneriţă pentru a câştiga atât cât să-şi ducă zilele. După un an însă, cei doi înscriu un nou capitol în pasionanta lor poveste.

O zi de joi, ora 8.15. Patrula stradală controlează – un control de rutină – un Fiat Uno de culoare gri pe autostrada Milano-Veneţia. O femeie rasă în cap, cu un aer straniu, şi un bărbat cu părul împletit într-o enormă coadă se legitimează ca fiind doi cetăţeni elveţieni. Totul pare în regulă, doar că – din nou rutină – o verificare la centrul de calcul al poliţiei atestă că maşina era furată. Duşi la post, cei doi îşi menţin senini povestea. Dar Interpolul furnizează datele exacte: paşapoartele aparţin unei familii din Neuchitel, la care cei doi se opriseră pentru câteva ore, luând la plecare „ca amintire” un casetofon, un video şi… documentele. Numele sub care se prezentaseră gazdelor de câteva ore fuseseră chiar cele reale – Sara şi Pierluigi. Maşina era aceeaşi.

Cei doi Bonnie şi Clyde, versiunea italiană 1998 continuă să-şi menţină cu seninătate versiunea lor, dar documentele sunt zdrobitoare. Nu este greu de imaginat sentinţa pe care o va pronunţa judecătorul şi viitorul care îi aşteaptă. Deşi cu asemenea „eroi” nu se ştie niciodată…

TERORIŞTII UZBECI AU JEFUIT AMBASADA ROMÂNIEI

Ambasada României din Taşkent, Uzbekistan, a fost jefuită, în noaptea de 13/14 februarie 2001, de către patru indivizi înarmaţi, care au imobilizat personalul misiunii diplomatice. Atacatorii au sustras obiecte de valoare şi banii aflaţi în casa misiunii. Persoanele aflate în misiunea diplomatică nu au fost vătămate în timpul incidentului. Potrivit comunicatului, autorităţile locale au deschis o anchetă pentru identificarea şi pedepsirea făptaşilor. „MAE îşi exprimă îngrijorarea faţă de ameninţarea la adresa siguranţei personalului şi a misiunii diplomatice şi îşi exprimă speranţa că autorităţile uzbece vor lua măsurile care se impun pentru identificarea infractorilor şi asigurarea, pe viitor, a siguranţei Ambasadei României la Taşkent”, se arată în comunicat.

TERORIŞTII AU INTRAT ÎN AMBASADĂ CU CHEI POTRIVITE

Şeful misiunii diplomatice şi ceilalţi doi angajaţi ai Ambasadei României din Taşkent au fost efectiv „luaţi din pat” şi au trăit „clipe de coşmar”, potrivit propriilor declaraţii, în noaptea de marţi spre miercuri. Atacul asupra ambasadei din Uzbekistan este o premieră pentru România, scopul fiind jaful.

„Era ora trei dimineaţa. Efectiv ne-au luat din pat”, povesteşte secretara ambasadei. Povestea atacului o ştie cel mai bine însărcinatul cu afaceri, Traian Bordeianu. „O echipă de patru terorişti cu experienţă, după cum s-au recomandat chiar ei, a sărit gardul şi a intrat cu chei potrivite în ambasadă”, spune Bordeianu. El adaugă că nu a fost o dificultate să aibă chei potrivite, din cauza ofertei limitate de yale din oraş. Cei patru purtau cagule, dar, după forma ochilor, de tip asiatic, erau localnici, povesteşte Bordeianu. Atacatorii, înarmaţi cu pistoale artizanale şi săbii şi îmbrăcaţi cu haine de piele, i-au bruscat pe şeful misiunii şi pe secretară, cerând aurul, banii şi celelalte valori. Vorbeau limba rusă, iar între ei limba uzbekă.

VICTIMELE ATACULUI AU FOST LEGATE

Între timp, a sosit în ambasadă şi şoferul, care condusese la aeroport un grup de patru oameni de afaceri români. Omul a „beneficiat” şi el de acelaşi tip de tratament. „Au spus că întreţin un grup mai mare şi că fac mai de mult acest tip de operaţiuni”, precizează Bordeianu, adăugând că atacurile teroriste sunt frecvente în această republică ex-sovietică din Caucaz. Printre obiective, şi ambasade. Cele mai concludente exemple sunt jafurile de la ambasadele Bulgariei şi Autorităţii Palestiniene, care au avut loc cu un an înainte. „De la bulgari au luat până şi steagul”, îşi aminteşte şeful misiunii României. Atacatorii i-au bruscat pe cei trei, i-au târât dintr-o cameră în alta şi i-au ameninţat că îi omoară dacă vor încerca să cheme poliţia. Victimele atacului au fost legate cu frânghii şi le-au fost puse căluşuri la gură. După ce i-au convins pe românii din ambasadă de intenţiile lor, cei patru „terorişti”, care au „lucrat” cu luminile stinse, au luat banii din seif (7200 de dolari şi 800 în monedă locală) şi bunuri personale ale angajaţilor. Între ele, un aparat video, un aparat foto, două ceasuri, un lanţ de aur şi chiar şase cartuşe de ţigări. Toată „operaţiunea” a durat 45 de minute. Una dintre victime a reuşit să ajungă la telefon şi a chemat poliţia, care a sosit după o jumătate de oră.

ÎN UZBEKISTAN ATACURILE SE PRODUC ÎN PLINĂ STRADĂ

Taşkentul a fost „răscolit” de autorităţi în căutarea atacatorilor, Traian Bordeianu estimând că aceştia vor fi prinşi în maximum câteva ore. De la producerea atacului, şeful misiunii a fost chemat să identifice cinci suspecţi, însă niciunul nu s-a dovedit că face parte din grupul de atacatori.

Şeful misiunii spune că a solicitat încă din 1998 pază pentru clădirea ambasadei, însă autorităţile uzbece au dat răspunsuri negative, motivând că nu au fonduri pentru aşa ceva. După atacul din noaptea de marţi spre miercuri, clădirea este păzită non-stop. Ambasada României la Taşkent a fost deschisă în 1997. Actualul şef de misiune s-a

întors la post în Uzbekistan în 1999, după ce mai ocupase, anterior, o funcţie la această ambasadă. Autorităţile au declanşat o adevărată goană pentru a-i prinde pe atacatori, toate ieşirile din oraş fiind închise. Bordeianu spune că a fost pur şi simplu „zăpăcit” după ce, de dimineaţă şi până spre după-amiază, diversele servicii, de la Procuratură până la reprezentanţii MAE uzbec, s-au perindat pe la Ambasada Română pentru a afla amănunte. Cei trei oameni de la ambasadă spun că se află la misiune într-o ţară „cu risc extraordinar”, unde atacurile se produc şi în plină stradă. Prinderea teroriştilor şi recuperarea pabugelor nu pot fi prevăzute cu certitudine, din moment ce un caz similar, al reprezentanţei Autorităţii Palestiniene, de unde au fost furaţi, cu un an înainte, 70.000 de dolari, nu a fost rezolvat nici până acum.

HOŢUL DE CADAVRE, UCIGAŞ PLĂTIT

La mijlocul lunii aprilie 1998, poliţia canadiana a reuşit să-l captureze pe Bernard Popendrive, bănuit de furt de cadavre şi crime în scopul vinderii cadavrelor. Bănuiala care plana asupra lui s-a confirmat în timpul anchetei declanşate de poliţia din Toronto în momentul arestării lui, când Bernard a recunoscut cu toată sinceritatea că şi-a ucis fosta nevastă, care-şi vânduse corpul pentru cercetări medicale încă din 1993 unui laborator particular de specialitate. „Am încasat suma de 5.000 de dolari, cum era specificat în contract, şi mi-am achitat o datorie”. De menţionat că victima era bolnavă de cancer la colon şi şansele ei de a apuca vara lui ’94 erau minime.

„În fond noi, poliţiştii, ne-am autosesizat că în zona Toronto, apoi în zona Ottawa, circulă în libertate un criminal periculos. Numărul mare de crime (14) comise în perioada iunie ’94-martie ’95 în primul perimetru, apoi septembrie ’95-martie ’97 în al doilea şi nedescoperirea nici unui cadavru ne-au determinat să facem legătura între cadavrele dispărute de la morga din Toronto şi cele de la locurile comiterii faptelor. Am luat în calcul toate posibilităţile şi am format un cerc de suspecţi din rândurile

criminalilor şi ale bolnavilor psihic, dar am ajuns la concluzia că niciun ucigaş nu umblă cu victima după el decât dacă are de gând să facă ceva cu ea. Şi cum singura posibilitate plauzibilă era că ucigaşul are nevoie de corpul victimei pentru organe, ne-am îndreptat atenţia spre facultăţile de medicină şi laboratoarele de cercetare din domeniul medical. În plus, am răscolit arhivele poliţiei pentru a-i depista pe cei care au membri în familie care şi-au cedat organele interne după deces, fie contra-cost, fie din spirit de caritate. Nu erau multe astfel de persoane, dar două ne-au atras atenţia în mod deosebit. Printre acestea era şi Bernard Popendrive, care mai trecuse printr-o astfel de experienţă. Pe el l-am căutat primul şi ni s-a spus de către vecini că nu l-a mai văzut nimeni de multă vreme. Cu ajutorul judecătorului G.L. am procedat la forţarea uşii şi am făcut o percheziţie, în timpul căreia am descoperit un pistol marca UJJ de calibru 28, cu amortizor de zgomot, care fusese folosit de curând. Cercetând mai departe printre vecini, am aflat că Bernard Popendrive venea acasă târziu, după ora unu noaptea, puţini fiind cei care-l vedeau la acea oră”.

Aflând că este căutat de poliţie, Bernard Popendrive a dispărut de acasă părăsind oraşul Toronto. Cum nu se găsise nicio dovadă că el ar fi ucigaşul în serie, nu a fost dat în urmărire, dar datele lui au ajuns la sediile tuturor secţiilor de poliţie din ţară. Apoi au apărut crimele şi dispariţiile victimelor din Ottawa. Ca şi la Toronto, poliţia din Ottawa nu descoperea decât urme de sânge la locul faptei. S-a făcut conexiunea între modurile de operare şi s-a ajuns la concluzia că ucigaşul este Bernard Popendrive, deoarece în acea perioadă locuia în Ottawa.

În continuarea cercetărilor şi a anchetării lui Bernard, după zile şi nopţi de nesomn de ambele părţi, poliţiştii au aflat că ucigaşul îşi selecta victimele cu ajutorul unei asistente medicale, Britta Valérie Dupont, care-i era amantă încă de pe vremea când îi trăia soţia şi-i furniza date despre pacienţii unde lucra. îl urmase în

peregrinări şi nebunia lui. „Le împuşcam cu un pistol cu surdină marca UJJ, de la distanţă mică, de obicei vizam gâtul!” a mărturisit Bernard Popendrive. Britta, care aştepta în apropiere, venea cu microbuzul frigorific, chemată de bărbat prin celular. Urcau victima în el, la rece, şi plecau spre graniţa canadiano-americană, unde o „livrau” unui bărbat pe nume Gregory cu maşină cu tot. Acesta le lăsa o frigorifică asemănătoare şi suma de 25.000 de dolari americani. Ce se întâmpla mai departe Bernard Popendrive nu ştia, dar presupunea că organele victimei ajungeau în anumite spitale, pentru grefe. Britta Valérie Dupont a fost reţinută de poliţia canadiană în apropierea graniţei cu SUA, la doi kilometri de cascada Niagara. Era la volanul unei autofrigorifice în care băgase la „congelat” cadavrele a doi copii pe care-i ucisese cu mâna ei în urmă cu câteva ore.

ÎN 20 DE ANI.

A DAT PESTE 100 DE SPARGERI!

Americanul Patrick Michel Mitchell (53 de ani) era considerat de poliţie cel mai mare spărgător al tuturor timpurilor, pentru că a dat peste 100 de „lovituri” în 20 de ani.

La început, Patrick Mitchell a acţionat împreună cu alţi doi parteneri: Lionel Wright şi Steve Reed, grupul lor autointitulându-se „Stop-watch Gang” şi acţiona mai repede ca fulgerul. După anul 1980, Mitchell a trebuit să se descurce singur, pentru că partenerii lui fuseseră arestaţi.

„A fost spărgătorul cu cel mai mare succes din America!”, a declarat Charles Spilers, care l-a adus în faţa Curţii pe Mitchell. „Avea o mare calitate, care se datora, probabil, unor principii pe care unii le-ar considera învechite: era un infractor «moral»; principiul lui de bază era: «Nimeni să nu fie rănit!» Şi, în 20 de ani de activitate, Patrick Mitchell n-a omorât şi n-a rănit pe nimeni”.

Prima lovitură din cariera lui, Patrick a dat-o în anul 1975, împreună cu Lionel Wright şi Steve Reed. „Am

muncit destul de mult ca să punem la punct această spargere. Nu era nimic complicat, din contră era un plan foarte simplu. Reuşita lui depindea de rapiditatea şi de sincronizarea mişcărilor noastre. Am făcut-foarte multe repetiţii înainte de marea lovitură. Într-adevăr, a fost o mare lovitură, pentru că am acţionat atât de repede încât funcţionarii băncii şi-au dat seama că au fost jefuiţi abia la câteva minute bune după ce noi dispăruserăm! N-am luat prea mulţi bani, dar eram fericiţi că am reuşit! Am fost porecliţi «Banda de hoţi prezidenţiali», pentru că toţi purtam măşti care reprezentau câte un preşedinte american”.

Următoarele spargeri au avut acelaşi succes, iar cei trei strânseseră într-un an câteva sute de mii de dolari, care le ajungeau să trăiască în belşug. Dar emoţiile şi satisfacţia unei lovituri reuşite nu-i lăsau să renunţe.

„În anul 1980, după 35 – 40 de spargeri, în timp ce eu îmi petreceam vacanţa în Florida, am aflat că Wright şi Reed au fost arestaţi. Am scăpat de cursa întinsă de poliţişti, însă m-am văzut singur şi puţin nesigur. Dar prietenii mei nu m-au trădat niciodată”, şi-a amintit Mitchell.

De atunci, el a început să călătorească dintr-un oraş în altul, să dea câte o lovitură, după care îşi schimba identitatea. „De fiecare dată când ajungeam într-un nou oraş îmi schimbam înfăţişarea: îmi puneam barbă, perucă, mustaţă. Am apelat şi la câteva operaţii estetice şi a mers bine”.

„În august 1995, am constatat că rămăsesem cu doar 4.000 de dolari. Aşa că m-am întors la lucru!” a mărturisit spărgătorul. A plănuit o spargere timp de trei săptămâni. S-a orientat spre oraşul Southaven din Mississippi. „Această lovitură era uşor de dat. Chiar şi sora mea ar fi putut-o realiza cu succes! Pentru mine însă, a fost ultima, pentru că mă grăbisem îngrozitor de tare. Am dat telefon la poliţie şi am anunţat că am pus o bombă în primărie, sperând că, în acest fel, îi voi pune pe o pistă falsă şi-i voi

ţine ocupaţi. Dar se pare că de data asta, ei au mirosit că ceva nu e în regulă. Erau doar nouă bănci în tot oraşul. Şeriful a trimis câte o maşină de poliţie la fiecare dintre ele. Eu am dat lovitura în doar 45 de secunde, dar când am ieşit din bancă, poliţiştii mă aşteptau!”

Patrick Michael Mitchell a fost arestat pe data de 15 noiembrie 1995, el fiind pasibil de o pedeapsă cumulând 67 de ani de închisoare.

PRESA – BUCURIA SPĂRGĂTORILOR DE BĂNCI

În rândurile care urmează vă vom relata un caz ieşit din comun, care s-a petrecut în localitatea americană Whitestone şi i-a avut ca protagonişti, printre alţii, pe soţii Robert şi Virginia Kallaghari. Pentru ca fapta lor să iasă mai bine în relief, ne vedem nevoiţi să facem o întoarcere în timp cu zéce zile, mai exact în data de nouă iunie.

În acea zi însorită, Robert şi Virginia, tineri şomeri, aşteptând ca timpul să treacă într-un mod cât mai plăcut, au ieşit să se plimbe într-un parc din centrul oraşului. Acolo, spre surprinderea şi bucuria lor, s-au întâlnit cu două cupluri, soţii Tayllor şi Evans, foşti colegi de şcoală din vremea când erau la Los Angeles la colegiu. În mod firesc, localnicii i-au invitat pe cei patru la ei acasă, în Seanstreet, la nr. 21, şi, printre altele, i-au întrebat cu ce ocazie prin oraş. „Să spargem O.D. Bank”, au răspuns ei, mai în glumă, mai în serios. Apoi au abandonat acest subiect, pentru ca puţin mai târziu Robert să-l reia spunând că iar interesa ideea pentru că, oricum, el şi nevastă-sa ar vrea să plece în Europa definitiv. Şi de aici a început întreaga tărăşenie.

„O.D. Bank” era o bancă la care un institut de cercetări din domeniul fizicii atomice, aflat în partea de nord a oraşului, îşi ţinea fondurile financiare provenite din donaţii. Sumele nu erau niciodată sub 250.000 – 300.000 de dolari. Această bancă intrase în „colimatorul” celor două cupluri din L.A. datorită unei rude a lui G. Tayllor, care venise cu ideea şi furnizase informaţiile necesare.

Spargerea a fost planificată pentru noaptea de 19

iunie, iar faptul că la idee s-au raliat şi foştii lor colegi a fost un semn de bun augur. Banca a fost spartă conform planului, dar nu ne vom ocupa aici de felul cum au făcut-o, ci vom povesti, în rezumat, raportul poliţiei. Femeile Tayllor şi Evans îşi aşteptau soţii la volan, în câte o maşină, iar Virginia, ascunsă la un capăt de stradă, avea rolul ca în caz de necesitate să producă „fum" cu ajutorul unor grenade cu gaze lacrimogene, pentru ca eventualele persoane nedorite să nu aibă acces în acel perimetru. Bărbaţilor le revenea sarcina cea mai grea, aceea de a goli seiful principal al băncii.

„L-am văzut pe cei doi mergând grăbiţi spre Sunday Bridge, iar în urma lor, pe stradă, mult fum. Cel mai scund, despre care mi-am dat seama curând că este femeie, arunca ceva din geantă. Am priceput curând că sunt grenade Silentio cu gaze lacrimogene. Purtau măşti şi ochelari, l-am oprit şi le-am spus că sunt ziarist. Răspunsul lor a fost că sunt bucuroşi că au întâlnit un reprezentant al presei pentru că au de declarat ceva. «Suntem tineri şi am rămas şomeri, deşi avem absolvită o facultate de cibernetică. Noi, americanii. importăm materie cenuşie din toată lumea, iar de a noastră ne batem joc. Ne-am hotărât să plecăm în Europa să ne facem acolo un viitor. Banca aceasta a fost spartă şi noi suntem doi dintre spărgători.» A vorbit numai bărbatul. Femeia, fără ca eu să-mi dau seama, mi-a pulverizat în faţă cu un spray cu gaze paralizante. Mi-am revenit curând, dar ei dispăruseră". De mare ajutor poliţiei a fost declaraţia ziaristului, pozele făcute de el şi cuvintele lui Robert Kallaghari. El şi Virginia au fost prinşi la graniţa cu Mexicul. În schimb nu s-a dat de urma celorlalte două cupluri şi nici de a complicelui de la bancă. Din cei 320.000 de dolari au fost recuperaţi numai 80.000, care au fost găsiţi la soţii Kallaghari.

SPAIMA BAVARIEI, ILARIE GUTĂ DIN DOROHOI *9*

În ianuarie 1988, un moldovean de 33 de ani ridiculiza organele de Securitate ale României comuniste şi grănicerii de la vama de vest. Pe numele său Ilarie Guţă,

omul respectiv perseverase în visul lui de-a pleca în Occident şi, până la urmă, reuşise. Nu-I opriseră nici cele două încercări eşuate, în urma cărora făcuse doi ani de puşcărie grea, cu bătăi şi lipsuri, nici suferinţele la care urma să-i fie supusă familia în cazul părăsirii ţării. Guţă ştia doar atât: să ajungă în Occident pentru a trăi cu adevărat. Era în stare să-şi dea o mână sau un picior pentru a se vedea în Germania. Până la urmă nu şi-a dat decât trei degete de la o mână, fără de care a rămas în rafalele trase asupra sa de grănicerii orădeni, când a luat-o la fugă spre Ungaria.

Moldoveanul, priceput la toate, din Dorohoi a ajuns, după şase luni de stat într-un lagăr austriac pentru transfugi, în landul german Bavaria. A muncit în fel de fel de locuri, la München şi Nürnberg, până în 1990, după care s-a apucat de măgării. Mai întâi a furat din magazine pentru a vinde prin talciocuri, apoi s-a înhăitat cu doi ruşi şi un chinez, le-a devenit şef şi au pornit toţi trei să fure maşini de lux pentru a le vinde reţelelor de traficanţi sârbi şi polonezi. Prin 1992, deja numele lui Guţă speria poliţia bavareză. Banda lui era căutată asiduu de efective impresionante de poliţişti. Între timp, Ilarie din Dorohoi mai recrutase zece inşi pentru afacerea lui mafiotă şi-şi lărgise domeniul de activitate: introducea droguri în ţară, dinspre est, plasa prostituate la cele mai mari bordeluri clandestine din Hamburg şi Berlin, solicita şi primea taxe de protecţie de la peste 100 de patroni din oraşele Bavariei, şantaja politicienii etc. Ilarie Guţă a comis şi două crime cu mânuţa lui. Pe 12 februarie 1994 a încuiat un concurent turc într-un camion şi i-a dat foc, iar pe nouă mai 1995 a executat în ceafă, cu o armă automată, un subaltern care nu-l ascultase şi din cauza căruia pierduse o tranzacţie cu marijuana de 500.000 de dolari. Din acel moment, prioritatea poliţiei germane a devenit prinderea infractorului român, considerat inamicul public numărul unu în Bavaria, cel mai mare şi mai bogat land al Germaniei. S-a cerut ajutorul Scotland Yard-ului şi, pe

patru septembrie 1996, la Nürnberg, Ilarie Guţă a fost arestat. La vremea aceea, despre acest eveniment au scris şi prestigioasele publicaţii germane „Stern”, „Bild” sau „Der Spiegel”, ca şi „Evenimentul zilei” sau „România liberă” de la noi. Nimeni n-a mai fost interesat de derularea ulterioară a cazului Guţă, deşi el este interesant. După dn proces întins pe patru luni, românul a primit o condamnare de 25 de ani de închisoare, diminuată la 20 de ani în urma intervenţiei Amnesty International”, care şi-a susţinut punctul de vedere: „Ilarie Guţă a fost el însuşi o victimă a terorii comuniste, care l-a făcut să-şi piardă capul atunci când a scăpat peste graniţă”. „Spaima Bavariei”, cum încă mai este cunoscut Guţă, face an de an cerere către guvernul federal şi către Ministerul Justiţiei să-i fie redusă pedeapsa sau măcar să fie transferat în România. El este tratat cu indiferenţă de către autorităţi, până acum neprimind răspuns. După părerea avocaţilor germani care i-au studiat dosarul, pe Ilarie îl va apuca anul 2016 în celula-izolator din penitenciarul de maximă siguranţă de la Siegen (cinci kilometri de graniţa cu Elveţia).

ESTE PAŞAPORTUL ADN O SOLUŢIE?

,»

În Belgia, în fiecare an, peste o sută de cai de rasă sunt furaţi. Cei mai mulţi cai, de sânge arab sau ponei Shetland, dispar fără urmă. După ce toate bovinele au fost înregistrate, hoţii şi-au îndreptat atenţia către cai. Caii sunt vânduţi intermediarilor, iar cei de care nu pot scăpa pe această cale sunt duşi la abatoare.

Jandarmul belgian Johan de Smet iubeşte caii. Chiar avea un cal irlandez şi un altul care fusese reformat de la jandarmerie. În 1944, caii i-au fost furaţi. A început să ia contact cu vânzătorii de cai pe care îi cunoştea. A umblat prin toată ţara, ba chiar şi prin Germania, Olanda, Franţa. În Franţa a aflat că situaţia este şi mai gravă: se fură cam opt sute de cai în fiecare an. În Germania se oferă câteodată recompensă celui ce găseşte un cal furat. Astfel

a început interesul său pentru urmărirea hoţilor de cai. „Calul nu este un automobil. El are şi o valoare afectivă. Imaginaţi-vă un grup de copii despărţiţi de poneiul lor adorat! Dar şi adulţii suferă când calul lor dispare” – spune Johan de Smet. El împreună cu colegul său, jandarmul Freddy Dumont, au găsit cam 30 de cai furaţi, cam puţin apreciază ei.

Furtul de cai constituie o afacere care aduce bani buni. Un cal valorează între 50.000 şi 80.000 de franci belgieni. Un ponei, cam 10.000 – 15.000 de franci. În fiecare an în Belgia se fură cai în valoare de cinci până opt milioane de franci. În preajma frontierelor situaţia este şi mai gravă. Caii dificil de vândut sunt duşi la abatoare, lată ce declară Johan de Smet: „Abatoarele nu acceptă bovine decât dacă sunt identificate printr-o fişă şi prin marcajul auricular (pe ureche). Pentru cai nu există nicio obligaţie de înregistrare. Un cal furat este o complicaţie în plus. Adesea noul proprietar al unui cal poate fi de bună-credinţă când îl cumpără, fără să ştie că a fost furat”.

Caii au semne tatuate pe buze, dar anumiţi hoţi nu ezită să le înlăture. Un veterinar poate implanta în gâtul calului un cip electronic care conţine numărul de identificare, dar hoţii îl pot face ilizibil.

Paşaportul ADN pentru cal poate fi o soluţie. În Statele Unite, materialul genetic este deja utilizat. Acesta poate fi perfect pentru identificarea unică a cailor.

În Belgia, ministrul Agriculturii a hotărât introducerea generală a sistemului de cipuri pasive, introduse în grumazul cailor. Spre deosebire de cele active, datele nu pot fi falsificate din exterior. Datele sunt centralizate în sistemul de înregistrare. Implantarea lor este făcută de medici veterinari.

Însă ministrul este mai puţin entuziast când este vorba de a întocmi un paşaport ADN, pentru că testele de laborator sunt scumpe şi implică un volum mare de muncă.

Când sistemul va fi pus la punct, abatoarele vor avea obligaţia unui control suplimentar, ce va fi hotărât de

Ministerul Sănătăţii Publice.

URIAŞUL CU PICIOARE DE LUT

În 1986, Jean-Jacques Guillon împlinea frumoasa vârstă de 20 de ani. Tânăr şi dispunând de o bună situaţie materială, pe care părinţii, agricultori din Vienne, i-o asiguraseră, Jean-Jacques privea cu încredere viitorul, din care îi lipsea o soţie devotată. Şi aceasta, în ciuda unei inimi „de aur” care bate într-un trup de uriaş de 1, 90 metri înălţime. Pentru a depăşi „drama”, Jean-Jacques achită unei agenţii matrimoniale suma de 6.000 de franci. Îi sunt prezentate nu una, ci trei frumoase. „Inima” sa o alege pe Beatrice Bouvier, nu numai pentru senzualitatea ei, dar mai ales pentru o tandreţe care-l subjugă, recunoscând că tandreţea este ca drogul. Astfel „adormit”, Jean-Jacques va deveni „păpuşa vie” a familiei lui B.B.

Urmează prima mişcare! B.B. Îşi roagă soţul să-i achite un împrumut scadent, contractat pentru a-şi cumpăra un autoturism. Factura este onorată, dar „atacul” continuă! Plângând, B.B. Îi vorbeşte lui J.J. despre unul din fraţii ei mort de leucemie, mărturisindu-i că ar suferi de aceeaşi maladie necruţătoare, ce nu-i mai lasă decât câteva luni de viaţă. Şi cum părinţilor nu le poate spune nimic despre aceasta, îl roagă pe el să o ajute, plătindu-i spitalizarea. Impresionat (până la lacrimi), bunul J.J. acceptă să se sacrifice material. Cele câteva luni trec repede! B.B. nu cedează. Anunţă o nouă catastrofă. Urmare a unei transfuzii de sânge, efectuată în timpul tratamentului, „a contractat SIDA”! Singura soluţie de a-şi ameliora viaţa? Cadourile pe care J.J. i le va face din toată inima. Şi, astfel, într-un an, J.J. a achitat facturi în valoare totală de 450.000 franci, echivalând cu mai mult de 35.000 franci pe lună. Aceasta, în condiţiile în care veniturile din leafă ale lui J.J. erau de 5.000 de franci pe lună.

Pentru a susţine efortul financiar, J.J. se vede obligat să-şi epuizeze rezervele băneşti, constând în principal dintr-un împrumut contractat cu o bancă. Inevitabilul se produsese însă! Era ruinat, dar obligat moral să caute şi să

găsească noi surse de finanţare pentru a o proteja pe B.B. Hotărârea e adoptată rapid! întocmai ca Robin Hood odinioară, el îi va ataca în bârlog pe escrocii de bancheri, banii furaţi dându-i „sărmanei" B.B. Convins de nobleţea actului de dreptate pe care-l făcea, J.J. cere Madonei la catedrala din Lourdes să-l protejeze încălcând „voit" porunca „Să nu furi!" fapt care se va dovedi a-i fi fatal.

Trece la fapte şi, înarmat cu un pistolet cu alice de vânătoare, în şapte luni devalizează nouă bănci. „Agoniseala", însumând 900.000 de franci, o depunere pe altarul „nevindecatei" B.B. care... îi papă! Absorbit de afacerile zilnice, J.J. nu acordă atenţie privirilor discrete ale „ochilor electronici", graţie cărora va face cunoştinţă cu „bancherii". Aşa se face că, în ziua de 29 august 1989, un funcţionar de bancă anunţă poliţia, care-l arestează. Goana după aur luase sfârşit! Audiat, recunoaşte faptele, precizând că banii (până la ultimul franc) i-a depus la banca... B.B. Încercarea judecătorului de a o implica pe B.B. în această afacere a eşuat, iar J.J., naivul „uriaş cu picioare de lut", a executat de dragul ei (cu stoicism) o pedeapsă de zece ani muncă silnică.

PIRAŢII PĂGUBESC ABONAŢII

9 9

Piraţi ai informaticii au descoperit codul reţelei de telefoane portabile Deutsche Telekom D1. De mai bine de două luni ei pot să telefoneze pe seama celor câtorva milioane de abonaţi.

Ce s-a întâmplat? Un colaborator al unui grup industrial de telecomunicaţii a trădat piraţilor toţi algoritmii de descifrare a reţelei. Deşi aveau unele informaţii în această privinţă, niciun responsabil nu a luat în serios avertismentele. „Informaţiile erau prea vagi", afirmă purtătorul de cuvânt al „T-mobile", filiala specializată a Deutsche Telekom.

După părerea unor informaticieni amatori din Hamburg, de acum înainte este posibilă şi falsificarea cartelelor de telefon portabile ale sistemului mondial

Standard Global Sistem of Mobile Communication (GSM) folosit şi de Deutsche Telekom. Pe piaţa neagră se găsesc toate elementele cu care cartelele se pot fabrica artizanal. Frauda se poate realiza, cu condiţia ca un ordinator să furnizeze datele unor abonaţi.

În acest fel, s-ar putea folosi gratuit nu doar reţeaua D1, dar şi D_2 Mannesman, E-Plus sau oricare altă reţea europeană bazată pe norme GSM.

„VIPERĂ" PĂGUBITĂ LA CEAS DE AMOR

Hedda Happer era o celebră ziaristă a Hollywoodului, supranumită „Vipera". A distrus multe cariere într-o lume a atacurilor de acerbă concurenţă. Bârfa şi intriga erau arme de temut şi ziarista a făcut ravagii cu ele.

Celebra actriţă Olive Tomas, sora celebrei Mary Pickford, încerca să-i câştige prietenia nesuferitei „vipere" de dragul de a-şi apăra soţul, ce consuma droguri. La Hollywood, în anii '20, orgiile se ţineau lanţ. Hedda. Hopper participa la ele, pentru a-şi culege materialul viitoarelor articole. Aşa se face că în noaptea aceea, ziarista, bine ameţită de alcool, îşi lasă fotografii în continuare la chef, să culeagă ce s-o mai putea până în zori, iar ea pleacă acasă cu maşina lui Olive Tomas, singura care îi era mai prietenă.

Cu greu a fost băgată în maşină de şofer şi portarii hotelului.

Pe drum înjura de mama-focului şi vorbea fără şir. Pe malul Pacificului spre casă, cere şoferului să oprească. Coboară pe plajă, firesc după atâta băutură şi, lăsată singură, şoferul se trezeşte cu ziarista hohotind prosteşte lipindu-i de parbriz chiloţii. Clar! Coboară, deschide portiera din spate, trage de manetă, făcând pat bancheta, apoi se întoarce, o ia în braţe şi, trântind-o pe noul pat, începe să o sărute în timp ce cu o mână căută febril închizătoarea strasului de diamante de la gât. În timp ce animalul din femeia aţoasă şi uscăţivă ţipa isteric de plăcere, mâinile dibace ale şoferului reuşesc să desfacă strasul, care alunecă pe canapea şi de aici în buzunarul

bărbatului. „Vipera”, arogantă şi bătăioasă, acum arată jalnic de răvăşită. Epuizată de alcool şi de efortul sexual, doarme adânc. La lumina plafonierei, şoferul Charlie Charter studiază bijuteria. O singură mişcare şi rupe plasa de sârme care susţinea monturile diamantelor. Acestea irizând multicolor îi cad în palmă. Le ia pe toate, câteva zeci bune, şi le bagă în batistă. Apoi înapoindu-se la călătoarea lui, trage de manetă repunând canapeaua la loc şi pe călătoare într-o poziţie cât mai comodă şi, după ce s-a convins că este bine strânsă la mijloc cu cordonul rochiei, strecoară diamantele sub sutien, iar plasa de sârmă i-o agaţă de guler, undeva sub păr. Ajunsă cu ea acasă, o predă personalului şi surorii sale, cu toată condescendenţa. După trei zile se prezintă din nou cu patru diamante la ziaristă. Îi spune că le-a găsit în maşină şi că se întreabă dacă nu cumva sunt ale ei pierdute din vreo broşă sau din cercel. Ziarista, care se ştia duşmănită de cel puţin jumătate din Hollywood, n-a scos o vorbă despre strasul destrămat şi pierdut, pentru a nu-i da niciun fel de satisfacţie. Ba îi refuză şi diamantele aduse ca nefiind ale ei.

Urmarea: diamantele, o sută patru la număr, au fost vândute în timp, în diferite locuri. S-au transformat într-o grămadă de dolari. Cu aceşti bani s-a cumpărat o fermă întinsă. Pământul, bine administrat, a produs la rându-i alte ferme. Astăzi cei doi băieţi şi o nepoată sunt unii dintre cei mai bogaţi agricultori din Dakota de Sud.

William Charter, unul dintre băieţii fostului şofer, povesteşte: „Pe patul de moarte, tata m-a chemat să-şi descarce sufletul şi mi-a spus cum a furat strasul şi de ce a făcut-o: «Vipera distrusese multe cariere, făcând să cadă multe stele. Mulţi oameni s-au sinucis din cauza ei. Şi atunci, nu ştiu ce mi-a venit, poate ca să-i răzbun într-un fel, am păgubit-o de diamante. A fost primul şi ultimul meu furt.»”.

MAI CEVA CA-n FILME

La începutul dimineţii de luni 11 februarie 2002,

cursa 124 a companiei British Airways, care transporta 187 de pasageri pe ruta Bahrein-New York, s-a oprit pe Aeroportul Heathrow pentru alimentare. Dar Boeingul 777 mai transporta în afară de pasageri, şi opt containere blindate de culoare roşie, în care se aflau 250 de kilograme de bancnote americane uzate, în valoare totală de 6, 5 milioane de dolari, în timp ce o echipă de întreţinere reîncărca avionul cu combustibil, iar o altă echipă de ocupa de bagajele pasagerilor, o furgonetă Ford Tranzit a companiei British Airways s-a apropiat pentru a prelua cele opt containere, care urmau să ajungă la New York cu un alt avion. Nu au mai ajuns însă, pentru că în acel moment – în jurul orei 6.30 GMT – a apărut o a doua furgonetă, un Renault, din care au coborât doi bărbaţi, pe care martorii i-au descris ca „având trăsături de asiatici”, care s-au dus la şoferul Fordului, spunându-i acestuia că totul e o greşeală şi că banii vor trebui încărcaţi în furgoneta lor. Fără a folosi arme de foc sau cuţite, cei doi l-au bătut-măr pe acesta şi l-au legat cu chingi de plastic, au transferat containerele în Renault şi au plecat. Se pare că ei au ieşit de pe Heathrow prin Punctul de Control nr. 24, unde au arătat legitimaţii false, care însă, fiind bine executate, nu au trezit suspiciuni. Furgonetă a fost abandonată în localitatea Feitham din Middlesex, situată la trei kilometri de Heathrow, 40 de minute mai târziu. Cercetările poliţiei nu au fost însă cu nimic uşurate de această descoperire, întrucât autorii jafului au dat foc furgonetei, motiv pentru care Renaultul a sfârşit prin a exploda.

CUM A FOST POSIBIL?

„Totul a fost planificat la secundă. Cei doi atacatori ştiau exact ce au de făcut – cunoşteau exact orarele curselor aeriene, sistemele de securitate, procedurile de alimentare şi control”, consideră secţia „Crimă Organizată” a Scotland Yard-ului. Poliţiştii londonezi cred că autorii jafului au avut informaţii exacte din interior, de la angajaţi ai aeroportului, dacă nu cumva fac – sau au

făcut parte – din această categorie.

Într-adevăr, sunt greu de explicat altfel legitimaţiile false, uniformele, furgonetă Renault vopsită în culorile British Airways (care a stat într-un garaj de reparaţii al aeroportului în tot timpul weekendului), cunoaşterea procedurilor de alimentare, de încărcare-descărcare a bagajelor, precum şi a dispozitivului de securitate. Numai că Aeroportul Heathrow are peste 20.000 de angajaţi, fără a mai socoti şi zilierii. Aşa că poliţia va avea în următoarea săptămână de lucru până peste cap... Până una-alta un purtător de cuvânt al Scotland Yard a declarat că „poliţia încearcă să stabilească împrejurările exacte în care a avut loc jaful şi cum de s-a putut ajunge în această situaţie”.

SIGURANŢA AEROPORTURILOR BRITANICE LASĂ DE DORIT

Această ultimă parte a declaraţiei poliţiei pare să-l lase rece pe deputatul John McDonnel, care a declarat BBC că a ridicat de patru ori până acum problema securităţii Aeroportului International Heathrow în parlamentul britanic, fără însă ca interpelările sale să fi trezit vreo reacţie din partea guvernului. Lipsa de eficienţă a autorităţilor aeroportuare britanice este cu atât mai condamnabilă cu cât, teoretic vorbind, Heathrow a fost primul aeroport britanic în care măsurile de securitate au fost întărite după atentatele teroriste din 11 septembrie, iar pentru furt există un precedent. În 1983 dintr-un depozit „de maximă securitate” de pe Heathrow au fost furate 26 de milioane de lire sterline. Deşi făptaşii au fost prinşi şi condamnaţi, doar o mică parte din bani a fost recuperată. Mai mult încă de curând avusese loc un test de securitate pe aeroportul din Manchester, când două pistoale şi mai multe imitaţii de explozive au trecut de punctele de control fără a fi detectate. Pe bună dreptate, presa britanică se întreabă când va urma „plantarea” unei bombe într-un avion pentru că lipsa de securitate este o adevărată „invitaţie” pentru terorişti.

LOVITURA CEA MARE

Norman Ulmer era casier la o bancă din Boston. Aparţinea genului de oameni pe care îi recunoşti de la distanţă că sunt serioşi şi corecţi. Tocmai de aceea se miră de el însuşi când, într-o bună zi, îi veni o idee pe cât de genială, pe atât de perfidă.

Norman Ulmer, considerat timp de cincisprezece ani un casier de încredere, avea de gând să sustragă din casă o sumă frumuşică, fără ca bănuiala să cadă asupra lui. Planul său era perfect. Pentru îndeplinirea lui era însă nevoie de încă o persoană; ca s-o spunem pe şleau, avea nevoie de un jefuitor de bănci.

Ulmer aşteptă aproape trei ani ziua norocoasă şi era aproape să renunţe la planul lui când, într-o bună zi, se întâmplară următoarele:

De dimineaţă, ca de obicei, Ulmer numără banii din casă şi îi aranjă în ordine. De trei ani încoace, el punea bancnotele mici de un dolar şi de zece dolari în compartimentele rezervate şi însemnate pentru bancnote de valoare mai mare. Punea aceşti „bani de schimb” dedesubt, iar deasupra punea câteva bancnote de cincizeci şi chiar de o sută de dolari.

Acesta era un amănunt foarte important al planului său bine gândit.

Ulmer mai verifică o dată compartimentele sertarului, agaţă plăcuţa cu numele său la ghişeu şi aşteaptă clienţii. Primii fură doi negustori. După ei veni un tânăr înalt, care părea student, numai că purta pălăria trasă peste ochi, gulerul paltonului ridicat şi ochelari negri. Se îndreptă direct spre ghişeul lui Ulmer.

— Bună dimineaţa, îl primi Ulmer.

Individul nu-i răspunse. Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase o pungă de hârtie împăturită cu grijă. O vârî cu mâna stângă pe sub geamul ghişeului, în timp ce ţinea ameninţător mâna dreaptă în buzunar. Pe pungă era scris: „Te rog să umpli punga cu bancnote mari. Fără figuri! Te urmăresc. Dai alarma numai peste zece minute. Am pistol!”

Lui Norman nu-i venea să creadă că planul său se va îndeplini în sfârşit. Cum îşi închipuise clipa asta de mii de ori până atunci, totul merse strună. Ulmer deschise punga şi o umplu sub privirea vigilentă a banditului cu bancnotele de un dolar şi zece dolari, acoperite cu cele câteva bancnote de cincizeci şi de o sută. Îi dădu apoi punga şi-l urmări în timp ce ieşea din bancă încet, pentru a nu da de bănuit. După cinci minute, Ulmer deşurubă fundul maşinii de calculat, vârî acolo bancnotele mari care rămăseseră – erau 18.000 de dolari –, înşurubă la loc placa şi reaşeză maşina la locul ei. Nimeni nu observase această operaţie.

Apoi Norman apăsă pe butonul de alarmă.

În mai puţin de cinci minute, poliţiştii mişunau prin bancă, în mijlocul funcţionarilor speriaţi şi a clienţilor zăpăciţi. Norman îşi jucă atât de bine rolul, încât toţi îl tratară cu milă şi consideraţie. Lester, preşedintele băncii, îi dădu liber pentru restul zilei. Fură politicoşi cu el şi acceptară faptul că fusese prădat de suma de 20.000 de dolari. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Compartimentele goale din casă vorbeau de la sine.

A doua zi dimineaţă, Norman îşi ocupă iar locul la ghişeu şi-şi roase unghiile cu nervozitate, până ce, în sfârşit, se ivi ocazia să controleze dacă banii erau în ascunzătoare.

Urma acum ultimul şi cel mai greu episod al planului său. Trebuia să scoată banii din clădirea băncii. Pentru asta avea nevoie de o zi ploioasă.

Timp de o săptămână holbă ochii la cerul albastru, fără urmă de nori. În a opta zi, când se trezi, auzi picăturile de ploaie care loveau în geam. Sări repede din pat, îşi pregăti umbrela şi o agăţă de clanţa uşii ca nu cumva să uite s-o ia.

După ce se aşeză pe scaunul său de la ghişeu, scoase repede banii din maşina de calculat, îi vârî în umbrelă şi închise cu grijă nasturele panglicuţei de elastic care ţinea umbrela închisă. La ora cinci ieşi din bancă, ţinând

mânerul umbrelei pe braţ.

A doua zi, Ulmer se prezentă în biroul lui Lester şi îl rugă să-i acorde concediul anual de trei săptămâni.

— Desigur, răspunse Lester, dovedind înţelegere deplină. îl meriţi după şocul pe care l-ai avut. Chiar de mâine poţi intra în concediu.

Spre seară, la plecare, strânse mâna colegilor şi îşi luă rămas-bun. Pentru trei săptămâni. În drum spre casă, intră la un birou de voiaj şi îşi cumpără bilet de avion pentru Jamaica. Jamaica era visul lui de o viaţă. Îşi cumpără apoi îmbrăcăminte nouă, de vară, o valiză şi o trusă de voiaj.

Ajuns acasă, încuie bine uşa, desfăcu cu grijă căptuşeala valizei noi, scoase cei 18.000 de dolari din umbrelă, îi aranjă într-un strat egal sub căptuşeală, pe care o lipi apoi la loc.

Prima lui zi de concediu era însorită. La ora şapte dimineaţa chemă un taxi ca să ajungă la timp la aeroport.

Norman era calm şi sigur de sine. De la data atacului, citise zilnic toate ziarele, de la prima la ultima pagină, dar nu găsise niciodată nici cea mai uşoară aluzie la o eventuală arestare a tânărului jefuitor. Or, atâta timp cât acesta nu era prins, nimeni nu putea descoperi şmecheria lui Norman. În definitiv, în afară de el, numai banditul putea să ştie că în pungă erau numai două mii de dolari, şi nu douăzeci de mii.

De aceea nu-şi făcu griji văzând maşina care staţiona în faţa casei. Omul de la volan părea să fie student. îl salută politicos pe Norman. Acesta îi răspunse cu „Hello” şi-şi văzu de drum.

Dar străinul îl opri:

— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule Ulmer…

Norman îşi lăsă joc bagajele, se apropie de maşină şi-şi vârî capul prin geamul din dreapta:

— Da, vă rog.

— Plecaţi în voiaj, domnule Ulmer?

— Da. Plec cu avionul în Jamaica, răspunse el

politicos, dar nu fără emoţie. Pot să vă întreb cine sunteţi şi de ce mă întrebaţi? Şi de unde ştiţi cum mă cheamă?

— Unde sunt banii, Ulmer? şuieră străinul în loc de răspuns.

Lui Ulmer i se tăie respiraţia.

— Care bani? Nu vă înţeleg.

Îl privi fix pe străin. Şi deodată, chipul acestuia i se păru cunoscut.

— Nu ştiu cum ai făcut, continuă străinul, dar pun capul că dumneata ai diferenţa de 18.000 de dolari.

Norman se sili să râdă.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu despre ce vorbiţi.

Străinul întinse mâna, deschise cu o mişcare uşa din partea dreaptă a maşinii şi spuse:

— Urcă, Ulmer, am de vorbit cu dumneata.

Norman nu vru să rişte vreo scenă. Se aşeză tăcut lângă individ.

— Uită-te la mine! Nu mă recunoşti? Eu am dat lovitura la bancă. Dar, din păcate, în pungă n-am găsit decât două mii de dolari prăpădiţi. Şi acum dă-i drumul: unde e restul?

Norman îşi aduse perfect aminte: da, acesta era jefuitorul!

Individul nu părea să aibă prea multă răbdare.

— Să fie clar: nu pot să aştept. Am pierdut mult prea mult timp. Să ştii, Ulmer, că te urmăresc încă din clipa în care am citit în ziar numele tău.

Privirea pătrunzătoare a banditului căzu pe valiza nou-nouţă a lui Ulmer, pe care acesta o lăsase pe marginea trotuarului. îl împinse cu iuţeala fulgerului pe Norman afară din maşină, sări şi el, apucă valiza, o aruncă pe banchetă, se aşeză la volan şi dispăru în scrâşnet de pneuri cu valiza în căptuşeala căreia se aflau 18.000 de dolari.

Norman Ulmer nu avusese noroc. Totul mersese mult prea repede.

Stătea acum nenorocit pe marginea trotuarului, în costumul nou de vară, dar fără valiză. Aşteptase răbdător,

timp de trei ani, să prindă o clipă norocoasă. Tot o clipă fusese de ajuns ca să i se zădărnicească marea lovitură.

Norman se gândea acum cum ar putea să-l convingă pe Lester că se răzgândise şi că ar vrea să-şi amâne concediul pentru la toamnă.

DE LA SINAGOGĂ, LA PUŞCĂRIE

În urmă cu 30 de ani, tânăra familie Stănescu părăsea ţara, fiind atrasă de mirajul vieţii de dincolo de ocean, pentru a se stabili în California. Ca toţi emigranţii ajunşi pe „tărâmul făgăduinţei”, Doina şi Mihai Stănescu au dus-o şi ei greu în primii ani. Curând însă, soarele avea să răsară şi pe strada lor. Încet, încet, au început să se pună pe picioare, motiv de fericire pentru tinerii căsătoriţi. Fericirea a durat pentru Doina până în 1989, când s-a despărţit de soţ. De atunci, grijile nu au ocolit-o, având permanent probleme cu banii. Tot mai desele drumuri pe care le făcea spre Las Vegas nu aveau drept ţintă căutarea vreunui loc de muncă mai bun. Ca să iasă din mizeria în care se afunda tot mai adânc, s-a gândit să-şi încerce şansele la jocurile de noroc. Ghinionul o păştea însă de fiecare dată…

Când s-a angajat în funcţia de contabil al Templului Menorah din Redondo Beach, Doina Stănescu avea şi mai mari probleme cu banii. A avut însă grijă ca aceste detalii să nu ajungă la urechile oamenilor de la sinagogă. La fel, le-a ascuns pasiunea sa pentru jocurile de noroc.

La scurt timp după angajare, a săvârşit prima infracţiune, scoţând nişte cecuri pe computerul sinagogii, fără acordul superiorilor săi. Cam tot în acea perioadă, unii membri ai templului au început să pună întrebări în legătură cu modul în care le sunt cheltuiţi banii. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care Ron Maroko, un membru marcant al consiliului templului, a demisionat în anul 2001. Gestul său, de neînţeles la acea vreme pentru colegii săi de consiliu, s-a dovedit îndreptăţit. După ce, timp de câteva luni, a încercat să se întâlnească cu Doina Stănescu, acesta a lăsat pe 18 ianuarie un mesaj pe

robotul telefonic al sinagogii prin care îşi anunţa demisia.

Lovitura de teatru avea să se producă a doua zi, când, într-o scrisoare trimisă la sinagogă, Doina Stănescu recunoştea că a furat 100.000 de dolari din fondurile lăcaşului de cult. Ea îşi motiva gestul invocând dragostea pe care i-o purta tatălui său, aflat în România, care, bolnav fiind, avea nevoie de o mare sumă de bani în vederea unor intervenţii chirurgicale. Ceea ce a omis să spună în scrisoare, dar nu le-a scăpat poliţiştilor este faptul că banii nu au luat drumul României ci al… Las Vegas-ului, unde au fost cheltuiţi, până la ultimul, la jocurile de noroc.

În încheierea scrisorii, Doina Stănescu arăta că se simte atât de vinovată încât nu mai poate trăi. Că a vrut sau nu să-şi pună capăt zilelor nu se poate şti. Oricum, intenţia sa nu a fost finalizată deoarece, la două zile după ce şi-a mărturisit fapta, s-a predat poliţiei din Redondo Beach. Dacă n-ar fi risipit pe jocurile de noroc cei 100.000 de dolari furaţi, poate că ar fi reuşit să achite cauţiunea, stabilită la 125.000 de dolari. Pe când aşa, la cei 51 de ani ai săi, Doina Stănescu va trebui să petreacă o bună bucată de vreme în spatele gratiilor.

BUNICUL HACKERILOR, ARESTAT

Majoritatea şefilor de bandă din lumea crimei organizate se mândresc cu titlu de „naş”. Însă conducătorul unui grup de hacked din Moscova (a cărui identitate poliţia rusă nu a dat-o publicităţii) prefera să i se spună „bunicuţul” Poate pentru că ieşise la pensie sau poate pentru că îi plăcea să „împărtăşească din experienţa sa personală de viaţă” mai tinerilor săi asociaţi… De acum încolo îşi va găsi alţi „nepoţei” care să asculte poveştile sale, dar la închisoare unde va sta în jur de zece ani.

AFACERI CU CHERESTEA ŞI FALSE CĂRŢI DE CREDIT

Cei mai mulţi pensionari ruşi au toate motivele să vadă realitatea dacă nu în negru măcar în cenuşiu închis, pentru că dintr-o pensie de 30 de dolari nu se poate trăi. Pentru a supravieţui de la o lună la alta, ei îşi

suplimentează veniturile cultivând legume sau flori pe care le vând la marginea drumurilor. Fost informatician la un institut din Moscova, „bunicuţul” nostru a decis că merită mai mult de la viaţă. Şi cum activitatea sa nu fusese „corespunzător apreciată” la fostul loc de muncă – şefii săi erau cam zgârciţi cu primele – a hotărât „să treacă la contraofensivă”. Aşa încât „bunicuţul” a început prin a se asocia cu un fost poliţist, aflat într-o situaţie similară (şi cam în aceeaşi stare de spirit), după care „gaşca” a fost completată cu încă trei „nepoţei”. Cei cinci au creat un site pe Internet prin care „vindeau” date (absolut inutile şi lipsite de valoare) despre comerţul cu cherestea în Rusia şi spaţiul ex-sovietic, iar la adăpostul acestui site furau date despre cărţi de credit folosite în Vest. Astfel ei îşi „fabricau” propriile cărţi de credit cu ajutorul cărora făceau cumpărături on-line.

„TUNURILE” REALE

„Bunicuţul” şi „nepoţeii” săi au fost „prinşi în fapt” imediat după ce „ciupiseră” 10.000 de dolari şi se pregăteau să „salte” alţi 30.000. „Această captură dă o serioasă lovitură mitului că hackerii ruşi sunt adolescenţi geniali, care se consideră un fel de haiduci ai erei post-industriale. Cei cinci arestaţi erau profesionişti complet lipsiţi de romantism, care voiau să facă bani cu orice preţ”, a declarat presei Dimitri Chepuchugov, şef al departamentului „Infracţiuni Cibernetice” din poliţia moscovită. Conform datelor de care dispune poliţia rusă, „furăciunile” prin Internet – care merg de la cărţile de credit false până la „fraierirea” operatorilor de telefonie mobilă – aduc prejudicii de 12 până la 15 milioane de dolari lunar.

PEŞTELE CU… DIAMANTE

La Paris se furase dintr-un hotel de lux un stras de diamante veritabile! O avere imensă! Poliţia, Interpolul, bijutierii, băncile au fost avertizate. Practic, hoţul nu le putea valorifica aranjate sub forma iniţială, fiindcă s-ar fi dat de gol. Dar nu aşa au gândit şi hoţii, fraţii Mendez din

America de Sud. Până una-alta trebuia să găsească posibilitatea de a ascunde întreg strasul, deoarece diamantele, fiind montate în platină, trebuia extrase din montură fără a le deteriora: treabă de meseriaş. Cea mai bună ascunzătoare a întregului stras a fost un peşte, un ton obişnuit, convenabil ca mărime, decongelat până s-au introdus bijuteriile băgate într-o punguţă de plastic, recongelat şi bineînţeles introdusă în lada frigorifică la păstrare. Pentru a nu fi confundat în niciun fel cu restul peştilor, acesta a fost legat discret de termometrul din interior. Vânzătorul magazinului de fructe de mare era şi în reţeaua de distribuţie a drogurilor, reţea sud-americană de care nu ştia cum să scape. Când s-a întâlnit cu fraţii Mendez, a înţeles că aceştia au ascuns în peşte „clasicul praf alb”, adică droguri, l-au promis că în două zile îl scapă de belea şi că va putea să vândă peştele atât de preţios. Ispita a fost mare, vânzătorul nostru, domnul Anton Ferdinand (fost Fernandez), a umblat la „icre” şi când a văzut „scula” a înlemnit. Bijuteria fusese arătată pe toate canalele tv. Ştiindu-se supravegheat, a trimis cu un bilet copilul cel mic la vecină. Vecina, cu biletul, la Poliţie. Poliţia a înconjurat fără să bată la ochi localul şi peste câteva ore acelaşi copil se întorcea acasă de la vecini având în buzunarul pantalonaşului un stras identic, dar fals, dat de Poliţie. Înlocuirea s-a produs imediat şi fără dificultăţi. Toată lumea s-a liniştit, iar când fraţii Mendez l-au întrebat dacă a avut probleme vânzătorul a întrebat senin „în ce privinţă? Aa, cu peştele acela? Hai să fim serioşi!” Şi au râs copios toţi trei. Uşurat de conţinut, peştele a fost retrocedat, iar săculeţul de plastic cu sud-americani cu tot s-a topit. Tocmai la Buenos Aires, pe aeroport, vecinul de fotoliu din avion, zâmbindu-le drăgălaş, le-a prins mâinile în cătuşe. Fuseseră expulzaţi la ei acasă, unde-i aşteptau pedepse grele pentru o fructuoasă activitate în domeniul drogurilor. Drept recompensă vânzătorul nostru a intrat sub aripa protectoare a poliţiei din arondisment şi-l puteţi găsi şi

astăzi vorbind prost franţuzeşte şi oferind trecătorilor: „Poftiţi, vă rugăm avem otravă proaspătă!” Asta pentru că *otravă* şi *peşte* au o pronunţie aproape identică. Dar lumea care auzise povestea se opreşte şi se uită după peştele cu… diamante.

MAFIOŢI RUŞI DEVALIZEAZĂ BĂNCI ÎN SUA

Informaticieni ruşi, angajaţi de către mafioţi de aceeaşi naţie, au reuşit, potrivit cotidianului „Washington Times”, să descifreze sistemul de asigurare al sistemelor computerizate ale firmelor americane, cunoscute în limbajul curent sub numele „cortine antiincendiu”. Ei folosesc tehnica numită „calul troian”, lipindu-se de un beneficiar legal. Acţionând din Moscova şi Sankt Petersburg, specialiştii ruşi în computere pătrund de la distanţă în sistemele computerizate ale băncilor şi firmelor de investiţii americane. Efectuează zeci de vărsăminte electronice între diverse filiale ale respectivei firme. După ştergerea urmelor, transferă banii într-un cont controlat de mafia rusă. Experţii americani estimează la cinci miliarde de dolari pierderile suferite într-un an de firme din SUA. Numai în două luni au dispărut în modul respectiv 300 de milioane de dolari. Specialiştii FBI afirmă că în 1993 au fost aproximativ 200 de „atacuri electronice” asupra băncilor de date americane. În prezent, numărul lor a ajuns la aproape 1.000 pe lună. Reporterului cotidianului amintit i s-a arătat pe viu la laboratorul firmei Bell, din statul New Jersey, cum şase beneficiari neautorizaţi se mişcau pe reţeaua computerizată: doi ruşi, doi specialişti în „spălatul banilor” pentru comercianţii de narcotice şi alţi doi pe care specialiştii de la firma Bell nu i-a putut identifica. O parte din aceşti „piraţi” sunt foarte tineri şi circulă în „spaţiul cibernetic” pur şi simplu pentru a se distra. Însă numărul mafioţilor ruşi este cu mult mai mare. Experţii americani atrag atenţia că specialiştii ruşi în computere nu comit, în lumina prevederilor juridice ale Rusiei, nicio infracţiune, deoarece „lucrează” numai în sisteme aflate în Occident.

FBI este de părere că mafiile ruseşti au angajat cei mai mari specialişti în domeniul computerelor, care-au lucrat înainte pentru industria de armament sovietică şi în sfera cosmică. Dar cel mai frecvent, ruşii transferă banii furaţi în bănci din Cipru, unde aduc lunar aproape un miliard de dolari. Imigranţi din Rusia s-au stabilit în Israel şi colaborează cu mafia, în aşa măsură încât premierul Rabin a cerut Mossadului să creeze un birou special pentru urmărirea Internetului, sistem global cuprinzând 60.000 de reţele computerizate, şi a altor reţele similare.

FBI a identificat 220 de grupe „euroasiatice" de infractori, formate cel mai frecvent din ruşi, ce acţionează în 17 mari oraşe americane şi într-un număr de 14 state. Potrivit datelor deţinute de FBI, bandele de infractori ruşi acţionează în 29 de ţări, având legături cu 100.000 de diverse grupuri criminale. Hoţii din reţeaua computerizată din Rusia nu se limitează doar la sustragerea unor mari sume de bani. Ei mai obţin informaţii confidenţiale despre noi tehnologii, secrete ale firmelor financiare occidentale, ca şi cu privire la procesele în pregătire între corporaţii. Aceste informaţii sunt vândute ulterior de mafie. Colectivele înfiinţate de CIA şi FBI pentru combaterea infracţiunii computerizate sunt neliniştite de faptul că ruşii găsesc aproape instantaneu o modalitate pentru a forţa orice sistem nou de securitate.

RĂPIRE COMANDATĂ PRIN COMPUTER

Chelmsford este un cartier din Boston. Puţini tineri de aici l-au întâlnit pe John Rex. Mulţi însă au „vorbit" cu el prin intermediul computerelor de acasă. Acest individ, la doar 23 de ani, şi-a deschis un birou de informaţii pe calculator, în casa părintească. Se numeşte „The County Morgue". Tinerii (şi numai ei I) pot apela la sistem şi pot transmite sau cere diverse informaţii. Pot face schimb de programe. Pot coresponda cu tot felul de fan-cluburi. Se pot chiar certa cu John!

Ideea lui nu este ieşită din comun. În toată America există peste 40.000 de astfel de reţele de calculatoare. Dar

Rex nu-i ca alţi operatori. E special. Se pare că-l moşteneşte pe tatăl său, John Rex senior, un inginer trăsnit, care colecţionează şerpi şi explozibili.

La 1 martie, tânărul Rex a fost arestat. Tocmai îl convinsese pe un abonat al său să răpească un puştan. Îi promisese o recompensă pe cinste! Multă aparatură electronică. Tocmai când ajunsese în faţa casei cu camioneta încărcată, pentru a face schimbul, a fost „săltat" de poliţişti. Corespondentul său se speriase şi alertase poliţia.

Procurorul de la tribunalul Middlesex l-a acuzat de molestarea copiilor cu care a venit în contact prin reţeaua de calculatoare. Juraţii i-au stabilit 12 vinovăţii, printre care şi violarea a doi băieţi, de 12 şi 14 ani, incitarea la răpire de persoane şi distrugerea de bunuri particulare. Cu toate acestea, el a susţinut că este nevinovat!

A mai fost dovedit faptul că le permisese anumitor clienţi accesul la programe pornografice. În prezent i se face expertiza psihologică. Va urma sentinţa.

Presa americană, însă, vuieşte! Opinia publică este de părere că aceste reţele de calculatoare sunt un pericol pentru tânăra generaţie. Copiii pot deveni victimele unor maniaci, în timp ce se joacă… inteligent!

James Alan Fox, profesor de criminologie la „Boston Northeastern University", a declarat unui reporter TV: „Criminalii ţin pasul cu tehnologia modernă. Toţi utilizăm calculatoarele, pentru că este în avantajul nostru. De ce n-ar face-o şi ei?"

Faptul că nu-l ştii pe cel de la capătul reţelei este şi rău şi bine. Infractorii sunt astfel protejaţi şi „camuflaţi". Pe de altă parte, copiii se distrează învăţând informatică.

„Ar trebui să fie mai atenţi doar la datele personale pe care le dau", a comentat Brian Miller, operator la cel mai mare sistem informatic american, Channel 1 Communications. El a adăugat: „Copiii se cred în siguranţă pentru că stau acasă. Se simt protejaţi. Nu este ca la întâlnirea cu un necunoscut, în parc. Oricum, trebuie

acordată mai multă atenţie activităţii copiilor. Nu-i destul că sunt sub nasul nostru. Avem datoria să-i apărăm de capcana pedofiliei… informatice”.

FURT DE 100 DE MILIOANE, ÎN ZECE MINUTE

Codurile penale ale lumii civilizate s-au îmbogăţit, de câţiva ani, cu noţiunea de „hacker”, ce reprezintă hoţii care fură informaţii sau bani prin intermediul computerului. „Hacker”-ii, nişte maeştri în ale informaticii, sparg codurile cu uşurinţa cu care pasează Hagi pe terenul de fotbal. Urmarea violului cibernetic este, de cele mai multe ori, furtul. După ce instituţii celebre precum CIA, Pentagon, NATO şi ONU au avut de suferit de pe urma scurgerilor de informaţii către „hackeri”, iată că şi Banca Londrei (una dintre cele mai sigure şi mai mari instituţii de gen din lume) a căzut pradă eroilor negativi ai informaticii. Brazilianul Jaime Magales (18 ani) a reuşit, pe 2 septembrie să spargă codul trezoreriei „Bank of London” şi să vadă afişate pe monitorul computerului personal conturile depozitelor de 1, 8 miliarde de lire sterline din rezerva strategică a instituţiei. Emoţionat, Jaime a apăsat la întâmplare o tastă de acces şi a constatat că unul dintre conturi, de 68 de milioane de lire sterline (circa 100 de milioane de dolari), abia aştepta să fie transferat în unitatea cibernetică accesoare, adică în buzunarul tânărului brazilian, în câteva minute, el a transferat uriaşa sumă în contul deschis tot prin calculator la „Banco de Brasil”, din Porto Alegre şi, speriat, a dat bir cu fugiţii din reţeaua băncii londoneze. Jaful ar fi fost furtul secolului dacă englezii, oameni prevăzători, n-ar fi avut 18 specialişti în detectarea şi contracarea „hacker”-ilor, care l-au identificat rapid pe hoţul informatic din Brazilia şi i-au blocat contul de transfer al sutei de milioane de dolari. În două minute, prin Internet, a fost anunţată şi Poliţia braziliană, care a ajuns la uşa lui Jaime Magales când acesta nici nu-şi revenise bine din emoţia îmbogăţirii… Acum, autorităţile braziliene nu ştiu ce să-i facă adolescentului infractor. Legile penale de acolo nu prevăd

urmărirea şi pedepsirea „hacker”-ilor decât dacă ei fac pagube în interiorul ţării. Până când Jaime va fi extrădat englezilor, la intervenţia Ministerului american al Apărării (de unde se vede bine teama yankeilor faţă de acest gen de infractori), pe adresa sa vor continua să vină oferte de angajare de la cele mai mari concerne de calculatoare din întreaga lume, dornice să-l angajeze pe salarii uriaşe. Că doar Jaime Magales a demonstrat că se pricepe la computere...

SCANDAL DUPĂ SCANDAL LA FBI

În luna iulie 2001, în urma unui inventar drastic al Departamentului de Justiţie, la sediul FBI (Biroul Federal de Investigaţii) s-a constatat lipsa a 184 de calculatoare, dintre care trei cu informaţii strict secrete, şi a 449 de arme de foc. Nota de inventar este deosebit de stânjenitoare pentru această instituţie, odinioară respectată şi considerată ca „numărul unu” în aplicarea legilor. Printre laptopurile dispărute, 13 sunt considerate ca „furate”. Unul dintre ele conţine informaţii top-secret, iar despre alte trei se „bănuieşte” că ar avea materiale din aceeaşi categorie, strict-secret. Dintre cele 449 de arme, în care intră pistoale, puşti şi mitraliere, 184 sunt furate, iar 265 considerate „pierdute”. Dispariţia calculatoarelor şi a armelor a fost constatată în urma unei anchete urmate de un inventar, dispuse de procurorul general, John Ashcroft, după ce o serie continuă de scandaluri a zguduit din temelii instituţia FBI. în mai, biroul a recunoscut că documente cu privire la ancheta cazului Timothy McVeigh fuseseră „uitate” prin arhive, astfel că execuţia autorului atentatului de la Oklahoma a fost întârziată cu o lună. Cu câteva luni mai devreme, FBI a „roşit în obraji”, când unul dintre agenţii veterani, Robert Hanssen, a fost arestat pentru spionaj în favoarea Moscovei, vreme de 20 de ani. Anul trecut, alt scandal a izbucnit în această instituţie, după ce un laptop cu informaţii strict secrete a fost furat de la Departamentul de Stat, chiar de lângă biroul fostului secretar de stat, Madeleine Albright. Cu câţiva ani în

urmă, FBI a fost acuzat de „acoperirea unor aspecte” privind asediul de la Waco, Texas, din 1993, şi de faptul că în 1996 a arestat o persoană „greşită” în atentatul cu bombă de la Atlanta. În plus, directorul FBI, Louis Freeh, a demisionat în iunie, cu doi ani înainte de a-şi termina mandatul din cauza „afacerii Hanssen”.

ECHIPAMENTE „PIERDUTE”.

Responsabili din cadrul FBI au declarat că instituţia deţine 50.000 de arme de foc şi 13.000 de calculatoare. Dintre acestea, 66 de arme „se crede” că s-au pierdut în ocazii „banale”, când agenţii s-au pensionat, au fost daţi afară sau au murit. Chiar şi calculatoarele dispărute ar fi putut urma aceeaşi cale, agenţii respectivi luându-şi computerele acasă. Armele dispărute ar fi putut fi în mare parte „rătăcite” în operaţiuni sau la antrenamente. Departamentul de Justiţie a dispus ca inventarul tuturor echipamentelor FBI să fie finalizat până la 30 septembrie, în caz contrar instituţia riscând să se trezească fără fonduri, acestea urmând să fie tăiate.

OBIECTE FURATE, SCOASE LA LICITAŢIE PE INTERNET

În Statele Unite a fost creat un site web care permite internauţilor să dobândească, în condiţii de perfectă legalitate, obiecte furate. Property Room.com., născut din imaginaţia poliţiştilor pensionari, propune scoaterea la licitaţie a unor obiecte care nu au fost reclamate de nimeni şi care, după un interval de timp care variază de la stat la stat, pot fi vândute în profitul municipalităţii. Fondatorii site-ului au încheiat acorduri cu departamentele de poliţie. După ce termenul legal expiră, recuperează obiectele furate, le testează şi le pun în vânzare pe Internet. Site-ul oferea recent celor interesaţi 983 de obiecte: 17 radiouri auto, 68 de brăţări (între 10 şi 415 dolari), un calculator portabil (360 de dolari), 61 de cărţi de ficţiune (28 de dolari), jocuri video, un aparat foto, o bâtă de baseball semnată de un campion etc. în numai zece zile, pe mâna noii firme au încăput peste 1500 de obiecte. Aici îşi

desfăşoară activitatea 50 de persoane, printre care se numără şi fostul şef al poliţiei din Los Angeles, Daryl Gates.

FBI OPEREAZĂ PRIMAARESTARE GRAŢIE „INTERNETULUI”.

FBI a găsit şi arestat un criminal, pentru prima dată în istoria sa, graţie reţelei Internet. Leslie Rogge, aflat de şase ani pe lista celor zece persoane cele mai căutate din SUA, are 58 de ani şi a fost acuzat de atac armat împotriva unei bănci. El a reuşit să evadeze în 1985 dintr-o închisoare din Idaho şi este bănuit de continuarea activităţilor sale criminale înainte de a se refugia în Mexic. „În istoria FBI este prima arestare prin intermediul spaţiului cibernetic”, a subliniat un purtător de cuvânt al acestei instituţii. Acesta a reamintit, în context, că în urmă cu mai puţin de un an, siguranţa federală a introdus în reţeaua Internet fotografiile celor mai căutaţi criminali.

BĂNCILE SUNT JEFUITE PRIN CALCULATOR

Pentru ridicarea calculatoarelor în vederea probării activităţilor de fraudă este nevoie de un mandat special de percheziţie, iar pentru lectura agendelor electronice, de un expert. Folosim curent computerul, de aceea fiecare birou de poliţie are un expert în calculatoare. Băncile sunt deja jefuite cu ajutorul acestora. Operatorii, după ce găsesc codul, folosesc cartela şi scot banii fără probleme… Asigurările încep deja să creeze o zonă de fraudă. De obicei orice afacere înfloritoare atrage şi infractorii care obţin astfel câştiguri fabuloase. Bande bine plătite înscenează accidente de maşini ori incendii de case. Un grup de palestinieni conduşi de un oarecare Salem Ali a acţionat o vreme în Oklahoma City. Palestinianul se prezenta la societatea de asigurări pentru zece case pe care le cumpărase. De fiecare dată, vinerea, înainte de weekend, când funcţionarii se grăbeau să ajungă acasă. Urma o furtună cumplită urmată de un incendiu ce distrugea casele. După o ceartă cu agentul constatator, acesta ajungea la concluzia că proaspătul sosit în SUA era

„nevinovat” E greu de evaluat pagubele produse de asemenea sinistre. Tipul îşi angajase un incendiator. Acesta a fost acolo, la câteva sute de metri şi anunţase chiar pompierii, numai că i-am găsit în maşină câteva canistre cu benzină. „Şi ce dacă?! Aveţi probe? Ce, nu am voie să păstrez bidoanele? Oricum, n-avea de gând să colaboreze cu noi. A fost eliberat pe cauţiune. Era un alcoolic notoriu. De mai multe ori a fost arestat pentru diferite delicte…

…Soţia sa era o fiinţă nefericită. Ştia cu ce se ocupă şi că o făcea pentru bani. Voia să scape de el, cu orice preţ, l-am recomandat să-l ducă la dezalcoolizare. După câteva săptămâni a cedat şi a mărturisit totul. Am înregistrat şi convorbirea cu palestinianul. Primise şi alte comenzi. L-am determinat să nu mai facă nimic până nu va fi plătit pentru celelalte incendii. M-am consultat şi cu un specialist de la asigurări. Dacă îl cunoaşte, câte prime de asigurare primise etc. în câteva săptămâni, am aflat că tipul „călcase” 19 companii de asigurare şi încasase prime de asigurare de zeci de milioane de dolari…

SUPERPIRATERIE ÎN CALIFORNIA

Memoria uriaşului computer de la „Lawrence Livermore National Lab” din San Francisco, California – cel mai puternic din lume – ce tezaurizează informaţiile „top-secret” referitoare la apărarea SUA şi cercetările în domeniul nuclear, a fost violată şi utilizată pentru înmagazinarea şi distribuirea de materiale pornografice de către misterioşii „piraţi electronici”.

Aceşti răufăcători moderni, evident cu o pregătire inginerească excepţională, au reuşit să treacă peste toate capcanele numeroaselor şi complicatelor „cuvinte-cheie” care protejează computerul împotriva eventualilor intruşi. Totul s-a petrecut prin „Internet”, vasta reţea planetară ce leagă automat între ele calculatoarele electronice din întreaga lume. Acest sistem, cuprinzând la început doar computerele universităţilor şi institutelor de cercetări americane, s-a dezvoltat în ultimii ani, reuşind să se

extindă pe toate continentele. Este folosit de firme particulare, de instituţii ştiinţifice, de bănci şi e accesibil oricui posedă un telefon şi un calculator personal dotat cu modern. În calculatorul de la Livermore (care nu este singurul ce a fost violat) tehnicienii au descoperit săptămâna trecută 2000 de megabiţi – două miliarde de cuvinte electronice! sub formă de imagini pornografice.

Unde se află şi cum lucrează aceşti piraţi ai erei moderne? Practic, oriunde! Şi serviciile specializate ale FBI, care până acum au identificat trei (unul la Istanbul, în Turcia şi doi la Universitatea Berkley, California) au recunoscut că descoperirea întregii reţele de „depunători" de imagini va fi dificilă şi va cere timp, cu atât mai mult cu cât sistemul folosit de piraţi reprezintă o noutate absolută, până nu demult înregistrându-se doar cazuri de vandalism, prin introducerea în computere a unor viruşi sau furturi de programe. Un exemplu este tânărul cercetător David La Maccia de la Massachusetts Institute of Technology, arestat în aprilie pentru furtul de software în valoare de două milioane de dolari. Dar, la o operaţiune ca înmagazinarea de materiale pornografice şi sustragerea din memoria altor calculatoare, situate la mii de kilometri distanţă, nimeni nu s-ar fi gândit. Fapte că oricine se poate lega la Internet cu o cheltuială minimă sau chiar gratuit, dacă reuşeşte să aibă o „căsuţă poştală" electronică a universităţii sau a firmei în care operează. Reţeaua este formată din linii telefonice ce leagă automat diferite computere, lăsând să tranziteze în toate direcţiile miliarde de date în fiecare secundă. Singura problemă e că reţeaua în sine nu posedă memorie. Aceasta o au doar computerele, iată de ce „piraţii" au nevoie de calculatoare „gazdă" pentru a-şi înmagazina programele furate.

Dar partea cea mai „interesantă" a afacerii este că răufăcătorii electronici, printr-un serviciu Internet care se cheamă „Relay Chat" şi care serveşte pentru legăturile directe între abonaţi, pot comunica nestingheriţi între ei, ca să-şi plaseze marfa şi să stabilească modurile de plată,

serviciu care, se pare, de multe ori este o „cheie” ce permite accesul în seifurile computerizate ale unor bănci. Altfel zis, piraţii fac între ei un fel de troc cu produsele rezultate de pe urma furturilor, câştigând milioane de dolari fără să se mişte de acasă şi cu un risc minim de a fi identificaţi şi prinşi.

TREI AMERICANI AU FOLOSIT 30.000 DE NUME SĂ ACCESEZE CONTURI BANCARE

Autorităţile federale americane au anunţat că anchetează trei bărbaţi suspectaţi a fi autorii celui mai mare furt de informaţii financiare confidenţiale din SUA.

Furtul s-a soldat cu pagube de 2, 7 milioane de dolari şi circa 30.000 de persoane păgubite. Numărul păgubiţilor ar putea să fie însă, în realitate, mai mare pentru că în fiecare zi apar zeci de noi cazuri raportate la poliţia din New York.

Potrivit procurorului Districtului de Sud al oraşului New York, James B. Comey, cei trei făceau parte dintr-o reţea specializată în furtul de informaţii financiare cu caracter privat, ei sustrăgând parolele unor persoane fizice pentru a avea acces electronic la conturile bancare ale acestora. Suspecţii sunt Philip Cummings, în vârstă de 33 de ani bănuit de fraudă şi conspiraţie, Linus Baptiste, în vârstă de 43 de ani, arestat şi acuzat de fraudă, şi Hakeem Mohammed, în vârstă de 37 de ani, arestat şi el. Ei foloseau datele personale ale păgubiţilor – cum ar fi data naşterii, numărul dosarului asigurării sociale sau numărul contului bancar – pentru a cumpăra anumite produse utilizând cărţi de credit. Procurorul care anchetează cazul a declarat că cei trei ar fi fost prinşi mult mai târziu sau probabil niciodată dacă nu ar fi devenit lacomi şi ar fi accesat atâtea conturi bancare într-un interval de timp extrem de scurt.

Acuzaţii riscă să primească o pedeapsă de cel puţin 30 de ani de închisoare.

MOŞ CRĂCIUN A ORGANIZAT
O REŢEA DE HOŢI DE BUZUNARE!

9 9

La mijlocul lunii decembrie 1994, în Franţa, a fost depistată una dintre cele mai ingenioase bande de hoţi de buzunare. Reţeaua era compusă din patru studenţi şi doi copii vagabonzi.

La sfârşitul lunii noiembrie, ieşind de la cursuri, Auguste Noël rătăcea fără niciun ţel pe străzile Lyonului. Miresmele apetisante de cârnaţi şi dulciuri invadau aerul rece. Lui Auguste îi era foame, dar în buzunarele lui fluiera vântul. Era un copil orfan, crescut din pensia sărăcăcioasă a unei mătuşi. Până atunci, avusese voinţa de a rezista tentaţiilor propuse de vecinii de cartier, care se ocupau cu tot felul de matrapazlâcuri ca să facă rost de bani. Îşi propusese să devină cibernetician şi îşi urma neabătut vocaţia.

Trecând prin piaţa mare a oraşului, Auguste se oprise să privească lumea de basm a orăşelului de distracţii amenajat în vederea sărbătorilor de iarnă. Câţiva bărbaţi costumaţi în Moş Crăciun ofereau bomboane copiilor. În jurul lor, se strânsese o grămadă de oameni, de toate vârstele. Atunci, lui Auguste i-a venit o idee.

I-a convocat de urgenţă pe prietenii lui Patrick Lemaître, Alfons Renoir şi Gustave Foltere, cărora le-a expus planul lui, cu care aceştia au fost de acord. Au adunat toţi banii pe care îi aveau, au mai împrumutat de pe la rude şi şi-au încropit cele necesare. Pentru ca planul să reuşească, au racolat şi doi copii vagabonzi din cartier, Michel şi Raoul.

A doua zi, Auguste, costumat în Moş Crăciun, s-a postat în piaţa mare, purtând cu el un sac uriaş. O droaie de copii, însoţiţi de părinţi, s-au strâns în jurul lui. Auguste le dădea câte o bomboapă, dar nu înainte de a-i pune să recite versuri, să povestească despre şcoală să-i>despre fraţii lor. În timp ce părinţii nu-şi pierdeau din ochi odraslele, Patrick, Alfons şi Gustave le goleau poşetele şi buzunarele. Din când în când, se apropiau de Auguste şi, profitând de îmbulzeală, dădeau drumul prăzii în sacul

acestuia. Raoul şi Michel primeau „darurile” din mâna lui Moş Crăciun şi le duceau în garsoniera lui Alfons, care locuia singur, în apropierea pieţei.

Activitatea bandei a durat cinci zile, timp în care studenţii au subtilizat 185.000 de franci. Reclamaţiile păgubiţilor se adunaseră în teancuri pe birourile poliţiei din Lyon. Poliţiştii ştiau că bâlciurile din preajma sărbătorilor erau adevărate paradisuri ale hoţilor, dar atâtea plângeri nu se mai înregistraseră până atunci.

Agenţilor trimişi la faţa locului nu le-a fost greu să-i depisteze pe „şuţi”. „Erau atât de neîndemânatici, încât, în alte condiţii, n-ar fi reuşit să fure nici măcar un franc. Numai că euforia de dinaintea sărbătorilor le-a adormit oamenilor vigilenţa!” a declarat comisarul Druelle. Banda a fost arestată în aceeaşi zi, iar mare parte din banii furaţi a fost recuperată. Absorbiţi de activitatea lor, hoţii nu avuseseră timp să-i cheltuiască.

Ţinând lor de conduita lor ireproşabilă de până atunci şi de faptul că sărăcia îi împinsese la infracţiuni, tribunalul i-a obligat să presteze zilnic câte şase ore de muncă în folosul obştii, pe o perioadă de şase luni. Ca punct de pornire, s-a stabilit întreţinerea curăţeniei chiar în parcul de distracţii!

Michel şi Raoul au fost încredinţaţi unui institut de reeducare pentru minori.

ŞI ROMÂNIA A AVUT… PIRAŢII El!

Pentru început, un comunicat al autorităţilor din Ceylon, la început de secol XX: „De multă vreme, vasele comerciale şi de pasageri care fac curse între Madagascar, Sumatra şi Australia de Vest sunt atacate de o misterioasă corabie cu pânze. Echipajul e alcătuit din vreo 20 de inşi, în marea lor majoritate malayezieni şi chinezi. Sunt conduşi de un alb, impunător, cam de 40 de ani. Piraţii au la bord armamentul modern: tunuri, mitraliere, bombe, dinamită. După fiecare atac, vasulâşi schimbă… culoarea şi pavilionul…”

Urmărirea piraţilor a fost îndelungată. Într-o zi, pe

când corabia era urmărită de crucişătoarele amiralităţii engleze, ea a izbutit să... dispară. Oceanul e cercetat cu amănuntul şi, în cele din urmă, apare o insulă izolată, aparent pustie, unde sunt găsite depozite întregi de lucruri prădate, armament. Piraţii şi toată captura au fost aduse în Ceylon... Autorităţile britanice au dovedit că şeful bandei e de origine... română. Bucureştean sadea, Ionel Andreescu (născut în 1881) s-a îmbarcat clandestin în Egipt. A colidant, cu diverse vase, spre China, Sumatra, Africa, stabilindu-se în... Insulele Britanice, şi-a schimbat numele, a obţinut naţionalitatea britanică. John Baening, alias Ionel Andreescu, a fost executat în Ceylon, în 1924...

SFINŢII FURAT!

Operaţiunea „Torico" a jandarmeriei spaniole s-a finalizat cu arestarea unui cuplu bizar şi a doi anticari acuzaţi de furtul a 200 de opere de artă sacră. Dintre acestea, cele mai valoroase sunt două sculpturi în lemn policromat: Sfânta Fecioară (sec. XVIII) şi Sfântul Ioan (secolul XVII), furate din Schitul Santeron (Cuenca) şi Arens de Lledo (Teruel). Operaţiunea „Torico" a fost declanşată, când efectivele Gărzii Civile însărcinate cu investigarea delictelor îndreptate împotriva patrimoniului au semnalat creşterea alarmantă a numărului de furturi de opere sacre din provinciile Cuenca, Guadalajara, Teruel, Zaragoza, Castellón şi Soria. Analizând atent modul de operare al hoţilor, ei au ajuns la concluzia că, în toate cazurile, este vorba de aceiaşi autori. Pornind de la informaţii obţinute de la negustorii de antichităţi, din magazinele specializate şi de pe „piaţa neagră", în atenţia poliţiştilor a intrat un cuplu din Benarjo (Valencia). Ulterior, s-a stabilit că Victor J.P.G., de 42 de ani, şi soţia sa, R.J.M., de 54 de ani, foloseau un autovehicul industrial pentru a se deplasa în zone îndepărtate din nordul Spaniei, unde dădeau lovituri la schituri şi biserici. Prada era preluată şi depozitată temporar de cei doi complici anticari. Deşi, în final, toate cele 200 de opere de artă

sacră au fost recuperate, autorii îşi vor primi pedeapsa. Care va fi aceasta va decide instanţa de judecată.

IMPERIUL PIRAŢILOR DE ASTĂZI

9

Domnesc peste întregul labirint de insuliţe al arhipelagului filipinez, de pe coastele Malayeziei până în Indonezia, din Marea Java până la China meridională, de la Singapore la Macao. Emblema lor a rămas aceeaşi de acum două secole: celebrul drapel cu cap de mort, „Jolly Roger”, care bagă spaima în navigatorii rătăciţi pe ape, în voia hazardului. Căci piraţii de astăzi sunt la fel de cruzi ca aceia de odinioară – pradă ambarcaţiuni, iau ostatici şi ucid fără milă. Paza de coastă nu îndrăzneşte să li se împotrivească, tâlharii mărilor având la dispoziţie vedete rapide, armament sofisticat, scanere, radare, sisteme de ascultare perfecţionate şi echipe de comando, înarmate până-n dinţi. Atacurile asupra navelor care cutează să se avânte în regatul lor au loc în general noaptea, ziua fiind rezervată unor prăzi mult mai modeste – bărcile pescăreşti ale bieţilor localnici care sfârşesc adesea prin a fi aruncaţi peste bord, trupurile lor sfârtecate de peşti fiind recuperate de rude în timpul mareei. Numai în trei ani, piraţilor din sud-estul Asiei le-au căzut pradă cargoul Cheung Son cu o încărcătură de 20.000 de tone, nava japoneză Tenyu încărcată cu lingouri de aluminiu şi Petro Ranger cu 11.000 de tone de kerosen. După fiecare ispravă, căpitanii sălbaticilor corsari se adună într-o zonă liberă, pe insula Siasi, pentru aşi sărbători victoriile, a-şi împărtăşi din experienţa dobândită şi a-şi pune planurile de viitor la punct. Nimeni nu le poate sta în cale. Singura soluţie de a pune capăt atacurilor ar fi vechile metode de luptă ale Marii Britanii, Franţei şi Olandei care s-au confruntat de-a lungul istoriei cu bandiţii mărilor – organizarea unor patrule permanente ale navelor de război în regiunile dominate de piraţi, dotate cu tehnică de ambuscadă, mâiniţie şi desigur un echipaj pregătit să intre pe „porţile infernului”.

MII DE DRACI ŞI UN COŞCIUG

Căpitanul german Gerhard Braun a încercat de patru ori, pe propria piele, viclenia şi lăcomia piraţilor mării. Ultima dată a fost jefuit în Strâmtoarea Malacca din apropierea coastelor Indoneziei.

Cargoul german „Senatorul asiatic" naviga cu viteză redusă de-a lungul litoralului spre Singapore unde trebuia să ia la bord un şef de echipaj.

Era o noapte tropicală, în Insula Sumatra ardeau pădurile şi, din cauza fumului înecăcios, marinarilor le lăcrimau ochii, dar frica îi determina să privească alarmaţi întinderea de apă: se temeau de piraţi.

Atacul a survenit când vasul ieşea deja din aşa-numitele „ape ale piraţilor" şi echipajul dormea în cabine. Căpitanul Braun se trezi legat de pat cu un căluş la gură şi văzu în faţa sa opt tineri zdraveni în şorturi şi cămăşi cu mânecă scurtă. Căpetenia lor avea la brâu un pistol, ceilalţi cuţite lungi.

I-au cerut să deschidă seiful. Căpitanul trăgea de timp: vasul trebuia să intre dintr-o clipă în alta în Portul Singapore. Dar piraţii îşi cunoşteau bine meseria. „Deschide-l sau îţi tăiem o ureche!" îl ameninţă căpetenia, respectând tradiţiile meseriei de pirat.

Au dispărut în linişte, la fel cum au apărut, luând cu ei o mie cinci sute de dolari, un stilet, o cameră video, maşina electrică de bărbierit a căpitanului, ceasurile şi radiotelefoanele membrilor echipajului.

Dar nu toate atacurile piratereşti se termină fără vărsare de sânge. Se întâmplă uneori ca piraţii să bombardeze navele cu aruncătoare de grenade, sau să le dea foc, să tortureze echipajele. Ei ştiu bine că navele oceanice nu sunt prevăzute cu mijloace de apărare împotriva atacurilor piratereşti.

RĂFUIELI SOLDATE CU PRĂZI BOGATE

Vă prezentăm în continuare câteva atacuri tâlhăreşti.

Cargoul „Marta", care naviga sub pavilion cipriot, a fost atacat în apropierea coastelor Vietnamului. Membrii

echipajului şi căpitanul olandez au fost legaţi şi aruncaţi în cală. Vasul a fost remorcat, dus într-un port necunoscut şi percheziţionat amănunţit. Încărcătura oficială de la bord: 2000 tone de tablă de zinc. Dar piraţii ştiau că în cală se aflau arme. Ce s-a întâmplat cu echipajul nu se ştie. Faţă de căpitan, au fost totuşi „mărinimoşi”. L-au părăsit pe o insulă nelocuită, lăsându-i zece mii de dolari!

Cu membrii echipajului petrolierului liberian „Anand”, răfuiala a fost scurtă. Doi marinari greci şi electricianul au încercat să se opună şi au fost împuşcaţi pe loc. Atacul s-a produs în plină zi, nu departe de Rio de Janeiro.

La cinci mile de Singapore, piraţii au atacat vasul „Springstar”. După ce l-au împuşcat pe primul secund, tâlharii au jefuit calele şi cabinele. Valoarea prăzii s-a ridicat la un milion de dolari. În condiţii asemănătoare s-au prăpădit căpitanul şi primul secund de pe nava deneză „Baltimore Sefir”.

VICTIMELE NU ANUNŢĂ POLIŢIA

Supravieţuitorii actelor piratereşti nu anunţă întotdeauna poliţia şi presa despre peripeţiile lor, temându-se de majorarea cotelor de asigurare şi de plata unor taxe mai mari pentru staţionarea în port pe timpul anchetelor. O zi de staţionare a unui vas cu deplasament mediu în Portul Singapore costă circa 12.000 de mărci, iar o zi pierdută în marea liberă 100.000 de mărci.

Există şi alte cauze care determină victimele să tacă.

— Piraţii actuali nu sunt căutători întâmplători de aventuri, ci fac parte, adesea, din mafia internaţională care se ocupă cu tâlhăria pe mare.

— În porturile Braziliei, de pildă, ei urcă adesea la bordul navelor atacate, având asupra lor documentele ce însoţesc încărcătura.

— Pe tot traseul de la Rio de Janeiro la Jakarta, piraţii primesc prin radio sau prin fax informaţiile necesare transmise de funcţionarii corupţi.

— În Portul Manilla, de pildă, un set complet de

documente de navă costă între o sută şi trei sute de dolari.

— Mafia piraţilor are informatori de nădejde în Singapore şi Bangkok, inclusiv în rândurile poliţiei şi administraţiei portuare.

— La fel ca mafia drogurilor, piraţii şi-au creat un sistem care le permite ca în decurs de câteva ore să spele până la trei milioane de dolari în băncile din Hong-Kong.

CATASTROFE ECOLOGICE PROVOCATE DE PIRAŢI

Adesea, atacurile devin cauza unor catastrofe ecologice. Petrolierul japonez „Nagasaki Spirit" s-a ciocnit în Strâmtoarea Malacca cu un petrolier thailandez care şi-a pierdut direcţia după ce piraţii au omorât tot echipajul. În mare s-au scurs 13 mii de tone de petrol.

Pirateria contemporană a devenit o primejdie atât de gravă, încât marile companii de navigaţie au introdus în publicaţiile lor rubrici speciale în care sunt descrise cu regularitate întâmplările de pe mările lumii. Armatorii recomandă căpitanilor să folosească diferite şiretlicuri pentru a evita atacurile prin surprindere: odată cu lăsarea nopţii să pună în funcţiune benzi de magnetofon care să imite starea de veghe „a unui numeros echipaj" şi tot felul de zgomote de protecţie, să întindă sârma şi să împrăştie pe punte cioburi de sticlă. De asemenea, căpitanii sunt sfătuiţi să ţină la bord câini de pază şi recipiente cu gaze lacrimogene, iar instinctoarele să fie transformate în aruncătoare de apă.

„Bimko", înfulenta organizaţie a armatorilor, a solicitat ONU să trimită în Strâmtoarea Malacca subunităţi ale „căştilor albastre" dotate cu elicoptere şi şalupe de patrulare înarmate cu rachete. Numeroşi armatori propun înarmarea echipajelor cargourilor.

Majoritatea potenţialelor victime respectă sfatul poliţiei portuare din Singapore: mai bine să aveţi în seif 500 de dolari şi îndată ce apar piraţii să le daţi posibilitatea să vă jefuiască. Asta pentru a evita neplăceri mult mai mari!

PIRAŢII FAC PAGUBE DE 10 MILIARDE DE DOLARI

ANUAL!

Istoria pirateriei a început din secolul al II-lea î.Hr., când prădătorii ameninţau Roma, slăbită după războiul cu Cartagina. Cu cât statul era mai slab, cu atât mai puternici deveneau piraţii. Perioada de înflorire a pirateriei a fost între 1550 şi 1750, când nicio ţară n-a fost capabilă să controleze mările. Piraţii au obţinut astfel „licenţa” de a ataca navele şi de a le prăda. Piraţii n-au dispărut nici în ziua de azi. Ei apar de nicăieri, înot său folosind bărci rapide. Ei fură miliarde şi sunt necruţători. În Marea Mediterană „au atacat chiar şi turişti. Într-un singur an, ei fac pagube de peste zece miliarde de dolari.

Totul se petrece fulgerător. 25 de siluete ţâşnesc fără zgomot pe puntea vasului. Necunoscuţii nu poartă pantofi, dar au, în schimb, pistoale-mitralieră şi cuţite. Urmează nişte ţipete scurte. Speriaţi, membrii echipajului tresar: e un atac pirateresc! Să sari peste bord înseamnă moarte sigură, din cauza rechinilor, dar nici cei care nu fac acest lucru nu au o soartă mai bună. După 20 de minute, spaima i-a sleit. Piraţii au jefuit vasul şi fug cu ajutorul unei bărci cu un motor foarte puternic.

Aşa-zisul „Triunghi al morţii” în care operează aceşti piraţi moderni este situat între Hong-Kong, insula chineză Hainan şi insula filipineză Luzon. Şi în Marea Mediterană piraţii ucid şi jefuiesc. În anul 1996, Biroul Internaţional Maritim a înregistrat patru atacuri în zona Siciliei. Pe 26 septembrie 1996, piraţi albanezi au abordat un iaht englez, „Carenia”, înainte ca acesta să ancoreze la Korfu.

SINGURA ŞANSĂ: SĂ NU SE APERE!

Cu aruncătoare de grenade şi cu cocktailuri Molotov, piraţii asiatici nu se sperie nici măcar de vasele mari care transportă marfă. Pentru echipajul navelor atacate nu există decât o singură şansă: să nu se apere! De multe ori, nici acest lucru însă nu le este de vreun ajutor. Pe 26 februarie 1996, piraţi înarmaţi până-n dinţi navigau pe o barcă rapidă pe lângă pescadorul „Normina”. Au început să tragă focuri de armă, au furat câteva veste de salvare şi

au dispărut. În urma lor au rămas nouă morţi.

Metodele folosite de piraţi sunt foarte variate. Ambarcaţiunile mai mici sunt atacate de scafandri care au o pregătire de luptă ca aceia din armată. Alţii se dau simpli pescari sau chiar naufragiaţi.

Pagubele produse de piraţi se ridică la miliarde de dolari. Doar în anul 1996, conform unei estimări a Biroului International Maritim, piraţii au jefuit bunuri în valoare de peste zece miliarde de dolari. O statistică precisă asupra victimelor nu există. De teamă că li s-ar păta imaginea, unele companii maritime tăinuiesc atacurile piratereşti. Proprietarii chiar preferă să le plătească bani acestor piraţi decât să meargă la poliţie.

Nu este de mirare că piraţii prind curaj. În anul 1991 se înregistrau 107 jafuri, iar în 1995, acestea au crescut la 170. Zonele de acţiune sunt, de obicei, coasta africană, coasta Braziliei şi Marea Chinei.

E greu de luat măsuri pentru a preveni atacurile piraţilor. Convoaiele de nave sunt rare, din cauza costurilor ridicate, iar o pază înarmată este mult prea riscantă, deoarece i-ar putea provoca pe piraţi, atrăgându-le atenţia. Chiar şi un sistem de supraveghere prin intermediul sateliţilor a eşuat. Singura metodă de a-i stăvili este să-i sperii. În Filipine s-a introdus pedeapsa cu moartea pentru piraţi şi s-au organizat patrule maritime. Acest lucru nu este dificil numai din cauza zonei mari pe care trebuie s-o acopere, ci fiindcă piraţii au în dotare nave mai rapide decât patrulele.

FEMEI-PIRAT ELIBERATE

Pe vremuri, piraţii erau, de obicei, oameni ai mării săraci sau dispreţuiţi, care se uneau sau obţineau controlul unei nave, în urma unui jaf. În acele vremuri, mai existau insule necartografiate. Aici se retrăgeau piraţii. Îşi ascundeau navele în golfuri şi îşi ridicau case. Şeful lor era un fel de „rege” ales. Era singurul care comanda, iar ceilalţi se supuneau. Piraţii erau dotaţi cu arme: săbii, cârlige de abordare, puşti şi cuţite.

Printre cei mai renumiţi piraţi s-au numărat Klaus Stortebeker (mort în 1401), care s-a amestecat în lupta dintre Suedia şi Danemarca, aprovizionând Stockholmul cu alimente. Sir Henry Morgan (mort în 1688) a devenit, dintr-un simplu pirat, guvernator şi erou naţional al Jamaicăi. Sir Francisc Drake (1541 – 1596), care a făcut înconjurul lumii pe apă, a fost pirat şi viceamiral; el a prădat pentru regina Elizabeta I, în Marea Caraibelor. Mary Rees şi Anne Bonney au avut teritoriu de vânătoare în Marea Caraibelor. În anul 1720, au fost eliberate, simulând că sunt însărcinate.

Atunci când atacau navele, piraţii se asigurau că acestea au la bord bogăţii. Lăzile cu comorile prădate şi care au valori inimaginabile sunt şi acum ascunse în locuri care au rămas neatinse. Din când în când, mai apar hărţi pe care sunt însemnate unele ascunzători, iar aventurierii pleacă în căutarea acestor bogăţii.

Vasul „Nostra Señora”, care făcea parte din flota spaniolă şi la bordul căruia se afla o comoară din piese de argint cu o valoare imensă, a fost atacat de piraţi în drumul spre America. S-a dat o luptă crâncenă şi, după o oră, piraţii au reuşit să-i învingă pe soldaţii spanioli. Înainte ca vasul „Nostra Señora” să se scufunde, piraţii au transportat comoara pe nava lor şi au pornit-o la drum spre Insulele Caraibe. Aceste evenimente s-au petrecut pe trei noiembrie 1641. După câţiva ani, comoara a fost găsită. Cele 26 de tone de argint în lingouri au reprezentat cea mai valoroasă descoperire a istoriei.

MAI EXISTĂ COMORI NEDESCOPERITE

Alte comori au rămas ascunse şi până în ziua de azi. Numeroase expediţii n-au avut niciun rezultat.

Aventurierul Oliver de Antonio din Spania a plecat într-o expediţie pe coasta Floridei, la sud de Cape Canaveral, bazându-se pe o hartă veche, din vremurile piraţilor, presupunând că în locul marcat pe ea se găseşte ascunsă o comoară. împreună cu un echipaj de opt persoane, de Antonio a ajuns pe coasta Floridei. „După un

drum de patru ore, am ajuns la baza unui masiv muntos. Am scos harta şi, plin de entuziasm, am strigat: „Acesta este locul!” Era intrarea într-o peşteră. Ne-am legat cu frânghii şi, unul după altul, am escaladat până la intrare. Aveam un detector care sesiza orice metal de la o distanţă de zece metri. Dotaţi cu căşti pe care se aflau nişte lanterne, am intrat în peşteră. După ce am parcurs în jur de 100 m. am ajuns într-un loc în care erau desene pe pereţi. Acestea prezentau lupta unor piraţi cu personalul unor nave. Pe jos se aflau nişte cranii, un steag cu un cap de mort (însemnul piraţilor) şi nişte monezi vechi. Am mers mai departe. Intram tot mai adânc în peşteră. La un moment dat, m-am oprit. Am dat la o parte o bucată de stâncă. Şi, într-adevăr, în spatele acesteia, se afla o ladă veche, cu nişte armături metalice. Am încercat s-o deschid, dar n-am reuşit. Pentru transportarea lăzii a fost nevoie de trei persoane. Când am ieşit din peşteră, cu toţii eram curioşi să vedem ceea ce găsiserăm. Am pus lada pe o stâncă, după care am forţat încuietoarea cu o rangă. Când am ridicat capacul, am văzut ceva strălucind. În afară de arme, în ladă se aflau monezi de aur şi argint (ducaţi). Cu toate că valoarea comorii n-a fost prea mare (7.000 de dolari) sunt convins că în peştera respectivă trebuie să mai fie şi alte comori”, a declarat de Antonio, care se pregăteşte să întreprindă încă o expediţie în acel loc.

Se presupune că valoarea totală a comorilor încă nedescoperite se ridică la trei miliarde de dolari. Din când în când, se descoperă noi şi noi comori ale piraţilor.

În noiembrie 1991, doi scafandri amatori suedezi au găsit lângă coasta Norvegiei comorile de pe vasul scufundat „Akeradan”. Comoara a fost scoasă la licitaţie, obţinându-se un milion de dolari.

HOLDUP INFORMATIC

Vincent Moore, un adolescent american de 19 ani, a devenit celebru după ce a reuşit să spargă codurile informatice ale mai multor firme, transferând din conturile acestora câteva zeci de mii de dolari. Aceştia au fost

transferaţi la o bancă din Singapore. Dar ce este mai şocant e că tânărul a avut ideea, pentru a nu fi depistat, să viruseze, la sfârşit, calculatoarele firmelor în cauză şi să lanseze un program prin care transferurile efectuate erau şterse, pentru a nu se putea afla astfel unde erau banii.

Viruşii introduşi au creat o asemenea harababură în fişierele atacate, încât personalul specializat, chemat să remedieze pana, s-a chinuit multă vreme pentru a reface programele şi a le proteja împotriva unor noi acte de piraterie informatică. Totuşi, s-au întrebat conducătorii firmelor respective, cum a reuşit Moore să intre în programele calculatoarelor din birourile lor ştiut fiind că parolele de accesare erau cunoscute doar de ei şi nu erau scrise în agende ori în alte documente? Mai mult, chiar dacă ar exista un asemenea program, el ar trebui să lucreze circa 30 de ani! După cercetări minuţioase, poliţia a fost intrigată de un amănunt: într-unul din birourile unul dintre manageri, au descoperit pe tavan un dispozitiv care nu avea, practic, nicio utilizare şi căruia nu i-au înţeles rostul. La o cercetare mai atentă dispozitivul s-a dovedit a fi o placă de susţinere a unei mici camere de luat vederi, care se poate cumpăra din orice magazin de profil. Această cameră a fost orientată exact pe direcţia tastaturii calculatorului şi aşa s-a aflat cum a reuşit Moore să intre în programul care i-a adus zeci de mii de dolari. Nu însă pentru multă vreme. În prezent, tânărul se află într-un centru de reeducare şi asistenţă socială. Că se va ocupa, odată pus în libertate, din nou de holdupuri informatice sau de alte asemenea acte e greu de spus. Oricum, printre hackerii americani – cei care sparg coduri şi parole ale unor bănci, firme şi chiar de la NASA, aşa cum s-a întâmplat recent – este deja recunoscut. Nişte piraţi moderni al căror zeu este bitul.

PIRAŢI FEMEI!…

Deşi imaginea clasică a piratului este aceea a unui bărbat dur, un hoţ sângeros ce pradă vasele şi omoară marinarii, de cele mai multe ori „împodobit” cu mustaţă,

barbă şi, în general, cu un plasture pe un ochi, iată că istoria a păstrat şi cazuri de „pirateriţe” printre care se numără englezoaicele Anne Bonney şi Mary Read, chinezoaica cunoscută sub numele de Madame Ching şi portugheza Maria Cobham.

Dintre toate, Maria Cobham pare să fi fost cea mai crudă „pirateriţă” din istoria lumii. La sfârşitul secolului al XVIII-lea, ea şi soţul său, Eric Cobham, au împuşcat, otrăvit, capturat, spânzurat sau aruncat peste bord mai multe mii de oameni. Dintre toate navele ce tranzitau prin Atlantic, cel mai groaznic tratament îl aveau cele militare. După ce incendia navele, se povestește că Maria avea obiceiul să folosească prizonierii militari pe post de ţinte vii, în care trăgea fără milă. După mai mult de 20 de ani de grozăvii, cuplul celor doi piraţi a strâns o imensă avere cu care a achiziţionat un castel în Franţa. Aici a trecut mult timp drept un cuplu de nobili spanioli şi foarte repede a început să fie primit în casele nobililor francezi, lui Eric propunându-i-se, la un moment dat, chiar şi postul de magistrat. Numai că din păcate celor doi nu le-a fost dat să se bucure prea mult de averea strânsă prin jefuirea nefericiţilor marinari ce au avut ghinionul să-i întâlnească în timp ce străbăteau Atlanticul. După doar câţiva ani de „cuminţire”, Maria Cobham a fost găsită asasinată pe o plajă din apropierea castelului în care spera să trăiască liniştită până la adânci bătrâneţi.

JEFUITORII DE BISERICI

Jaful s-a comis ziua în amiaza mare şi chiar în plin centrul oraşului Brooklyn. Presa americană a tras mai multe semnale de alarmă, cerând autorităţilor ca în lupta împotriva fărădelegilor de tot felul să dea dovadă de o şi mai mare fermitate. „Bisericile au devenit scene ale crimei”, a scris „The New York Post”, prezentând şi fotografii de la faţa locului.

În jurul orei 11 dimineaţa doi tineri staţionau în apropierea Primei Biserici a lui Dumnezeu întru Hristos din Kingston Avenue. În momentul când reverendul James

Carter şi paracliserul Saliile Simmos ieşeau din biserică, pregătindu-se să o încuie, ce doi tineri s-au apropiat de ei şi, amenințându-i cu pistoale, i-a determinat să reintre în biserică. Acolo, i-a scotocit prin buzunare. Nemulţumiţi de ce au găsit, au început să-i tortureze. Obligându-i să se lungească pe jos şi ţinând armele îndreptate asupra lor, bandiţii nu i-au slăbit pe slujitorii bisericii, până când aceştia nu le-au pus la dispoziţie cheile de la toate birourile şi dulapul sfântului locaş. Tocmai când terminaseră de adunat tot ce li se păruseră mai de preţ şi uşor de valorificat, hoţii au auzit bătăi în uşa bisericii. Bazându-se pe spusele paracliserului, care presupunea cine poate fi, şi luându-şi măsuri de precauţie, hoţii au deschis. În prag se afla reprezentantul unei firme angajate cu câteva zile mai înainte pentru fixarea la uşi şi ferestre a unor bare metalice care să mărească gradul de securitate al valorilor aflate în biserică. Imediat după ce a făcut câţiva paşi înăuntru, unul din jefuitori, aflat ascuns după uşă, a sărit asupra lui, punându-i pistolul în ceafă. Noul venit a avut aceeaşi soartă: amenințat, maltratat, jefuit.

Cei doi hoţi au „şters-o”, după ce au îndesat în saci şi sacoşe de plastic tot ce li s-a părut că reprezintă o valoare mai deosebită. În faţa poliţiei şi presei, dezmeticiţi după cele întâmplate, victimele acestui atac oarecum insolit au făcut declaraţii diferite. Referendul (căruia i-a fost luată suma de 100 de dolari): „Am fost înnebuniţi. Hoţii n-au fost decât nişte copii. Dacă n-ar fi avut asupra lor pistoale, n-ar fi constituit o problemă”. Paracliserul (care n-a avut asupra lui niciun ban): „A fost emoţionant. Muncesc din greu pentru banii mei şi postul de paracisier nu-mi aduce prea mulţi”. Reprezentantul firmei (care a fost jefuit de 1800 de dolari): „Eu nu ştiu ce să zic! Pentru că totul s-a întâmplat în biserică, biserica să-mi restituie banii. Sper că nici reverendul şi nici Hristos n-a fost în înţelegere cu bandiţii”. Presa şi oficialităţile au fost şocate de faptul că niciuna din cele trei victime n-a spus niciun cuvânt despre obiectele de valoare luate de cei doi hoţi.

Dincolo de toate acestea, s-a apreciat că faptul în sine, comis de autori tineri, sub 20 de ani, într-un lăcaş pe frontispiciul căreia scrie „Credinţă, Dragoste şi Evanghelism”, constituie un serios avertisment cu privire la drumul ales de noua generaţie.

CRIMINALITATEA INFORMATICĂ

Informatica a devenit în zilele noastre un formidabil mijloc de comunicare (mai ales în condiţiile amplorii luate de Internet) între diferite instituţii, întreprinderi, persoane particulare. Prin acest mijloc se pot face schimburi de date şi informaţii, vinde şi cumpăra bunuri în toate colţurile lumii. Dar această deschidere, după cum se va vedea în continuare, este plină şi de riscuri. Fapt dovedit de ceea ce s-a întâmplat când activităţile a opt din cele mai mari situri web americane (Yahoo, Amazone, Bay, Buy.com, CUM, E-Trade, Zdenet şi Datek) au fost paralizate în urma unui atac al piraţilor („hackeri”). Acţiunea piraterească i-a făcut pe unii oficiali americani să o aprecieze ca un fel de „Pearl Harbour electronic”, ce s-ar putea declanşa asupra reţelelor de comunicaţii, ducând la blocarea sistemului financiar, transporturi, producţie de energie electrică şi telecomunicaţii. Se apreciază, astfel, că stabilitatea economică depinde, în parte, de energia electrică, telecomunicaţii şi ordinatoare. O simplă „comandă” trimisă via Internet ordinatorului unei centrale electrice poate avea efectul unei încărcături de exploziv. „Practic, oricine care este dotat cu un ordinator portabil şi care a reuşit o branşare electronică pe Internet poate produce daune considerabile în orice punct al globului” – a conchis, într-un raport înaintat preşedintelui SUA, Comisia prezidenţială pentru protecţia infrastructurilor fundamentale.

Atacurile cărora le-au căzut victimă diverse stabilimente industriale şi financiare precum CIA, FBI sau Pentagonul au dus la o regândire a problemelor de asigurare a securităţii sistemelor informatice. În 1988, o anchetă întreprinsă de Computer Security Institute şi FBI,

în rândul a 520 mari societăţi şi administraţii americane, a scos în evidenţă faptul că 72% din ele suferiseră pierderi financiare în urma unor atacuri piratereşti. Numai în administraţia americană, la nivelul anului 1995, au fost înregistrate 250.000 de asemenea atacuri. În 1988, hackerul Robert Morris a creat şi difuzat un virus prin Internet, cauzând 6.000 de cazuri de distrugeri în sistemul informatic. În anul 1994, un grup de hacked ruşi a reuşit să forţeze sistemul electronic de transferare de fonduri Citybank şi să deturneze zece milioane de dolari. În 1997, fondatorii Union Bank of Antigua, prima bancă offshore pe Internet, au dispărut cu banii clienţilor. Un an mai târziu, grupul de hackeri The Milworm a pătruns în reţeaua unui centru de cercetări atomice din India şi a furat rezultatele ultimelor cercetări. Într-un alt caz, Centrul Naţional de Arte şi Meserii din Franţa s-a trezit cu o factură de plată telefonică de 80.000 de franci, piraţii atacând autocomutatorul reţelei instituţiei.

Dependenţa crescândă a societăţii de reţelele informatice atrage după sine şi un pericol pentru apărarea naţională. Un război în mileniul III ar trebui dus, poate că în primul rând, împotriva viruşilor informatici, de dezinformare, „bruiaje cibernetice şi piraterie de toate genurile”. Acest potenţial strategic este de natură să neliniştească orice ţară, mai apropiată sau mai îndepărtată, prin metodele şi procedeele pe care le foloseşte: infiltrarea de la distanţă a reţelelor informatice, răspândirea de date false privind localizarea trupelor, deturnarea atenţiei şi manipularea opiniei publice, paralizarea reţelelor telefonice etc. Câteva exemple: în mai 1999, reţeaua NBC a comunicat că un grup de piraţi cu sediul în Hong-Kong a reuşit să penetreze site web-ul Casei Albe şi a lăsat acolo „cyber-graffits”, pentru a protesta împotriva bombardării Ambasadei Chinei de la Belgrad. În acelaşi timp, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Barry Toiv, confirma închiderea, pentru 24 de ore, a site-ului. Cu câteva luni mai devreme ziarul „Liberation”

anunţa că un site lansat de autorităţile chineze ar fi înlocuit o urare de „Bun-venit!” cu un text de genul: „Boicotaţi China!” Tot pe atunci, Steven Northcult, înalt responsabil cu securitatea informatică a armatei, a declarat că, de mai multe luni, instalaţiile electronice ale Pentagonului „făceau obiectul unor atacuri coordonate” (între 60 şi 80 pe zi). Experimentul pe care îl prezentăm în continuare dă o deplină valoare proverbului care spune că „Buturuga mică răstoarnă carul mare”. Astfel, în 1997, timp de două luni, 34 de „piraţi” aparţinând de National Security Agency (serviciile secrete ale apărării SUA) au efectuat un exerciţiu, vizând demonstrarea faptului că, în condiţiile unor surse financiare reduse şi folosind informaticieni disponibili de la Web, se putea cel puţin destabiliza armata americană. Rezultatul a fost de natură să dea fiori pe şira spinării: a fost paralizat controlul aerian, s-a reuşit infiltrarea reţelei cu energie electrică a 12 mari oraşe şi a 36.000 de ordinatoare, printre care şi de la Pentagon, a fost blocat numărul de telefon 911, utilizat în cazuri de urgenţă.

Şi exemplele ar putea continua. Desigur că fiecare ţară a luat măsuri pentru combaterea fenomenului, prin crearea de organisme specializate în această luptă, organizarea de legături mai strânse cu instituţiile vizate, de alarmare în cazuri suspecte, de cunoaştere a cercurilor de informaticieni predispuşi la asemenea acte şi de penetrarea lor informativă. Nu în ultimul rând, ştiut fiind faptul că Internetul cu adevărat nu cunoaşte barierele frontierelor, de timp sau spaţiu, se încearcă tot felul de acţiuni în direcţia creării de sisteme de cooperare a organismelor poliţieneşti ale diferitelor ţări, pentru combaterea în comun a fenomenului. Mai este însă mult de făcut pe linia elaborării unor legislaţii mai ferme, în interior, pentru sancţionarea mai drastică a infractorilor, precum şi pentru amortizarea acestor legislaţii la nivel regional şi mondial.

Un pas în această direcţies a fost făcut recent, când

reprezentanţii în domeniu din opt ţări cele mai industrializate s-au reunit la Paris, pentru a analiza măsurile cele mai eficiente de localizare şi identificare a delincvenţilor de pe Internet şi de scunzare a reţelelor informatice. Ca urmare, ministrul de interne francez a anunţat crearea Biroului central de luptă împotriva criminalităţii legate de tehnologiile de informare şi comunicare (OCLCTI). Acest organism, plasat în cadrul Direcţiei Centrale a Poliţiei Judiciare (DCPJ), a început deja recrutarea şi pregătirea de specialişti în domeniu. „El nu va fi un fel de Cyber Police, care să depăşească graniţa naţională, acţionând în cadrul competenţelor suverane, demarcându-se, astfel, de poziţia americană, în această problemă. Statele suverane trebuie, în primul rând, să acţioneze pe plan intern şi numai după aceea pe plan internaţional" – a precizat demnitarul francez.

În multe cazuri, poliţiştii însărcinaţi cu combaterea acestei ameninţări se lovesc de liniştea pe care preferă să o păstreze victimele. În caz de „agresiune", multor întreprinderi le repugnă faptul de a se adresa autorităţilor în drept din motive lesne de înţeles. În acest sens, după unele estimări, doar 10% din infracţiunile comise în Franţa au fost semnalate serviciilor de poliţie. Şi, aşa cum rezultă din cele prezentate mai jos, sunt multe situaţii de pătrundere în sistemele informatice, fie ele de stat sau particulare.

A FURAT PE INTERNET CU DINŢII

Un britanic, complet paralizat, a fost condamnat la un an închisoare cu suspendare pentru că a escrocat mai multe companii de pe Internet, frauda ridicându-se la aproape 350.000 de dolari.

Anthony Tobias, 36 de ani, paralizat din cap până-n picioare în urma unui accident suferit în tinereţe, s-a folosit de un computer, un telefon şi un stilou, pe care îl ţinea între dinţi, şi a escrocat societăţi pe Internet fără a se mişca din pat. Tobias comanda pe Internet articole pe care nu le plătea şi pe care le revindea. Avea o slăbiciune

pentru antichităţi şi, cu banii obţinuţi în urma activităţii ilegale, şi-a construit o casă luxoasă la periferia Londrei.

Curtea care l-a judecat s-a reunit la domiciliul său pentru că Tobias nu se poate deplasa. Judecătorul Ronald Moss a preferat să îi dea o pedeapsă cu suspendare pentru că ar fi fost inuman să trimită un handicapat la închisoare.

CRIMĂ ORIBILĂ

Peste o sută de persoane îndurerate s-au adunat în faţa unui mormânt proaspăt la cimitirul dintr-un cartier elegant din Taipei – Taiwan. Mulţimea venise să aducă ofrande şi să se roage pentru sufletul lui Pai Hoiao-Yen, a cărei răpire a ţinut cu sufletul la gură ca într-un nefiresc coşmar întreg Taiwanul, până când corpul ei neînsufleţit a fost descoperit într-o gură de canal. Expertiza medicală a arătat că Pai a fost torturată barbar, violată bestial şi apoi sugrumată. Pai era fata unei renumite stele de televiziune, iar răpitorii i-au trimis mamei o misivă cerând cinci milioane de dolari pentru eliberare. Mama fetei s-a adresat poliţiei taiwaneze. La următoarea ofertă de răscumpărare cu indicaţii despre locul şi mijlocul de predare a banilor a fost alăturat şi un deget mic tăiat de la mâna unui copil viu, după cum a reieşit la expertiză. Toate forţele de poliţie au fost mobilizate, dar operaţia a înregistrat un eşec. În final s-a adunat fabuloasa sumă, ce a fost depusă la locul indicat, dar fata n-a fost înapoiată, iar gangsterii au apucat să dispară. Poliţia bănuieşte că Pai era moartă de opt-zece zile înainte de depunerea răscumpărării. Mama fetei s-a închis în vilă, plângându-şi fiica în singurătate şi vizionând în televizor ceremonia înhumării. Şi bineînţeles rugându-se ca sufletul lui Pai să se întoarcă acasă, în virtutea credinţei buddhiste. Omorârea acestei eleve face parte dintr-un şir de crime grave ce şochează lumea în Taiwan. În ultimii ani rata criminalităţii a crescut cu 80%, iar două din trei crime săvârşite în 1996 au rămas cu autori neidentificaţi, în timp ce în 1994 cazurile de acest gen nerezolvate nu depăşeau 10%. În prezent trei din cei opt membri ai bandei. implicaţi în asasinarea lui Păi, încă mai sunt liberi. Anterior mai

fuseseră comise câteva crime monstruoase. Un magistrat al districtului Liu Pang-iu a fost împuşcat împreună cu toţi cei opt membri ai familiei, ca să nu existe martori. Iar apoi a fost torturată şi bătută până a murit, de către nişte taximetrişti, cunoscuta activistă pentru drepturile femeilor Peng Van-lu, iar cadavrul a fost aruncat pe un maidan. În Taiwan proliferează criminalitatea, unde legea marţială a fost abrogată în 1988. Populaţia cere măsuri în forţă. Uciderea lui Pai a fost picătura ce a umplut paharul. Asupra televiziunii s-au îndreptat zeci de mii de apeluri disperate ale oamenilor revoltaţi. „Dacă ar fi fost în stare de asediu, nu s-ar fi întâmplat astea”, striga disperat un cetăţean. Iar protestul opiniei publice este alimentat şi de informaţia că, în timp ce forţele poliţieneşti o căutau pe Păi, primul ministru Lien juca golf, păzit de o sumedenie de bodyguarzi.

PIRAŢII ATACĂ ÎN GOLFUL PERSIC

9

Numeroase acte de piraterie se produc în zilele noastre asupra vaselor ce trec prin strâmtoarea Ormuz din Golful Persic, în special a celor petroliere. Atacurile s-au întrerupt în timpul războiului din Golf, dar au reînceput mai ales în Marea Arabiei. Prin reţelele lor de informaţii, piraţii îşi aleg o navă pe care urmează să o prade. În anumite locuri, relativ calme, vasul este oprit de vedete ale „poliţiei maritime”, în vederea unui control de rutină. Deghizaţi în poliţişti, cu acte false din care rezultă că sunt reprezentanţii legii, ei se urcă la bord pentru un control de rutină. În timpul acestuia, căpitanul vasului este obligat sub ameninţarea armelor să se îndrepte spre un golf ascuns, indicat de piraţi. În acest timp comunicaţiile radio nu sunt întrerupte şi nici nu se dă vreun semnal de alarmă, totul fiind sub control. În goli se schimbă înfăţişarea vasului capturat, se schimbă echipajul, cel prins fiind lichidat, pentru a nu exista martori. Cu o înfăţişare nouă şi acte false, bine puse la punct, nava ajunge într-unul din marile porturi ale Europei, în special la Hamburg sau

Rotterdam, unde marfa este vândută. Ulterior vasele capturate sunt folosite pentru contrabandă, în special droguri şi arme.

Aşa au dispărut fără urmă peste 400 de nave, printre care cargoul portughez „Oporto”, cargoul englez „Mallory”, într-o zi vaporul sub pavilion grec „Akeos”, de 10.000 de tone, a eşuat în strâmtoarea Malacca. Aici au sosit agenţii societăţilor de securitate „Frans” şi „Securitas” din Singapore, care au trebuit să respingă, numai în trei zile, 12 atacuri ale piraţilor care încercau să jefuiască vasul. În prezent, un număr de 30.000 de vapoare sunt asigurate numai de „Securitas”, care le garantează navigaţia contra actelor piratereşti. Fostul marinar nazist Karl Glasel a devenit pirat, atacând vasele de-a lungul coastelor Americii Latine. El a dispus de vasul „Sumyoschi”, înzestrat cu instalaţii ultramoderne şi arme de mare calibru, cu care făcea pe lângă piraterie şi contrabandă cu arme şi droguri. Un caz tipic este cel al lui John Brand. Acesta s-a angajat în echipajul yachtului, „Trend II”. În timpul traversării Mării Caraibelor, spre Panamá, individul I-a asasinat pe proprietarul yachtului şi pe soţia acestuia, după care a condus ambarcaţiunea spre un sat de pescari, unde aceasta a fost vopsită şi rebotezată.

TRAFIC CU MUMII!

Faptele nu s-au petrecut în Egipt, ci la Karachi, în Pakistan. Corpul mumificat al unei prinţese persane, vechi de 2.600 de ani, a apărut recent pe piaţa neagră pakistaneză. Traficanţii voiau să vândă sarcofagul prinţesei, încrustat cu aur, cu peste un milion de dolari, dar au fost interceptaţi de poliţia locală, în oraşul Quetta. Ei sunt astăzi pasibili de o pedeapsă de zece ani închisoare. În ce priveşte mumia, ea este revendicată de mai multe naţiuni, de la dispariţia sa: Pakistanul, Iranul, care invocă originea persană a prinţesei şi apartenenţa ei la o familie regală, fără a uita Egiptul şi, încă mai insolit, talibanii afghani. Mumia a fost descoperită în regiunea

muntoasă din Karan, în Balutchistan, într-un adăpost care s-a surpat în urma unui cutremur violent. Potrivit arheologului Ahmed Hasan Dani, de la Universitatea Quaid-e-Azam, Islamabad, primele examene efectuate pe corpul îmbălsămat, a cărui vârstă a fost estimată la 18 ani la data decesului, au relevat prezenţa unor simboluri regale reprezentate de o coroană de aur şi un pectoral pe care figurează numele prinţesei: Khor-ul-Gaya sau Tandal Guyan. Acesta din urmă ar fi ornat cu scrierea cuneiformă Mahaki, un limbaj persan vechi. Cât despre sarcofagul de lemn, el este gravat cu reprezentări ale lui Ahura Mazada, principala divinitate a religiei zoroastriene, apărută în Iran în secolul VI î.Hr. Mumia se află deocamdată la Muzeul Naţional din Karachi, o echipă de cercetători de la Universitatea din Napoli urmând să se deplaseze aici pentru a ajuta la identificarea sa.

SUPER-BANDÀ PE ŞOSELELE ITALIENE

Treizeci şi patru de jafuri, optsprezece omucideri. O dâră de sânge pe autostrada Emilia, de la Bologna şi Rimini până la Pesaro. Acesta este bilanţul „Bandei lui Uno bianca”, numită astfel pentru că în timpul atacurilor era folosit totdeauna un automobil Fiat Uno, de culoare albă. O bandă compusă din oameni gata de orice pentru a nu lăsa urme, ucigând, cu o ferocitate rar întâlnită, pe toţi cei care s-au întâmplat să fie martori la fărădelegile lor. Şi, lucru fără precedent în istoria unei ţări care nu de mari afaceri criminale a dus lipsă, şeful bandei şi alţi patru dintre participant la asasinate erau poliţişti. Care n-au ezitat să-şi folosească pistoalele-mitralieră pentru a omorî nu doarţ igani şi extracomunitari, ci chiar carabinieri, atunci când şi-au simţit ameninţată imunitatea. Dar iată povestea acţiunilor acestor asasini ale căror descoperire şi prindere au implicat truda a sute de oameni ai forţelor de ordine şi mii de ore de investigaţii.

6 octombrie 1990. Este prima acţiune atribuită bandei „Uno bianca”. La Bologna, după un atac la un supermagazin, este ucis Primo Zecchi, pensionar, martor

incomod al jafului eşuat. Zecchi va fi omorât în faţa ochilor îngroziţi ai soţiei şi fiicei sale. Ceva mai târziu, în acelaşi oraş, este atacată o şatră de nomazi. Asupra ţiganilor înspăimântaţi se abate o ploaie de gloanţe trase cu puşca-mitralieră Ar 70. O armă sofisticată, din dotarea efectivelor armatei, care îşi face simţită prezenţa şi în episodul următor.

4 ianuarie 1991. Trei carabinieri sunt în patrulare la Pilastro, un cartier din Bologna, la bordul unui automobil. Din întunericul nopţii un killer sângeros şi o ucigătoare Ar 70 le ciuruie maşina. Toţi ocupanţii mor.

Ianuarie şi februarie 1991. Banda lui „Uno bianca" bântuie pe străzile bolognese şi ucide un benzinar şi un martor întâmplător al jafului încercat la o pompă de benzină, în Castelmaggiore. Se trage cu de-acum obişnuita Ar 70 şi cu un pistol Beretta 98. Alte atacuri de acelaşi tip vor fi date la benzinării din sudul oraşului.

2 mai 1991. Strada Volturno, Bologna. E un moment de cotitură în activitatea bandei. De această dată nu mai apare arma Ar 70, ci doar două pistoale Beretta 98 Fs, ca acelea din dotarea poliţiştilor. Pe strada Volturno se află o armurărie. Un individ intră şi cere să vadă o Beretta 98. Patroana e bănuitoare şi cere clientului permisul de port-armă. Cererea dezlănţuie furia killerului care scoate un pistol şi o ucide pe femeie şi pe singurul vânzător aflat în magazin, Luigi Capolungo, fost carabinier. Fugind, asasinul ia cu el şi o Beretta 98 Fs nouă.

27 mai 1991. La Riccione în timpul nopţii sunt trase focuri de pistol împotriva unui automobil în care se aflau trei carabinieri. Printr-un miracol nu se repetă măcelul de la Pilastro din Bologna. Doi carabinieri sunt răniţi uşor. Atacatorii au fost doi bărbaţi aflaţi la bordul unui Fiat Uno alb.

16 iunie 1991. La Cesena, doi bărbaţi sosesc către ora 19.00 la o benzinărie de pe autostrada Emilia. Cer proprietarului să le predea banii, acesta refuză şi unul dintre cei doi deschide focul: trei gloanţe în torace şi

abdomen. Omul moare. Peste câteva zile episodul se repetă la Torre Pedrera. De această dată fără victime, deşi killerii au tras din nou.

13 iulie 1991. Banda îi ucide la Riccione pe directorul unui oficiu poştal şi pe fiul acestuia, care cu două zile mai înainte refuzase să deschidă seiful unor jefuitori veniţi cu un… „Uno bianca”. La sfârşitul aceleiaşi luni este jefuit oficiul poştal din Cesena. Bandiţii, folosind o bombă, îşi aruncă în aer automobilul folosit pentru a fugi. Acelaşi lucru se întâmplă la Rimini, câteva zile mai târziu.

19 august 1991. Trei senegalezi circulă cu maşina spre Rimini. E ora 1.00 noaptea. Fiatul lor este dublat de o maşină asemănătoare din care se trag sute de focuri de pistol. Doi senegalezi mor pe loc, al treilea reuşește pentru moment să se salveze, dar killerii îl urmăresc şi trag şi împotriva automobilului în care se aflau trei tineri, martori la crimă.

28 august 1991. La Pesaro doi jefuitori în fugă, după ce au atacat un oficiu poştal, trag împotriva unei „volante” a poliţiei, rănind doi agenţi. Bandiţii, ca sfidare, aduc automobilul folosit pentru jaf în parcarea de la spitalul din Rimini, de unde-l furaseră cu câteva zile înainte.

25 noiembrie 1991. Primul jaf reuşit de bandă într-o bancă, la Cesena. Aici este filmat unul dintre atacatori, graţie unui circuit de televiziune interioară. Este prima imagine la faţă a bandei lui „Uno bianca”.

10 august 1992. Asalt la o casă de schimb din Cesena. Este rănit casierul. Un an mai târziu banda va ataca în acelaşi loc, de această dată fără să deschidă focul.

24 februarie 1993. Jaf la banca din Zola Predosa, Bologna. Un tânăr de 21 de ani este luat ostatic şi apoi ucis.

3 martie 1993. Jaf la Imola, sunt răniţi un casier şi un trecător. Peste câteva luni un nou jaf într-o bancă din Rimini.

24 mai 1994. Este ucis directorul Băncii Populare din Presaro. Alte lovituri sunt date pe 21 octombrie la Bologna

(rănit un funcţionar) şi la Rimini.

FRAUDĂ PRIN COMPUTER

În general crimele nedescoperite sunt considerate a fi perfecte. Personajele lumii interlope fac mari eforturi pentru „a-şi perfecţiona” stilul, astfel că unii escroci au descoperit un „complice” servil, niciodată nervos, niciodată temător că ar fi prins sau pedepsit, fără antecedente, fără amprente şi mai ales, niciodată lacom în a-şi cere partea. Computerul, creierul electronic fără conştiinţă şi fără moralitate, este partenerul perfect pentru săvârşirea unor infracţiuni.

Conform statisticilor, la începutul anilor ’80, în SUA, Europa şi Japonia funcţionau în jur de 30.000 de calculatoare cu capacitate mare de stocare a datelor, care ţineau evidenţa unor cantităţi imense de mărfuri şi bani. Nu este de mirare deci că infractorii au descoperit rapid avantajele oferite de calculator.

LA 21 DE ANI, GENIU AL ELECTRONICII

Unul dintre cei care şi-au dat seama că în calculator se pot introduce date greşite fără ca vreun om să se îndoiască de precizia lor, a fost Jerry Schneider, un geniu al electronicii. El a devenit milionar datorită faptului că în 1972, la Los Angeles, a reuşit să păcălească computerul principal al companiei de telefoane Pacific Bell. Nici până astăzi nu se ştie cum a reuşit el să tragă pe sfoară creierul electronic. Datele din evidenţa computerului nu au dezvăluit nicio informaţie în acest sens.

Tânărul, în vârstă de 21 de ani, care absolvise doar liceul, se străduia să-şi înfiinţeze propriul magazin de piese electronice, când, pe o linie telefonică, a descoperit din întâmplare nişte coduri secrete. Prin spargerea lor, a accesat datele computerului ce gestiona stocurile din magazia companiei Pacific Bell. Cu ajutorul calculatorului personal, Schneider a păcălit supraveghetorul electronic, făcându-l, se pare, să creadă că este tehnician ce face parte din personalul companiei. Astfel, a comandat o serie de produse din magazia companiei, toate având valoare

ridicată. Computerul i-a acceptat instrucţiunile şi a lăsat produsele scumpe la adresele indicate de Jerry. Acesta îşi vopsise furgoneta în culori asemănătoare cu cele ale vehiculelor companiei. El prelua marfa şi apoi ştergea tranzacţia din memoria calculatorului. Astfel, îşi procura gratis toate piesele şi instalaţiile, iar magazinul său înregistra profituri mari. Totul a mers perfect până când a refuzat cererea unui angajat de a-i mări salariul. Supărat, drept răzbunare, muncitorul l-a denunţat. Pentru compania Pacific Bell, faptul că Schneider furase din magazine marfă de un milion de dolari, în mai puţin de un an, a fost foarte puţin credibil. Cu atât mai mult cu cât computerul susţinea că nu lipseşte nimic! însă, în momentul în care detectivii înarmaţi cu creioane şi hârtie au evaluat stocurile din magazie, compania a fost nevoită să recunoască lipsurile. Pentru Schneider, acest lucru a însemnat detenţia. Dar tânărul geniu avea totuşi noroc. În schimbul dezvăluirilor erorilor sistemului electronic al companiei, aceasta şi-a retras acuzaţiile, astfel încât Jerry a fost eliberat după doar câteva luni de închisoare.

Văzându-se în libertate, Schneider a demarat o nouă afacere, devenind unul dintre cei mai bine plătiţi consilieri în domeniul securităţii sistemelor computerizate. A lucrat – la preţuri foarte mari – pentru diferite întreprinderi, atrăgând atenţia asupra erorilor care permiteau escrocilor să fure de la distanţă. Devenind unul dintre cei mai căutaţi specialişti în calculatoare, Jerry Schneider a declarat: „Mulţi dintre clienţii mei au fost deja furaţi, fără ca ei să observe acest lucru. Au pierdut milioane de dolari, însă autorii fraudei nu vor fi găsiţi niciodată. Cine va mai risca să pătrundă într-o bancă ţinând o armă în mână, când poate fura sume mult mai mari prin intermediul calculatorului stând acasă?” Şi se pare că Jerry Schneider a avut dreptate…

CALCULATORUL – MIJLOC ILICIT DE ÎMBOGĂŢIRE

Agenţii FBI au fost de părere că, în urma unui jaf armat, sunt sustraşi în medie dintr-o bancă din SUA

aproximativ 10.000 de dolari, pe când o fraudă bancară electronică sporeşte bugetul infractorului cu 500.000 de dolari! în plus, foarte puţine furturi din această categorie sunt descoperite, iar numărul infractorilor arestaţi este extrem de mic.

Poliţia din New York încă mai caută un tânăr cu aspect plăcut care a reuşit, în urmă cu câţiva ani, să săvârşească o fraudă banală. Aluat un împrumut de 2000 de dolari de la o bancă locală, pentru a-şi cumpăra o maşină. După cumpărare, calculatorul băncii a plătit, iar actele de proprietate ale maşinii au fost lăsate ca garanţie la arhiva de documente a băncii. Câteva zile mai târziu, tânărul a primit 12 cecuri pe care urma să le completeze în cursul anului următor şi să le trimită băncii pentru a-şi achita datoria. Tânărul a ignorat primele 11 cecuri şi l-a completat doar pe ultimul, pe care l-a trimis. Calculatorul a citit codul magnetic de pe cec, cod care semnaliza achitarea ultimei rate. Maşinăria, conform obiceiului, a scris o scrisoare entuziastă tânărului, prin care îi mulţumea că şi-a achitat datoria. Şi, culmea ironiei, i-a trimis actele de proprietate ale maşinii şi o altă scrisoare prin care îl asigura că i se vor oferi posibilităţi excepţionale privind creditele. O lună mai târziu, când s-a descoperit frauda, era prea târziu. Tânărul misterios nu a mai putut fi găsit, în ciuda eforturilor depuse de Poliţie.

În privinţa fraudelor bancare, nici femeile nu s-au lăsat mai prejos. Astfel, o femeie a câştigat într-o săptămână 350.000 de dolari depunând doar 200 într-un cont al unei bănci din Miami. Doamna i-a explicat funcţionarului că doreşte să-şi cumpere o vilă luxoasă din banii care vor fi trecuţi în contul ei după divorţ. Banca i-a oferit clientei un carnet de cecuri şi un altul ce conţinea chitanţe utilizabile la depuneri de sume. Pe acesta era imprimat codul magnetic al contului deschis de clientă. Dar, neobservată de nimeni, înainte de plecare, femeia a luat de pe masă câteva chitanţe de depunere necompletate, care, de obicei, erau oferite clienţilor ce nu

aveau carnetul la ei. Printr-o tehnică necunoscută, individa a imprimat propriul cod pe chitanţe. După câteva zile s-a întors la bancă şi a depus chitanţele false în locul de unde fuseseră luate. În următoarele zile, clienţii care-şi uitaseră acasă chitanţele de depunere au completat chitanţele aparent goale, depunându-şi veniturile la bancă. Când în contul femeii s-a adunat suma de 350.000 de dolari, aceasta l-a golit, lăsând doar câteva sute. Când clienţii păgubiţi au făcut reclamaţii la bancă, escroaca nu a mai putut fi găsită…

MAFIA, ÎNVINSĂ DE CIBER-INFRACTORI?

Pentru cazurile prezentate mai sus, destul de simple, nu a fost nevoie de un plan foarte complicat. Însă, în alte situaţii, o strategie bine pusă la punct a transformat infractori ambiţioşi în multimilionari. Unul dintre ei, transformându-şi prietena într-un complice involuntar, a jefuit practic o bancă din Washington. „Omul de afaceri” pretindea că este proprietarul unei fabrici de mobilă din San Francisco şi doreşte să înfiinţeze o firmă în Washington, de îndată ce găseşte spaţiul potrivit. Când banca din San Francisco a virat – prin calculator – două milioane de dolari în contul deschis la banca din Washington, titularul şi-a făcut apariţia şi, motivând că vrea să achiziţioneze terenul dorit, a lichidat contul. Apoi a dispărut. Şi, desigur, banii din contul băncii din San Francisco nu au mai fost niciodată livraţi. În această situaţie, detectivii au început investigaţiile privitoare la sursa suspectului transfer prin calculator. S-a descoperit că mesajul fusese trimis de la terminalul unei bănci din San Francisco. Lucrătorii de acolo au negat însă că ar avea vreo legătură cu transferul. Ei au povestit că una dintre colegele lor demisionase după ce s-a implicat într-o relaţie amoroasă nefericită. Fiind găsită în cele din urmă de Poliţie, femeia a povestit că prietenul ei a convins-o să trimită un telex unei bănci din Washington, prin care se confirma că este proprietarul a două milioane de dolari. Motivaţia pe care i-a oferit-o încrezătoarei femei a fost că îi

plac foarte mult farsele şi doreşte să-şi păcălească prietenii şi familia. Astfel, bărbatul pus pe glume s-a îmbogăţit, lăsând băncii ca suvenir un telex fals.

Titlul de „cel mai abil hacker” îi revine unui „geniu” din New York, care a păcălit un calculator ce nu verifica nici banii, nici stocurile de marfă. Calculatorul Hipodromului din Belmont avea sarcina de a aduna toate sumele cu care se pariase în ziua respectivă. Rezultatul era înscris în memoria calculatorului. Precizia şi corectitudinea acestuia erau recunoscute şi de oamenii Mafiei, care au demarat un joc de loto ilegal, participant trebuind să ghicească ultimele trei cifre ale numărului care reprezenta suma totală a pariurilor. Şansele de câştig erau de unu la 999, astfel încât Mafia încasa jumătate din cele trei milioane de dolari ce reprezentau banii strânşi pe pariuri.

Pe 30 septembrie 1980, aproximativ 20.000 de persoane au făcut în total pariuri în valoare de peste patru milioane de dolari. Numerele ieşite câştigătoare l-au îmbogăţit – coincidenţă – pe un specialist în calculatoare. În următoarele săptămâni, Mafia a pierdut 20 de milioane de dolari. Electronistul se dovedise mai bun decât mafioţii…

Descoperind rapid avantajele oferite de calculator, infractorii care se folosesc de acest creier electronic s-au înmulţit tot mai mult în ultima perioadă. Deoarece computerele nu greşesc niciodată la calcule şi nu sunt tentate să sustragă bani din seifuri.

OPERAŢIUNEA „FLANDES”.

V

În ziua de 23 aprilie 2002, din Muzeul de artă şi istorie din Bruxelles a fost furat tabloul „La maison rose”, pictat de cunoscutul impresionist francez Henri Edmond Cross. „Dispariţia” acestei opere, evaluate la 500.000 euro, a pus în alertă poliţia belgiană obligând-o să ceară ajutor altor poliţii şi jandarmerii europene. Fiind pe recepţie, poliţia spaniolă a declanşat în provincia Barcelona

Operaţiunea „Flandes”, supraveghind atent mişcările de pe piaţa neagră a operelor de artă. La capătul acesteia au fost arestaţi zece membri ai unei puternice organizaţii criminale, iar „La maison rose” a fost recuperată. Din investigaţii, dar şi din depoziţiile iniţiale ale martorilor oculari a reieşit că unul dintre hoţi i-a ameninţat pe paznicii muzeului cu un pistol şi a reuşit să fugă cu o motocicletă, „pilotată” de un alt tâlhar care îl aştepta la ieşire.

Operaţiunea „Flandes” a fost declanşată în momentul în care poliţia spaniolă a obţinut informaţii privind introducerea în Spania (din Belgia) a unui tablou ce urma să fie vândut cu trei milioane de euro. Evident, pe unul din canalele ilegale deja existente. Examinând datele privind caracteristicile acestuia, jandarmii spanioli au ajuns la concluzia că este vorba chiar de pictura dispărută din muzeul din Bruxelles. Feed-backul a funcţionat perfect, poliţia belgiană fiind informată prompt despre gruparea criminală aflată în „colimator”. Întrucât riscul ca opera să ajungă în mâinile altei reţele de „colecţionari” privaţi era foarte mare, s-a organizat un dispozitiv de supraveghere şi control asupra suspecţilor. Deznodământul s-a consumat într-un hotel din Barcelona, unde traficanţii s-au întâlnit pentru a perfecta vânzarea. O descindere fulgerătoare a adus la arestarea a şase belgieni, un dominican, un german, un marocan şi un spaniol. În prezent, jandarmii iberici analizează „global” informaţiile culese şi păstrează contactul cu alte poliţii europene, având în vedere că astfel de furturi s-au mai comis şi în alte ţări şi că gruparea, recent băgată după gratii, ar putea avea legături cu bande nu mai puţin periculoase din străinătate.

BISERICILE, ŢINTĂ A HOŢILOR

Înscrisul de pe peretele bisericii St. Veaceslav, de lângă oraşul ceh Kladno, spune totul: „Vă rugăm, nu distrugeţi uşile sau ferestrele! Nu există nimic de valoare aici”. De şase ori din anul 1989, hoţii au dat lovitura la această biserică, luând totul, de la cele mai delicate

statuete şi până la ornamente din altar. Iar înscrisul de la biserică vorbeşte acum în numele tuturor locuitorilor regiunii Kladno. În octombrie 1996 s-a furat chiar şi clopotul bisericii St. George, care data din anul 1504 şi avea o greutate de 256 de kilograme.

„Ne aflăm în plin război”, spune părintele Vladimir Kellnar, cel mai tânăr conservator al Arhiepiscopiei Romano-Catolice din Praga, care se află într-o adevărată cruciadă împotriva hoţilor de obiecte de artă. „Jafurile asupra bisericilor cehe, de după 1989 ating distrugerile din perioada primului şi celui de-al doilea război mondial”, a mai spus el. Poliţia a înregistrat în jur de 4.000 de biserici şi capele prădate începând din 1989, iar furturile de aproape 20 de milioane de dolari constau în picturi, statuete şi obiecte liturgice.

Acest lucru reprezintă distrugerea cea mai însemnată a comorilor cehe catolice de când trupele catolice şi protestante au invadat toate bisericile europene în timpul Războiului de 30 de ani care s-a sfârşit în 1648. Traficanţii de obiecte sacre se asemuiesc acum cu traficanţii de droguri şi arme, alăturându-se celor mai feroce criminali.

SCUT ÎMPOTRIVA JAFURILOR

Părintele Kellnar încearcă să-i oprească. Preotul a studiat istoria artei într-un seminar în timpul comunismului, iar din 1987 şi-a perfecţionat hobby-ul în beneficiul artei gotice, renascentiste şi baroce din bisericile cehe. Dar, după căderea comunismului şi implicit lărgirea traficului la frontiere, arta religioasă a devenit dintr-odată obiect de jaf, iar hobby-ul lui Kellnar, o profesie. Preotul s-a transformat într-un fel de detectiv particular, ajutând Poliţia în prinderea răufăcătorilor şi în încercarea de a proteja comorile nefurate încă.

„Noi ştim care comercianţi de antichităţi sunt suspecţi şi de aceea stăm cu ochii pe ei”, spune Kellnar. „Vizităm, de asemenea, magazinele din Cehia şi din alte ţări în căutare de obiecte furate. Colaborăm foarte bine şi cu Poliţia din Austria şi din Germania”.

Deşi traficul cu obiecte de cult este ilegal în Cehia, Kellnar este contrariat de faptul că pedepsele sunt mult prea mici pentru a stăpâni traficanţii. „Pedepsele sunt ridicol de scăzute”, spune el. „Autorităţile germane ne întreabă de ce lăsăm oamenii să fure din biserici”, declară Jiří Belis de la Institutul de Protecţie a Monumentelor. În martie 1994, opera lui Thomas Ruweid, datând din secolul al XVII-lea, numită „încoronarea cu spini”, a fost vândută galeriei austriece Dorotheum, deşi această pictură – furată în anul 1992 – se numără printre cele mai de preţ comori ale Cehiei şi este interzisă la export. Totuşi pictura lipseşte încă.

În momentul de faţă, Kellnar şi-a construit o adevărată reţea de informatori, de la autorităţi şi până la experţi în artă din întreaga Europă, pentru a-l ajuta în munca sa. De asemenea, colaborează foarte bine şi foarte des cu Poliţia cehă, dar se plânge că şi biserica şi Poliţia, în acelaşi timp, nu au destule posibilităţi de a-i prinde pe hoţi. El spune că la nivel naţional, doar şapte ofiţeri se ocupă de căutarea obiectelor de artă furate. Institutul de Protecţie a Monumentelor, unde lucrează Belis, are un buget de aproape 300.000 de dolari pe an repartizat pentru asigurarea securităţii bisericilor, dar aceşti bani nu sunt de ajuns pentru că sistemele de alarmă, care costă 3.000 de dolari, pot acoperi doar 500 din cele 5.000 de biserici din ţară. Dar Belis era sigur că ar putea face faţă cu coduri numerice vizibile doar cu ajutorul ultravioletelor şi prin alte metode de a identifica suspecţii furturilor de obiecte de artă.

DORINŢA DE A APĂRA POATE FI PERICULOASĂ

Cu toate acestea, ocupaţia lui Kellnar poate fi periculoasă. Hoţii l-au omorât chiar, în anul 1990, pe părintele Jaroslav Kadlec, de 66 de ani, în timpul unei lovituri date într-o biserică din Praga şi au rănit mulţi alţii. Părintele Jaroslav Dvořák, de 85 de ani, îşi aminteşte cum, în 1994, s-a trezit că a fost sunat la uşa Episcopiei sale din Sudejov, din sud-estul capitalei cehe. „Am deschis uşa, iar

ei au încercat să intre, după ce m-au împins cu brutalitate”, povesteşte el. „Am încercat să mă lupt cu ei, dar unul m-a lovit cu un pistol”. Dvořák şi-a pierdut vederea la un ochi şi suferă şi în momentul de faţă de dureri de genunchi în urma acestui incident. El spune că nu ar putea rezista din punct de vedere psihic dacă i s-ar mai întâmpla o dată aşa ceva. „Dar, dacă aş fi avut o armă, cu siguranţă că aş fi tras”.

Kellnar şi Poliţia pot face faţă doar la 10% din aceste furturi de obiecte de artă din biserici, aşa că munca lor este mai mult una de prevenire. În ultimele luni, preotul şi-a petrecut câteva zile vizitând mai multe biserici din jurul oraşului Praga, s-a documentat în ceea ce priveşte obiectele de artă care există în aceste biserici, a strâns şi obiecte de valoare pentru a le păstra în siguranţă sau pentru a le restaura, „începem să pierdem”, spune el. „Hoţii sunt tot mai rapizi, mai îndemânatici, dar cred că acesta este un motiv în plus pentru a ne strădui mai mult”. Cu 227 de biserici jefuite şi obiecte în valoare de mai multe milioane de dolari pierdute, părintele Kellnar mai are, cu siguranţă, de depus o muncă titanică, poate fără sfârşit…

COPIII AU FURAT RACHETE SOL-AER

Patru adolescenţi, dintre care cel mai tânăr în vârstă de 12 ani, au fost autorii unui furt de rachete sol-aer într-o uzină poloneză de armament, un caz care a suscitat polemici aprinse în Polonia. Trei minori au fost inculpaţi, iar dosarul a fost închis în 8 iulie 2000 în cazul celui mai tânăr dintre ei. Este al doilea caz de acest fel petrecut la o uzină de armament poloneză în care au fost implicaţi minori.

Nouă rachete sol-aer şi macheta unei alteia, mai sofisticată, au dispărut în condiţii misterioase de la uzina de armament Mesko din Skarzysko-Kamienna, din centrul Poloniei.

Autorităţile au anunţat la vremea respectivă că fabrica, una din cele mai mari de acest fel din ţară, nu era

păzită decât de trei oameni, cu toate că se întindea pe o suprafaţă de nu mai puţin de 900 de hectare. În mod obişnuit, 38 de persoane aveau sarcina să asigure securitatea, însă jaful a avut loc într-o zi de sâmbătă şi restul paznicilor erau liberi. Infractorii au găurit gardul care împrejmuia uzina de armament şi au intrat fără probleme în halele în care se aflau rachetele. Datorită greutăţii lor reduse, de aproximativ zece kilograme şi jumătate, copiii au reuşit să transporte rapid rachetele în vehiculele cu care veniseră şi să le abandoneze ulterior pe o pajişte din apropierea autogării din localitate. La anchetă, ei au declarat că au comis furtul ca să vadă dacă într-adevăr se poate intra în fabrica de armament.

Acest jaf spectaculos a provocat multe discuţii aprinse la cel mai înalt nivel în capitala poloneză Varşovia. Ministerul Apărării, serviciile de informaţii militare şi serviciile pentru siguranţa statului (UOP) s-au învinovăţit reciproc pentru deficienţele în asigurarea pazei uzinei.

La vremea comiterii jafului, presa din Polonia a făcut nenumărate speculaţii cu privire la autorii infracţiunii. S-a crezut atunci că ar fi vorba de spioni străini, de terorişti ori de un angajat al fabricii, nemulţumit că nu şi-a primit salariul la timp sau speriat că va fi concediat. Din cauza situaţiei financiare dezastruoase în care se găsea uzina, ca de altfel întreaga industrie de armament din Polonia, în ultimii ani mai multe mii de persoane şi-au pierdut locurile de muncă.

Acesta nu este singurul caz de furt de armament din Polonia. În 1994, la aceeaşi fabrică, un adolescent a reuşit să intre într-una din clădiri şi să fure o rachetă de mici dimensiuni, recuperată ulterior de poliţie. Tânărul, care nu împlinise 18 ani, a declarat că a comis jaful ca să-şi completeze colecţia de arme, dar că nu intenţiona să rănească pe nimeni ori să vândă racheta.

RĂPITĂ ŞI SECHESTRATĂ

9

Silvia Melis (28 de ani) din Tortoli (Italia) a fost

răpită şi sechestrată timp de 260 de zile. Ea a fost eliberată după ce tatăl ei a plătit cinci miliarde de lire răpitorilor. Pentru răpire şi sechestrare de persoană, în Italia pedeapsa constă în 30 de ani de puşcărie. Procesul e pe rol.

Silvia e o frumoasă tânără de 28 de ani, cu ochii căprui, profunzi aşa cum numai femeile din Sardegna îi au. Silviei îi plăcea să alerge şi să joace volei, să iasă cu prietenii şi să se distreze. Are un fiu, Luca, de cinci ani, pe care îl adoră. Provine dintr-o familie înstărită, dar nu foarte bogată. Tânăra a fost răpită în februarie, la sfârşitul lunii, chiar din faţa porţii casei sale din centrul oraşului Tortoli. Aici tânăra era cunoscută şi apreciată pentru activitatea ei sportivă. Recent despărţită de soţ, Silvia s-a dedicat pasiunii ei, voleiul. „E o tânără splendidă, prietenoasă, care pune atâta pasiune în ceea ce face”, a declarat prietena ei. Silvia era preşedinta clubului echipelor de volei care jucau în grupa B. A debutat ca jucătoare, apoi a devenit preşedinte, deoarece era persoana potrivită pentru a reprezenta o societate tânără ca a noastră, care numără 200 de sportive. Răpirea ei a declanşat indignarea tuturor celor care o cunoşteau.

Tortoli e un oraş cu case moderne, construite după 1960. De atunci, numărul locuitorilor s-a dublat: lumea a venit aici în căutare de locuri de muncă la fabrica de hârtie care s-a deschis cu câtva timp în urmă. De atunci, fabrica a cunoscut o perioadă de declin, iar oamenii au plecat. Au rămas pentru climă, pentru turism, pentru atmosfera cordială.

După două luni în care rudele Silviei nu au ştiu nimic de ea, tatăl ei a primit o scrisoare. Era scrisă chiar de Silvia şi era şi o fotografie anexată textului. „Tată, abia acum mi s-a permis să scriu aceste rânduri şi să vă asigur că sunt sănătoasă. Nu ştiu unde mă aflu, poate nu ne desparte o distanţă atât de mare, dar nu pot pleca de aici fără ajutorul tău. Aceşti oameni care m-au răpit şi despre care trebuie să recunosc că nu s-au purtat îngrozitor cu

mine mi-au spus să-ţi atrag atenţia că viaţa mea depinde de felul în care cooperezi. Trebuie să dai cinci miliarde de lire în schimbul eliberării mele, dar să-i aduci personal, la adresa pe care o vei găsi mai jos. Nu veni însoţit de poliţişti, altfel strici totul. Sper să mă ajuţi. Silvia".

Bineînţeles, poliţiştii au avut acces la această scrisoare, deoarece casa lui Tito Melis, tatăl victimei era supravegheată. Deşi Tito a insistat să se ducă singur, poliţiştii l-au aşteptat la locul întâlnirii. Tito nu a aflat de prezenţa acestora decât acolo, la întâlnire, dar a încercat să trateze cu ei. Răpitorii au anulat înţelegerea, dispărând de la întâlnire, din cauza poliţiştilor. Au urmat alte zile de aşteptare pentru Silvia şi Tito Melis.

Într-un final, Silvia a mai trimis o scrisoare, în care era indicat un număr de cont în bancă, în care trebuiau vărsaţi banii. De data aceasta, Tito a reuşit să trimită banii, obţinând eliberarea fiicei sale.

Silvia a declarat că în toate cele 260 de zile nu a suferit nicio agresiune. Cei care o răpiseră, doi bărbaţi, au fost arestaţi datorită contului din bancă.

TUNEL SUBTERAN DE 70 M!

În iunie 1995, sediul Băncii Comerciale de pe strada Materhorn, din Berlin (Germania) a fost atacat de patru indivizi mascaţi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Una dintre funcţionare a acţionat alarma şi, în câteva minute, clădirea a fost înconjurată de poliţişti. Gangsterii luaseră ostatice pe cele 16 persoane care se aflau în incintă şi i-au ameninţat pe poliţişti că le vor ucide, în cazul în care vor fi atacaţi. Ei au cerut să li se pună la dispoziţie un elicopter cu pilot, care să aterizeze în parcul din faţa băncii.

Mesajul a fost laconic şi orice încercare a poliţiştilor de a duce tratative cu gangsterii a rămas fără răspuns.

În acest timp, cei patru operau în voie, în interiorul băncii. Sub ameninţarea armelor, funcţionarii au fost nevoiţi să deschidă toate seifurile, după care jefuitorii l-au somat pe director să descuie trezoreria. Toată prada a fost transferată în saci. Apoi, s-au auzit câteva deflagraţii.

Poliţiştii au crezut că jefuitorii folosesc dinamită pentru deschiderea seifurilor blindate. Imediat după seria de explozii, jefuitorii au părăsit sala principală, retrăgându-se în vestiar, de unde n-au mai apărut.

Era ora 3.00 noaptea. Acţiunea durase 17 ore, timp în care hoţii nu au schimbat între ei decât câteva cuvinte. „Fiecare ştia cu exactitate ce are de făcut. Se înţelegeau din priviri sau din gesturi şi nu vorbeau decât atunci când era absolut necesar. Din puţinele cuvinte pe care le-au rostit, mi-am dat totuşi seama că nu erau germani!” avea să declare ulterior directorul băncii.

După o jumătate de oră de la retragerea spărgătorilor, ostaticii au început să prindă curaj şi au pornit în căutarea lor. Nu mică le-a fost mirarea când au descoperit, în podeaua vestiarului, mai multe gropi provocate de explozii, dintre care una se continua cu un tunel. Poliţia chemată în grabă a pornit pe urmele hoţilor, prin tunelul subteran care dădea într-un garaj de pe o stradă lăturalnică. Uşile garajului erau încuiate pe dinafară. Era clar că gangsterii părăsiseră zona, chiar pe sub nasul poliţiştilor!

În cursul anchetei care a urmat, s-a constatat că garajul fusese închiriat, cu doi ani în urmă, unui cetăţean irlandez care nu se mai afla de mult în Germania. Chiria era plătită la zi, prin transfer bancar, aşa că proprietarul garajului, care locuia în alt oraş, nu avea de ce să se neliniştească. Vecinii au afirmat că, încă din martie 1994, din garaj s-au auzit zgomote ciudate, iar noaptea, o furgonetă Volkswagen părăsea imobilul, pentru a se întoarce în zori. Ei remarcaseră adesea urme de pământ lăsate pe trotuar de roţile maşinii. Tunelul care lega garajul de sediul băncii fusese calculat cu exactitate. El măsoară 70 de metri în lungime şi a fost construit la 4, 5 metri adâncime, după toate regulile mineritului: pentru a nu se surpa, este susţinut de piloni, iar plafonul e placat cu scânduri.

Comandamentul poliţiei a hotărât ca o porţiune a

acestui tunel să fie dus la Muzeul colecţiilor istorice ale criminalisticii. În acest scop, s-a făcut apel la o unitate de geniu a armatei şi la o firmă de construcţii subterane, care au început proiectul de transferare. Lucrările însă nu vor începe înainte de prinderea infractorilor.

Prada celor patru gangsteri nu a putut fi evaluată cu exactitate, din cauza caracterului confidenţial al conţinutului seifurilor private. Poliţia estimează însă o pagubă care rivalizează cu jefuirea trenului poştal de la Liverpool, calificat drept „furtul secolului" Hoţii au reuşit să sustragă 5, 6 milioane de mărci în bani lichizi, lingouri din aur în valoare de 670.000 de mărci, 40.000 de mărci în devize, plus conţinutul seifurilor private, cu o valoare aproximativă între 50 şi 80 de milioane de mărci. Până în prezent, eforturile poliţiei de a pune mâna pe ingenioşii spărgători au rămas zadarnice.

MOARTEA A APĂRUT DIN PISCINĂ!

Răpindu-i copiii şi punându-l să-i răscumpere, armatorul Delarogue a crezut că-şi va anihila adversarul. S-a împotrivit însă un bătrânel cu simţ de observaţie şi un fotomodel care l-au atras la marginea piscinei, din care avea să se ridice moartea.

„În după-amiaza de 15 iunie 1992, poliţia oraşului Portland, Oregon a fost pusă în faţa unui act terorist, care a debutat cu asasinarea unui bodyguard şi a unei bone.

Atacul a avut loc în jurul orei 15.15 pe una din aleile cochetului parc „Cactus Garden" din Portland şi s-a soldat cu răpirea gemenilor de 11 luni, Alice şi Steven Robbins, copiii armatorului canadian Gavin Robbins.

Bodyguardul şi bona care plimbau copilaşii cu căruciorul au fost împuşcaţi mortal din tufişuri, de doi trăgători de elită, care au folosit carabine automate cu lunetă.

Apoi i-au răpit pe bebeluşi, luând fiecare câte unul la subţioară.

Cei doi tipi mascaţi aveau să fie semnalaţi de un bătrânel pensionar care citea ziarul pe o bancă, la

marginea parcului. El i-a observat ţâşnind din tufişuri şi traversând în fugă o peluză îngustă, apoi îmbarcându-se într-un Opel „Ascona”. Ei balansau în mână câte o carabină, iar în cealaltă ţineau scutecele copiilor.

Bătrânul n-a fost în stare să redea numărul maşinii (de altfel, poliţiştii erau convinşi că era fals), în schimb a reţinut un amănunt care s-a dovedit providenţial pentru salvarea celor doi copii. Bătrânul pensionar observase că „Opel”-ul avea volanul pe dreapta, a fost deci o comandă specială. Comisarul Leonard Carlyle s-a folosit din plin de acest amănunt, „periind” cu ajutorul unei întregi reţele de calculatoare registrele pe ultimii zece ani ale maşinilor importate şi proprietarii acestora.

Între timp, cum era de aşteptat, răpitorii i-au telefonat la şantier armatorului Robbins cerându-i patru milioane de dolari răscumpărare pentru copii. Sfătuit de poliţişti, Robbins a încercat să tergiverseze cât mai mult momentul plăţii, invocând faptul că durează cel puţin 24 de ore pentru a strânge patru milioane de dolari bani-gheaţă, în bancnote nou-nouţe, de zece dolari. Până la urmă, s-a ajuns la înţelegerea că Robbins se va prezenta însoţit, pe 16 iunie, ora 17.00, la intersecţia şoselelor A 43 şi F 19, pentru a înmâna şoferului unui Pontiac maro cele două valize cu bani.

În timpul acestor tratative, poliţiştii lucrau febril, căutând să găsească locul în care erau ascunşi copiii. În jurul orei 19.00, analiza finală a calculatoarelor a desemnat ca proprietar al maşinii ce participase la răpire pe Alf Ritchdale, de meserie barman. Ritchdale n-a rezistat mai mult de două ore unei anchete încrucişate, conduse de comisarii Carlyle şi Blunt.

Promiţându-i-se tratament preferenţial şi protecţie, barmanul a mărturisit că a participat la răpire cu maşina lui, având un număr fals bineînţeles. Acţiunea a fost ordonată şi pusă la cale de un armator canadian, Albert Delarogue, rival în afaceri cu Robbins.

Delarogue intenţiona să-i dea o lovitură financiară lui

Robbins şi s-a folosit de barman, care îi era dator. Potrivit declaraţiilor lui Ritchdale, copiii se aflau la reşedinţa lui Delarogue, la „Fleury”, o fermă izolată în zona muntoasă. Ei erau păziţi zi şi noapte de doi din oamenii armatorului, care aveau ordin să-i lichideze dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Comisarul Carlyle a obţinut imediat permisiunea să supravegheze telefonic ferma „Fleury” reuşind, după miezul nopţii, să intercepteze o convorbire dintre Delarogue şi fotomodelul de lux Leslie Mountjoy aflată la Vancouver „Canada. Armatorul, aflat pare-se în relaţii galante cu strălucitoarea starletă, o chema la „Fleury” şi urma să trimită o maşină să o ia de la aeroportul din Portland a doua zi la ora 11.

Echipele lui Carlyle au acţionat cu repeziciune. Ajungând discret în zona fermei, „Fleury”, şase oameni au forat în pădure, în aval de fermă, deturnând canalizarea şi urcând pe tubulatură până sub piscina din interiorul aşezării fortificate. Între timp, comisarul Blunt s-a întâlnit în avion cu Leslie Mountjoy, pe care a convins-o că trebuie să ajute oamenii legii pentru a salva copilaşii.

Ei au pregătit pe timpul zborului scenariul care avea să ducă la succesul operaţiunii, latã cum au decurs lucrurile, potrivit declaraţiilor lui Leslie Mountjoy şi comisarilor Carlyle şi Blunt.

De-abia sosită la fermă în jurul orei 12.00, Leslie Mountjoy este asediată de armator şi se dezbracă pe marginea piscinei ce avea să devină teatru de operaţiuni. Are un contact sexual intens cu Delarogue, care îşi descarcă tensiunea acumulată. Mountjoy profită de un moment de respira şi află dormitorul în care sunt ţinuţi copiii.

Se apropie ora 14.00, ora convenită cu Blunt şi Carlyle. Leslie sugerează o nouă împreunare la care să participe şi cei doi locotenenţi ai armatorului care au adus-o de la aeroport. În timp ce unul o posedă obişnuit şi celălalt anal, Leslie Mountjoy are un contact oral prelungit

cu Delarogue, până la ora 14.00.

La ora 14.00 fix din apa verde a piscinei au apărut patru trăgători ajunşi în bazin.

Armele lor scurte au sfârâit şi Leslie Mountjoy s-a desprins cu greu dintre trupurile inerte gâlgâind de sânge, care zăceau peste ea.

Apoi a urmat momentul cel mai dificil: recuperarea copiilor. Cunoscând bine interiorul conacului, Leslie i-a condus pe poliţişti la dormitorul unde erau ţinuţi ostatici copiii. Aici, goală, ea l-a ademenit afară din cameră pe unul dintre paznicii care, la rândul lui, a somat să-l cheme şi pe celălalt.

Au fost anihilaţi şi închişi în dormitor, dar, după câteva secunde, a pornit alarma. Cei patru poliţişti, fotomodelul şi copiii riscau să fie prinşi de oamenii alertaţi ai armatorului, care mişunau înarmaţi peste tot. Atunci, Blunt a tras printr-o fereastră o rachetă luminoasă şi, din pădure, s-au auzit primele salve ale tanchetelor ce înconjuraseră între timp ferma.

Megafoanele îi somau pe oamenii lui Delarogue să se predea.

Micul comando a reuşit să revină iar la piscină şi să se retragă prin uzina inundată de apă, folosind tubulatura de canalizare.

Au ieşit printr-un canal de la marginea fermei, apărând între poliţiştii care îmbarcau în dube oamenii lui Delarogue.

Leslie Mountjoy, împreună cu poliţiştii au petrecut un sejur în Insulele Canare, oferit de familia Robbins.

COMORI FURATE

Documentele de expediţie pentru marfa aflată într-un camion i se părură ciudate inspectorului de la vama Man Kam Po, un punct de control aflat la graniţa Chinei cu Hong-Kongul. În prezentarea conţinutului acestuia, se specifica o cantitate de capacitori electrici. Numai că astfel de piese şi componente neasamblate călătoreau, de regulă, dinspre Hong-Kong spre China, şi nu invers. Ofiţerul i-a

ordonat şoferului să deschidă containerul, iar după câteva momente deveni fericitul om care vedea cu propriii ochi ceva ce puţini muritori se puteau lăuda că avuseseră şansa să vadă: nici mai mult, nici mai puţin decât o dală de piatră, lungă de circa şase metri, acoperită cu sculpturi executate cu multă artă şi care înfăţişau scene de bătălie între care călăreţi înarmaţi şi războinici conducând care de luptă. Ulterior, experţii au identificat piesa respectivă ca făcând parte, în chip de perete interior, dintr-un mormânt din epoca, dinastiei Han, datată cu 2000 de ani în urmă. Fiindcă trebuia să i se precizeze şi valoarea materială, în scopuri mai degrabă birocratice, în registre s-a înscris suma de 70.000 de dolari SUA, cifră cu desăvârşire arbitrar stabilită, fiindcă aceste piese de o raritate extremă nu au, practic, valoare comercială. Un membru al echipei care efectua ancheta a declarat ulterior: „Dimensiunea şi caracteristicile obiectului te făceau să te întrebi dacă furtul său fusese comandat. Acesta nu este un fleac pe care turiştii să-l cumpere, drept suvenir, pe undeva, pe Hollywood Road din Hong-Kong, cartierul unde se pot procura obiecte de podoabă vechi”.

Dispariţia acestui obiect valoros nu a fost anunţată de guvernul de la Beijing, cu toate că, potrivit legislaţiei chineze, orice obiect datând din antichitate, dezgropat pe teritoriul Chinei devine automat proprietatea acestui stat, contravenienţii fiind aspru pedepsiţi, uneori chiar cu pedeapsa capitală, însă, pe măsură ce comerţul Chinei cu străinătatea s-a dezvoltat, jefuirea mormintelor antice a devenit o practică aproape curentă şi, fără îndoială, deosebit de profitabilă. David Murphy, lector universitar din Hong-Kong, care scrie în prezent o carte despre jefuirea şantierelor arheologice din China, susţine că autorităţile chineze i-au precizat că numai în 1989 şi 1990 au fost jefuite 40.000 de morminte antice din cele câteva milioane existente. Visând la profituri uriaşe, mijlocitorii şi contrabandiştii scot prada din ţară mai ales prin Hong-Kong şi Macao. Dincolo de graniţele Chinei, deţinerea de

relicve antice furate nu este considerată infracţiune. Aşa se face că unele dintre aceste obiecte de o incalculabilă valoare istorică sfârşesc prin a fi expuse în vitrinele anticarilor, în aşteptarea turiştilor bogaţi care să le cumpere sau a colecţionarilor locali. Altele traversează oceanul, fiind îndreptate spre Taiwan, Japonia, Europa sau Statele Unite. Un negustor de antichităţi japoneze, care nu este străin de acest trafic, spune: „Puteţi vedea vasele aliniate în port aşteptând comorile. Este o privelişte interesantă”.

CEA MAI MARE CAPTURĂ DE BIJUTERII FURATE

Până şi uluitoarele comori ale lui Ali-Baba ar păli în faţa uriaşei capturi făcute de poliţiştii spanioli de la expertul Francisco S.A. zis Blondul, de 60 de ani. În mansarda sa din Los Molinos poliţiştii au descoperit cea mai mare acumulare de bijuterii furate din ultimul deceniu. La finalizarea operaţiunii poliţieneşti „Coqui” ce s-a soldat, în primă fază, cu arestarea a 13 columbieni, membri ai aceleiaşi bande de hoţi de podoabe, a căzut şi „Blondul”, abilul expert ce le cumpăra şi dispunea de instalaţii sofisticate semănând cu cele ale alchimiştilor medievali. Acolo într-o lume obscură şi inospitalieră (totuşi fascinantă!) se făptuia transformarea obiectelor din aur în lingouri.

Puşi în faţa celor 500 de pungi cu, diamante, safire, rubine, ceasuri, broşe şi inele din aur, specialiştii au fost solicitaţi la maximum! Se estimează că le vor trebui mai mult de patru luni pentru a cataloga şi evalua întregul tezaur! Sub paturi s-au găsit şi alţi saci cu candelabre şi servicii de cafea din argint! Şi acestea foarte valoroase!

Aflând despre stupefiantele bogăţii de care fuseseră – fără să ştie – atât de aproape, vecinii „Blondului” au spus că nu s-au gândit vreodată că fumul pe care îl simţeau adesea ar putea proveni de la o topitorie de aur! „Am crezut că omul e mare gurmand şi-şi face mereu grătar!” au declarat ei.

Deşi în realitate nu şi-a satisfăcut astfel de pofte,

împătimitul colecţionar de ajuns după… grătar tot a ajuns! L-au însoţit fiii săi Francisco, 31 de ani, şi Ricardo, 24 de ani. Rupţi de comorile de care deveniseră dependenţi ca de un drog, suferă cu toţii de parcă ar avea mâinile amputate. Iar procedura judiciară îşi urmează imperturbabilă cursul…

ÎŞI ADORMEA AMANŢII, APOI ÎI JEFUIA!

Salvatore Giglio (35 de ani), originar din Italia, a emigrat în Germania cu mulţi ani în urmă. S-a stabilit într-un oraş din apropierea Frankfurtului. Cu un an în urmă, în loc să-şi petreacă vacanţa împreună cu familia în Italia, s-a hotărât să rămână în localitate, pentru a asista pentru prima oară la o sărbătoare care se ţine în acea localitate în fiecare an, în luna august.

Într-o seară, Salvatore a intrat în grădina unui restaurant şi s-a aşezat la o masă comandând îngheţată. Seara era plăcută, iar o muzică din folclorul spaniol, cântată de o trupă de ţigani, crea o atmosferă antrenantă. Atât de antrenantă încât, la un moment dat, toţi spectatorii au început să bată din palme şi să danseze, în ritmul chitarelor şi al castanietelor.

Apoi chitariştii au mutat câteva mese, pentru a face loc în centru, după care a apărut o tânără superbă: avea părul lung şi negru, ochii ca doi cărbuni şi pielea catifelată. S-a aşezat în mijlocul sălii şi a început să danseze într-un mod voluptuos, ridicându-şi şi agitându-şi fusta colorată şi lansând priviri dulci bărbaţilor prezenţi.

Îşi mişca şi abdomenul care se vedea pe sub cămaşa scurtă şi strâmtă. Era portretul seducţiei şi chiar şi Salvatore, care era destul de greu de sedus, se simţea atras de ea. Ori de câte ori se apropia de el, inima lui îşi înteţea bătăile.

În momentul în care s-a apropiat şi s-a aplecat peste masa la care stătea Salvatore, acesta s-a simţit cuprins de fiori. „Mă numesc Lola şi sunt ţigancă din Spania. Ştiu că eşti italian, iar mie îmi sunt simpatici italienii. Vino să dansezi cu mine…”, i-a şoptit ea.

L-a luat de mână şi l-a tras după ea, încercând să-i înfrângă timiditatea. Salvatore simţea privirile invidioase ale celorlalţi bărbaţi tineri şi mai puţin tineri. Niciodată nu fusese un dansator bun, însă în acea seară, lângă Lola, parcă era alt om.

A întrebat-o de unde ştie italiana. „Italiana e frumoasă, cea mai frumoasă limbă din lume, şi tot ce e frumos îmi place. Şi tu îmi placi”, a fost răspunsul ei.

La un moment dat, au început să danseze lent lipiţi unul de altul. Complimentul pe care i-l făcuse şi apropierea corpului ei îl excitaseră pe Salvatore. „Ce-ai fi făcut dacă aş fi refuzat invitaţia ta?” a întrebat-o. Ea i-a zâmbit şi i-a răspuns: „Un adevărat bărbat nu refuză niciodată o femeie. Şi apoi, eu te-am hipnotizat. Pun pariu că, dacă eu îţi poruncesc să mă duci la tine acasă, te supui”.

Nu a fost nevoie să-i poruncească. A dus-o la el acasă, deşi nu simţea că e hipnotizat. Dar, cum au ajuns, Salvatore a vrut să afle mai mult despre acest subiect şi, în timp ce beau vin roşu, având pe buze un zâmbet neîncrezător a întrebat-o de unde a învăţat să hipnotizeze. „De la unul dintre unchii mei. Dar te vei convinge singur că nu e nimic de ras.

Salvatore nu a dat prea multă importanţă ultimelor ei cuvinte, fiindcă Lola îi plăcea foarte mult şi era nerăbdător s-o strângă în braţe. Ea nu a opus nici cea mai mică rezistenţă ci, mai mult, i s-a dăruit cu pasiunea caracteristică femeilor din sudul Spaniei.

Partida de amor a fost explozivă. Salvatore ştia că nu putea uita senzaţiile pe care i le oferea Lola, corpul ei zvelt, mlădios şi în acelaşi timp plin şi tare. În schimb, nu şi-a amintit nimic din ceea ce s-a petrecut după consumarea actului sexual. Salvatore a adormit profund, trezindu-se abia după patru-cinci ore de somn.

Lola dispăruse şi odată cu ea dispăruseră banii din portofel, ceasul şi diferite alte obiecte de valoare pe care le avea în casă. Furios, italianul şi-a dat seama că femeia i-a pus somnifer în pahar şi s-a hotărât să depună o

plângere la poliţie.

Poliţiştii nu s-au arătat deloc surprinşi, atunci când le-a povestit ce i se întâmplase. Mai mult decât atât, i-au spus că au mai primit plângeri asemănătoare şi că aveau deja suspecţi. Astfel, l-au invitat pentru seara respectivă să meargă cu ei într-un orăşel învecinat, unde într-un anumit local, dădea spectacol un grup de ţigani. Salvatore urma să le spună dacă o recunoaşte sau nu pe Lola.

De cum au intrat în local, Salvatore a văzut-o: mai frumoasă decât şi-o amintea, dansa în mijlocul sălii. Când a dat cu ochii de el, l-a recunoscut imediat şi l-a privit drept în ochi, preţ de câteva secunde. Acea privire a anulat în Salvatore dorinţa de a se răzbuna pentru ce-i făcuse, iar când poliţiştii l-au întrebat dacă o recunoaşte, le-a spus un „nu” categoric, în acea clipă nu-şi amintea decât plăcerea pe care o avusese în braţe şi a iertat-o, sperând că îl va mai „hipnotiza” încă o dată.

În timp ce poliţiştii au plecat, Salvatore s-a aşezat la o masă. Din nou, Lola s-a apropiat de el şi l-a tras după ea, pe ringul de dans. „N-am mai făcut asta niciodată. Este pentru a doua şi ultima dată când dansez cu tine”, i-a spus ea pe un ton categoric. „Dar vei veni la mine?” „Da, şi tot pentru ultima oară, îţi promit”.

Când au ajuns acasă la el, Salvatore a pus din nou vin în pahare. Apoi, pretextând un motiv oarecare, a ieşit din cameră. Când s-a întors, a avut grijă să nu se atingă de paharul lui, iar într-o clipă de neatenţie din partea ei, a schimbat locurile paharelor. După ce au băut vinul, au făcut amor cu mai multă pasiune decât o făcuseră prima oară.

De această dată, Lola a fost cea care a adormit. Somniferul pe care îl pusese în pahar îşi făcuse efectul. Până să se trezească, Salvatore a chemat poliţia „recunoscând că mai devreme, în local, dăduse o declaraţie falsă.

Când s-a trezit, Lola a fost arestată. În timpul interogatoriilor, a recunoscut că mai are doi complici.

Aceştia aşteptau în stradă semnalul ei şi o ajutau să care obiectele furate.

Cei trei au fost judecaţi şi condamnaţi la închisoare pentru jaf.

PIERROT NEBUNUL

La puţin timp după eliberarea Parisului o mână de oameni pregătesc în secret o serie de holdupuri care marchează istoria crimei. Câţiva dintre aceşti indivizi ocupau cu câteva luni înainte roluri importante în structurile Gestapoului.

Aceşti oameni se vor remarca sub numele de „Gangul tracţiunii pe faţă”. Printre ei se aflau nume celebre ca: Attila, Georges Boucheseche, Raymond Naudy zis „Tuluzianul”, Marcel Ruard zis „Ţiganul”, Henri Fefen, zis „Ritonul”, Roger Christophe, André Girardi. Ei îl aveau şef pe Pierrot Nebunul, unul din cei mai mari criminali pe care i-a cunoscut Franţa.

CU CINCI GLOANŢE ÎN CORP, POLIŢISTUL SCAPĂ...

În februarie 1946 banda lui Pierrot Nebunul se face cunoscută. Un prim holdup face senzaţie: atacul cu mâna armată a Crédit Lyonnais din strada Parmentier. Şase gangsteri îşi îndreaptă mitralierele asupra paznicilor uluiţi şi în câteva secunde dispar cu trei milioane de franci. Pentru retragere, gangsterii folosesc maşinile cele mai rapide ale epocii: Citroën cu tracţiune faţă. Patru zile mai târziu, la 11 februarie 1946 un nou holdup: Gangsterii înarmaţi cu mitraliere fură sacii poştali de la gara din Lyon. În mai puţin de un minut opt milioane de franci dispar ca prin farmec. Şi de această dată bandiţii mascaţi au plecat la bordul unei maşini cu tracţiunea pe faţă. Pierrot Nebunul cunoaşte gloria. Acest copil de ţărani îşi savurează revanşa. Înainte de război fusese ospătar într-o cafenea din Pigalle, neputându-se impune în niciun fel în societatea care-l umilise. Pierre Loutrel intrase întâi în rândurile Rezistenţei, apoi se angajase în Gestapo unde foarte repede a început să-şi apere propriile interese odată

cu cele ale ocupantului german. Era unul din membrii sinistrelor bande de torţionari gestapovişti din strada Lauriston, având misiunea oficială de a destrăma reţelele de rezistenţă. Pierre Loutrel se face deja remarcat prin sălbăticia sa. Este de altfel „calitatea" care-i aduce numele de Pierrot Nebunul. Un incredibil incident probează cruzimea lui. El jefuieşte un bar din cartierul Montparnasse în iunie 1943 surprinzându-l acolo pe un inspector de la brigada mondenă, Henri Ricordeau. Poliţistul e dezarmat de bandiţi care-l târăsc în faţa lui Pierrot Nebunul.

„Tu eşti Ricordeau? întreabă simplu gangsterul... Luaţi-l „... Nefericitul poliţist a fost aruncat într-o maşină care se îndreaptă spre pădurea Boulogne. „O să te omor, îl anunţă Pierrot Nebunul. Ai închis mulţi prieteni de-ai mei şi trebuie să plăteşti". „Nu mă omorî – imploră poliţistul. Am doi copii..."

Pierrot Nebunul rânjeşte cu răutate. Poliţistul, ştiindu-se pierdut, încearcă imposibilul. Se aruncă asupra portierei şi în ciuda vitezei maşinii se rostogoleşte în gol. Aproape în aceeaşi clipă Pierrot Nebunul îi trage mai multe gloanţe în spate. Apoi, maşina gangsterilor intră în marşarier şi trece peste corpul inspectorului Ricordeau. Doi oameni ies din automobil. Unul îi trage un glonţ în ceafă, iar celălalt îi vizează inima. Şansa a făcut ca revolverul să se blocheze. Asasinii n-au mai insistat şi-l lasă pe poliţist aproape mort pe marginea drumului. Dimineaţa, devreme, un pădurar a descoperit rănitul. Şi, miracol: cu toate că cele cinci gloanţe îl atinseseră grav, cu toate că petrecuse întreaga noapte fără îngrijire şi-n frig trăia! A fost transportat la spital de unde a ieşit după o lună de suferinţă, hotărât să se răzbune cu orice preţ.

DE LA TRANDAFIRI LA ATACUL POŞTEI DIN NISA

Iată şi un alt incident care arată brutalitatea lui Pierrot Nebunul: într-o seară din toamna anului 1945, Pierrot îşi sărbătorea ziua într-un cabaret din strada Ponthieu cu câţiva amici. Cabaretul „Le Baccara" este

frecventat de toată lumea bună a epocii. Pierrot Nebunul remarcă la o masă o fermecătoare fată blondă care cina liniştită împreună cu prietenii ei.

„Această fată îmi place”, zice el ridicându-se. Şi o invită pe fată la dans. Pierrot Nebunul n-are obiceiul de a se formaliza ori de a folosi diplomaţia.

„Eu sunt Pierrot Nebunul. Îmi placi. Vino cu mine”. Tânăra fată încercă să ceară sfatul prietenilor. Dar aceştia erau înconjuraţi de însoţitorii cu mutre fioroase ai banditului. Câteva minute mai târziu frumoasa fată blondă urca în maşina marca Délayé a lui Pierre. Individul opri maşina aproape de pădurea din Vincennes şi se aruncă asupra tinerei fete. Aceasta rezistă însă cu eroism. Atunci, nebun de furie, Pierrot Nebunul îi sfâşie rochia şi-i administré o severă corecţie. După toate acestea o lăsă acolo… A doua zi dimineaţa un om depuse la poarta tinerei fete o enormă jerbă de trandafiri. Era o manieră a lui de a-şi cere iertare. Şi tânăra îl iertă. Ea se numea Maryse Mourer şi va deveni celebră sub numele de Martine Caroll.

După două holdupuri reuşite la Paris, în februarie 1946, Pierrot Nebunul a socotit că-i mult mai înţelept să se îndepărteze de anchetatorii parizieni. Şi astfel, urmară o serie de atacuri curajoase cu mână armată sub cerul Coastei de Azur. Crédit Lyonnais de la Gap, încasările de la Societatea „Gaz de France” din Nisa, o întreprindere de lucrări publice din Marsillia, o bancă din Aix-en-Provence au fost rând pe rând victime ale bandiţilor. Lucrurile deveniseră mai dramatice la Cagnes unde la 8 iunie 1946 banda nu reuşi să deschidă o casă de bani şi-n consecinţă hotărâră să o transporte în alt loc pentru a o tăia în linişte. Poliţia ridică imediat baraje, dar o maşină cu tracţiune pe faţă plină de gangsteri lovi unul din aceste baraje făcând gol de jur-împrejur cu focuri de mitralieră. Un jandarm a fost grav rănit. De această dată înalta societate se nelinişti puternic de supralicitarea violenţei. Banda lui Pierrot trebuia scoasă din joc.

La 1 iulie, aproape de ora 5.00 a dimineţii, o maşină

neagră cu tracţiune pe faţă se opri în faţa poştei centrale din Nisa. Trei oameni coborâră întâlnindu-se cu un al patrulea ce aştepta pe trotuar. Cei patru indivizi pătrunseră apoi în curtea poştei, purtând saci mari de hârtie sub braţ. În aceşti saci aveau mitraliere. Un minut şi patruzeci şi cinci de secunde mai târziu ei ieşiră cărând treizeci şi trei de milioane de franci, practic tot ce găsiseră în casele de bani. După acest succes Pierrot vru să revină în Paris. Dar poliţiştii sunt pe urmele lui şi ajung să-i urmărească oră cu oră periplul împreună cu armata lui Jacky Chadefaux şi cu cei doi complici, Ruel şi Ruard. Poliţia este prezentă la întâlnire în faţa hotelului „Maxime de Casis”. împuşcăturile se făcură auzite rapid. Gangsterii traseră fără să ezite în poliţişti. Inspectorul Brenom şi brigadierul Blanc au fost grav răniţi. Ruard, rănit el însuşi, reuşi să scape, dar a fost arestat câteva zile mai târziu. Ruel a fost arestat şi el. Rămas singur, Pierrot Nebunul reuşi să scape. De această dată presa se indignă. Şi înalta societate se nelinişti tot mai mult de răbufnirile acestei bande, ascunzându-şi tot mai puţin ostilitatea faţă de acest nebun care îi punea existenţa în pericol.

UCIGAŞUL ŞI PROPRIUL GLONŢ

Dar, cu toate acestea, Pierrot Nebunul continua. La 16 iulie a reintrat în Paris şi a atacat o bancă de pe strada Pont-neuf. Prada: trei milioane de franci. La 24 august un furgon poştal este atacat. „Mâinile sus! Coborâţi şi nu vă vom face niciun rău!” – urlă un om care ulterior a fost identificat ca fiind Pierre Loutrel. Complicele său a fost de asemenea recunoscut: era Attila. În câteva secunde opt milioane de franci dispărură.

Stilul lui Loutrel a început să fie rapid imitat de mulţi tineri bandiţi. Astfel, numeroase agresiuni comise de oameni neidentificaţi au fost trecute în contul lui Pierrot Nebunul. În tot acest timp însă poliţia nu a rămas inactivă. Afacerea a fost încredinţată unor tineri şi străluciţi poliţişti dintre care unii vor deveni celebri, cum este cazul inspectorului Borniche. Pierre Loutrel este reperat într-un

hotel din Champigny, ţinut de un amic de-al său pe nume Lucian de Momande. La 25 decembrie asaltul începe. Dar încă o dată poliţiştii ajung prea târziu. Găsesc locul gol. Din fericire imediat sunt reperaţi pe celălalt mal al Marnei oameni care aparţin bandei lui Pierre Loutrel. Erau cu toţii în restaurantul „L'Auberge". Întăririle cerute sosesc: două maşini blindate şi cincizeci de motociclişti. Asaltul este dat din nou. Gloanţele zboară peste tot, pătrunzând şi-n restaurant. Attila este rănit, iar patronul restaurantului este omorât. În jurul orei 22.30 datorită rănilor Atilla şi Fefen încearcă să fugă prin spatele grădinii. În acel moment „Delaye"-ul lui Pierrot, cu luminile stinse, opreşte lângă ei. Pierrot îi urcă repede în maşină şi se îndreaptă cu toată viteza spre barajul poliţiei. Încă o dată barajul este forţat şi cei trei gangsteri reuşesc să scape.

Titlurile ziarelor de a doua zi sunt elocvente: „Pierrot Nebunul, inamicul public numărul 1, ridiculizează poliţia". Sediul din Champigny va fi însă părăsit de stăpânii lui. Pierre Loutrel se face uitat timp de mai multe săptămâni. El se mulţumeşte să defileze prin Pigalle, unde cheltuieşte cu nemiluita. Destul de repede banii încep să se ducă. La şase noiembrie 1946 împreună cu Atilla şi un alt gangster atacă bijuteria din strada Boissière. Golesc magazinul de toate bijuteriile şi-n momentul plecării Pierrot trage asupra bijutierului. Cu un gest nesăbuit îşi înfige apoi pistolul la centură. A uitat însă să-i tragă siguranţa. Un nasture prinde cocoşul pistolului şi lovitura pleacă, atingându-l pe Pierrot Nebunul în vintre… Bijutierul rănit se târăşte spre un telefon pentru a cere ajutor, dar maşina cu tracţiune pe faţă îl zdrobeşte imediat şi demarează cu toată viteza.

Începând cu acea zi, nimeni nu l-a mai văzut pe Pierrot Nebunul viu. Attila şi Boucheseche au fost nevoiţi să-l ducă la o clinică unde l-au înscris bineînţeles sub un nume fals. După ce primul ajutor i-a fost acordat, Boucheseche îl ridică pe Pierrot Nebunul, deghizat în infirmier. Aici se termină destinul acestui fiu de ţăran.

ARESTAT DUPĂ 22 DE ANI!

Urmele lui se pierduseră în 1974. Se părea că a dispărut în neant, dar, de curând, la urechile anchetatorilor au ajuns veşti despre el şi noua lui identitate. Îşi schimbase numele şi o ducea foarte bine datorită sumelor mari pe care le cerea pentru prestaţiile lui. A fost condamnat la şapte ani de închisoare.

Timp de 22 de ani, a reuşit să se ascundă de justiţie. Şi-a schimbat numele şi şi-a atribuit o meserie care nu poate fi controlată: aceea de vrăjitor. Din nefericire pentru el, la sfârşitul lunii februarie 1996, poliţia l-a descoperit şi l-a arestat. Judecat pentru proxenetism şi pentru jefuirea a cel puţin 15 clienţi, el a fost condamnat la şapte ani de închisoare.

Protagonistul acestei istorii este David Jonathan Ross, are 48 de ani şi este originar din Burton (Texas).

În 1973, el avea o prietenă, Eleonore Corgou, o femeie de culoare ce emigrase în Statele Unite, în speranţa găsirii unei slujbe, cu ajutorul căreia să poată duce o viaţă decentă şi, eventual, să-şi poată întreţine şi familia numeroasă ce rămăsese în Maroc. David Jonathan Ross, suflet caritabil, i-a propus Eleonore! să se mute la el. Negresa a fost încântată de propunerea lui, gândindu-se că, în schimbul ajutorului ce i-l va da în gospodărie, va economisi banii de chirie. Nu mult timp după aceea, cei doi au sfârşit prin a deveni amanţi. Eleonore s-a îndrăgostit într-atât de David încât, în momentul în care el i-a spus că a intrat într-un bucluc şi că are de plătit o datorie unui prieten, care nu îl absolvă decât dacă îşi cedează amanta pentru o noapte, tânăra a acceptat fără să comenteze. „Dacă am cedat o dată, a trebuit s-o fac de multe ori după aceea”, a povestit ea mai târziu anchetatorilor.

David Jonathan a început să-i reproşeze Eleonorei nu numai că nu a contribuit la bugetul familiei, ci că, din contră, cheltuie prea mulţi bani pentru rochii. De aceea, avea grijă ca măcar o dată pe săptămână să-i aducă „un prieten” faţă de care avea datorii, iar ea era obligată să-i satisfacă toate fanteziile sexuale. Probabil că „prietenilor”

le cerea o sumă mare, aducând ca argument frumuseţea Eleonorei şi talentul ei de curtezană, pentru că, în scurt timp, David şi-a permis să închirieze un apartament mai mare, situat în centrul oraşului Burton.

Folosindu-se de farmecul său, el reuşea să convingă diverse tinere să se prostitueze în apartamentul cel nou. Eleonore, la care nu a renunţat, îl ajuta să gestioneze bordelul improvizat şi să găsească tinere dispuse să se prostitueze, în schimbul unei mici sume de bani. Având această activitate, marocanca nu mai era obligată să se culce cu „prietenii" amantului ei.

După alte câteva săptămâni, David Jonathan a devenit nemulţumit de felul în care îi mergeau afacerile. Nu că nu mai găsea clienţi, ci pentru că, în ritmul ăsta, cu cel mult doi clienţi în casa lui, nu putea ajunge la opulenţa la care visa. De aceea i-a venit o idee simplă şi eficientă: fetelor care se prostituau el le-a spus să le ceară bani clienţilor înainte de prestaţie, apoi, într-un fel sau altul, să-i facă să uite de portofel, în momentul în care pleacă. Motivul era foarte simplu: în momentul în care amatorul de aventuri trăia plăcerea maximă David se strecura în cameră şi lua din buzunarele clientului banii şi obiectele de valoare. În două luni, cât a durat acest obicei, niciun bărbat nu şi-a dat seama că este un intrus în cameră, hoţul fiind ascuns în semiobscuritate, iar zgomotul pe care l-ar fi putut face era acoperit de şoaptele prostituatei şi de muzica din cameră.

Probabil că numărul celor jefuiţi în acest mod a fost mai mare, însă numai 15 dintre ei au depus plângere la poliţie. Când a aflat că împotriva lui a fost emis mandat de „arestare, David Jonathan Ross şi-a dat seama că e momentul să dispară. Interogarea tuturor prietenilor şi a rudelor a fost inutilă: tânărul de 26 de ani nu a lăsat nicio urmă, niciun indiciu.

Încă nu a fost stabilit cum şi-a petrecut toţi aceşti ani. Cert este că, într-un moment oarecare al vieţii lui, s-a hotărât să devină vrăjitor.

Între timp şi-a făcut o altă prietenă, Caroline Casey, cu ajutorul căreia şi-a deschis un „atelier de cartomanţie”, făcându-şi publicitate sub numele de „Vrăjitorul păcii”, iar pe cartea lui de vizită scria „Maestru în astrologie, cartomanţie şi ştiinţe oculte. Magicianul păcii vă poate reda cu siguranţă fericirea pe care o căutaţi”.

În cabinetul lui era tot timpul lume, pentru că el spunea că e capabil să lege iubiri imposibile, să rezolve probleme economice şi să redea sănătatea. În schimb, cerea taxe exorbitante, până la 2000 de dolari şedinţa. „Cine se aştepta să fie un escroc?” s-au întrebat vecinii, care remarcaseră eleganţa cu care se îmbrăca şi politeţea de care dădea dovadă.

Astrologul se simţea în siguranţă. Îi mersese bine timp de 22 de ani. Cine-l mai putea recunoaşte? El se stabilise în Hialeah (Florida). Şi cine îşi mai amintea de micile hoţii pe care le comisese în Burton? Totuşi calculele lui erau greşite, pentru că poliţiştii nu au încetat să-l caute.

Pentru a-l aresta, trebuia luat prin surprindere, fără a-i lăsa posibilitatea să mai dispară încă o dată şi, în acelaşi timp, anchetatorii voiau să-i controleze activitatea de magician. Astfel, o poliţistă s-a prezentat în cabinetul lui David, spunând că e o îndrăgostită nefericită. „Pentru a nu-i trezi suspiciuni, mi-am aranjat o întâlnire prin telefon”, a povestit ea. „Mi-a deschis îmbrăcat într-o pelerină alb cu roşu şi mi-a spus să iau loc într-o cameră luminată doar de o candelă. Pe o măsuţă, era un craniu uman şi de jur-împrejur erau obiecte magice, iar pe pereţi erau atestate de merit, l-am povestit că logodnicul meu m-a părăsit cu puţin înainte de nuntă şi l-am implorat să mi-l aducă înapoi. Mi-a cerut pentru acea consul. taţie 50 de dolari şi pentru ce urma să facă alţi 2000 de dolari”.

Poliţista a acceptat şi, odată ieşită în stradă s-a întâlnit cu colegii ei, care l-au arestat pe escroc. Evident, Vrăjitorul păcii nu a ştiut să-şi prevadă sfârşitul. A fost condamnat la şapte ani de închisoare.

MAMA ÎŞI RĂPEŞTE GEMENELE PENTRU A LE REVINDE!

Kimberley şi Belinda nu au împlinit trei luni, dar deja au trei familii! Mama lor le-a vândut prin intermediul unei reţele californiene. Apoi englezilor, mai darnici. Rezultatul: fetiţele se află la o familie „de primire”, cum se spune în termeni adoptivi. Acum Kiara şi Keyara, alias Belinda şi Kimberley, aşteaptă ca autorităţile anglo-americane să desemneze adevăraţii părinţi. La originea acestei încurcături juridice se află o agenţie de adopţie ce foloseşte metode scandaloase: Caring Hearts a vândut pur şi simplu fetiţele pe Internet, în două rânduri! în toamna anului 2000, mama lor biologică, Tranda Wecker, 28 de ani, le-a cedat mai întâi unui cuplu Californian, Richard şi Vickie Allen, care au plătit agenţiei câteva mii de dolari. Dar două luni mai târziu, gemenele au fost răpite şi încredinţate unui alt cuplu, de data aceasta englez, Judith şi Alan Kilshaw, pentru suma de 19.000 de dolari. „Ele nu au fost vândute, se apără azi Judith. Aş putea spune mai degrabă că au fost plasate”. Un „plasament” ce a şocat serviciile sociale britanice, acestea luând sub autoritatea lor cele două „bunuri”. Cât despre tatăl Alan şi mama Judith, familia Kilshaw mai exact, din Marea Britanie, aceştia sunt, cu siguranţă, nişte oameni curajoşi. Scotocind prin viaţa lor privată, ziariştii au aflat că au chemat un vânător de vrăjitoare pentru a izgoni un personaj straniu, îmbrăcat în costum de lăptar, care bântuia casa şi visele fiului lor... Sau că negociază deja drepturile istorisirii cu cele două gemene pentru realizarea unui film la Hollywood. Ce ţi-e şi cu Internetul ăsta! Site-urile americane propun o gamă largă de copii spre adopţie: thailandezi, vietnamezi, polinezieni, ucraineni, coreeni, haitieni, guatemalezi şi, nu puteau lipsi, români. Un exemplu la cazul din urmă este micuţa Liliana, de trei ani, care s-a dovedit a fi bolnavă, având nevoie de îngrijiri speciale. Dar tot a fost vândută!...

După tracasări prin hoteluri şi ore petrecute pe

drumuri, gemenele au ajuns cu ultimii lor părinţi pe aeroportul Manchester, din Marea Britanie, însă au vize turistice valabile doar pentru şase luni. Nişte „turiste” triste, în Ajunul Crăciunului anului 2000. Nimeni nu ştie ce le rezervă viitorul. Mai nou, Tranda, mama biologică, declară sus şi tare că nu a încasat nici măcar un dolar şi că vrea să-şi recupereze fiicele. Legea va decide, după mai multe călătorii dus-întors dincolo de Atlantic, şi, probabil, ani petrecuţi prin tribunale, cui vor fi încredinţate cele două gemene.

JAF LA COMANDĂ

Şapte tablouri de Picasso şi unul de Jules Pascin, evaluate la peste 52 milioane de franci elveţieni, au dispărut dintr-o galerie de artă particulară situată în centrul oraşului elveţian Zürich. Furtul a fost descoperit în dimineaţa de luni, 24 iunie, în ora 9.00, de bătrânul proprietar, G. Ballag, care a dat imediat alarma. După reconstituirea făcută de poliţia cantonală, s-a dedus că hoţii au pătruns în galerie, una dintre cele mai importante din Europa, în seara de sâmbătă, după ora 16.00, şi, după ce au. luat prada, au ieşit netulburaţi de nimeni printr-o pivniţă a unei clădiri învecinate. Tablourile marelui pictor spaniol deţinute de Baltag nu erau asigurate! De altfel, galeria elveţianului se afla la a doua spargere.

„Primele de asigurare reprezentau o cheltuială prea mare”, a explicat proprietarul. Care a adăugat: „Mai mult decât valoarea comercială sunt legat de valoarea ideatică şi nicio companie de asigurări din lume n-ar fi fost în stare să mă despăgubească pentru o astfel de pierdere”.

În ceea ce priveşte recentul furt, bănuielile se îndreaptă către unul dintre clienţii galeriei, care, în seara de sâmbătă, ar fi reuşit să rămână în edificiu după ora închiderii. Anterior el ceruse să-i fie arătate tablourile păstrate într-o încăpere specială de la etajul întâi. Cu această ocazie hoţul a reuşit probabil să observe unde era ascunsă cheia. Oricum, în ciuda aparentei lipse de urme, poliţiştii elveţieni speră să aibă acelaşi succes ca în urmă

cu patru ani, când după cercetări laborioase au fost arestaţi toţi cei trei autori ai loviturii, condamnaţi apoi la pedepse între trei ani şi un an şi şase luni de închisoare. Fiind vorba de piese bine cunoscute, este clar că hoţii nu le vor putea prea uşor pune în vânzare, cu atât mai mult cu cât, după cum a anunţat Karl Steiner, purtătorul de cuvânt al poliţiei federale, ele au fost date în urmărire internaţională. Se pare că cei care au comandat furturile sunt miliardari maniaci, care le ţin ascunse doar pentru sufletul lor. În acest caz există puţine şanse să mai fie descoperite.

HOŢUL ERA SURD ŞI ANALFABET

Cunoscutul muzeu „Rembrandthuis" din Amsterdam a fost păgubit, de curând, de un exemplar „Rembrandt". Hoţul a avut nervii tari sau poate nu auzea bine, uitând, de asemenea, să citească titlul micuţei picturi. El s-a chinuit câteva minute bune pentru a forţa fereastra într-o latură a muzeului, ştiind că poliţia ar fi putut sosi în orice clipă. Alarma s-a declanşat, cu foarte mulţi decibeli, chiar lângă capul său. Când a reuşit să părăsească incinta muzeului, el a descoperit că pictura furată nu era a lui Rembrandt, ci a unui urmaş necunoscut. Oficial, era declarată ca aparţinând celebrului artist olandez, până când un comitet internaţional a datat-o cu câţiva ani mai târziu. Realizată de un artist din Şcoala olandeză, „Omul cu barbă" era neschimbat din punct de vedere estetic. Din lipsa unui pedigree real, valoarea picturii a scăzut, fiind asigurată cu 350.000 guldeni (circa 200.000 dolari SUA). Furtul a fost aşa de dur, încât poliţia a dorit ca hoţul să fie unul şi acelaşi cu cel care a tăiat uşa din ţaţa muzeului cu un aparat de sudură şi a furat două picturi, am care una realizată de unul dintre profesorii lui Rembrandt. Cele două picturi, „Crucificarea" şi „Bocetul lui Abel", de Pieter Lastman, au fost descrise ca având mai mult valoare istorică decât financiară.

După cum a afirmat unul din responsabilii muzeului, „prima spargere a avut o caracteristică; au tăiat uşa în

prezenţa trecătorilor. Nimeni nu a observat deva deosebit. Sistemul de alarmă a funcţionat perfect, poliţia sosind la câteva minute. În ultimul caz, hoţul nu a acţionat asupra uşii din faţă, căci ea a fost întărită. El a spart geamul din spate cu instrumente dure şi a lucrat chiar sub presiunea alarmei. Din nou poliţia a sosit la locul faptei în câteva minute, dar hoţul a fugit prin geamul spart”.

Clădirea, cunoscută sub numele de „Rembrandthuis”, datând din secolul al XVII-lea, era legată printr-un sistem de alarmă cu un centru privat de securitate monitorizată care a alertat poliţia. Cu toată tehnica sofisticată, încă dispar picturi. Este clar că muzeul are nevoie de un paznic de noapte!

HENRY MORGAN, CORSARUL DE TEMUT

Poveştile cu piraţi şi hărţi misterioase nu sunt imaginare! Şi nu toţi piraţii au putrezit în închisorile marilor imperii sau în ştreang. Henry Morgan este un exemplu în acest sens, fiind considerat cel mai norocos pirat al tuturor timpurilor. Henry Morgan s-a născut în Ţara Galilor, în anul de graţie 1630. S-a angajat în tinereţe ca marinar pe o navă care se îndrepta spre Barbados. A lucrat ca muncitor pe plantaţie, dar muncea ca un sclav pe o sumă derizorie. S-a înrolat în ceata unui colonel rebel şi a participat la jefuirea Jamaicăi şi la asaltul asupra oraşului St. Jago.

Dornic de aventură şi atras de piraterie, Henry Morgan s-a angajat ca secund pe o navă de corsari în Port Royal. Avea 30 de ani şi dorea să se îmbogăţească rapid, prin orice mijloace. Atacă împreună cu ceilalţi corsari oraşul Porto Bello. Fără succes de această dată… între timp, Anglia face o alianţă cu Franţa şi Olanda. Mai rămăseseră de prădat doar corăbiile spaniole. Între timp, faima lui Henry Morgan se răspândise în Jamaica. Guvernatorul îl numeşte comandant al tuturor corsarilor britanici şi îl avansează în grad. Colonelul Morgan atacă cu succes Puerto Principe şi Porto Bello pe care le jefuieşte şi se întoarce cu o captură frumoasă – peste 300.000 de piese

de aur. În câteva zile, cu o mică armată, formată din câteva sute de corsari, cucereşte oraşul Panamá. Era unul din cele mai bogate oraşe din Lumea Nouă. Oraşul era dominat de casele bogate ale negustorilor panamezi. Mănăstirile catolice din jur aveau bijuterii şi opere de artă din aur şi argint. Argintul din minele panameze lua drumul Spaniei. Morgan dă foc oraşului şi îi torturează pe cei mai bogaţi cetăţeni, indiferent de sex sau vârstă. În felul acesta, el a reuşit să afle unde erau ascunse comorile din avuţia personală a celor mai bogaţi cetăţeni ai oraşului Panamá. Reuşeşte să strângă peste 800.000 de piese de aur pe care le transportă pe nava sa. Când Morgan şi-a împărţit prada, corsarii au primit câteva monede de aur. Tot echipajul era nemulţumit! Dar nu crâcnea… Morgan se pregătise pentru a-i pedepsi pe răzvrătiţi. Şi totuşi niciodată, nimeni nu a aflat pe ce insulă părăsită şi-a ascuns Morgan comorile…

Guvernatorul Jamaicăi a fost înştiinţat imediat despre revolta ce avea să izbucnească pe nava lui Morgan. Guvernatorul îi face raport şi îl trimite sub escortă în Anglia, pentru a fi judecat pentru piraterie. Toţi cei care îi cunoşteau isprăvile erau siguri că Henry Morgan va fi judecat şi spânzurat pentru, delictele sale. şi” culmea, în loc de ştreang, Morgan este primit de englezi în urale de triumf. Guvernul englez nu putea să condamne un „erou” aclamat de miile.de oameni care înconjuraseră tribunalul. Englezii nu erau la curent cu jafurile şi răpirile de persoane (pentru sume colosale, oferite ca răscumpărare), comandate de colonelul Morgan. Este judecat, achitat şi numit guvernator – unde credeţi? în Jamaica… îşi uită repede camarazii pe care îi păcălise cu modul cel mai ticălos cu putinţă. Refuză găzduirea corsarilor de pe navele britanice. Aceştia îşi mută reşedinţa în insula Tortuga. Morgan era un om extrem de bogat – avea moşii şi palate. A murit în urma unui atac cerebral, provocat de butoaiele cu rom pe care le îngurgitase. Avea doar 52 de ani… De 400 de ani, căutătorii de comori au bântuit

Caraibele în căutarea comorilor ascunse în micile insule de colonelul Morgan.

Febra căutărilor continuă, mai ales după zvonurile legate de descoperirea unor monede vechi din aurul cel mai pur pe fundul unor epave.

PIRAŢII CHINEZI JEFUIESC LIN FERRY-BOAT

Persoane înarmate au atacat la mijlocul lunii iunie 1995, un ferry-boat de mare viteză, în timp ce acesta se îndrepta spre Hong-Kong. Corsarii au jefuit depozitele lichide aflate la bordul vasului, totalizând suma de 1, 3 milioane de dolari.

Hoţii au spus pasagerilor că pe vapor ar exista grenade, în pericol să explodeze. Astfel, ei au preluat controlul vasului după plecarea acestuia din colonia portugheză Macao. Nimeni nu a fost bruscat, nimeni nu a fost rănit. După ce banii, aparţinând câtorva bändr – printre care şi Băncii Chinei –, au fost furaţi, piraţii au coborât într-o şalupă rapidă care îi aştepta în dreptul insulei chineze Kee O, în estuarul râului Pearl.

O oficialitate din partea Departamentului Marinei din Macao a afirmat că persoanele implicate în acest atac au fost în număr de trei. Poliţia a fost alertată după ce unul dintre pasageri a făcut un apel telefonic printr-un aparat celular, dar destul de târziu pentru o intervenţie care să se fi soldat cu prinderea hoţilor. Pretinzând că ar fi pasageri, ei se îmbarcaseră pe vasul Gura, în Macao. În douăzeci de minute au cerut căpitanului să deturneze nava în apele chineze. Un purtător de cuvânt al Departamentului Marinei din Hong-Kong a spus că hoţii au distrus echipamentul de comunicaţii. Banii furaţi au fost păstraţi într-un loc ascuns pe vas. Martori ai evenimentelor au afirmat că unul dintre hoţi a tras câteva focuri de armă pentru a ameninţa călătorii de pe Gura să nu facă vreo mişcare. „Am fost îngroziţi”, relatează unul dintre aceştia, „când ni s-a spus să ne punem mâinile la ceafă”. Atacatorii erau foarte periculoşi.

Faţă de acest incident, un purtător de cuvânt al

firmei proprietare a ferry-boat-ului a spus că pe viitor trebuie să sporească securitatea transportului în programul călătoriilor organizate de compania „Far East Jetfoil”.

Poliţia din Hong-Kong a format o echipă pentru cercetarea atacului. S-a stabilit că teroriştii sunt chinezi, membri ai unui grup criminal. 79 de pasageri au fost aduşi înapoi la Hong-Kong pentru a fi audiaţi în cadrul anchetei. împreună cu poliţia, specialişti ai Biroului Chinez de Securitate Publică lucrează la acest caz.

ÎN LUMEA PIRAŢILOR DIN FILIPINE

1996. Un grup de 20 de persoane, între care părintele Nacorda, este atacat şi luat ostatic, în Insula Basilan, de oameni înarmaţi, membri ai grupului Abu Sayyaf. Are loc prima triere: musulmanii şi ceilalţi. Primii sunt eliberaţi. A doua triere: cei cu bani şi cei săraci. „Săracii” sunt ucişi fără milă şi decapitaţi. Rămân părintele Nacorda şi câţiva institutori. Din iunie până în august 1996, aşteptând plata răscumpărării, ostaticii trăiesc un calvar. Mai ales părintele Nacorda, întrucât el reprezintă Biserica Catolică. Vine însă şi ziua eliberării, iar după o scurtă perioadă petrecută într-un spital, părintele îşi reia cursul normal al vieţii sala pastorale. Cu o mică excepţie: în afara orelor de slujbă, el schimbă hainele obişnuite cu o uniformă de luptă, o puşcă MI6 şi o armă de calibru 45.

Preotul devine astfel autoritatea spirituală a unui grup creştin de autoapărare, denumit Concern (Coaliţia noilor creştini pentru luarea puterii şi reformă). Sunt înregistraţi 3.000 de membri, 4.000 de simpatizanţi şi mii de donatori. Cu toţii ajung să-l numească pe părintele Nacorda „preotul războinic”, astfel că, după o vreme, superiorul său, episcopul Romulo de la Cruz, se vede nevoit să specifice: „Părintele Nacorda nu este un preot războinic, iar noi nu suntem într-o cruciadă”. La rândul său, eroul despre care vorbim mărturiseşte: „Dumnezeu nu-mi dă voie să ucid. Nu ar fi trebuit să fiu furios decât pe

Abu Sayyaf, însă cred că am fost furios pe toţi musulmanii. Mi-au trebuit câţiva ani pentru a înţelege că musulmanii sunt nevinovaţi şi că Abu Sayyaf, care reprezenta doar un grup destul de mic, încearcă să ne divizeze. Acum sunt în stare să-mi concentrez ura doar împotriva acestui grup. Ură este un cuvânt urât, dar a trebuit să-l admit”.

ÎN ŞASE LUNI, 246 INCIDENTE ARMATE

Aşa se face că preotul Nacorda şi-a îndreptat resentimentele împotriva piraţilor care infestează cele aproximativ 200 de insule şi insuliţe ale regiunii Jolo, provocând doar în şase luni 246 de incidente armate.

Unul din capi este „comandantul Alex”. La 41 de ani, acesta se poate „mândri” cu titlul de pirat-şef al Insulei Socol, situat nu departe de cartierul general al marinei din sudul Filipinelor. „Comandantul Alex” a dat lovitura cea mare în 1997, când a acostat feribotul Mangalia şi a prădat pasagerii. Astăzi se află în fruntea unui grup de 30 de inşi care terorizează regiunea. La piciorul stâng poartă urma unei răni adânci de zece centimetri, pe care şi-a îngrijit-o singur vreme de 15 zile, undeva pe o insulă pustie. Explozia unei grenade i-a smuls de asemenea câteva falange. Toate acestea nu au făcut însă decât să-l învrăjbească, astfel că şi-a creat o puternică flotilă de pescari, care îi furnizează suficiente informaţii cu privire la eventualele prăzi ori la raidurile militarilor. Singurul de care se teme este totuşi comandantul Honorio Robert Balanon, şeful puternicei Task Force 61, special creată pentru lupta împotriva piraţilor. La rândul său, acesta dispune de şapte nave de patrulare şi circa 100 de oameni. Fiecare navă este echipată cu patru mitraliere grele, un tun de 25 şi două puşti-mitralieră.

Autorităţile au pierdut însă de multe ori în faţa piraţilor. Mai întâi pentru că ambarcaţiunile piraţilor (pirogi cu motor sau papuci-zburători) au un pescaj mult inferior celui al navelor de război ale marinei filipineze (drept urmare, acestea din urmă nu pot naviga în ape puţin adânci). Apoi, pentru că, împărţiţi în grupuri mici, piraţii

sunt foarte greu de reperat. În fine, pentru că autorităţile însele sunt victime ale corupţiei. Un raport al Biroului Maritim International (IMB) arată că pentru 300.000 de dolari o navă poate cădea pradă piraţilor în Filipine, apoi poate fi metamorfozată, pentru ca, în fine, trei zile mai târziu, să reapară sub un alt nume, sub un alt pavilion. Potrivit aceluiaşi raport, numărul actelor de piraterie maritimă a crescut cu 40% în cursul primelor şase luni ale anului. Tocmai de aceea, organismul internaţional, finanţat de Camera Internaţională de Comerţ, a lansat un apel la prudenţă, îndeosebi celor ce ajung în apele de sud ale Mării Chinei. IMB estimează la aproximativ un miliard de dolari pe an cifra pierderilor datorate piraţilor.

CEL MAI VESTIT PIRAT CIBERNETIC

Abraham Abdallah, un escroc american recidivist, care lucra ca ajutor de ospătar şi care, la nici 32 de ani, nu a reuşit să termine nici măcar liceul, s-a dovedit a fi cel mai „tare" hacker arestat vreodată, după ce poliţia din New York a descoperit că el furase câteva milioane de dolari de la cel puţin 217 dintre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite. Folosind slabele computere ale unei biblioteci din apropierea casei sale, dar şi o vastă reţea de comunicaţii mobile, Abdallah a penetrat conturile bancare, de brokeraj şi de credit ale multor oameni faimoşi, precum Steven Spielberg, George Lucas, Oprah Winfrey, Ross Perot, George Soros, Ted Turner, David Geffen şi alţii asemenea.

Elaborata fraudă concepută de pirat a trecut neobservată într-o primă etapă, care a implicat obţinerea frauduloasă de informaţii de la unele corporaţii ca Equifax, TRW şi Experian (brokeraj, plasamente financiare şi servicii bancare) despre viitoarele sale victime. Informaţiile în cauză i-au folosit lui Abdullah la „donarea" identităţilor magnaţilor vizaţi şi penetrarea conturilor acestora de la firme de brokeraj şi bănci de investiţii precum Goldman Sachs, Bear Stems, Merrill Lynch şi Fidelity Investments. Piratul ocolea cu mare atenţie orice

posibilitate de a fi reperat, recurgând la celulare cu acces Internet (WAP) şi la mesagerie vocală virtuală (voice mail) pentru a putea ridica mesaje şi faxuri practic de oriunde, oricând, fără riscuri.

HOŢUL ÎŞI ALEGEA VICTIMELE DIN REVISTA „FORBES”.

Chiar şi pe străzile New York-ului, Abdallah s-a străduit să rămână departe de ochiul legii, trimiţând curieri să ridice pachetele comandate în numele victimelor sale şi apoi expediindu-le din nou pe rute de livrare complicate. Dar, oarecum inevitabil, el a fost prins şi arestat chiar în maşina sa, un Volvo ultimul tip. După reţinerea lui Abdallah, poliţia a descoperit la domiciliul hackerului un număr al revistei „Forbes” (axată aproape exclusiv pe subiecte legate de oamenii foarte bogaţi) în care era publicat un „top 400” al magnaţilor americani. Alături de biografiile şi pozele tipărite ale bogătaşilor în cauză, Abdallah scrisese de mână adresele, numerele de telefon celular, de asigurare socială, de conturi de bancă şi de brokeraj, ba chiar şi numele de fată al mamelor acestora. Şi acesta a fost doar începutul.

PIRAT CIBERNETIC DIN ADOLESCENŢĂ

Ulterior, detectivii NYPD au dat peste carneţele şi acte contabile, documente interne şi de corporaţii false, precum şi ştampile purtând numele şi siglele firmelor Goldman Sachs şi Bear Stems. Poliţia newyorkeză nu ştie nici acum precis cât a furat Abdallah, dar dă ca sigură o sumă de ordinul milioanelor de dolari.

„E cel mai bun din câţi am cunoscut eu”, a declarat detectivul Michael Fabozzi, de la Divizia Investigaţii Informatice şi Tehnologice a NYPD. Cariera infracţională a lui Abdallah a început la vârsta de 18 ani, când a fost arestat pentru fraudă bancară. Ulterior, a mai fost arestat de trei ori de FBI, petrecând în total şapte ani în închisoare. Infractorul neagă acuzaţiile care i se aduc acum, iar avocaţii săi au refuzat să facă vreun comentariu.

ALARMĂ LA MERRILL LYNCH

„Începutul sfârşitului” lui Abdallah a fost când Merrill Lynch a primit prin e-mail solicitarea de a transfera zece milioane de dolari dintr-un cont aparţinându-i lui Thomas Siebel (fondatorul companiei Siebel Sistems) într-un nou cont deschis în Australia. Casa de brokeraj a luat legătura cu Siebel, care a negat să fi făcut o astfel de cerere. Merrill Lynch a angajat un expert în fraude informatice, care a descoperit în baza de date a companiei mai multe nume de clienţi şi tranzacţii legate de două adrese de e-mail, folosite de Abdallah. Verificări similare s-au făcut şi la alte firme din domeniu, astfel ieşind la iveală toate „clonele” create de infractor. Poliţia nu avea ca pistă decât un „blip” electronic, pe care nu-l putea asocia cu vreo persoană fizică, astfel încât a trebuit să întindă o capcană, plasând o cameră de luat vederi la locul în care soseau anumite pachete comandate de Abdallah în numele a doi cofondatori ai corporaţiei Microsoft, alţii decât Bill Gates – pe care infractorul l-a „iertat” pentru celebritatea sa.

ABDALLAH AVEA CONTURI ÎN CARAÏBE

„Era peste tot, pretinzând că este oricine, când de fapt el se afla în New York, uneori spălând vase în bucătăria restaurantului”, a declarat o sursă din NYPD, încercând să descrie dificultatea operaţiunii de identificare a lui Abdallah. Acesta a fost prins în cele din urmă după ce primise de la un curier (funcţie în care folosea angajaţi ai unor firme de curierat, şoferi de taxi, boschetari şi chiar prostituate) un colet în valoare de 25.000 de dolari, conţinând aparatură sofisticată pentru fabricarea şi magnetizarea cărţilor de credit. Deşi a fost arestat de NYPD, cazul lui Abdallah va fi instrumentat de FBI. Recuperarea prejudiciilor produse de hoţ pare că va fi şi mai dificilă decât arestarea sa, deoarece banii subtilizaţi de el au fost „împrăştiaţi” prin diverse conturi „virtuale”, prin Caraibe, Australia şi probabil şi în alte „paradisuri fiscale”.

ÎN TIMPUL ATACURILOR, RECITA VERSURI!

Sediul băncii din Clermont-Fenând (Franţa) era înconjurat de schele. Muncitorii unei societăţi de construcţii lucrau la renovarea imobilului. În prima săptămână a anului 1990 şi-a făcut apariţia un bărbat nu prea înalt, dar cu alură sportivă, îmbrăcat cu un pardesiu elegant şi purtând o geantă din piele de o foarte bună calitate. S-a apropiat cu dezinvoltură de constructori, spunându-le: „Bună ziua! Eu sunt şeful securităţii băncii. Mâine vă rog să începeţi lucrul cu o oră mai devreme, deoarece trebuie verificat dacă sistemul de alarmă funcţionează şi atunci când ciocanele pneumatice produc vibraţii!”

După aceea, individul a intrat în sediul băncii şi a cerut să vorbească cu directorul.

„Domnule director, sunt reprezentantul de la Paris al firmei care vă renovează imobilul. Ca să nu deranjăm clienţii, am rugămintea ca mâine să deschideţi banca la ora şapte, pentru a verifica funcţionarea sistemului de alarmă în regimul trepidaţiilor provocate de ciocanele pneumatice!” Cucerit de aerul jovial, directorul băncii a acceptat imediat, fără să-i ceară vreo legitimaţie.

A doua zi, la ora şapte, constructorii erau la locurile lor de muncă, făcând un zgomot asurzitor. Directorul a descuiat uşa şi l-a invitat pe străin înăuntru. Au declanşat împreună sistemul de alarmă, după care directorul l-a scos din funcţiune. În acel moment, necunoscutul a scos la iveală un pistol şi l-a obligat pe directorul credul să-i deschidă seifurile. A introdus toţi banii în geantă, cu o singură mână, în vreme ce cu cealaltă ţinea pistolul aţintit către director. În tot acest timp jefuitorul a recitat, cu voce tare, versuri din Baudelaire! Când şi-a sfârşit treaba, şi-a luat reverenţios rămas-bun de la director şi a părăsit clădirea, nu înainte de a le spune constructorilor: „Continuaţi, mă întorc îndată!” Apoi, s-a urcat la volanul unui autoturism Renault 21 de culoare gri şi a dispărut, având asupra sa 200.000 de franci.

Pentru poliţiştii din Clermont-Fenând, cazul era cel

puţin bizar. Ba erau unii care înclinau să creadă că directorul băncii nu era în toate minţile. S-a alcătuit totuşi un portret-robot care a fost răspândit la toate secţiile de poliţie. La Oficiul central de combatere a banditismului din Paris, individul era cunoscut. Era vorba de Michel Masbou, născut în 1952, în Aix-en-Provence cunoscut sub denumirea de „Gangsterul-poet”. Un tip cultivat, original, cu gusturi rafinate. La sfârşitul anilor ’80, comisese o serie de atacuri asemănătoare, în sudul Franţei, în timpul cărora recitase versuri de Baudelaire, Rimbaud sau Verlaine. O dată fusese arestat, dar evadase, în aceeaşi seară, de sub nasul poliţiei, luând drumul Africii. A fost condamnat, în contumacie, la închisoare pe viaţă şi nimeni nu se aştepta ca el să se reîntoarcă. Chiar şi acum, când era din nou dat în urmărire, poliţiştii nu-şi făceau prea multe iluzii. Masbou nu venea niciodată în contact cu lumea interlopă, trăia retras şi avea identitate falsă. La sfârşitul anului 1990, el a devalizat o bancă din Beziers, iar în primul trimestru al lui 1991, o alta în Palavas. În anul următor, se afla la Dijon. Aici, i-a inspirat o asemenea încredere directorului băncii încât au luat masa împreună. Când s-au întors la sediul băncii, Masbou a scos pistolul şi l-a somat pe director să-i deschidă camera tezaurului. Imaginaţia jefuitorului de bănci era nelimitată. La Limoges, în 1992, s-a dat specialist în curăţarea storurilor veneţiene cu care era dotată banca. O zi întreagă a muncit cu conştiinciozitate, demontând storurile, curăţindu-le şi remontându-le. După închiderea băncii, a fost invitat să sărbătorească, împreună cu funcţionarii băncii, ieşirea la pensie a unui salariat. Profitând de faptul că atmosfera se încinsese, iar şampania curgea în valuri, Masbou l-a luat deoparte pe unul dintre funcţionari şi, îndesându-i ţeava pistolului în coaste, i-a ordonat să deschidă seiful. Nici de această dată, „gangsterul-poet” n-a omis să recite versuri.

Până în 1994, a mai dat încă trei lovituri: la Lyon, la Orléans şi la Portes-les-Valence. La ultimul atac, Masbou a fost însoţit de o femeie, despre care poliţia a presupus că

ar fi amanta lui.

În septembrie, Masbou a fost reperat în Bordeaux, înţelegând că laţul se strângea în jurul lui, a intrat într-o agenţie de voiaj, cerând un bilet de avion către Costa Rica. Cum poliţia intuise această posibilitate, agenţiile turistice fuseseră avertizate. Funcţionarul i-a cerut adresa. Luat din scurt, Masbou şi-a dat adresa reală, din Aix-en-Provence. Peste două zile, câţiva membri ai brigăzii antiteroriste înconjurau clădirea din str. Paul Cezzane nr. 46. Masbou şi amanta lui se aflau în imobil. Ştiind că gangsterul era înarmat, poliţiştii au aşteptat până când acesta a ieşit din casă. Când a ajuns lângă maşina lui, un Renault 21, Masbou a fost imobilizat. Deşi era înarmat, el nu s-a opus arestării şi nu a încercat să facă uz de armă. Amanta lui, Corrine Daprey, a fost şi ea arestată şi acuzată de complicitate, deşi a susţinut că Masbou a forţat-o să participe la jaful de la Portes-les-Valence. În decursul anchetei, Michel Masbou a recunoscut că a comis opt atacuri şi două tentative de atac asupra băncilor, însuşindu-şi 2, 5 milioane de franci.

AU ASASINAT 62 DE TURIŞTI

Charles Sobhraj s-a născut la Saigon, dar şi-a făcut studiile în Franţa, la Toulon, unde a obţinut diploma de inginer. Cunoscător la perfecţie a mai multor limbi de circulaţie internaţională, el putea face o carieră strălucită în orice ţară europeană. Dar dorul de aventură şi de locurile unde s-a născut l-a pus din nou pe drum. În urma unorne în telegeri cu părinţii, tânărul inginer a fost nevoit să se oprească în India. Doritor să se îmbogăţească repede, dar nu prin muncă, îşi formează o bandă, în compunerea căreia intră şi două femei, una din acestea, Marie Leclerc, devenindu-i în scurt timp amantă. Cult, prezentabil, cu fizic atrăgător, Charles obţine repede o serie de informaţii, pe care banda le fructifică, dând lovituri. Sunt vizaţi în special bijutierii şi turiştii bogaţi, instalaţi în diferite hoteluri. Deşi poliţia indiană este alertată, făptaşii nu pot fi descoperiţi. Când Charles

Sobhraj a simţit că laţul se strânge, şi-a desfiinţat banda şi a trecut, împreună cu amanta sa, la acţiuni pe cont propriu. Datorită cunoştinţelor sale de limbi străine, după un timp obţine cu destulă uşurinţă postul de ghid al celebrului mausoleu Taj Mahal din Agra, oraş situat în nord-estul Indiei, monument vizitat de numeroşi turişti străini, în special europeni. De acum „sistemul” de acţiune se schimbă. De la spargeri şi furturi se trece direct la crimă. Metoda de acţiune este simplă. Ghidul prezentabil se împrieteneşte cu unii turişti ce vizitează mausoleul, ajutându-i chiar să-şi procure mici amintiri, la preţuri convenabile, din magazinele şi tarabele răspândite peste tot în oraş. Apoi, noii prieteni sunt invitaţi la locuinţa celor doi amanţi. În timpul vizitei, turiştii sunt serviţi cu diferite băuturi, în care s-au amestecat droguri puternice. După ce victimele sunt jefuite de toate bunurile de valoare şi de bani, sunt ucise, simulându-se un accident.

Prin această „metodă”, cei doi amanţi diabolici au reuşit să omoare 62 de turişti, până când datorită unei erori au fost prinşi. Într-o zi, după „schema” cunoscută, au fost invitaţi în apartamentul lor patru tineri turişti francezi. În momentul în care unul dintre ei a sorbit din drogul pus în pahar, s-a simţit rău şi s-a prăbuşit pe podea, sub efectul stupefiantului. Atunci, ceilalţi şi-au dat seama că au fost drogaţi şi au alertat poliţia indiană. În timpul cercetărilor, cei doi criminali au mărturisit nu numai asasinatele comise în Agra, dar şi numeroase jafuri şi trafic de droguri săvârşite în diferite ţări, motiv pentru care mai multe poliţii naţionale erau în alertă, căutându-i.

Pentru faptele lor, de o îndrăzneală şi o cruzime de neînchipuit, Charles Sonhraj a fost condamnat la închisoare pe viaţă, iar amanta sa la 15 ani de detenţie.

JEFUIT, UCIS ŞI INCINERAT

Pentru că Phil Cotonguay (51 de ani) frecventa barul situat în faţa spitalului de psihiatrie din Caldwell (Ohio), era supranumit „Balamuc”. El fusese căsătorit cu Nancy Stevens (27 de ani), dar divorţase, după ce a prins-o

înşelându-l cu bunul lui prieten, Peter Stull. După divorţ, „Balamuc” nu şi-a părăsit nevasta, deşi în apartamentul lor se mutase şi Peter Stull, amantul acesteia. Bărbaţii se înţelegeau bine şi împărţeau totul: casă, bani, droguri şi chiar şi pe Nancy, fără ca vreunul dintre ei să se supere.

În timp ce Peter Stull era la lucru, „Balamuc” şi Nancy se duceau în barul lor preferat, acolo unde, cu timpul, s-au împrietenit cu Rick Silver (65 de ani). Bătrânul avea o singură slăbiciune: alcoolul. Începea să bea dis-de-dimineaţă, iar când se îmbăta i se dezlega limba. Astfel, cei doi foşti soţi au aflat nu numai ce pensie mare avea bătrânul, dar şi locul în care îşi ţinea ascunse economiile. În plus, se lăudase că are un ceas de perete adus din Anglia, care valorează câteva mii de dolari.

Într-o seară, pe 28 februarie 1995, cei doi prieteni şi femeia lor au început să-şi facă socotelile. Au constatat că nu mai au bani pentru droguri şi că ar fi bine să-şi facă o provizie mai mare, pentru a nu mai pierde vremea în căutarea lor. „Dar de unde bani”? a întrebat Peter Stull. După o clipă de tăcere, „Balamuc” a răspuns: „Ce-aţi zice să-i luăm de la bătrânul Silver?! Este singur şi nu are ce face cu atâţia bani!” Fără să stea prea mult pe gânduri, s-au înarmat cu cuţitele de bucătărie şi s-au îndreptat către casa lui Rick Silver. Nancy a rămas lângă uşă, „de şase”, iar cei doi bărbaţi au năvălit peste bătrân. „Balamuc” a rupt firul de la telefon şi a încercat să-l imobilizeze, dar bătrânul, deşi beat, s-a opus cu îndârjire. Enervat, Phil Cotonguay a înfipt cuţitul în bătrân. Rick s-a prăbuşit în pat. Între timp, Peter Stull desprinsese valoroasa pendulă englezească din perete şi găsise ascunzătoarea banilor. „Eu am terminat. Vii?” a întrebat el. „Imediat, mai am de terminat o treabă”, i-a răspuns „Balamuc”. În timp ce Peter Stull părăsea apartamentul, „Balamuc” a dat foc patului în care zăcea cadavrul bătrânului, încercând să şteargă astfel urmele. După ce a considerat că arsese suficient, a stins focul şi a plecat. Poliţiştii au fost alertaţi de moartea lui Rick Silver, abia după trei zile. Până atunci, nimeni nu

remarcase nimic ciudat.

După o săptămână, cazul era rezolvat. Toate urmele duceau către Phil Cotonguay şi Nancy Stevens. Cu ei se întâlnea bătrânul cel mai des, cu ei vorbea vrute şi nevrute. În plus, Peter Stull nu a avut prea multă răbdare şi s-a dus în târg şi a vândut pendula furată. Întrebat de unde are acel obiect, el a susţinut că-l cumpărase mai demult, însă acum are nevoie de bani. Dar toată lumea ştia că pendula aparţinuse victimei, pentru că se lăudase tuturor cu ea.

Cei trei au fost reţinuţi de poliţie şi interogaţi în legătură cu ce au făcut în ultimele zile. Erau atât de multe contradicţii în declaraţiile lor, încât, până la urmă, au recunoscut că ei au fost autorii jafului şi ai crimei.

BANDIT DIN PLICTISEALĂ

Tânăr, miliardar, gangster. Anchetând o omucideresuspectă, petrecută cu doi ani în urmă, şi care avea toate caracteristicile unei răfuieli între răufăcători, carabinierii din Milano au ajuns nu doar la executanţii materiali ai crimei, ci şi la descoperirea a doua bande de jefuitori. Dintre care una era compusă în exclusivitate din persoane onorabile – funcţionari, tehnicieni, specialişti, comercianţi – fără antecedente penale şi având în frunte pe descendentul unei bogate familii, recent intrat în posesia unei moşteniri de 1, 5 miliarde de lire italiene (circa 10, 5 milioane de dolari). Carlo Lazzaroni, 35 de ani, născut la Brescia, rezident la Courmayeur, şi-a condus, din 1989 încoace, de peste 30 de ori companionii la jefuirea unor bănci din Italia şi Austria, Interesat în principal nu de valoarea capturii, ci de „dorinţa de a gusta plăcerea riscului” şi „a-şi alunga plictiseala”.

Operaţiunea numită de carabinieri „Cireaşa” s-a încheiat astfel cu arestarea a 14 persoane, constituite în două grupări criminale. Pe de o parte, nouă răufăcători profesionişti cu lungi state de servicii în branşă, având la activ şi uciderea unui coleg de breaslă, în 1991 in Quarto Oggiaro. Pe de alta, cinci cetăţeni „oneşti”, împinşi spre

delincvenţă doar de dorinţa de a-şi găsi o distracţie palpitantă şi la care s-a ajuns datorită unei convorbiri telefonice interceptate întâmplător în cursul anchetei privind omuciderea amintită mai înainte.

Grupul lui Lazzaroni dispunea de un arsenal complet, din care nu lipseau armele moderne şi mai ales zgomotoase, menite să facă impresie (diferite pistoale, arme cu aer comprimat, o „Beretta" din dotarea trupelor de carabinieri, furată în 1989 etc.). Faptul că membrii ei nu erau câtuşi de puţin în situaţia de a jefui pentru a-şi asigura câştigul necesar traiului a contribuit la o creştere a randamentului lor criminal, permiţându-le să acţioneze cu o detaşare care lipseşte de obicei banditului obişnuit. Tehnica de lucru, şi ea pe măsura unor „artişti amatori", în sensul cel mai exact al termenului, se asemăna cu cea practicată de jefuitorii băncilor din Far West odinioară: după ce geamurile erau sparte cu un ciocan uriaş, urma năvala cu arma în mână, jaful propriu-zis şi fuga acoperită cu un foc violent.

Prinderea acestor infractori de lux nu înseamnă însă şi sfârşitul anchetei, până la urmă fiind foarte posibil ca distracţiile miliardarului delincvent să fi fost chiar mai negre decât lăsau să se creadă la prima impresie. Asta deoarece automobilul folosit de Lazzaroni la două dintre „peregrinările" sale pentru cercetarea seifurilor băncilor austriece, un „Fiat Uno" de culoare albă, pare a fi unul şi acelaşi cu cel utilizat într-o lungă serie de jafuri în provincia italiană Emilia-Româgna, jafuri soldate şi cu victime omeneşti…

PIRAŢII SÂRBI AU JEFUIT UN CONVOI ROMÂNESC

În ziua de 16 martie 1999, surse ale NAVROM Galaţi au dezvăluit faptul că un grup de piraţi sârbi a atacat şi jefuit un convoi de barje româneşti care se îndrepta spre Budapesta. Convoiul era format din împingătorul „Giurgiu 7", care tracta şase barje încărcate cu şrot de soia. Atacul s-a produs înmoaptea de duminică spre luni, în apropierea localităţii Grocka. Convoiul a fost abordat de aproximativ

100 de sârbi înarmaţi, care se deplasau în bărci ultrarapide. După ce marinarii români au fost imobilizaţi, piraţii au descărcat în bărcile lor 50 de tone de şrot, în valoare de aproximativ 10.000 de dolari. La câteva minute după plecarea piraţilor, comandantul convoiului, Valentin Radu, a anunţat poliţia şi, la recomandarea acesteia, şi-a continuat drumul până la Belgrad, unde convoiul a ancorat. Aici, comandantul a fost anunţat de poliţişti că au fost prinşi 50 de piraţi. De asemenea, a fost recuperată o cantitate de 35 de tone de şrot.

FURTUL UNEI CAPODOPERE

Oricine ajunge pentru prima dată la Paris este tentat să-şi îndrepte paşii spre vechea reşedinţă a regilor Franţei – Luvru. Nu neapărat pentru a admira cunoscuta creaţie arhitectonică a lui Pierre Lescot sau basoreliefurile lui Jean Goujon, ci pentru a-şi bucura privirea şi sufletul de expresia perfecţiunii creaţiei umane – „Gioconda”, capodoperă a picturii universale.

Acest portret al unei banale femei – Mona Lisa, pe care penelul genial al marelui Leonardo da Vinci a făcut-o nemuritoare, are el însuşi o istorie aventuroasă care ar putea constitui subiectul a zeci de tomuri sau scenariul unei supraproducţii cinematografice.

Făcând apel la documentele de arhivă vom reînvia pentru cititorii noştri un episod din tumultuoasa existenţă a acestei capodopere.

Este cunoscut faptul că Leonardo şi-a trăit ultimii ani din viaţă pe pământul Franţei ca oaspete al regelui Francisc I. Drept mulţumire pentru găzduirea oferită, genialul artist i-a oferit protectorului său tabloul cunoscut mai târziu pe mapamond sub numele de „Gioconda”. El avea să-şi găsească adăpost pentru totdeauna în palatul Luvru, care mai târziu a devenit muzeul naţional al Franţei.

Într-una din zilele anului 1911, locul unde se afla această bijuterie a cunoscutului muzeu a rămas gol. Spre stupefacţia autorităţilor, a cetăţenilor de rând şi a opiniei

publice internaţionale, celebra lucrare părea că se volatilizase. Surprinzătoarea dispariţie a avut la vremea respectivă efectul unei adevărate explozii atomice, chiar dacă teribila armă nu se inventase încă. Franţa percepea acest furt din patrimoniul său ca un veritabil atentat împotriva naţiunii însăşi.

Poliţia şi jandarmeria intră în alertă maximă, concomitent au loc mii de razii şi percheziţii, iar sute de suspecţi sunt reţinuţi şi anchetaţi.

Ziarele acuză autorităţile de incompetenţă şi lipsă de prevedere. Cunoscutul ziarist Henri Rochefort propune în gazeta sa deschiderea unei subscripţii naţionale de un milion de franci pentru a fi oferit misteriosului răpitor, garantându-i-se în acelaşi timp imunitate în faţa legilor. Sub presiunea opiniei publice, guvernul francez se arată dispus să ofere un premiu de un milion sau chiar două milioane de franci pentru prinderea infractorului şi recuperarea tabloului. Timp de doi ani toate aceste eforturi nu au dat însă niciun fel de rezultat.

Cel care reuşise să sustragă „femeia cu zâmbet misterios” era un italian pripăşit pe meleagurile Senei: Vicenzo Perruggia. Profitând de paza superficială din muzeu, el va desprinde pânza din ramă şi o va ascunde într-o obişnuită ladă de lemn aflată într-o cameră de la etajul şase al unui imobil dintr-un cartier muncitoresc al metropolei franceze.

Îmbrăcat într-o haină patriotardă, dar de fapt dorind să-şi valorifice nepreţuita-i pradă, Perruggia se decide să vândă tabloul anticarului Geri din Florenţa.

Acesta acceptă târgul propus, dar, dându-şi seama de riscurile incalculabile şi vrând să-şi păstreze reputaţia de negustor cinstit, îl invită pe autorul furtului împreună cu prada sa la Florenţa, pretextând un examen de autentificare. Imediat după aceasta însă anunţă poliţia.

Infractorul este arestat, iar „Gioconda” se va întoarce sub protecţie specială la locul ei – muzeul Luvru. La aceste veşti, Franţa a trăit momente de adevărată sărbătoare.

După ce entuziasmul s-a potolit, mass-media a început tot mai vehement să acuze organele de poliţie de lipsă de profesionalism. În ample articole s-a relevat faptul că Perruggia lucrase o perioadă de timp la secţia restaurare-pictură din cadrul cunoscutului muzeu, fiind familiarizat cu sistemul de pază de aici.

Amprentele lăsate de autorul furtului pe rama tabloului au fost ignorate, ele nefiind valorificate, cu toate că în arhiva poliţiei pariziene se afla fişa antropometrică a infractorului, inclusiv amprentele acestuia.

Ca urmare a acestor neglijenţe, prefectul poliţiei este nevoit să-şi prezinte demisia.

Măsuri excepţionale vor fi luate pentru ca această perlă a artei universale să fie protejată, în aşa fel încât ea să poată aparţine întotdeauna tuturor oamenilor.

F.B.I. RECUPEREAZĂ „COMOARA" LUI MARILYN MONROE

Nu cu multă vreme în urmă, agenţiile de presă anunţaseră un furt de senzaţie având ca obiect o adevărată „comoară" ce consta în obiecte care aparţinuseră actriţei-simbol a Americii moderne, Marilyn Monroe. Fuseseră sustrase de un „şoarece de boutique" de la Anna Strasberg, maestra şi presupusa mamă a divei, care intenţiona să organizeze cu ele o licitaţie la Christie's, fondurile urmând a fi donate pentru London Children's Orfanage. FBI a făcut din rezolvarea acestui caz o chestiune de onoare şi, de această dată, a reuşit să-şi păstreze prestigiul, arestându-l pe hoţ, un oarecare Jesus Davila, recidivist, care lucra într-un spital din New York. Din fericire, hoţul nu a ştiut pe ce comoară pusese mâna, cele peste 300 de obiecte ale blondului mit hollywoodian valorând pe puţin câteva milioane de dolari! Reconstituind modul în care Jesus Davila a dat lovitura, poliţiştii au constatat, ca în atâtea rânduri, că operaţiunea nu a fost nici spectaculoasă, nici dificilă: pur şi simplu, hoţul avea o boxă alături de cea în care era păstrat „tezaurul Monroe", într-un depozit din Manhattan. N-a avut decât să forţeze o

încuietoare şi să transfere lucrurile în compartimentul său.

FURT ÎN VILA MILIARDARULUI

Un jaf senzaţional a avut loc în ziua de 9 august pe Coasta de Azur în vila lui Adnam Kashoggi, unul dintre cei mai bogaţi oameni ai planetei. Hoţul (sau hoţii) a reuşit să treacă peste impresionantele ziduri ale incintei, fără ca sofisticatul sistem de supraveghere electronică să dea alarma. Şi fără ca niciunul din cei cinci oameni de pază care asigurau securitatea imobilului, în care se afla în acel moment doar soţia miliardarului, să observe ceva. Sigur este că seara s-a constatat dispariţia unei valijoare pline cu bijuterii ce valorează peste patru milioane de dolari.

TABLOURI RECUPERATE

Două tablouri purtând semnătura lui Van Gogh şi unul aparţinând lui Cezanne, furate la sfârşitul lunii mai din Galeria de artă modernă din Roma, au fost recuperate, iar opt persoane arestate.

Două tablouri au fost găsite la Roma şi Torino, arestările fiind operate în împrejurimile celor două oraşe. Tablourile „Grădinarul" şi „Arlesiana", lucrări semnate de Van Gogh, şi „Coliba lui Jourdan", al lui Cezanne, fuseseră sustrase în seara zilei de 19 mai, de trei bărbaţi mascaţi şi înarmaţi, după închiderea galeriei, la ora 22.00. A doua zi, autorităţile au precizat că suspectează implicarea reţelelor crimei organizate în acest furt, întrucât a fost vorba de un atac armat. Ministrul Culturii, Walter Veltroni, a amintit că singurul act similar a fost comis în 1992, când un tablou de Velásquez a fost furat de şeful mafiei veneţiene Felice Manieri.

FURT FILMAT!

Un celebru diamant, de mărimea unui ou de prepeliţă, se afla în vitrina standului unei firme belgiene, prezentă la târgul de aur şi bijuterii de la Vincenza, Italia. Cinci tineri au deturnat atenţia paznicilor şi au reuşit să fure diamantul de 50 de karate. O cameră de luat vederi, care era montată pe stand, a înregistrat pe peliculă derularea întregii acţiuni.

Totuşi aceste imagini nu au permis depistarea hoţilor bijuteriei, evaluată la 800.000 de dolari.

FURT LA ERMITAJ

Un tablou al pictorului francez Jean-Leon Gerôme a fost furat din celebrul muzeu Ermitaj, din Sankt Petersburg. Indivizi necunoscuţi au decupat din ramă pânza cu titlul „Un havuz în harem”, operaţiunea derulându-se în plină zi, chiar în prezenţa vizitatorilor. În momentul în care s-a dat alarma, uşile s-au închis automat şi toţi turiştii şi funcţionarii muzeului au fost percheziţionaţi, însă fără niciun rezultat. Deşi asigurată pentru un milion de dolari, capodopera nu era protejată de niciun sistem deosebit, specialiştii considerând că, prin modul de plasare, furtul era imposibil. Datat 1876, tabloul fusese cumpărat de Alexandru al III-lea pentru a decora unul dintre palatele sale. La Ermitaj pânza a fost adusă în 1918.

BISERICĂ PRĂDATĂ

Poliţia din Los Angeles – celebra LAPD – se află în căutarea celui (sau celor) care a prădat o biserică din marele oraş Californian. De aici a dispărut crucifixul care împodobea altarul. Deoarece „cruciuliţa” avea 1, 80 metri înălţime şi 41 kg, poliţiştii se întreabă cum de a reuşit hoţul să iasă neobservat din „Saint James de la Crescenta”. Un purtător de cuvânt al poliţiei din Glendale, care anchetează cazul, a declarat că respectivul crucifix are o valoare de cel puţin 12.000 de dolari. De asemenea, a menţionat că, date fiind circumstanţele, este de presupus că furtul a fost comandat de un colecţionar.

COWBOYS ROMÂNI ŞI RUŞI JEFUIESC AUTOBUZELE AMERICANE

Mafia românească şi cea rusească au intrat în atenţia poliţiştilor din Colorado după ce o serie de furturi din autovehicule au fost raportate în parcurile unei companii regionale de transport public, scrie cotidianul „The Rocky Mountain News”. Potrivit Biroului şerifului din districtul Boulder, hoţii vizează mai ales cârdurile turiştilor, care îşi

lasă bagajele în autobuze sau microbuze, pe timpul escalelor. Deseori, victimele îşi dau seama că le-au fost sustrase cârdurile numai după ce hoţii reuşesc să spargă codurile PIN şi să retragă mii de dolari din conturile bancare, prin intermediul ATM-urilor din Las Vegas. Pentru a stopa acest „val de atacuri", poliţiştii americani împreună cu oficialii RÂD (Regional Transportation District) au decis să sporească măsurile de securitate. „Am introdus mai multe patrule şi am solicitat sprijinul oficialităţilor locale în acest sens. Am angajat, de asemenea, poliţişti în rezervă pentru a supraveghea parcările", spune purtătorul de cuvânt al companiei de transport public RÂD, Scott Reed. Autorităţile cred acum că aceste lovituri sunt coordonate de crima organizată, care acţionează, astfel, în cel puţin cinci state americane, printre care Colorado şi Nevada.

JAF LA DRUMUL MARE

Un grup de 97 de studenţi de naţionalitate japoneză, daneză, franceză, americană, belgiană şi norvegiană a hotărât să-şi petreacă cele câteva zile libere într-o staţiune din apropiere de Rio de Janeiro, Brazilia. În timp ce se întorceau cu trenul, într-o pădure prin care trecea calea ferată, mecanicul de tren a oprit brusc trenul, deoarece pe linii se afla un baraj. Şase bărbaţi înarmaţi şi-au făcut apariţia din pădure, au urcat în tren şi i-au obligat pe studenţi să predea toate bunurile de valoare.

Este pentru prima oară în cei 114 ani de existenţă a căii ferate, când are loc un astfel de atac.

ANGAJAŢII BĂNCII AU ASISTAT LA DEVALIZAREA ACESTEIA

După ce au dat lovitura, şase kenyeni spărgători de bănci au organizat o petrecere… la faţa locului. Hoţii, deghizaţi în portari, au intrat în sediul Mashreq Bank din Nairobi şi, sub ameninţarea pistoalelor, i-au „obligat" pe angajaţi, pe un ton foarte politicos, să se adune la un loc şi să cânte. În timp ce seifurile băncii erau golite, angajaţi! instituţiei… cântau imnuri religioase pentru a destinde

atmosfera. După ce şi-au terminat treaba, spărgătorii au organizat o petrecere pentru a sărbători succesul loviturii. După câteva ore de dans, cei şase s-au făcut nevăzuţi cu aproximativ 120.000 de dolari şi multe bijuterii.

FALS POLIŢIST JEFUIEŞTE UN OFICIU POŞTAL *9*

De-abia ieşit din închisoare, Horace Pinson şi-a procurat o uniformă de poliţist şi un pistol de jucărie. Pentru a-şi duce la îndeplinire planul, a imobilizat un funcţionar, amenințându-l cu arma. Ideea îi venise când, stând la coadă la oficiul poştal, pentru a-şi încasa ajutorul de şomaj, a văzut ce se întâmpla cu banii.

Horace Pinson din Barcaldine (Australia) se certase de mai multe ori cu legea. Deşi nu avea decât 29 de ani, a fost de mai multe ori închis. Chiar şi înainte de majorat, a stat câteva luni la o şcoală de corecţie.

După ce s-a căsătorit, o vreme s-a potolit. Când s-a născut primul lui copil, îşi jurase că va duce o viaţă cinstită, dar viciul îi intrase în sânge. Decât să muncească, mai uşor era să fure. Fura din buzunarele oamenilor, de pe tarabe sau rufele puse la uscat.

Şi, cum ulciorul nu merge de multe ori la apă, Horace a fost prins. Fiind recidivist, a primit o pedeapsă de trei ani şi şase luni. După ispăşirea ei, s-a întors acasă. Avea deja doi băieţi măricei, de şase şi respectiv trei ani. Imediat, problemele băneşti l-au copleşit. Fără slujbă, cu patru guri de hrănit şi cu datorii de achitat, nu ştia cum s-o mai scoată la capăt. E drept, avea ceva bani pe care îi strânsese în închisoare, unde lucrase ca om de serviciu, dar suma pe care o avea nu era suficientă pentru problemele care-l apăsau. A reuşit să obţină şi un ajutor de şomaj, cu care spera să-şi achite chiria casei.

Astfel, la sfârşitul lunii iunie s-a aşezat la coadă la oficiul poştal, de unde urma să-şi ia la ajutorul de şomaj. Fiind multă lume în faţa lui, Horace a avut timp să observe, cu ochi de hoţ profesionist, cum şi unde se strâng şi se depozitează banii. A remarcat un amănunt important, şi anume că, spre prânz, funcţionarii luau toate bancnotele

încasate de la alte ghişee şi le încredinţau unui agent. Acesta le introducea într-o valiză mare, semna o recipisă şi pleca la bancă.

Aproape fără să vrea, mintea lui Horace, antrenată pe furt, a început să elaboreze un plan, pornind de la aceste elemente. Un plan care, în mintea lui, părea perfect.

După ce şi-a încasat banii, Horace Pinson nu s-a dus acasă, pentru a-şi plăti chiria, ci la croitoria unui teatru din Barcaldine, de unde a închiriat o uniformă de poliţist din dotarea căreia nu lipsea decât pistolul. Dar a împrumutat de la băieţii lui unul din pistoalele de jucărie şi, a doua zi, fostul deţinut s-a prezentat la oficiul poştal.

A intrat în camera în care un funcţionar împacheta banii, dar a descoperit că planul lui nu era perfect, aşa cum crezuse: funcţionarul era obişnuit să predea încasările aceluiaşi poliţist, în fiecare zi, şi a devenit bănuitor, având în vedere că falsul poliţist venise mai devreme decât în mod normal. „Colegul meu s-a îmbolnăvit”, a motivat Horace prezenţa lui, dar casierul nu s-a lăsat convins şi a insistat să telefoneze la centru, pentru confirmare.

Văzând că funcţionarul nu se lasă convins, a fost nevoit să recurgă la forţă: a luat pistolul de jucărie, care semăna foarte bine cu unul adevărat şi, ameninţând cu arma, l-a legat pe casier. Apoi, calm, a adunat toţi banii, reuşind să strângă 500.000 de dolari, şi a plecat.

Câteva minute mai târziu, adevăratul poliţist a găsit casierul legat. A declanşat alarma şi s-a dezlănţuit în întreg oraşul vânătoarea falsului agent.

O maşină a poliţiei cu doi agenţi a trecut pe lângă un magazin, în faţa căruia era un bărbat îmbrăcat în uniformă, care, uitându-se în vitrină, încerca să-şi dezlipească mustaţa falsă. Observând că a fost văzut, bărbatul a luat-o la fugă. Bineînţeles, în scurt timp a fost prins, iar valiza a fost recuperată.

Horace Pinson a încercat să-i impresioneze pe procurori, spunându-le că îi erau absolut necesari banii,

pentru a-şi hrăni familia şi a-şi plăti datoriile, dar nu a reuşit să sensibilizeze pe nimeni.

Până la urmă, Horace Pinson s-a întors în închisoarea pe care o părăsise cu nici trei săptămâni în urmă. În schimb, i s-a promis că va mai putea lucra ca om de serviciu, astfel va putea strânge banii de care avea atâta nevoie.

JAF ARMAT ÎN OSAKA

Un bărbat înarmat cu o puşcă de vânătoare a atacat furgonetă unei bănci din Ōsaka, exact în momentul în care avea loc un transfer de bani. După ce a rănit doi funcţionari ai băncii, agresorul a reuşit să fugă cu suma de 104 milioane de yeni (818.000 de dolari). Unul dintre răniţi se afla în stare critică, după ce a pierdut mult sânge. Cercetările efectuate în cauză au dus la descoperirea furgonetei. Ea a fost incendiată într-un garaj, la un kilometru de la locul atacului.

Deoarece legislaţia japoneză este extrem de severă în cazul posesiei sau utilizării armelor de foc, jafurile armate sunt destul de rare în această ţară.

CU SÂNII LA JEFUIT

Poliţia olandeză este confruntată cu o metodă insolită de jaf. În locul armei de foc sau al sprayului paralizant, bande de hoţi, majoritatea tineri, folosesc drept „armă” sânii celor din avangardă. Hoţii şi-au recrutat câteva fete trăsnet cu nişte sâni înnebunitori, pe care le trimit înaintea lor în supermarketul sau banca pe care vor s-o jefuiască. Sarcina fetelor este de a face o gălăgie infernală şi de a-şi dezveli ce au mai aţâţător: sânii, încadraţi de superbe tatuaje. În timpul acestui vacarm, când toate privirile sunt atrase de spectacolul de striptease gratuit, hoţii îşi fac apariţia şi devalizează fără milă sau discriminare sertarele casierelor, dar şi buzunarele şi poşetele clienţilor. Lăsându-i încă cu ochii zgâiţi la sânii complicelor, hoţii o şterg urmaţi la scurt timp de aşa-zisele stripteuze.

Poliţia nu a reuşit, până în prezent, să obţină informaţii nici măcar pentru un amărât de portret-robot al

fetelor.

„Ce, dom’le, eu am stat să mă uit la faţa ei, când avea nişte sâni de-ţi lăsa gura apă?”

Dar poliţia nu a stat cu mâinile în… sân. (Ce bine i-ar fi picat!) Tot a aflat ceva. Că fetele vorbesc o limbă slavă. Slavă Domnului, că a noastră e de altă sorginte. Dar, mai ştii… fetele noastre-s şcolite…

SURPRIZA DIN HANGAR

Poliţia madrilenă a dezmembrat o bandă de traficanţi care fura automobile pentru a le comercializa în Europa de Est. Într-un hangar dintr-o suburbie a capitalei spaniole au fost descoperite 23 de maşini şi câteva sute de piese detaşate. Mărcile preferate: Volkswagen, Audi, Seat, Fiat. Infractorii dispuneau şi de o imprimerie clandestină, pentru „fabricarea” documentelor de identitate. Au fost reţinute 17 persoane: 13 polonezi, trei spanioli şi un portughez.

ÎNARMATĂ CU O… PĂPUŞĂ, O TÂNĂRĂ ATACĂ BANCA

„Am făcut-o pentru că de doi ani am rămas fără slujbă şi pe deasupra am mari necazuri în familie”. Acestea au fost cuvintele cu care Emanuela Paglia a încercat să-şi justifice atacul eşuat. Un atac care ar fi trebuit să-i rezolve toate problemele, numai că directorul băncii luate cu asalt nu a putut „înghiţi” momeala. Cunoştea deja la câte puteau recurge oamenii pentru a înşela. A prezenta la casă bilete de intimidare, a susţine că au bombe în genţi şi că sunt gata să facă un măcel dacă nu li se dau toţi banii, sau chiar a ameninţa cu cuţite de plastic similare cuţitelor adevărate din oţel, toate acestea sunt deja trucuri învechite şi uşor de depistat.

Tânăra Emanuela Paglia, de numai 26 de ani, a intrat în banca milaneză în primele ore ale după-amiezii, după pauza de prânz. Profitând de faptul că nu prea erau clienţi, a cerut să vorbească cu directorul filialei care, după câteva minute, a invitat-o în biroul său. Odată ajunsă acolo, Emanuela a scos din poşetă o cutie de carton din care

ieşeau câteva fire electrice. A pus-o pe biroul directorului şi, schimbându-şi atitudinea pe care o afişase când intrase, şi-a rostit ameninţarea: „Dacă nu-mi daţi toţi banii într-un minut, prietenul meu care stă afară va face să explodeze cu o telecomandă bomba din cutia asta”. Ceea ce nu-şi putuse imagina tânăra spărgătoare, şi asta din cauza lipsei de experienţă, fusese faptul că directorul asistase de curând la un atac similar, iar ochiul său era deja format pentru a putea recunoaşte un simulant. Avusese totuşi o clipă de spaimă: nu putea şti dacă ameninţarea era reală sau falsă. Fără să se intimideze, directorul chemă imediat un funcţionar pe care îl rugă să sune la poliţie. În acest moment, Emanuela Pagila a rămas fără cuvinte. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie, înainte de a se dezmetici, la intrare se afla deja un echipaj al poliţiei care răspunsese prompt chemării.

„Am făcut-o pentru că de doi ani nu am slujbă, soţul m-a părăsit şi m-a lăsat cu doi copii”. Încercarea tinerei de a-şi justifica gestul n-a putut înmuia inimile poliţiştilor care găsiseră în acea cutie presupusa bombă – o păpuşă veche fără cap şi câteva fire electrice. Singurul care a înţeles disperarea fetei a fost judecătorul care a dispus eliberarea sa după numai trei zile de detenţie.

ZIUA JUDECĂŢII

La Rimini a început procesul celor trei fraţi Savi, acuzaţi de un impresionant şir de delicte şi care, timp de şapte ani, au terorizat populaţia din Bologna. Sintetizate în cifre, isprăvile celor trei, care operau cu un autoturism „Fiat Uno” de culoare albă, completează un tablou înfricoşător: 102 episoade, 66 de jafuri, peste 100 de morţi, găsindu-se peste o sută de arme asupra lor (Colţ 357, Magnum, Smith & Wesson, carabine, puşti calibru 12, revolvere calibru 38, puşti cu ţeavă retezată, pistoale mitralieră Ar 70). Ultima lovitură, cea cu numărul 103, ar fi trebuit s-o dea la un supermagazin din Bologna, atacul urmând să fie efectuat cu lansatoare de rachete şi grenade aduse din Ungaria.

FURT DE MILIARDE ÎN PLIN CENTRUL ORAŞULUI

În plin centrul oraşului Palermo, mai multe persoane neidentificate au deturnat o furgonetă care transporta bani. Toate cele 800 de milioane de lire italiene (aproximativ 500.000 de dolari SUA) au fost furate de aceste persoane.

Cum au acţionat? Pe una din marile artere ale capitalei siciliene, furgonetă a fost deturnată către un garaj situat la o distanţă nu prea mare. În interiorul furgonetei se aflau încasările de la mai multe magazine din oraş, titluri de plată în valoare de un miliard de lire şi 200 de milioane de lire, precum şi un bilet câştigat la loteria naţională, în valoare de un miliard de lire. Sumele de bani echivalente titlurilor de plată şi biletului de loterie nu pot fi încasate de hoţi.

Unul dintre cei trei poliţişti, care asigurau securitatea transportului, a reuşit să dea alarma, iar un altul a fost rănit uşor la picior.

JAF PE AEROPORTUL DIN ZÜRICH

În timp ce se afla pe Aeroportul din Zürich, aşteptându-şi avionul spre casă, un om de afaceri olandez a fost jefuit. Profitând de un moment de neatenţie, persoane necunoscute au furat valiza olandezului, în care se aflau bani, cecuri, mai multe cărţi de credit şi ceasuri, în valoare toată de peste 130.000 de dolari.

Aeroportul din Zürich este cunoscut ca unul dintre locurile preferate ale hoţilor, deşi există pretutindeni afişe prin care călătorii sunt avertizaţi asupra pericolului.

BĂNCI JEFUITE DE BANDA SIDA

De câţiva ani, un grup de tineri bolnavi de SIDA a jefuit mai multe bănci din Italia. Membrii grupului sunt Frederico Atanasio, Antonio Lomaz şi şeful bandei, M. Sergio. Ei au putut fi uşor recunoscuţi, deoarece nu purtau măşti şi nu s-au sinchisit câtuşi de puţin de camerele de luat vederi din sistemul de siguranţă al băncilor. În acest fel au fost jefuite nu mai puţin de zece bănci. Poliţia a reuşit arestarea lor, dar a fost nevoită să-i reţină doar

câteva ore, deoarece legea italiană nu permite condamnarea cu privare de libertate a cetăţenilor grav bolnavi, SIDA fiind considerată o astfel de boală.

PERSEVERENTĂ y

Lucrătorii unei bănci din oraşul Rochester din statul New York (SUA) au trăit două zile foarte agitate. Într-un interval de numai 24 de ore, ei au fost victimele a trei jafuri, toate având acelaşi mod de operare. Un individ se prezenta la ghişeu, strecura un bilet prin care informa casierul că are loc o spargere, somându-l să-i predea toţi banii disponibili. După ce funcţionarul se execută, infractorul o rupea la fugă cu banii. Culmea este că, de fiecare dată, angajaţii băncii au descris poliţiştilor hoţul ca pe un bărbat de aproximativ aceeaşi statură, îmbrăcat destul de asemănător. În final, oamenii legii au dezlegat misterul tuturor acestor coincidenţe: spărgătorul era una şi aceeaşi persoană, ce-i drept, înzestrată cu perseverenţă.

FURA MAŞINI, ÎN CARE JEFUIA ŞI VIOLA PROSTITUATE!

Deşi au fost depuse mai multe plângeri împotriva lui, se presupune că numărul victimelor este mult mai mare. Plimbându-se prin oraş cu motocicleta, delincventul îşi găsea victimele şi maşinile pe care le fura, fără a depline prea mult efort. El a fost prins pe 23 noiembrie 1995, la ora şapte dimineaţa.

Ralph Pérez (20 de ani), cu antecedente penale pentru furt, a elaborat un plan ce i s-a părut genial: se plimba cu motocicleta prin San Diego, ochind maşinile care-i plăceau. Le fura, apoi se îndrepta către zonele frecventate de prostituate. Invita câte una în maşină, mai întâi o jefuia, apoi o viola şi chiar o maltrata. Câştigurile erau substanţiale: a avut parte şi de 800 de dolari, de la una dintre prostituatele care au depus plângere împotriva lui.

„Era miezul nopţii, aşteptam în faţa unui restaurant, împreună cu o prietenă”, a povestit una dintre ele. „A apărut acest individ într-o maşină superbă. Când am văzut

cât e de gras, mi s-a făcut greaţă, dar am bănuit că, dacă are o astfel de maşină, plăteşte bine!”

De-abia s-a urcat lângă el, au parcurs doar câţiva înetri, până ce au dat colţul străzii, apoi Ralph i-a smuls poşeta, spunându-i că e inutil să se opună, el tot îi va lua banii. „Văzându-l cu faţa aia de lună plină, nu-mi închipuiam să fie în stare de ceva rău. Nu numai că mi-a luat toţi banii, dar nu mi-a dat voie să cobor, cu toate că îl rugam cu lacrimi în ochi. Tacticos, şi-a dat pantalonii jos şi m-a obligat să întreţin cu el un raport sexual anal, fără să-i pese că ar fi putut fi prins”.

Pentru a-şi impune voinţa, Ralph Pérez folosea forţa fizică, dar celelalte două femei care au depus plângere împotriva lui au spus că s-a folosit de un cuţit. „A scos din cizmă un cuţit şi m-a ameninţat că mă ciopârţeşte, dacă nu fac ce-mi spune el”.

Pentru că numai trei femei l-au denunţat, se presupune că au fost mai multe victime printre prostituate, probabil străine, care nu l-au denunţat, de frică să nu fie expulzate.

Ceea ce este însă sigur, este faptul că Ralph Pérez era un tip periculos, animat nu numai de nevoia de câştig, ci în primul rând de dorinţa de a se simţi „bărbat”, fiind violent cu persoane lipsite de posibilitatea de a se putea apăra. Ulterior s-a constatat faptul că Ralph Pérez fugise de acasă la numai 16 ani, neînţelegându-se bine cu familia. Atunci, tânărul a găsit înţelegere din partea unei fete de aceeaşi vârstă cu el, Laura. Când şi-a dat seama ce fire dificilă avea, Laura l-a părăsit după o prietenie de numai trei săptămâni.

Cunoscuţii lui au declarat că, în acea perioadă, Ralph Pérez locuia prin canale, pe sub poduri, în cutii de carton, alături de alţi vagabonzi şi, în cel mai bun caz, pe băncile din parcuri.

Nu avea studii, nu avea prieteni, frecventa barurile, era taciturn şi chiar ursuz. Negăsind altceva de lucru, s-a angajat la o firmă de poştă rapidă, ceea ce îi plăcea teribil.

„Aveam la dispoziţie motocicleta firmei, iar pentru motociclete am avut întotdeauna o slăbiciune”, a spus el.

Dar, după un timp, a fost concediat. Atunci a început să fure, fiind condamnat pentru prima oară în 1994.

În ultima vreme a început să jefuiască şi să violeze prostituatele. Refulându-şi astfel frustrările sexuale, el nu înceta să-şi maltrateze victimele.

Ralph Pérez a fost prins pe 23 noiembrie 1995, la puţin timp după depunerea celei de-a treia plângeri.

VERSACE ARE SUCCES ŞI LA HOŢI

— >

Doi răufăcători au spart la Paris vitrina unui magazin cu haine de lux semnate Gianni Versace, după care au fugit cu o pradă în valoare de 600.000 de franci. Hoţii au spart vitrina în jurul orei 6.00 dimineaţa, sfidând sistemele de siguranţă şi patrulele de poliţişti din cartierul Champs Élysées, unde se afla magazinul. Cei doi au furat toate hainele pe care au putut pune mâna la repezeală şi apoi au fugit cu o maşină înmatriculată în străinătate.

A FURAT DIN HOTEL INCLUSIV PATUL ŞI DULAPUL!

Originar din Karlsruhe (Germania), Johan Müller (32 de ani) s-a hotărât ca în concediu să plece în Franţa; împreună cu prietenul său, Peter Mellick. Plecând destul de târziu din oraş, după nicio oră de drum, cei doi s-au hotărât să înnopteze în oraşul Baden-Baden.

Johan Müller a intrat singur în hotel, s-a înscris în registrul de recepţie, legitimându-se cu actul de identitate şi, după ce a luat o cină frugală, a urcat în cameră. A doua zi, după micul dejun a plătit camera şi consumaţia şi a plecat.

Nu după multă vreme, camerista a intrat în camera pe care o ocupase Müller, pentru a face curăţenie şi a schimba aşternuturile. Dar nu mică i-a fost mirarea, când a găsit camera goală: Johan Müller furase nu numai prosoapele şi halatul, dar şi o mulţime de alte lucruri: lenjeria, husele de pe pat şi de pe fotolii, perdelele,

tablourile, barul şi chiar şi patul şi dulapul, pe care hoţul le demontase şi le coborâse pe fereastră.

Imediat a fost lansată alarma şi Johan Müller şi Peter Mellick au fost prinşi, înainte de a trece graniţa. Ei se opriseră la un bar, să bea o cafea şi să-şi cumpere ţigări.

Poliţiştii au fost contrariaţi de faptul că John Müller s-a înregistrat la hotel cu numele adevărat. „Iniţial nici nu mi-a trecut prin minte să fur. Dar jos, sub fereastra mea, era Peter, care nu voise să doarmă la hotel. De aceea, i-am aruncat lenjeria, apoi prosopul şi halatul. Ideea ne-a amuzat atât de tare, încât am continuat şi cu celelalte lucruri. Dimineaţă, mi-a fost ruşine să le înapoiez, aşa că am plecat”.

Cei doi au fost arestaţi sub acuzaţia de furt.

AU FURAT TREI TONE DE BANI!

În ziua de 24 aprilie 1996, o bandă de spărgători a pătruns prin efracţie în sediul băncii „Federal Reserve Banktruck” din Orlando (Florida SUA), sustrăgând suma de 100.000 de dolari. Prada cântărea nu mai puţin de trei tone! Pentru ca banii furaţi să nu poată fi depistaţi de piaţă, spărgătorii au furat numai sacii cu monede de 25 de cenţi.

Deşi se fac cercetări intense, poliţia federală n-a reuşit încă să-i identifice pe făptaşi. Pentru anchetatori rămâne un mister modul în care spărgătorii au transportat în afara băncii o încărcătură de trei tone fără să fie observaţi.

AU UCIS UN BĂTRÂN PENTRU CĂ NU LE-A DAT BANII!

În dimineaţa de 15 octombrie 1997, locuitorii orăşelului Anzin, situat în nordul Franţei, au fost treziţi de strigătele disperate ale Valentinei Boiński. Venind, ca de obicei, să-i pregătească micul dejun fratelui ei, Louis Boiński, aceasta l-a găsit întins pe jos, într-o baltă de sânge. Trupul neînsufleţit era tăbăcit bine, astfel încât era aproape de nerecunoscut. Locuinţa bătrânului era într-o dezordine de nedescris. Mobilele erau răsturnate,

sertarele sfârtecate, iar covoarele strânse şi aruncate într-un colţ. Până şi tencuiala de pe pereţi fusese scrijelită. Se vedea clar că cineva căutase un lucru anume. Poliţia, sosită în grabă, a concluzionat că omorul fusese comis de mai multe persoane, fapt confirmat şi de expertiza medico-legală. Louis Boiński fusese ucis cu lovituri de pumni şi de picioare, aplicate cu bestialitate.

Imêdiat, bănuielile anchetatorilor s-au îndreptat către un grup de cheflii, compus din Jean-Michel Dzimbalka, Frederic Senov, David Lecompte, Saşa Hireche şi Eric Vandermous. Aceştia terorizau localitatea tâlhărind trecătorii, jefuind magazinele şi obligându-i pe bătrânii care locuiau singuri să le plătească o „taxă de protecţie”.

Într-adevăr, descinderea efectuată de poliţie la domiciliile acestora a scos la iveală câteva aparate electronice sustrase din casa lui Boiński, precum şi urme de sânge provenind de la bătrân, impregnate în încălţămintea şi hainele celor cinci. Puşi în faţa acestor probe, criminalii şi-au recunoscut fapta. Ei au declarat că l-au torturat pe Boiński, vrând să-l determine să le divulge locul în care-şi ţinea economiile. „Am auzit că era putred de bogat şi că-şi ţinea banii în casă! A preferat să moară decât să ne spună unde-i ascundea!” a afirmat Jean-Michel Dzimbalka, conducătorul bandei. Din cercetările poliţiei, a reieşit faptul că bătrânul nu era atât de bogat pe cât credeau asasinii lui şi că puţinii bani pe care-i avea erau depuşi la bancă.

În ziua de 7 ianuarie 1998, asasinii au fost aduşi la Tribunalul din Douai. Jean-Michel Dzimbalka a fost condamnat la 12 de închisoare, iar acoliţii lui au primit câte zece ani de puşcărie.

L-AU JEFUIT PE MOŞ CRĂCIUN!

9

Ca de obicei, şi în iarna lui 1995 au fost văzuţi pe străzile oraşelor zeci de bărbaţi îmbrăcaţi în Moş Crăciun, spre deliciul celor mici. Ţinându-şi părinţii de mână, aceştia se apropiau timid de misteriosul Moş Crăciun, care

împărţea dulciuri în scopuri publicitare sau umanitare.

Unuk dintre aceşti bărbaţi îmbrăcaţi în Moş Crăciun era şi John Holmes. „Sunt un Moş Crăciun profesionist”, a declarat el. „Fac lucrul ăsta de ani de zile, pentru că-mi face o deosebită plăcere să văd bucuria din ochii copiilor, atunci când le împart cadouri, oricât ar fi ele de mici şi neînsemnate”, a adăugat Holmes.

În Ajunul Crăciunului, îmbrăcat cu mantia roşie şi având sacul plin, el se plimba printr-un cartier periferic din Sydney. „Copiii de acolo nu au posibilitatea să primească ceea ce primesc cei care locuiesc în centru. Părinţii lor sunt mai săraci, aşa că bucuria lor va fi mai mare”, s-a gândit Holmes. Dar nu mică i-a fost mirarea când s-a trezit înconjurat de un grup de aproximativ 50 de copii, care nu aveau feţele pe care le au copiii în mod normal, atunci când se apropie Moş Crăciun. Fără să spună nimic, copiii au început să-l cotonogească pe Holmes, care nu a putut reacţiona în niciun fel. Odată căzut la pământ, Moş Crăciun a fost jefuit. Marea majoritate a dulciurilor din sacul lui au dispărut cu o rapiditate uimitoare în buzunarele micilor hoţi. Probabil că n-ar fi rămas cu nimic în sac, dacă nu ar fi trecut întâmplător un echipaj de poliţie, moment în care copiii s-au împrăştiat în toate direcţiile. „M-au lovit în diafragmă şi în ficat”, a declarat John Holmes.

Distribuirea puţinelor dulciuri care i-au mai rămas a făcut-o printr-un geam al unei maşini de poliţie.

CASĂ FURATĂ

Ecuadorianul Fulton Porozo Quinonez, din Guayaquil, nu a exclus posibilitatea ca hoţii să-i viziteze casa în timpul călătoriei sale de afaceri în Europa. Dar să-i fure casa chiar cu totul nu avea cum să se gândească. Atunci când s-a întors dintr-o călătorie, Porozo a constatat cu stupoare că, pe locul unde era casa lui, nu se mai află absolut nimic. El îşi construise casa din lemn în urmă cu un an. Pe timpul absenţei sale, patru infractori, se pare experţi în construcţii, au demontat-o bucată cu bucată şi au luat-o cu

ei. Poliţia ecuadoriană încearcă să dea de urma hoţilor, iar Porozo e nevoit să locuiască la hotel.

AU FURAT AURUL

DE SUB NASUL PROPRIETAREI

O bătrână din sudul Franţei a fost jefuită printr-o metodă extrem de îndrăzneaţă şi de ciudată.

Ea a fost lăsată fără bijuterii şi lingouri de aur în valoare de câteva mii de euro de către o bandă de infractori.

Femeia, în vârstă de 84 de ani şi al cărei nume nu a fost dat publicităţii, a primit, mai întâi, vizita unui aşa-zis angajat al regiei de apă. Pretextând că vrea să „verifice calitatea" apei de la robinet, acesta a subtilizat discret o parte din bijuteriile pe care franţuzoaica le avea în casă.

La puţin timp după aceea, doi aşa-zişi poliţişti, cu legitimaţii false, s-au prezentat la uşa femeii cu o punguţă de plastic în care erau bijuteriile furate anterior de complicele lor. Ei au pretins că l-au arestat pe falsul angajat al regiei de apă şi că au nevoie de restul bijuteriilor pentru a „lua amprentele". Femeia i-a crezut şi astfel a rămas fără nicio bijuterie.

NASUL MAFIEI ROMÂNEŞTI,»

În Germania, temutele bande de tâlhari români sunt asociate, de vreo doi ani încoace, cu numele lui Vasile Bandrabur.

Supranumit de presa locală „naşul mafiei româneşti", tânărul de 27 de ani a devenit o vedetă, numele său fiind asociat de orice german cumsecade cu jafuri armate, urmăriri şi evadări spectaculoase.

Potrivit probelor prezentate de poliţia berlineză, Bandrabur şi acoliţii săi ar fi organizat primele jafuri armate pe teritoriul Germaniei în 1993. „Prada" adunată de el este estimată la aproximativ 800.000 de mărci. În 1994, întreaga presă germană jubila: „Naşul" Bandrabur a fost arestat. Românul a reuşit însă să-şi transforme numele în renume, evadând din închisoarea germană. La poartă îl aşteptau complicii lui, care l-au urcat într-o maşină şi au

demarat în trombă.

Banda s-a reunit la Berlin şi s-a pus din nou pe treabă. În mai ’96, poliţia organizează însă o acţiune specială – cu zeci de luptători mascaţi şi înarmaţi până-n dinţi – şi îi arestează pe nouă dintre cei 15 membri ai bandei lui Bandrabur. „Boss-ul” reuşeşte să fugă peste graniţă, dar este prins şi încătuşat, în acelaşi an, la Varşovia.

În martie ’97 începe în oraşul german Neuruppin procesul lui Bandrabur, mediatizat de întreaga presă germană, pentru care se iau măsuri de siguranţă excepţionale. Românul este condamnat la 15 ani de închisoare, dar procurorul face recurs.

Sentinţa finală: închisoare pe viaţă. Bandrabur este închis într-o puşcărie germană, destinată infractorilor deosebit de periculoşi. De aici, el mai dă însă o „lovitură”: face o declaraţie prin care îi acuză pe doi poliţişti din Berlin de colaborare cu „mafia românească”. Depoziţia sa duce la arestarea comisarilor incriminaţi.

CUM SE JEFUIESC BĂNCILE AMERICANE?

Un individ care a vrut să jefuiască ɑ bancă texană i-a înmânat funcţionarului de la ghişeu un bilet pe care scria: „Acesta este un jaf al Băncii Federale din Dallas. Dă-mi toţi banii!” Poate că individul ar fi avut şanse să scape neprins, dacă n-ar fi scris în continuare pe bileţel „mulţumesc” şi nu s-ar fi semnat.

Un alt individ care a vrut să jefuiască Marine Midland Bank din Buffalo, New York, a pătruns în incinta băncii cu o pungă de plastic trasă pe cap. El i-a înmânat funcţionarului de la ghişeu un bilet cerându-i nu se ştie ce, fiindcă scrisul lui era ilizibil. Femeia i-a înmânat biletul colegei sale, dar nici aceasta n-a fost capabilă să-l descifreze. Până când să priceapă femeia că pe bileţel scria „am un pistol”, individul dispăruse din bancă.

După ce a furat câţiva saci plini de bancnote de la o bancă din Pulaski County, Arkansas, hoţul a rămas fără benzină în rezervorul maşinii cu care fugise. El a fost

nevoit să oprească la cea mai apropiată staţie de benzină, pentru a-i face plinul. În acest timp, a sosit poliţia.

O femeie de 60 de ani a intrat într-o bancă din Los Angeles, a scos din geantă un pistol şi a început să strige:

„Acesta este un jaf! Daţi-mi toţi banii sau trag!” Femeia însă era atât de nervoasă, încât îşi ţinea pistolul îndreptat spre propriul cap…

CĂLUGĂR UCIGAŞ ŞI JEFUITOR

9 *9*

Un călugăr buddhist a mărturisit uciderea în scop de jaf a unei tinere turiste din Marea Britanie. Poliţia thailandeză a dat de urma lui Yodehat Suapoo, de 25 de ani, reuşind să-l aresteze, după ce a descoperit un trup în stare de descompunere, aflat în apropierea unui templu din Kanchanaburi, la 110 km vest de Bangkok. În urma interogatoriului, care a durat două ore, călugărul a recunoscut că a ucis-o pe Johanne Masheder, 23 de ani, lovind-o în cap în momentul în care încerca să o deposedeze de aparatul de fotografiat şi de o sumă în dolari. Tânăra, care tocmai îşi trecuse examenul de procuror, alesese Thailanda ca ultimă etapă a unei lungi călătorii întreprinse de una singură. La 7 decembrie ea a dispărut după ce închiriase o motocicletă pentru a vizita templul de la Wat Tam Karpoon.

JAF SPECTACULOS

Una din colecţiile private de opere de artă cele mai importante din Spania, cea a marchizei miliardare Esther Koplowitz, a fost decimată pe 9 august, în zori, la Madrid, în timpul unei spectaculoase spargeri în decursul căreia 20 de opere de o mare valoare au fost furate. Două tablouri semnate Goya („La caida del burro” şi „El columpio”), un Bruegel („Tentaţiile Sf. Antoine”) un Pisarro („Peisaj la Eragny”), un Juan Gris („Chitară pe un scaun”) figurează printre tablourile furate în timpul acestei operaţiuni-comando realizate în apartamentul celebrei femei de afaceri a cărei avere este una dintre cele mai mari de pe „vechiul continent”.

Marchiza Koplowitz, acţionară majoritară a grupului de construcţii spaniol FCC şi membră a Consiliului de administraţie al grupului francez Vivendi, se afla în timpul spargerii în vacanţă pe alte meleaguri decât cele ale Spaniei. Spargerea a fost metodic organizată şi realizată cu o mare violenţă, după cum a precizat poliţia judiciară madrilenă. În total, răufăcătorii şi-au însuşit 14 tablouri şi şase sculpturi. Poliţia nu ştie încă cine sunt autorii sculpturilor şi va trebui să aştepte revenirea la Madrid a proprietarei lor pentru a face un bilanţ mai precis al furtului. Numai tablourile lui Goya sunt estimate la câte 12 milioane de euro fiecare.

Principala ipoteză a poliţiei este aceea a unei lovituri date la ordinul unui alt bogat colecţionar, unele dintre pânzele furate, mai ales Goya, Bruegel şi Pisarro, fiind nevandabile pe piaţă din cauza importanţei lor artistice excepţionale. Pasionată de artă şi de literatură, Esther Koplowitz, care a împlinit recent 52 de ani, a început în urmă cu mai mulţi ani să achiziţioneze tablouri de valoare, graţie averii sale, estimate la 1, 2 miliarde de euro, una dintre cele mai importante în Europa.

HOŢUL ÎŞI BATE JOC DE POLIŢIŞTI ŞI DE MINIŞTRI,»

Tupeistul spărgător de bănci i-a trimis o scrisoare ministrului canadian al justiţiei. „Bye-bye, eu sunt la pescuit”, a anunţat el.

Prima dată, Tyrone Copn, tâlhar specializat în jefuirea băncilor, a evadat din închisoare în 1991. Gardienii au găsit pe patul lui un bilet: „Am plecat la pescuit”. Poliţia a reuşit însă să-l prindă pe fugar după câteva zile. Condamnat la 47 de ani de închisoare, Conn a fost mutat într-o puşcărie din Kingston, Ontario, în aripa specială, destinată deţinuţilor periculoşi. Niciun puşcăriaș nu a reuşit până acum să evadeze de acolo. Conn a găsit însă o soluţie. Cu o scară construită de el, a putut să treacă peste zidul exterior, înalt de zece metri. Abia după şase ore, gardienii au observat că în patul spărgătorului zăcea, de

fapt, o păpuşă. Pe pernă, un bilet: „Bye-bye, sunt la pescuit”.

Potrivit cotidianului „Bild”, câteva zile mai târziu, Anne McLellan, ministrul justiţiei din Canada, a primit o scrisoare care a lăsat-o cu gura căscată. „Scumpă şi onorată doamnă, scria obraznicul spărgător. Briza asta primăvăratică mă face să mă simt înfloritor. Aici e mult mai cald decât în Kingston. Probabil că aţi aflat, draga mea, că am găsit o cale de a pleca de acolo. Gardienii sunt drăguţi şi au amabilitatea să doarmă noaptea, în loc să umble prin închisoare. Dar faptul că nici în turnurile de pază nu e nimeni după miezul nopţii ar trebui să vă pună pe gânduri, draga mea Anne. Eu mi-am vizitat mama, acum trebuie să mai verific nişte bănci, după care mă duc ia pescuit. Vă pup cu drag. Vechiul dvs. prieten, Tyrone Conn”.

PAŞAPOARTE FURATE DIN BELGIA, LA FRONTIERA ROMÂNEASCĂ

Unul din paşapoartele „albe” furate cu puţin timp în urmă de la autorităţile din Belgia şi date în urmărire a apărut în ziua de 9 decembrie 1998 la Aeroportul Otopeni, odată cu aterizarea avionului Companiei TK din direcţia Istanbul. Actul, care acum poartă numele de Herman Joseph, de 58 de ani, a fost prezentat de un bărbat a cărui cetăţenie pare a fi israeliană. De fapt, acesta a prezentat ulterior controlului efectuat de Poliţia de Frontieră şi un paşaport israelian în care era trecut acelaşi nume. Totodată, în bagajul acestuia au fost găsite patru bancnote de o sută de dolari care nu prezintă elementele vizibile de siguranţă. În timpul cercetărilor, „Herman Joseph” a declarat că a intrat în posesia paşaportului belgian prin intermediul unui prieten aflat la Bruxelles. A trimis fotografiile şi 1.000 de dolari prin poştă şi în scurt timp a primit, tot prin poştă, paşaportul. I s-a întocmit dosar pentru săvârşirea infracţiunii de uz de fals şi a fost preluat de Poliţia Aeroportului pentru continuarea cercetărilor.

Primul caz în care o persoană a folosit paşaport belgian, sustras de la organele emitente, a fost înregistrat

în România la începutul anului 1997. De atunci nu mai puţin de 17 persoane au fost descoperite folosind acelaşi gen de acte. De asemenea, au început să apară şi paşapoarte ruseşti şi italiene sustrase de la autorităţi, fiind folosite de cetăţeni ucraineni şi irakieni.

PUŞTOAICE HOTĂRÂTE SĂ JEFUIASCĂ TRENUL

Trei adolescente belaruse de clasa a opta au dat dovadă de o neobişnuită „precocitate infracţională”, încercând să nu fure din buzunare sau din magazine, ci punând la cale deraierea unui tren, pentru a-i jefui pe călători.

Admiratoare ale faimosului bandit american John Dillinger, fetele au încercat să provoace deraierea unui tren prin toate metodele care le-au trecut prin cap: au uns cu untură şinele, au pus bolovani şi lanţuri pe calea ferată, tentative soldate, spre ciuda lor, cu eşecuri. În cele din urmă, mama uneia dintre ele, grijulie şi dornică să-i dea învăţături folositoare odraslei puse pe jaf, le-a sfătuit pe puştoaice să pună pe-şine plăci de metal, care ar fi cu mult mai eficiente. Adolescentele-gangster au avut însă ghinionul ca, tocmai pe când încercau, ascultătoare, să pună în practică sfatul femeii, să fie surprinse de poliţia de la transporturi din oraşul Moldecino, unde locuiau micile infractoare.

CÂINI DE PAZĂ… DROGAŢI

9

Nu de mult, Interpolul a primit o scrisoare din partea poliţiei etiopiene, în care se cereau amănunte asupra modului cum acţionează canabisul (puternic drog extras din cânepa indiană) asupra organismului animalelor.

Dacă primele rânduri ale misivei au stârnit uimirea firească a destinatarilor, întrucât – se ştie – animalele nu au obiceiul de a se droga, cele ce urmau au limpezit pe deplin lucrurile.

La Addis-Abeba o bandă de infractori se specializase în spargerea caselor ai căror stăpâni erau plecaţi. Modul lor de a opera: „patrulau” pe străzi, pentru a depista

locuinţele închise şi nelocuite. Încredinţaţi că stăpânii lipseau, casa respectivă era trecută în agenda lor şi odată cu lăsarea întunericului „obiectivul” era atacat. Cum la prima vizită de acest fel au trebuit să lase totul baltă şi să fugă cât mai degrabă din cauza alarmei, foarte sonore, a câinilor de pază, spărgătorii s-au gândit cum să neutralizeze această vigilentă „sonerie”. Niciunul din sistemele clasice nu dădeau însă rezultate: câinii nu se lăsau ademeniţi.

După utilizarea zadarnică a tuturor trucurilor, unul dintre infractori s-a gândit la droguri: „Dacă ele – şi-a spus el – fac din oameni adevărate epave, de ce n-ar avea efect şi asupra câinilor?”

Astfel, la apropierea de casă, au început să arunce patrupedelor furioase bucăţi de carne „pudrate” cu canabis. După consumarea momelii, animalelor le slăbeau puterile, deveneau blânde şi inofensive. În felul acesta, spărgătorii „lucrau” nestingheriţi, intrând în zeci de case de unde luau ceea ce doreau.

„Urciorul” n-a mai mers însă de prea multe ori la „apă”. O patrulă de poliţişti a întâlnit la poarta unei case abia prădate banda de spărgători. Astfel s-a aflat de noua metodă folosită pentru potolirea zeului câinilor de pază: după cât se pare, ea este o armă nouă în arsenalul spărgătorilor şi trebuia semnalată Poliţiei Internaţionale.

10.000 DE PILULE VIAGRA FURATE ÎN UNGARIA

Mioritica vrăjmăşie dintre baciul ungurean şi cel moldovean revine în actualitate.

O bandă de tâlhari unguri a lovit mişeleşte în fericirea a mii de moldoveni, care şi-ar fi rupt şi pâinea de la gură pentru măcar o erecţie, aşa, de sărbători.

Un transport de Viagra, cu destinaţia Botoşani, conţinând 10.000 de pastile, a fost jefuit pe teritoriul Ungariei, în ziua de 10.12.1998. Transportul era destinat firmei Interfarm, urmând a fi distribuit de piaţa locală. Totuşi, urmaşii lui Ştefan cel Mare mai au o şansă. Patronul firmei Interfarm le-a promis că Moş Crăciun se va

strădui să le dăruiască, până la urmă, miraculoasa pilulă aducătoare de istorice senzaţii ciobăneşti.

VALIZA „UITATĂ”.

Unul dintre cele mai ingenioase furturi ale tuturor timpurilor pare să fie cel comis la Tokio de către un funcţionar de bancă. Încredinţându-i-se o sumă care trebuia predată unei întreprinderi, acesta a pus banii într-o valiză pe care pe drum a „uitat-o” în tramvai. Predată la obiecte găsite, valiza a rămas acolo nereclamată, până când funcţionarul a izbutit să convingă poliţia de nevinovăţia lui. De-abia pe urmă s-a prezentat la biroul de obiecte găsite, şi-a luat prada şi s-a făcut nevăzut.

ŞTIAŢI CĂ...»

...societatea italiană de televiziune a fost, pur şi simplu, bombardată cu mii de scrisori expediate de telespectatorii din zona oraşului Veneţia? Ei reproşau recepţionarea unei imagini „sub orice critică”, la aceleaşi aparate pe ecranul cărora cu numai câteva săptămâni în urmă „se vedea” excelent.

Avalanşa de proteste a declanşat o anchetă care, mergând „pe fir”, a ajuns până la releul amplasat la 1350 de metri înălţime. De fapt, până la locul unde trebuie să «se găsească acel releu, căci, nu mică a fost uimirea specialiştilor când au constatat că întreaga şi complexa instalaţie fusese... demontată, bucată cu bucată, de autori rămaşi necunoscuţi, şi transportată astfel într-un loc ascuns, în vederea valorificării pieselor de mare valoare.

Poliţia n-a fost prea mirată pentru că numai cu trei săptămâni în urmă, falşii agenţi de circulaţie dirijau autovehiculele pe un drum secundar în timp ce pseudolucrători ai municipalităţii demontau un... pod, încărcând materialele rezultate în camioane, care porneau într-o direcţie doar de ei ştiută...

FURTUL DE FILME

În ultima vreme, în Italia a apărut un nou gen de jaf: furtul filmelor. În vara anului trecut, importante filme – copii negative – aparţinând regizorilor Fellini, Pasolini şi

Damiani – au fost furate de indivizi care cereau pentru răscumpărarea lor sume imense. Fenomenul este pe cale să se extindă. Potrivit statisticilor companiei de asigurări Minerva, 184 de filme au fost furate numai în ultimii doi ani. Hoţii reduc filmele de lungmetraj în formate mici, pe care le plasează, apoi, cu uşurinţă în circuite particulare.

FURTURI ÎN TIMP-RECORD

În ultimul timp pasiunea recordurilor i-a cuprins şi pe gangsteri: unei bande i-au fost necesare doar patru minute pentru a reuşi cel mai important holdup împotriva serviciilor poştale. Hoţii au furat din biroul poştei centrale din Strasbourg suma de 11.680.000 franci (2.120.000 dolari), ceea ce reprezintă cu 720.000 dolari mai mult decât în cazul sumei furate, de asemenea, în câteva minute, dintr-un vagon poştal la Plymouth (SUA) în 1962.

JAF ARMAT LA VIAGRA

Un jaf armat ce avea ca scop aprovizionarea cu Viagra, în cursul căruia o persoană a fost rănită a avut loc în 30 mai 1999, la Manilla.

Este vorba de al doilea jaf asupra medicamentelor contra impotenţei ce are loc în Filipine. Primul a avut loc în noiembrie 1998, într-un depozit de medicamente.

În cursul jafului, zece bărbaţi înarmaţi cu mitraliere au năvălit într-o farmacie din capitala filipineză şi, după un schimb de focuri cu poliţia, au reuşit să fure 40 de cutii de Viagra. Un trecător a fost rănit la braţ de un glonţ rătăcit. Vânzarea pastilelor Viagra este permisă în Filipine din octombrie 1998. Din păcate, preţul preţioaselor pastile albastre este foarte mare pentru majoritatea populaţiei. Potrivit statisticilor, 2, 8 milioane de filipinezi suferă de impotenţă.

ÎNCHIS PENTRU DELAPIDARE

Un şef din Ministerul de Externe japonez, care a deturnat milioane de dolari pentru cursele de cai şi abonamente la cluburi selecte a fost recent condamnat la şapte ani de închisoare.

Mai precis, Katsutoshi Matsuo (56 de ani) a primit o

pedeapsă de şapte ani şi jumătate de la Tribunalul Districtual Tokio pentru delapidarea sumei de 3, 6 milioane de dolari, în perioada 1997 – 1999.

Acest scandal, care a erupt la începutul anului 2001, este primul dintr-o serie de acte infracţionale în care au fost amestecaţi înalţi oficiali niponi. Se ştie că fostul ministru de externe japonez, Makiko Tanaka, a încercat, fără succes, să pună capăt unor practici dubioase. Procurorii au cerut iniţial o pedeapsă de zece ani de închisoare pentru Katsutoshi Matsuo care a recunoscut ceea ce a relevat şi ancheta: a delapidat de dragul unei vieţi pline de lux şi de… fete.

S-A FURAT… UN DRUM!

În ultimul timp, în Italia s-au înmulţit furturile de obiecte de artă şi antichităţi. Problema a constituit şi punctul principal de pe ordinea de zi a unei sesiuni extraordinare a Senatului italian. Comisii speciale elaborează cu minuţiozitate măsuri de apărare a monumentelor de artă, preconizează numeroase soluţii care să împiedice transportul ilegal al acestora peste graniţă.

Dar numai ce s-a terminat sesiunea Senatului, şi presa din Roma a anunţat că, la o sută de kilometri depărtare de capitala Italiei, nu departe de oraşul Viterbo, au fost furaţi 70 de metri ai anticei şosele romane Cassia. Poliţia a început cercetările cu înfrigurare, dar rezultatul a fost mai mult decât surprinzător! Blocurile cenuşii de bazalt fuseseră însuşite de „părinţii” oraşului Viterbo care şi-au construit din acestea faţada caselor de locuit.

Scandalul a izbucnit. Avocatul Moretti – responsabil cu apărarea monumentelor antice din Etruria de Sus, a ameninţat cu judecata. Lucrurile însă se tergiversează, poliţia pierzându-se în căutarea unui „ţap ispăşitor” printre hoţii de duzină.

Până atunci plăcile furate sunt tot pe faţadele clădirilor edflilor din Viterbo…

O SITUAŢIE ÎNGRIJORĂTOARE

Pe întreg cuprinsul Franţei, numărul „furturilor calificate”, din care 98% sunt spargeri, a crescut de la 53.846 în 1964 la 125.057 în 1971, adică cu 133%.

Această creştere accentuată este datorată hoţilor de mică anvergură, care dau circa 80% din lovituri pătrunzând prin efracţie în locuinţele particulare.

Momentele cele mai propice pentru pătrundere sunt atât în timpul nopţii, cât şi la începutul după-amiezii, între orele 14.00 şi 17.00, când multe gospodine lipsesc de acasă, fiind plecate la serviciu sau după cumpărături.

Potrivit datelor poliţiei judiciare, pentru a pătrunde într-un apartament, „cunoscătorii” nu forţează uşa principală decât în puţine cazuri. Ei preferă uşa de serviciu, adeseori mai puţin protejată, balcoanele şi, bineînţeles, ferestrele deschise, a căror folosire, din punct de vedere juridic, nu constituie delict de efracţie.

Un spărgător obişnuit deschide uşor, în cel mult cinci minute, aproape orice fel de uşă, cu ajutorul unui levier de circa 90 cm (un nou model telescopic măsoară numai 40 cm) şi a doua pene de lemn.

Poliţia judiciară a constatat că spărgătorul scotoceşte mobila într-o ordine anumită: mai întâi dulapul cu lenjerie, unde franţuzoaicele continuă în mod stupid să ascundă teancurile de bancnote printre cearşafuri; apoi sunt căutate bijuteriile şi carnetele de cecuri, argintăria şi, în cele din urmă, tranzistorii şi lenjeria fină de damă.

Jandarmeria şi poliţia municipală nu reuşesc să identifice decât circa 50% din autorii spargerilor. Cazurile nesoluţionate sunt preluate de poliţia judiciară care, la rândul ei, nu rezolvă mai mult de 40% din ele.

Dată fiind această situaţie, Direcţia generală a poliţiei judiciare franceze îşi pune mari speranţe, în viitor, în aportul ordinatoarelor. Prelucrarea informaţiilor cu ajutorul ordinatorului va economisi timpul poliţiştilor şi va spori, se speră, procentajul cazurilor soluţionate. Până atunci însă poliţia acţionează preventiv: vizite în imobile şi controale-surpriză pe stradă.

S-AU FURAT SCRISORILE LUI EINSTEIN

Recent, un set de scrisori aparţinând celebrilor Albert Einstein, Werner Heisenberg şi Max Born s-a numărat printre „comorile” ştiinţifice furate în timpul unui jaf asupra unui apartament din Moscova.

Infracţiunea s-a produs asupra apartamentului ce a aparţinut, mai demult, fizicianului Igor Tamm. Deşi Tamm a murit acum 21 de ani, hârtiile sale personale şi alte documente valoroase se aflau, încă, în acest apartament.

Hoţii l-au molestat pe actualul rezident şi au cotrobăit mai mult de jumătate de oră prin sertare şi valize căutând scrisorile. Ei au mai furat şi medalia „Premiul Lomonosov”, aparţinând lui Tamm, medalie acordată de Academia Sovietică de Ştiinţe, precum şi o fotografie a lui Andrei Saharov. Poliţia a constatat şi lipsa unei enciclopedii dinainte de 1917, de 85 de volume. Se pare însă că unul dintre scopurile principale ale răufăcătorilor, neatins din fericire, l-a constituit şi intrarea în posesia medaliei însemn al Premiului Nobel primită de Tamm în 1958 pentru operele sale în domeniul fizicii. Enciclopedia, conform cercetărilor ulterioare, s-a vândut chiar în ziua următoare într-un târg de vechituri din Moscova.

Poliţia a ajuns la concluzia că hoţii aveau vaste cunoştinţe ştiinţifice şi ştiau perfect planul apartamentului. Una dintre teoriile avansate până acum este că jaful a fost organizat de un om de ştiinţă care urmează să emigreze şi speră să scoată din ţară importantele documente, ascunzându-le printre cele proprii.

SENZAŢIONALA „RĂPIRE” DINTR-ÙN SPITAL LYONEZ

O întâmplare neobişnuită a avut loc într-un spital din Lyon, de unde patru indivizi înarmaţi au răpit un gangster periculos, Yves Boissie, internat acolo pentru tratament.

Yves Boissie, condamnat la 11 decembrie 1973 la 20 de ani închisoare, se afla de două zile în pavilionul „N”, la secţia de toxicologie. Fusese scos din celula închisorii după ce înghiţise o doză mare de somnifere. Cum s-a arătat mai

apoi, această încercare de „sinucidere” era o introducere bine regizată a evadării.

La 1 ianuarie 1994 patru indivizi intră la ora 5.30 cu maşina în incinta spitalului, spunându-i paznicului că au venit la un frate grav bolnav, internat nu demult la secţia de toxicologie. Această vizită neaşteptată şi matinală nu l-a mirat pe paznic, fiindcă salvarea adusese la această secţie, în noaptea de revelion, mai multe persoane cu simptome grave de otrăvire.

După puţină vreme, toţi patru ajung la uşa camerei în care se afla Boissie. Aici scot brusc pistoalele şi-i terorizează pe cei trei poliţişti care-l păzeau pe bandit. Unul dintre poliţişti încearcă să opună rezistenţă, dar o rafală puternică, ieşită din pistolul unuia dintre gangsteri, îl doboară la pământ.

După această întâmplare dramatică, Boissie şi „răpitorii” lui părăsesc spitalul în grabă, îndreptându-se spre automobil şi, până să sune alarma, au izbutit să iasă pe poarta spitalului şi de aici orice urmă a pierit. Căutările şi blocajele poliţiei pe drumurile de ieşire din oraş n-au folosit la nimic.

LÂNGĂ ZIDURILE CAPITOLIULUI

Doisprezece din cei douăzeci şi cinci de colaboratori ai senatorului Robert Morgan au fost, în decurs de câteva luni, fie molestaţi, fie jefuiţi pe străzile care duc spre sediul Congresului american, clădirea Capitoliului. A treisprezecea victimă a fost însuşi senatorul. Se spune că a avut noroc: jefuitorii i-au luat doar portofelul. Dacă nu ar fi găsit nimic în el, atunci pungaşii, „răniţi” în amorul lor, l-ar fi bătut zdravăn sau poate i-ar fi luat viaţa. Nu este lipsit de interes nici faptul că, până la producerea acestui incident, senatorul Morgan s-a opus cu înverşunare cererii formulate de câţiva dintre colegii săi cu privire la alocarea unor fonduri pentru întărirea pazei împrejurimilor Capitoliului, amplasat, după câte se ştie, chiar în centrul capitalei americane.

O SPARGERE, ACUM 172 DE ANI…

Biblioteca Naţională din Paris a reuşit de curând să-şi completeze colecţia de medalii din aur emise în timpul lui Napoleon Bonaparte. După cum se ştie, Napoleon obişnuia să marcheze marile evenimente ale domniei sale prin baterea de medalii. În acest scop, erau emise, cu fiecare ocazie, două medalii de aur – una pentru colecţia sa personală, cealaltă destinată Cabinetului de medalii al Bibliotecii Imperiale.

La 6 octombrie 1831, un răufăcător îndrăzneţ a pătruns în cursul nopţii în Cabinetul de medalii, din care a sustras numeroase obiecte din aur, unele de o valoare artistică şi istorică inestimabilă. Printre ele figura o parte din tezaurul funerar al lui Childeric – rege al francilor din secolul al V-lea –, un medalion care a aparţinut împăratului Justinian, monede de aur din epoca romană şi 49 de medalii emise de Napoleon. Greutatea capturii era atât de mare, încât hoţul a trebuit să abandoneze, la locul furtului, unul din cei nouă saci încărcaţi cu aur.

Şeful poliţiei franceze de atunci, fostul ocnaş Vidocq, a fost însărcinat cu conducerea anchetei pentru descoperirea acestei spargeri fără precedent. El a recunoscut uşor modul de „lucru” al unui renumit răufăcător – „Mână Roşie”, care-i fusese tovarăş de lanţuri la ocna de la Toulon. Intervenţia lui Vidocq nu a fost însă îndeajuns de promptă: tezaurul fusese topit.

În felul acesta, colecţia „oficială” de medalii emise de Napoleon rămânea incompletă, deşi colecţia personală a împăratului fusese transmisă intactă descendenţilor săi. Aceasta a fost pusă în vânzare la Zürich, prin intermediul unei bănci elveţiene. Cu acest prilej, Biblioteca Naţională a Franţei a achiziţionat 23 dintre piesele care-i lipseau – exemplare unice în acest moment.

Experţii apreciază că medaliile respective au o valoare istorică, gravorii din epoca imperială neexcelând printr-o deosebită originalitate şi sensibilitate. Cu toate acestea, printre piesele reintrate în colecţia Bibliotecii Naţionale reţin atenţia cele emise cu prilejul încoronării

împăratului şi al naşterii fiului său, ducele de Reichstadt.

GANGSTERII JEFUIESC PENTRU POLIŢIŞTI J?

Poliţia din Rio de Janeiro a arestat cu câtva timp în urmă pe un oarecare Francisco Rosa da Silva, şeful uneia dintre bandele specializate în spargerea băncilor. La primul interogatoriu, da Silva a afirmat că cea mai mare parte din banii băncilor jefuite a trebuit s-o dea, de fiecare dată, şefilor „escadronului morţii". Cu câteva zile înainte de a fi arestat, da Silva depusese pentru „escadron" peste 800.000 de cruzeiros.

Ziarul brazilian „Ultima Hora", publicând această informaţie, menţionează că „escadronul morţii" este o mână de ucigaşi de profesie, alcătuită, în cea mai mare parte, din poliţişti brazilieni care-i lichidează pe potrivnicii incomozi pentru regimul actual din Brazilia. Presa de stânga apreciază că numărul victimelor făcute de aceştia se ridică la peste două mii de persoane.

PASIUNE PERICULOASĂ

De curând, ziarul „Newsday", într-un „clasament" suigeneris al furturilor de automobile în SUA, situa New York-ul pe primul loc, cu o „cotă" zilnică de aproximativ 300 de „bucăţi". Potrivit datelor poliţiei, dispariţia masivă a maşinilor este explicată prin înfiinţarea „sectorului auto" de către mafia americană. Automobilele furate sunt transformate în ateliere clandestine şi revândute la un preţ extrem de competitiv.

Spre deosebire de aceste bande, bine organizate, tânărul texan Patrick Johanson era un hoţ solitar. El fura de unul singur, dar în... stil mare.

Îi plăceau doar autobuzele. A furat mai mult de o sută. Nu le vinde, ci doar se plimbă cu ele până la ultima picătură cu benzină şi apoi le abandonează. Deunăzi însă la coborârea dintr-un asemenea mastodont, îi aştepta un poliţist.

Apreciind drept un real pericol social pasiunea tânărului Patrick, un tribunal din Houston i-a luat, pentru timp îndelungat, posibilitatea de a se mai plimba, astfel că,

pentru cumul de infracţiuni, el va sta în închisoare 22 de luni. Verdictul magistratului mai conţinea o „clauză”: pedeapsa va fi dublată dacă timp de zece ani amatorul de astfel de plimbări se va mai apropia la mai mult de... zece metri de orice fel de autobuz! Cum va fi urmărită îndeplinirea acestei decizii solomoniene? Iată o întrebare la care e greu de dat un răspuns.

POLIŢIŞTI JEFUITORI

9 9

În Franţa au fost arestaţi trei poliţişti care aparţineau de unul din posturile de la graniţa franco-italiană. În actul de acuzare li se imputau jafuri şi înşelăciune.

Cei trei lucrători ai poliţiei au promis unui grup de 12 muncitori marocani să-i treacă ilegal graniţa franco-italiană, pentru 1.000 de franci. În seara de 30 mai 1972, când tot grupul se afla în munţi, poliţiştii i-au terorizat pe muncitori şi, după ce le-au luat banii, i-au lăsat la voia întâmplării.

Abia spre dimineaţă, muncitorii înşelaţi şi jefuiţi au ajuns la postul de graniţă de la Tende, unde au raportat cele întâmplate.

A doua zi, unul dintre poliţişti a fost recunoscut de către victime, fapt ce a uşurat arestarea rapidă şi a celorlalţi doi jefuitori.

S-A FURAT O STRADĂ!

Într-o dimineaţă, pe o stradă veche de la periferia oraşului american Philadelphia, şi-a făcut apariţia o echipă de pavagii, având pe spatele salopetelor semnul distinctiv al lucrătorilor municipalităţii. Au întins imediat panouri pentru devierea circulaţiei şi s-au apucat de treabă. La adăpostul unor aşa-zise lucrări de modernizare, aceştia au început să scoată pavele cubice de granit, care-şi dovediseră rezistenţa timp de peste un secol! Câteva camioane, purtând şi ele însemnele municipalităţii marelui oraş, cărau de zor, golind în scurt timp bătrâna stradă de-mii de pavele.

„Regia” a fost perfectă şi furtul n-ar fi fost remarcat

dacă poliţia nu s-ar fi sesizat de „gâtuirea” circulaţiei în zonă. Astfel, s-a aflat că primăria nu executa nicio lucrare în strada cu pricina. La sosirea oamenilor legii, nici urmă de panouri, paravane şi basculante, dar nici de pietrele „extrase” din caldarâm! Hoţii de... străzi nu puteau fi însă prea departe. Poliţia le-a găsit insolita pradă într-un... cimitir de maşini, de unde urma să fie vândută, cu un dolar pavela, unei întreprinderi particulare de construcţii. Făptaşii au fost deferiţi justiţiei. Magistratul căruia i-a revenit dificila sarcină de a rezolva până la capăt acest caz a fost pus într-o evidentă încurcătură: legiuitorul american n-a prevăzut o asemenea infracţiune. În cele din urmă, fapta respectivă a fost încadrată la un articol sui-generis: „furt calificat de drumuri publice”.

MISTERUL SPARGERILOR DIN CANADA

De la o vreme, zona rezidenţială din Vancouver fusese teatrul unor furturi prin efracţie în care spărgătorii forţaseră broaştele unor uşi închise cu cheia. Una dintre victime, trezită datorită declanşării sistemului de alarmă, a constatat că uşa garajului fusese deschisă, iar mânerul era cald la atingere. E amănuntul de la care au pornit anchetatorii veniţi la faţa locului şi care, după numeroase experimentări, au stabilit că spărgătorii foloseau, pentru a topi pur şi simplu componentele din material plastic din interiorul sistemului de închidere, o banală torţă de buzunar, cu butan, asemănătoare unei brichete, de vânzare în orice magazin de articole de gospodărie.

Odată rezolvat acest mister, poliţiştii canadieni (cu ajutorul colegilor lor pompieri) au fost în măsură să ofere populaţiei şi antidotul: revenirea la banalele încuietori cu zăvor de odinioară, mai sigure decât cele mai sofisticate yale!

UN „CAL TROIAN”?

După lungi cercetări, poliţia franceză a arestat trei indivizi despre care se spune că ar fi autorii „holdup”-ului de la cunoscutul magazin parizian „La Samaritaine”. Cu prilejul atacului au fost furaţi 1.600.000 de franci.

Ancheta a stabilit că cei trei gangsteri pregătiseră cu minuţiozitate lovitura, ştiind cu maximă exactitate ora şi itinerarul pe care urmau să fie transportaţi spre bancă banii cu camionul blindat.

Furtul a avut loc la puţin timp după ce serviciul central de contabilitate al supermagazinului a fost înştiinţat de sosirea autocamionului, iar cei doi funcţionari, a căror misiune era de a preda banii, au coborât cu liftul la subsol. Aici, ei au fost luaţi în primire de trei oameni purtând măşti groteşti din plastic. Totul a durat în jur de un minut, dar unul din funcţionari, mai puţin speriat, a putut să remarce că unul dintre atacatori, scund, purta pantofi cu tocuri exagerat de înalte, în timp ce un altul, care părea să fie şeful, avea părul lung, de un blond ireal.

Trioul care a operat a putut fi astfel descoperit după cele două detalii furnizate de funcţionar.

Investigaţiile poliţiei sunt orientate acum în direcţia depistării „Calului troian", adică a aceluia care a putut afla, fără dubiu, ora transportului către bancă (oră care nu este aceeaşi în fiecare zi) şi a comunicat-o bandiţilor.

FURT DE AUR

*

Patruzeci şi opt de lingouri de aur, în valoare de 500.000 de franci, au fost furate dintr-un vagon al trenului de marfă pe ruta Rotterdam-Paris. Transportul însuma 446 de lingouri, aşezate în zece cutii. Trimiterea a fost încărcată într-un vagon special la Rotterdam, uşile fiind asigurate cu drugi de fier şi sigilate.

Destinatarul din Paris al aurului – o societate de prelucrare a metalelor preţioase – a anunţat însă că din transport lipseşte o cutie cu 48 de lingouri.

În cursul anchetei nu s-a găsit nicio urmă de violare a vagonului. Sigiliile de plumb erau intacte. Cele 48 de lingouri dispăruseră totuşi, aşa că inspectorii poliţiei franceze au fost de părere că furtul s-a comis în timpul uneia din cele trei opriri ale trenului pe traseu: la Rosendaal, în Olanda, la Essen, în Germania, ori la graniţa

franco-belgiană.

HOŢII AU FURAT UN TIR CU VIAGRA

Un „transport-dinamită” de pastile Viagra, în valoare de 25 de milioane de dolari, a fost furat de afacerişti fără inimă din localitatea olandeză Ittervoort. Potenţialii clienţi care aşteptau ca transportul să ajungă întreg-întreguţ la destinaţie, în Spania, au fost foarte dezamăgiţi la auzul veştii despre josnica piraterie.

Înverşunaţi în dorinţa lor de a iubi cu orice preţ, amatorii de pastile antiimpotenţă au început să se uite îngrijoraţi spre portofele, deoarece pe piaţa neagră Viagra se vinde de două ori mai scump. Se pare totuşi că merită, astfel de ce s-ar apuca hoţii de astfel de tâlhării?

t CAPTURĂ DE AUR... RECORD

Lingourile de aur au tentat dintotdeauna. Nu de puţine ori acestea „au scos din minţi” chiar şi oameni care, până la un moment dat, se dovediseră a fi foarte echilibraţi. Traficul ilegal cu metale preţioase, în primul rând cu aur sub forma lingourilor, s-a practicat şi se practică. Orice succes al organelor de poliţie în lupta cu traficanţii de aur devine notabil de la-bun început, întrucât este extrem de... valoros. Fiind vorba de aur, nici nu poate fi altfel.

De mai mică sau mai mare anvergură, succesul înregistrat de autorităţile vamale pakistaneze, care au confiscat de pe un vas de pescuit 1.190 de lingouri de aur, a fost consemnat de toate agenţiile de presă internaţionale. Vasul se afla în apropiere de Karachi, aşteptându-şi „beneficiarii Valoarea aurului capturat s-a ridicat la 37, 7 milioane rupii apreciindu-se că este cea mai importantă captură de meta: galben pe care autorităţile pakistaneze au efectuat-o vreodată. Se pare că succesul vameşilor este cu atât mai mare cu cât, în urma anchetării celor nouă persoane de la bord, s-a descoperit existenţa unei reţele internaţionale de traficanţi care aveau „slăbiciune” la metalele preţioase. Documentele aflate pe navă au confirmat declaraţiile făcute de cei implicaţi în

afacere.

VIAGRA, „FURATĂ” INDIENILOR AMAZONIENI

Viagra? Reţeta miraculosului medicament a fost furată din Brazilia! în această privinţă, medicii brazilieni n-au nicio îndoială, ei acuzând direct societatea farmaceutică Pfizer. Formula magică a „pilulei dragostei” ar fi fost inventată de indienii Yonomani din Amazonia. Medicii brazilieni afirmă că baza Viagrei este o plantă, „Yacuna”, de multă vreme-folosită de indieni pentru a reda vigoarea sexuală persoanelor în vârstă.

CEL MAI MARE JAF DIN ISTORIA IRLANDEI

Cel mai mare jaf din istoria Irlandei a declanşat un scandal de proporţii. Pe 24 ianuarie, două maşini de teren au pătruns, prin gard, în depozitul firmei de pază Brink’s Allied din Dublin, de unde cei cinci ocupanţi ai autoturismelor şi-au însuşit saci cu echivalentul a 4, 2 milioane de dolari şi s-au făcut nevăzuţi. Dezvăluirile presei sunt stânjenitoare pentru mulţi. Ministerul Justiţiei dăduse asigurări că fuseseră luate toate măsurile de precauţie pentru a se preîntâmpina orice raid de acest gen. Deşi fusese anunţată că se pune la cale un jaf de acest gen, poliţia nu a mărit numărul oamenilor însărcinaţi cu supravegherea transporturilor de bani, iar majoritatea personalului de pază al lui Brink’s Allied a fost luată prin surprindere, aflându-se la cantină unde luau masa. Acest fiasco era cât pe ce să ia o întorsătură tragică, în momentul când jurnalista Veronica Guerin, care scrisese un articol despre principalul suspect, a fost rănită prin împuşcare la domiciliu de un necunoscut; poliţia irlandeză crede că atacul a fost provocat de apariţia articolului ei. Presa irlandeză a publicat mai multe scrisori de la cititori care compară conducerea poliţiei locale cu celebrul inspector Clouseau interpretat de Peter Sellers în filmele din ciclul „Pantera Roz”…

FURTURI DE GAZ METAN

Poliţiştii chinezi din provincia Henan au avut de soluţionat (şi mai au încă) cele mai „profunde” furturi

cunoscute până acum. Hoţii, altminteri paşnici ţărani, pentru a-şi asigura resurse de combustibil necesar încălzirii locuinţelor şi preparării mâncării, fără o cheltuială excesivă, au imaginat o metodă originală de subtilizare a gazelor naturale direct din zăcămintele petroliere de la Zhongyuan. Pagubele anuale înregistrate astfel de companiile petroliere sunt evaluate la aproximativ 2, 5 milioane de dolari.

MÂNA LUNGĂ A MAFIEI

18 iunie 1982. Sub podul din Blackfriars, în Marea Britanie, este descoperit cadavrul unui necunoscut. O crimă sordidă, ca multele ce au ca victime vagabonzi oarecare? Nu, căci Scotland Yard-ul descoperă cu o surpriză nu tocmai plăcută că cel ucis este Roberto Calvi, o figură proeminentă a finanţelor europene, supranumit „Bancherul lui Dumnezeu”, director al puternicii „Banca Ambrosiana”. Urmează o anchetă complicată care, după ani de zile, nu duce nicăieri.

15 mai 1987. O spargere la Knight Bridge din Londra. Jefuitorii se aleg cu o pradă de peste 24 de milioane de lire sterline, în bancnote, de diamante valorând peste un milion şi cu câteva casete cu documente ce aparţinuseră bancherului omorât în urmă cu cinci ani. Care ar fi rămas neştiute pentru totdeauna, căci nimeni nu avea cunoştinţă de acest depozit secret al bancherului Calvi. Dar, de această dată, poliţiştii sunt mai norocoşi. Un oarecare Valerio Viccei, condamnat la 25 de ani de închisoare pentru trafic de stupefiante, acceptă să colaboreze cu investigatorii şi... recunoaşte atacul de la bancă, dar şi crima din 1982. Comandată, ca şi alte câteva survenite în aceeaşi perioadă, de mafie.

HOŢII DE... ACOPERIŞURI

Obişnuiţi cu reclamarea unor furturi în aproape fiecare zi, carabinierii din Battipaglia (provincia Salerno) au primit cu multă rezervă jalbele, vreo zece la număr, privind misterioase dispariţii de... acoperişuri. Ale unor case, gospodării agricole, cabane. S-au pus pe treabă,

totuşi, şi rezultatul a fost lichidarea unei bande specializate în asemenea acţiuni ieşite din comun. Trei indivizi, cu vârste între 21 şi 29 de ani, se cocoţau noaptea pe construcţiile acoperite cu ţiglă şi, cu dexteritatea unor profesionişti, desfăceau acoperişul, pe care apoi îl livrau „la bucată” proprietarului unei magazii de materiale de construcţii (de la care au fost recuperate 3.000 asemenea... corpuri delicte). Fiecare bucată de ţiglă, care valorează pe piaţa italiană cam 17.000 de lire, era vândută la un preţ modic: doar 2200 lire! Dintre care 500 reveneau hoţilor şi 1500 vânzătorului. Cum în regiune majoritatea clădirilor au acoperişuri ceramice, se înţelege că afacerea era foarte profitabilă, chiar la aceste preţuri de vânzare care, de altfel, sfidau orice concurenţă.

DEŢINUTUL 06721160

La Sevilla, data de 21 februarie 1994 va rămâne întipărită solid în memoria opiniei publice din Spania. Ea marchează deschiderea unui proces de proporţii care-l are ca inculpat pe Rafael Medina Fernandez de Cordova, duce de Feria, reprezentant al celei mai vechi şi ilustre familii nobiliare din Spania – Medinacelli. Prezenţa ducelui în instanţă se datorează faptului că în data de 4 martie 1993 a comandat răpirea unei fetiţe de cinci ani, Anna Maria, care a fost dusă la locuinţa ducelui pentru a-i satisface plăcerea de a vedea corpuri de copii goale. Operaţiunea a fost îndeplinită de un comando format din trei femei, care acum îi ţin companie în boxă. Alertată de familia fetiţei, poliţia, cu o remarcabilă eficienţă, a reuşit ca doar în câteva ore să identifice răpitoarele, nişte sadice şi prostituate de fapt, şi să descindă la palat.

Aici au fost descoperite numeroase probe incriminatorii, între care şi 28 de fotografii reprezentând-o pe o fetiţă goală, în diferite poziţii, precum şi sute de imagini ale altor copii. Astfel, ducele de Feria a ajuns să-şi adauge la vechiul blazon şi numărul pe care – poartă ca inculpat. Mai mult, autorităţile au refuzat eliberarea condiţionată, procesul decurgând cu inculpatul în stare de

arest. Tatăl fetiţei a hotărât să răzbune onoarea acesteia – a comis un furt pentru a ajunge în penitenciar unde, credea el, va reuşi să-l ucidă pe duce. Nu a reuşit, luându-se măsuri de protecţie pentru nobil. Deocamdată pedepsele cerute pentru duce nu sunt deloc uşoare: 42 de ani de închisoare solicitaţi de partea civilă şi doar… 33 ceruţi de procurorii spanioli.

COSTUM DE COSMONAUT FURAT

Costumul care a aparţinut cosmonautului sovietic Petr Klimuk a fost furat dintr-un mic muzeu al cosmonauticii situat în clădirea şcolii din satul Tomaşovka, din Belarus. Hoţii au manifestat interes şi pentru mănuşile şi costumul termoizolant care au aparţinut lui Petr Klimuk, originar din această localitate. Poliţiştii cred că hoţii au acţionat la comanda unui colecţionar.

„ATENTAT” CU PRAF DE BUDINCĂ

Trei infractori ingenioşi din Köln au furat 6.000 de euro din geanta unei tinere după ce au atacat-o cu budincă. Bărbaţii i-au aruncat unei trecătoare cu praf de ciocolată pe faţă, spunându-i că a fost contaminată cu antrax. Din cauza sperieturii, femeia nu a reuşit să schiţeze niciun gest de apărare, hoţii având timp să scotocească nestingheriţi în geanta victimei. După comiterea furtului, infractorii au anunţat-o râzând pe femeie că totul a fost doar o farsă şi că „antraxul” nu era decât praf de budincă. Ei s-au făcut nevăzuţi înainte ca victifha să-şi revină din şoc şi să anunţe poliţia.

Chiar dacă bănuiau că nu este vorba de nimic periculos, anchetatorii au trimis hainele femeii murdărite cu budincă la analize, în vederea depistării unor eventuale urme de antrax.

ASASINUL DESCOPERIT DATORITĂ UNEI SINUCIGAŞE

De ceva vreme poliţia din Tokyo se confrunta cu o serie de întâmplări ciudate, despre care nu se putuse constata dacă sunt accidente, sinucideri sau… crime. Familii întregi muriseră noaptea, în somn, datorită gazelor

lăsate deschise. Toate investigaţiile nu conduseseră la nimic concret, deşi. În câteva cazuri cel puţin, se putuse stabili că locuinţele victimelor fuseseră prădate. Într-o noapte însă, norocul se hotărî să-i ajute pe poliţişti.

O tânără, Hârâito, sinucigaşă veritabilă, se hotărâse să-şi ia viaţa deschizând gazele. Dar. În ultimul moment, se răzgândise şi, total slăbită, reuşise să ceară telefonic ajutor. Agenţii sosiţi la vreme o salvaseră, dar-făcuseră şi o altă descoperire: în acelaşi imobil, la etajul doi, se mai semnalau puternice scurgeri de gaze dintr-un apartament ai cărui ocupanţi habar n-aveau de moartea care era atât de aproape. Inspirat, poliţistul care a venit la faţa locului a reţinut un individ, Masayasu Hisciyana, a cărui prezenţă i s-a părut suspectă la acea oră târzie, în faţa locuinţei sinucigaşei. Şi adevărul a ieşit la iveală: „accidentele” erau opera acelui jefuitor diabolic, ce opera pătrunzând pe ascuns în locuinţe, deschizând gazele şi căutând apoi în voie, cu masca adecvată după ce victimele erau făcute inofensive…

COLECŢIE DE VINURI RARE FURATĂ DIN BULGARIA

O colecţie de vinuri rare care a aparţinut regilor Ferdinand şi Boris al III-lea a dispărut de la reşedinţa guvernamentală din Evsinograd, la ţărmul Mării Negre, a anunţat în ziua de 7 august 2002 Ministerul de Interne bulgar. Printre cele 137 de sticle de vin dispărute, trei erau vinuri franceze bine conservate, care valorau, fiecare, mii de dolari. Ele datau din 1878, anul eliberării Bulgariei de sub dominaţia otomană, şi au fost oferite în prima jumătate a secolului XX regilor bulgari Ferdinand şi Boris al III-lea, bunic şi tată al premierului bulgar, Simeon de Saxa-Coburg-Gotha, a precizat un responsabil al cramei din Evsinograd, Ivan Penkov. Ministrul Administraţiei de Stat, Dimitr Kaltchev, a anunţat, de asemenea, oispariţia unui distilat de coniac vechi de zeci de ani „care valorează aur pe piaţa internaţională”, după cum a afirmat ei.

Colecţia a fost văzută pentru ultima oară în aprilie.

Directorul cramei, Roman Baltadjiev, a fost concediat.

ÎN SPANIA SE FURĂ MACARALELE

Există în lume bande internaţionale care fură de toate începând cu uraniu şi autoturisme de lux şi terminând cu… macarale!

Poliţia rurală din San Martin de la Vega (un sătuc din apropierea Madridului) caută banda de hoţi care a furat o macara în greutate de 12 tone ce valorează peste 100.000 de dolari.

Autorităţile au publicat în cotidianul ABC o fotografie a macaralei, sub care scria că aceasta a dispărut de la locul de „parcare”. Dar timpul trece, iar speranţele de a o găsi sunt din ce în ce mai mici…

DUPĂ NOUĂ LUNI.

O ITALIANCĂ RĂPITĂ ESTE ELIBERATĂ

În urmă cu 9 luni, italianca Silvia Melis, în vârstă de 28 de ani, a fost victima unei bande de răpitori din Sardinia, cunoscută sub numele de „Anonima Sequestri”. Această bandă este specializată în răpirile de persoane, în scopul obţinerii banilor de răscumpărare de la familiile victimelor. Preţul libertăţii a fost evaluat la 1, 2 milioane de dolari.

La scurt timp după răpire, poliţiştii şi-au început acţiunile de căutare a tinerei, răscolind insula de-a lungul şi de-a latul, dar în zadar. Conform legilor italiene în vigoare, în momentul în care o persoană este răpită în schimbul obţinerii unor sume de bani, toate conturile bancare ale rudelor victimei sunt blocate de către guvern până la soluţionarea cazului, pentru a nu se putea achita suma cerută.

După nouă luni, tânăra Silvia Melis a fost eliberată de coşmar, fiind întâmpinată la întoarcerea acasă de o mulţime de locuitori ai oraşului Nuoro din Sardinia. Potrivit propriilor declaraţii, Silvia Melis a fost bine tratată, dar a fost mereu la dispoziţia bandei.

JAF RATAT DIN CAUZA PARCĂRII NEREGULAMENTARE

O germancă enervată din cauza unei maşini care staţiona într-o zonă interzisă a decis să-i ia numărul de înmatriculare pentru a o reclama la poliţie, dar şi-a dat seama în ultimă instanţă că proprietarul automobilului tocmai jefuia o bancă în vecinătate. Bărbatul a ameninţat cu un pistol un angajat al băncii, reuşind să fugă cu o pradă de 15.000, de euro. Trecătoarea l-a văzut ieşind din bancă exact când era cu mâna pe telefon pentru a suna la poliţie.

INGE RĂPEŞTE BĂRBAŢI

La 4 august 1995, ora 16.30, în faţa imobilului cu nr. 22, situat pe strada Chaise, arondismentul şapte, Paris, poliţistul François Voleau, 35 de ani, tată a trei copii, este grav rănit cu focuri de pistol trase de o femeie aflată pe o motocicletă. Femeia este prinsă. Şapte zile mai târziu, în biroul comisarului Oliver Foil, adjunctul şefului Brigăzii criminale, doi inspectori ai serviciului antiterorist german examinează cu multă atenţie o sumedenie de mărunţişuri scoase din poşeta femeii arestate. Terorista refuză cu încăpăţânare să-şi dezvăluie identitatea. Se găseşte un carneţel în care cele mai multe foi sunt albe. Dar cu o soluţie specială inspectorii caută amprentele femeii şi le găsesc. Le transmit la Wiesbaden, Germania. După o scurtă aşteptare, soseşte răspunsul. Terorista nu este alta decât Inge Viett, în vârstă de 37 de ani, de 1.62 metri înălţime, poreclită „La Flingueuse” (Flintaşa). Fostă educatoare într-o grădiniţă, Inge Viett s-a specializat în holdupuri săvârşite cu motocicleta. Foloseşte cu sânge rece şi o precizie uimitoare pistolul ori de câte ori se simte ameninţată. A reuşit să evadeze de două ori din închisorile germane în care-şi ispăşea condamnările. Are o fişă personală încărcată: a fost implicată în sechestrarea miliardarului vienez Walter Palmers, în asasinarea fostului preşedinte al Camerei de acuzare din Berlin, Von Drunkman, în răpirea lui Peter Lorentz, liderul organizaţiei berlineze a Partidului Creştin-Democrat, în răpirea

industriaşului Walter Mikael, şi în alte cazuri.

ÎN RUSIA ŞI PĂRUL SE FURĂ!

9

Doi tineri din Vladivostok (Extremul Orient rusesc) au fost surprinşi, într-un troleibuz, înainte de a termina de… tăiat părul, lung până la talie, al unei domnişoare. Forţele de ordine au precizat că trebuie să facă faţă din ce în ce mai des acestui nou tip de delincvenţă. Infractorii care taie părul ori meşele lungi ale fetelor primesc un preţ foarte bun în atelierele de fabricare a perucilor, susţin poliţiştii.

FOST POLIŢIST CONDAMNAT PENTRU PARTICIPARE LA JAF

14 ani de puşcărie – atât a primit Graham Huckerby, 42 de ani, pentru că a jucat rolul insiderului (persoane infiltrate în filiala Salford a Băncii Midland, unde – în anul 1995 – a avut loc un jaf de 6, 6 milioane de lire sterline).

Fostul poliţist Huckerby, însoţitor de valori, tocmai preda încasările unor magazine atunci când duba a fost atacată de trei indivizi mascaţi. El a fost imobilizat de atacatori, fiind legat cu cătuşe, iar infractorii şi-au însuşit 4, 4 milioane de lire „cash” şi 2, 2 milioane în cecuri.

Din suma respectivă nu s-a recuperat nimic până în prezent, iar din cercetări a reieşit că, pentru implicarea fostului poliţist în planul infracţional, el a primit 2500 de lire.

James Power, în vârstă de 60 de ani, „mânuitorul” lui Graham Huckerby, a fost şi el condamnat în Manchester la 14 ani de închisoare, pentru asociere criminală şi jaf.

MINISTRULUI RUS DE INTERNE
I S-A FURAT MAŞINA

Ministrul rus de interne, Boris Grislov, considerat campionul luptei împotriva corupţiei, a simţit pe propria piele ce pot face nişte infractori ingenioşi şi curajoşi. Hoţii au reuşit să fure maşina ministrului în plină zi, chiar din faţa casei acestuia. Infractorii au pulverizat spray

lacrimogen spre şoferul lui Grislov, apoi l-au împins afară din maşină, fugind cu automobilul. Poliţia nu a reuşit să dea de urma hoţilor.

ATAC ARMAT LÂNGĂ LOS ANGELES

Două persoane au fost ucise şi alte patru rănite grav în timpul unui atac armat care a avut loc într-un magazin de piese de schimb pentru autovehicule, la Garden Grove, în apropiere de Los Angeles. Poliţia a anunţat că atacul a fost comis de două persoane, care au fugit imediat de la faţa locului. Identitatea criminalilor nu e cunoscută deocamdată. Autorităţile nu ştiu încă dacă măcelul are vreo legătură cu un atentat similar, comis cu şase săptămâni în urmă, tot la Garden Grove.

PISICA NEAGRĂ

La 33 de ani, Robert Gros reuşise să semene teroare pe tot cuprinsul Franţei. În compania unui camarad de celulă, împreună cu care evadase din închisoarea din Agen, „opera” câte două-trei bănci de provincie în fiecare săptămână, împuşca fără milă pe toţi cei care au încercat să opună rezistenţă. „Gemenii”, căci aşa erau cunoscuţi în lumea jafului şi a crimei, pentru că umblau nedespărţiţi, erau urmăriţi de patru ani de poliţie, dar fără succes. Îşi improvizaseră nişte ascunzători deosebit de ingenioase, în mijlocul naturii, şi erau de negăsit.

După ce au devalizat o bancă din Montluçon, unde întreaga lor „acţiune” a fost înregistrată de o cameră video, s-au ascuns ca de obicei într-o colibă la marginea pădurii. Ca să-şi omoare timpul, instalaseră capcane vânătoreşti. Din direcţia uneia dintre ele se aud într-o zi miorlăituri înfiorătoare. Robert Gros iese din ascunzătoare şi eliberează din capcană o pisică mare, neagră… în acelaşi moment, din direcţii diferite, se apropie de el trei echipaje auto. Întreaga zonă era încercuită de jandarmi.

Ignorând somaţiile lor, Gros scoate pistolul, trage o primă rafală spre ei şi încearcă să fugă, dar cade ciuruit la rândul său de gloanţe…

ASASINI ŞI TÂLHARI ODIOŞI

O bandă de criminali şi tâlhari a fost capturată de Poliţia metropolitană din New York. Aceasta era alcătuită din cinci tineri: Alfonso Pereiro (20 de ani), Jack Smoley (19 ani), Diego Fortunas (22 de ani), Bunardo Wisley (18 ani) şi Ramona Farvas (23 de ani). Ei i-au lăsat uluiţi pe anchetatori prin cruzimea fărădelegilor comise. Au început prin a o lansa pe frumoasa Ramona ca momeală. În trei cazuri, au urmărit-o pe complicea lor care agăţa bărbaţi şi se lăsa condusă la o plimbare cu maşina. Femeia era instruită în ce pădurice să-i ducă pe tipii respectivi pentru o partidă de amor în natură. Ajunsă la locul stabilit, Ramona dădea un semnal. Imediat apăreau bandiţii care-l puneau pe „fazan” să depună jos tot ce are prin buzunare. De la Waren Mc. Milan au luat 758 de dolari, un ceas scump şi un lănţişor de aur cu cruce, de la L. Hansen, un negustor danez, 1050 de dolari şi o cutiuţă conţinând un şirag de perle, pe care bărbatul o cumpărase de ziua soţiei. Fiindcă H. Simson, al treilea „fazan”, comisese greşeala de a nu avea nimic asupra lui, decât câţiva amărâţi de cenţi şi, în plus, i-a şi ameninţat, l-au ciuruit cu 17 gloanţe, lăsându-l rece în poieniţa pe unde Ramona îl condusese să facă sex oral. Femeia s-a ales cu o bătaie soră cu moartea centru inabilitatea de a nu cere suma cuvenită înainte de a se urca în maşină. „N-am fi pierdut atâta timp”, i-au reproşat ei. Cei cinci au mărturisit şi alte patru omoruri, comise asupra unor bătrâne care locuiau singure şi se ştia că aveau ceva economii. În total, acestea au fost jefuite de 18.000 de dolari, bijuterii din aur şi obiecte de artă. „Pentru a nu murdări cu sânge locuinţele şi a lucra curat, tăbăram asupra lor, le împiedicam să ţipe şi le înţepam cu un ac lung, otrăvit, în ceafă. Piereau ca nişte puişori”, a mărturisit Diego, şeful bandei. Banda a căzut când Diego Fortunas s-a dus să vândă o statuetă din jad, minunat lucrată, ia un negustor de specialitate. Cum obiectul era dat în urmărire, patronul a făcut semnul cunoscut soţiei, care, telefonic, a chemat urgent poliţia. Dar bandiţii mai aveau la activ moartea a doua prostituate agăţate de

Ramona, chipurile pentru a face împreună dragoste. Întrebat de ce le-au ucis, Diego Fortunas a răspuns simplu: „Au enervat-o pe Ramona, spunându-i că este mulatră. Ramona ne-a cerut să le dăm o lecţie. Alfonso are pumnul greu, iar ele erau tare firave”.

În total, banda a trecut în lumea drepţilor şase femei şi trei bărbaţi, lăsând la o parte tâlhăriile comise. Bandiţii riscă detenţia pe viaţă, în New York neexistând pedeapsa cu moartea.

UN BANDIT MEXICAN A LUAT OSTATIC BEBELUŞUL

Poliţia mexicană a arestat un spărgător periculos, care a jefuit o bancă luându-l ostatic pe propriul copilaş, în vârstă de numai opt luni. Jorge Isaac Gomez, în vârstă de 25 de ani, a intrat în sediul unei bănci din centrul capitalei México City, cu fiul său în braţe. Nimic spectaculos până aici, însă spărgătorul s-a apropiat de ghişeul unui casier, a scos un cuţit pe care l-a pus la beregata bebeluşului şi a început să ţipe că, dacă nu i se umple geanta cu bani, omoară copilul. Impresiqnat, casierul i-a pus în geantă 35.000 de pesos (aproximativ 3.500 de dolari). Cu copilul într-o mână şi geanta în cealaltă, banditul a încercat să o şteargă rapid, însă la ieşirea din clădirea băncii a fost imobilizat de agenţii de pază. Poliţia a afirmat că infractorul este recidivist, deoarece în cadrul primelor interogatorii el a recunoscut că a mai participat şi la spargerea altei bănci, în luna august. Autorităţile judiciare mexicane au stabilit că bietul bebeluş nu mai poate fi dat în grija tatălui bandit, încercând să-i găsească un tutore.

FURT RADIOACTIV

Poliţiştii ucraineni s-au trezit în postura, deloc plăcută, a unui caz pe care sunt nevoiţi să-l instrumenteze cu mănuşi... de plumb. Şi asta la propriu. O captură de Cesiu 137, substanţă înalt radioactivă, a fost furată de la fabrica de aluminiu din Nicolaev. Hoţii, cu siguranţă insuficient şcoliţi în privinţa acestui gen de lovituri, au făcut imprudenţa de a deschide recipientul în care se afla

materialul rar, extrem de periculos şi foarte bine plătit pe piaţa neagră. Aşa că, în privinţa lor, autorităţile nu-şi mai fac probleme, ei primind, irevocabil, la moarte, o sentinţă pe care nici cea mai reputată clinică din lume n-ar mai putea să o revoce. Necazul mai mare este că prin actul lor iresponsabil au pus în pericol vieţile tuturor celor 6.000 de lucrători ai fabricii. Trei persoane, grav contaminate, se află deja spitalizate, opt sunt sub observaţie, iar Ministerul de Interne al Ucrainei a luat decizia de a închide „temporar" întreprinderea – cât va dura acest temporar e dificil de precizat – pentru a da poliţiştilor, dotaţi cu tehnica specifică de investigare, posibilitatea de a descoperi resturile de Cesiu radioactiv pierdute de răufăcători.

FRUMOASA LUCIANA, BANDIT ŞI MANECHIN *9*

Fotografiilor reprezentând-o în poziţii lascive, pentru coperţile revistelor ilustrate, această frumoasă brunetă le-a preferat aventura. Şi, înarmată cu un revolver autentic, a realizat între 10 noiembrie 1995 şi 23 martie 1998 o serie de opt jafuri spectaculoase împotriva unora dintre cele mai elegante magazine de parfumerie şi modă din Paris. Căci, credincioasă primei sale vocaţii, Luciana şi-a orientat atacurile în spaţiul strălucitor în care se învârtea protipendada pariziană. A făcut, ce e drept, şi o excepţie, când a atacat o filială a renumitei bănci „Crédit Lyonnais". Informaţiile şi mărturiile martorilor conduceau către o femeie tânără, frumoasă, ce acţiona totdeauna singură: o brunetă cu alură hispanică, probabil o braziliancă. Şi investigaţiile s-au concentrat asupra mediilor frecventate de persoane venite din America de Sud. Fără prea mare succes până în acea zi a echinocţiului de primăvară când ochii unui poliţist s-au oprit asupra unui afiş, reclamă pentru o reputată bere, „Carioca" Surpriza a fost totală: tânăra aproape goală ce lăuda meritele produsului firmei braziliene semăna, ca două picături de... bere, cu portretul-robot realizat de specialiştii poliţiei. A urmat identificarea locului în care a fost confecţionat afişul şi

apoi a frumoasei metise, angajată a unui canal de televiziune publicitară, unde era plătită cu 3500 de franci pe zi. Deci nu banii îi lipseau încântătoarei Luciana Rodriquez Grattival, 24 de ani, născută la Rio de Janeiro, stabilită la Paris în 1990. Dacă prăda, o făcea numai din plăcerea riscului, în amintirea momentelor sale de glorie din 1992, când, ca actriţă, a apărut în „Emanuelle VII”, cunoscuta serie erotică. Ajunsă acum după gratii (împreună cu amantul său, Michel Ortiz, un francez de 29 de ani), Luciana a declarat anchetatorilor, păstrându-şi surâsul angelic, că s-a simţit întotdeauna „excitată de farmecul aventurii”. La locuinţa sa poliţiştii au recuperat arma folosită în timpul atacurilor – un pistolet automat cu gaze – câteva cartuşe şi numeroase… flacoane cu parfum.

FURT ÎNTR-UN MUZEU ELVEŢIAN

9

Peste o sută de ceasuri şi bijuterii au fost furate din Muzeul Ceasurilor din Geneva de nişte hoţi care au reuşit să scape. Valoarea exponatelor sustrase ajunge la mai multe milioane de franci elveţieni. Cinci indivizi au spart uşa muzeului cu un camion furat şi au luat obiectele expuse. Poliţia a ajuns la locul spargerii tocmai când hoţii părăseau muzeul. În ciuda unei urmăriri ca-n filme şi a filtrelor create, hoţii au reuşit să scape.

HOLDUP… CU AUTOMOBILUL

Pe strada Montaigne din Paris este o mare forfotă mai tot timpul. În fiecare sâmbătă, la ora prânzului, bijuteria Perrin se închide. Pe 7 ianuarie, la ora 13.30, un singur angajat mai verifica sistemele de alarmă, cu gândul de a pleca şi el cât mai iute în weekend. Prin faţa magazinului, un Volkswagen Golf face manevre dubioase. Deodată se repede cu viteză în vitrinele din sticlă securizată. Evident, acestea cedează. Doi indivizi mascaţi coboară şi se năpustesc înăuntru. Dau nas în nas cu vânzătorul pe care-l neutralizează cu gaze lacrimogene. Găsesc apoi rafturile încărcate de preţioasa marfă. Vreo două milioane de franci! Reuşesc s-o şteargă înainte de

sosirea poliţiştilor. Maşina lor – se pare, furată – a fost descoperită la câteva străzi depărtare. Jefuitorii, nicăieri! Brigada pariziană de combatere a banditismului se află în plină anchetă, cu certe speranţe că prejudiciul va fi recuperat.

PATRU BĂTRÂNE AU JEFUIT CINCI BĂNCI!

Cinci bănci italiene au fost jefuite de patru femei în vârstă înarmate cu pistoale-mitralieră. Poliţia le-a poreclit „Bunicile”.

La 15 iunie 1993, patru bătrâne îndoliate au intrat în Banca Agricolă din Napoli şi, destul de vioaie pentru vârsta lor, au scos automatele de sub pelerine ameninţându-i pe cei prezenţi. Au dezarmat paznicii şi au golit casele de bani. Totul nu a durat decât patru minute. Au reuşit să fugă cu o limuzină neagră, înainte ca poliţia să ajungă la faţa locului. Două zile mai târziu, maşina a fost găsită, abandonată, într-o pădure. Limuzina fusese furată şi nu au fost descoperite pe ea decât amprente aparţinând proprietarului şi familiei acestuia. De pe înregistrările video ale băncii nu au putut fi identificate autoarele furtului, deoarece acestea purtau pălării cu voal.

O săptămână mai târziu, alte două bănci din Napoli au fost jefuite în mod similar. După ce au furat în jur de 500.000 de dolari de la Banca Naţională, profitând de faptul că majoritatea poliţiştilor se ocupau de această spargere, ele au jefuit încă o bancă, după numai opt minute. Au fugit tot cu o maşină furată, pe care au abandonat-o la marginea oraşului. După alte două săptămâni, când lucrurile s-au mai liniştit, au mai urmat două jafuri ale faimoaselor bunici.

După felul profesionist în care au lucrat, poliţia bănuieşte că ele ar face parte dintr-o bandă foarte bine organizată.

MILIOANE FURATE DE LA BANCOMATE

66 de persoane au fost arestate şi alte 35 sunt cercetate de Poliţia din New York sub acuzaţia că ar fi implicate într-o reţea prin care au fost furate 15 milioane

de dolari de la bancomate. În „schemă” ar fi implicate mii de persoane, care au profitat de dereglarea computerului Sindicatului Municipal de Credit din cauza atentatelor de la 11 septembrie 2001.

Clădirea în care se află sediul sindicatului este în apropierea locului unde erau turnurile World Trade Center. Administratorii reţelei şi-au dat seama de breşa apărută în sistemul de securitate al bancomatelor, dar nu au intervenit prompt pentru a nu-i jigni pe sindicaliştii afectaţi de tragedia de la 11 septembrie. Hoţii puteau sustrage 500 de dolari zilnic de la bancomate, din fondurile sindicatului, fără a fi înregistraţi. Procurorul Robert Morgenthau a declarat că în „afacere” ar fi intrat cel puţin 4.000 de sindicalişti, care au sustras sume de cel puţin 1.000 $. Morgenthau a precizat că „recordul” de lăcomie îi aparţine unei asistente medicale, în vârstă de 54 de ani, care a furat 18.000 de dolari de la bancomat.

Potrivit anchetatorilor, un angajat al Primăriei New York a efectuat zeci de retrageri de bani de la bancomate, bani cu care şi-a plătit mesele la restaurant, cumpărăturile din diverse magazine şi camera de la un motel. Un paznic de la o şcoală, şi el membru de sindicat, a făcut 80 de vizite la bancomate în numai cinci săptămâni şi a retras 11.000 de dolari.

Computerul dereglat a fost reparat abia în noiembrie, iar anchetatorii au început să dea de urma banilor scurşi din bancomate.

L-A INVITAT LA MASĂ, PENTRU A-l JEFUI LOCUINŢA! *9*

Maria Guzzi (26 de ani) din Firenze (Italia) a furat automobilul unui miliardar, dar i l-a returnat a doua zi, cerându-şi scuze printr-o scrisoare. Ca să-şi răscumpere greşeală, ea l-a invitat pe păgubaş la restaurant. În timp ce miliardarul mânca liniştit, i-a golit casa de obiecte de valoare.

Pe data de 16 decembrie 1997, Antonio Faticoso (54 de ani) a descoperit că îi dispăruse maşina din faţa vilei

sale din Firenze. În acea zi, Antonio a dat telefon la poliţie şi a anunţat dispariţia automobilului său marca Rolls Royce. Spre uimirea lui, chiar a doua zi, maşina de lux se afla în faţa casei. Era spălată, avea rezervorul plin cu benzină, iar pe scaunul şoferului se afla un plic. Autoarea furtului îşi cerea scuze prin intermediul unei scrisori. „Regret nespus cele întâmplate şi aş vrea să mă revanşez, invitându-vă la cină, împreună cu soţia şi cei doi copii ai dvs.”, era scris într-un bilet nesemnat. Antonio nu ştia cum aflase hoţul că era însurat, că avea doi copii, apoi s-a gândit să dea curs invitaţiei, din curiozitate. Apoi, în ultimul moment, a telefonat la poliţie şi a anunţat găsirea automobilului. El a cerut totuşi să-i fie păzită casa, fiindu-i teamă de un eventual jaf.

Bănuielile lui erau fondate, căci autoarea furtului nu a apărut la întâlnirea stabilită. „Aveam rezervarea făcută pe numele meu, consumaţia fusese plătită anticipat, deci am profitat de invitaţie şi am luat masa împreună cu familia mea, căci fusese comandată o cină gustoasă!” a declarat Antonio Faticoso.

În acest timp, Maria Guzzi a intrat prin efracţie în locuinţa lui şi a luat obiectele de valoare care erau uşor de transportat. Ea nu bănuia că un echipaj al poliţiei supraveghea casa. După ce s-a urcat în automobilul său, o maşină a poliţiei i-a blocat drumul şi a fost arestată.

SPARGERE LA MONETĂRIA STATULUI

Mai mulţi indivizi mascaţi şi înarmaţi până-n dinţi au dat buzna în dimineaţa zilei de 2 iunie într-un sediu secret al monetăriei statului New York, situat pe Seven Avenue, în cartierul Brooklyn din New York. După ce i-au făcut inofensivi pe cei 20 de gardieni cu ajutorul unor gaze lacrimogene cu totul speciale, spărgătorii au aruncat în aer seiful principal, în care se aflau lingouri de aur şi platină în valoare totală de două miliarde de dolari. Răufăcătorii şi-au burduşit sacoşele cu lingouri după puterile fiecăruia şi apoi s-au cărăbănit în mare grabă, căci riscau să fie înconjuraţi şi ciuruiţi de poliţiştii a 11 secţii

apropiate, toate contactate cu dispozitive de alarmă la respectiva monetărie. Spărgătorii au dispărut la bordul unei dube superrapide, marca Suzuki, îndreptându-se spre partea de nord a oraşului. Duba albastră rula cu o viteză ameţitoare, făcând un adevărat slalom printre celelalte maşini. Exact când se afla pe podul Brooklyn, duba a fost reperată de un elicopter al poliţiei. Cei din elicopter, trăgători de elită, i-au somat pe cei din dubă să se oprească şi să se predea. Într-adevăr, după câteva secunde, duba trăgea pe dreapta. Dar nu pentru ca cei dinăuntru să se predea. Din contră, pentru a-i da elicopterului lovitura de graţie. Un mascat cât un colos coborî din dubă cu un tun de umăr (bazooka) în braţe. Cât ai zice peşte, arma făcu „bum”, elicopterul făcu şi el „trosc” şi se pulverizã în apele Golfului Manhattan. Spărgătorii scăpară pentru moment, dar fură din nou reperaţi peste o oră la ieşirea din nord a New York-ului. Aici de data aceasta îi aştepta gardă naţională, care masase în linie trupe masive, cu armament greu, inclusiv tancuri. Cei din dubă au fost somaţi de două ori, după care s-a tras în ei cu tunul. În plin. N-a mai rămas nimic din ei, nici din dubă. Lingourile de aur, puţin carbonizate, au fost recuperate şi duse înapoi de unde au fost furate.

UN ROMÂN A SPERIAT PARISUL

Când nu zăcea în închisoare, Mihai Arin teroriza bistrourile din arondismentul XX al Parisului. Emigrat în Franţa la începutul anilor ’80, Mihai şi-a câştigat repede porecla „Porcul”, datorită comportamentului său grobian şi a corpolenţei deosebite. Primele contacte cu poliţia şi puşcăriile franceze le-a avut pentru furturi mărunte şi scandaluri prin cârciumi. Anul 1994 a însemnat însă apogeul carierei sale de infractor. împreună cu alţi doi imigranţi arabi, Fabrice Benhamed şi Serge Ahlauy, a format un trio de groază care avea un singur scop: atacarea şi jefuirea femeilor singure din parcările subterane. Primele lovituri datorită fizicului impunător cu care era dotat „Porcul” – au mers ca la carte, femeile,

îngrozite, lăsând, bucuroase că scapă atât de uşor, banii şi bijuteriile în mâna tâlharului dâmboviţean. În seara de 17 noiembrie, spre ghinionul ei, victima a fost Françoise Aubre, o modestă vânzătoare de textile. Ea a fost agresată imediat ce a oprit motorul maşinii. Deoarece nu avea „cash” la ea, a fost dusă la aparatul de schimbat bani din parcaj. Probabil că modul în care îşi mişca fundul la introducerea cartelei în aparat l-a excitat atât de tare de Mihai, încât acesta a vrut să pigmenteze jaful şi cu un viol. Atacul împotriva vânzătoarei s-a soldat tragic: izbită de mai multe ori cu furie de pereţii parcajului, capul Françoise! a devenit o masă de carne sângerândă. Poliţia a cules bucăţi de creier şi fragmente de coaste de pe o suprafaţă de 10 m^2. Ţipetele şi apoi horcăitul victimei au atras câţiva trecători, care au apucat să-i zărească pe cei trei fugind cu o maşină furată. Portretele-robot s-au difuzat în întreaga Franţă cu viteza fulgerului, dar nimeni nu a putut să dea nicio relaţie despre criminali. După trei săptămâni, „Porcul” a fost arestat la denunţul unui vânzător dintr-un sex-shop. Pregătindu-se pentru un nou viol, dar temându-se de SIDA, Mihai şi-a cumpărat un set nou de prezervative. Recunoscându-l după portretul-robot, vânzătorul a alertat poliţia. În cursul arestării, Fabrice Benhamed a fost împuşcat mortal, Serge a fost rănit, iar „Porcul”, în aşteptarea sentinţei pe viaţă, a constituit subiectul preferat pentru campania prezidenţială a extremistului Le Pen…

DOI FRAŢI SUSTRÀGEAU CAPACE DE CANAL

Iată că situaţia materială precară îi determină şi pe francezi să săvârşească fapte mai puţin întâlnite. Fraţii Jovanni şi José Dleage, în vârstă de 28 de ani şi, respectiv, 30 de ani, s-au gândit să facă bani furând capace de canal din localitatea Petit-Quevilly. Ei intenţionau să le vândă unui negustor de fier vechi pentru suma totală de… şapte dolari, înainte de a le comercializa, ei le spărgeau cu barosul. Prezentaţi tribunalului, cei doi fraţi au fost condamnaţi la şase luni de închisoare cu suspendare.

MEXICANUL SÂNGEROS

Temutul bandit mexican Luis Fernandez Carrasco (42 de ani), originar din Acapulco, urmărit de poliţiile americană şi mexicană de aproape 20 de ani, a fost în sfârşit lichidat într-o ambuscadă la sud de Santa Fé. Carrasco prădase de unul singur o bancă din acelaşi oraş, luând cu sine ceva peste două milioane de dolari. Intenţiona s-o şteargă via Mexic pe undeva prin Venezuela sau Honduras, să se facă pierdut, l-au venit de hac doi simpli poliţai de pe „bordeline” (frontieră). La controlul de rutină, găsind valiza metalică ticsită cu bancnote, sergentul Mike Brandenburg (23 de ani) l-a somat pe bandit să se predea. Carrasco nu s-a supus, a deschis focul, rănindu-l pe tânărul sergent. Forţând apoi în viteză bariera de pe graniţă, a fost împuşcat de partenerul sergentului, caporalul recrut Benny Jet (19 ani), care, ulterior, a fost şi decorat în salonul oval al Casei Albe.

CRIMINALII DIN TORONTO

Baba Ziba Manzotin (44 de ani) şi Joe Tequila (41 de ani), doi foşti colegi de şcoală, dar nu numai, au fost prinşi într-o amplă acţiune poliţienească ce a avut loc în Canada, la Toronto. Cei doi s-au reîntâlnit în închisoarea „McGruber” din Ontario, fiind acuzaţi de acelaşi delict (jaf cu mână armată), cu aceeaşi pedeapsă (trei ani) şi cu aproximativ aceeaşi zi de eliberare: 1 şi 4 august. Devenind în mod paradoxal şi colegi de celulă, cei doi foşti colegi de şcoală s-au recunoscut şi au depănat împreună amintiri. Lucru însă şi mai important, au pus la cale un mare jaf la banca Stanford Oil din Montreal, lovitura vieţii lor, după care intenţionau să se retragă liniştiţi până la adâncul bătrâneţii pe undeva printr-o insulă puţin populată din Pacific. Lovitura le-a reuşit pe 7 august, înşfăcând aproximativ zece milioane de dolari canadieni, plus cinci milioane de dolari SUA, totul în saci poştali. În timpul jafului însă, au murit 14 persoane, patru împuşcaţi de Tequila şi zece de Baba Ziba. Opt au murit pe loc, ceilalţi şase la spital, în urma rănilor. Urmăriţi de o adevărată

armată de poliţişti, în cele din urmă, după ce a rezistat mai mult de o săptămână, terminându-li-se muniţiile şi hrana, cei doi s-au predat. Ei au fost judecaţi de urgenţă şi vor fi executaţi prin injectare cu substanţe letale.

JAF, URMĂRIRE ŞI CAPTURĂ LA SUPERLATIV

Fortunato Mazzaro, în vârstă de 37 de ani, şi Raffaele Ciaramella, de 31 de ani, au aflat prin nu se ştie ce căi despre averea pe care bătrâna Maria Eurosina Vigni, de 71 de ani, o avea în casă. Este vorba despre două tablouri foarte valoroase, un Dalí şi un Sironi (mai multe mii de milioane de lire italiene I), bijuterii evaluate la peste 50 de milioane de lire şi… două pistoale, un Browning 6, 35 şi un Mondial 22.

Planul pe care şi l-au făcut avea sorţi de izbândă. Au venit la casa femeii – un mic palat – de pe strada Tevere nr. 30, unde ea locuia singură la al treilea etaj. Au sunat cu tupeu la interfon, pe la ora 12.00, când bătrâna se pregătea de masă. Ea a răspuns şi la capătul aparatului a auzit o voce blândă care i-a spus: „Doamnă, suntem de la poliţie şi avem ceva de discutat cu dumneavoastră”. Nu i s-a părut nimic suspect, pentru că şi-a închipuit că este vorba de ancheta ce urmărea elucidarea morţii unicului fiu, în luna martie a aceluiaşi an. Aşa că a deschis. În prag au apărut doi indivizi care nu au ezitat s-o înşface de mâini şi să-i ordone scurt: „Ţine-ţi gura şi spune-ne unde ţii comorile!”

Evident că bătrâna nu s-a gândit să opună vreo rezistenţă, pentru că nu ar fi avut niciun sens, l-a lăsat deci pe cei doi să cotrobăiască. Şi-au luat prada şi apoi au legat-o pe victimă cu bandă adezivă de un scaun. După care au plecat nestingheriţi.

A trecut aproape o oră şi doamna Vigni a reuşit să se elibereze. A dat fuga la o vecină şi a anunţat poliţia.

Numai întâmplarea a făcut ca echipajul „Vulpea 06” să remarce o maşină în care se aflau doi indivizi dubioşi. Au vrut să o oprească şi să facă o percheziţie. Se pare că cei doi nu doreau aşa ceva şi… au accelerat! Automobilul a

scăpat de sub control şi au fost tamponate câteva maşini. Urmărirea de-abia începuse. După „raliul” pe mai multe străzi şi acroşarea altor vehicule, s-au oprit într-un baraj de maşini: punctul terminus al jafului…

CONTAINERUL CU BIJUTERII

Poliţia thailandeză a descoperit mai mult de 30 de bijuterii şi obiecte care se presupune că fac parte dintr-un furt în valoare de aproximativ 20 de milioane de dolari, care ar fi prejudiciat familia regală saudită. Poliţia locală a ridicat containerul în care se aflau obiectele de valoare de pe marginea unei şosele, în urma unui anunţ telefonic anonim. Autorităţile thailandeze presupun că podoabele au fost returnate după ce hoţii s-au convins că vor fi identificaţi şi pedepsiţi. Bijuteriile, în cazul în care se confirmă că fac parte din averea familiei regale saudite, vor fi returnate în ţară, iar poliţia va continua cercetările pentru găsirea podoabelor care sunt încă dispărute.

AU JEFUIT O BANCĂ FOLOSINDU-SE DE COPILUL DE OPT LUNI!

Stella şi Daryl Mott (23 de ani) din Mobile (Alabama, SUA) au jefuit o bancă, reuşind să dispară cu suma de 25.000 de dolari. Ei s-au folosit, în timpul jafului, de copilul lor în vârstă de opt luni, pe care l-au transformat într-o bombă vie, umplându-i scutecele cu explozibil.

Stella a intrat în bancă, ţinându-şi copilul în braţe. Ea a rugat-o pe funcţionara Francine Cota, care se afla la ghişeu, să-i ţină copilul, pentru a putea umbla în poşetă, l-a dat apoi femeii un bilet pe care scria: „Are o bombă în scutece. Dă-mi repede toţi banii din sertar!”

„Prima dată când i-am văzut, m-am gândit cât de drăguţi suntăm preună”, a declarat Francine ulterior. „Apoi, am admirat copilaşul pe care-l ţineam în braţe, până când am aflat ce are în scutece. În 20 de ani de când lucrez la bancă, am fost jefuită de două ori, dar, de obicei, hoţii folosesc pistoale, nu sugari!”

După ce funcţionara i-a pus banii din sertar într-o sacoşă, Stella şi-a luat copilul şi a ieşit calmă afară, unde o

aştepta o maşină condusă de Daryl. După ce poliţiştii au identificat-o pe hoaţă urmărind caseta filmată de camera video cu circuit închis a băncii, au găsit maşina abandonată în afara oraşului, iar hoţii dispăruseră. Cei doi soţi fuseseră arestaţi de mai multe ori, pentru tot felul de delicte mărunte. Daryl fusese eliberat din închisoare cu doar două zile înainte de jaf.

Stella şi Daryl Mott au fost prinşi după alte trei zile. Copilul a fost dus într-un orfelinat şi i se caută părinţi adoptivi. „Copilul ar fi putut fi făcut bucăţi dintr-un simplu accident”, a declarat judecătorul, care a hotărât ca celor doi să li se ridice drepturile părinteşti.

ŞI-A JEFUIT AMANTUL DE CINCI MILIOANE DE DOLARI!

Deşi se născuse într-o familie înstărită, Angela Burzotta din Milano (Italia) nu era fericită. Avea 20 de ani, urma cursurile unei facultăţi particulare, dar nu avea nicio satisfacţie. Voia ceva care să-i dea fiori, iar ocazia s-a ivit într-una din serile în care familia ei avea invitaţi. Angela a observat un tânăr om de afaceri din Milano, care o privea insistent. A intrat în vorbă cu el, apoi, spre sfârşitul serii, Angela l-a condus în grădină, unde au făcut dragoste.

„Avusesem multe legături amoroase, dar toate au fost un fiasco. Aveam ghinionul de a-mi găsi numai parteneri nepotriviţi. Pentru mine, sexul devenise o obsesie. Încercasem să-mi găsesc o slujbă, pentru a putea deveni independentă din punct de vedere financiar. Am ocupat diverse posturi, dar era suficient ca un bărbat să mă curteze, pentru a începe necazurile. Fabio Comanzo a fost primul bărbat în viaţa mea care a reuşit să mă impresioneze prin personalitatea lui. Era fascinant, cult, dar avea un defect major: era însurat! De fapt, el colecţiona soţii, aşa cum colecţionam eu amanţi. Nu pot să spun că era un bărbat frumos, dar exercita asupra mea o atracţie irezistibilă”, a declarat Angela.

După o relaţie de câteva zile, Fabio i-a propus amantei sale să se mute în Brasilea (Elveţia) şi să devină

asistenta lui. Femeia şi-a închipuit că aceasta este şansa ei de a deveni independentă din punct de vedere financiar. Ajunsă în Brasilea, Angela a aflat că avea datoria de a-l ajuta pe Fabio la achiziţionarea unor obiecte de artă extrem de valoroase, cu condiţia ca nimeni să nu ştie cine era cumpărătorul.

Timp de două zile, Angela s-a prezentat la licitaţii, cumpărând diferite obiecte de artă. „De prima dată când am intrat în sală, toată lumea s-a uitat la mine. Eram prea tânără şi prea elegantă pentru a participa la o licitaţie, fără a fi sponsorizată de cineva. Toată lumea încerca să afle cine sunt. Am fost urmărită la hotelul în care locuiam, dar, cum fusesem înregistrată sub un nume fals, nimeni nu mi-a putut afla identitatea. După ce s-a terminat licitaţia, am depus toţi banii şi toate obiectele în seiful hotelului al cărui cifru îl cunoşteam numai eu, apoi am aşteptat liniştită sosirea sponsorului meu. Fabio nu s-a lăsat aşteptat prea mult. În seara următoare, tocmai când ieşeam goală din baie, l-am găsit pe Fabio aşezat pe pat. M-a luat în braţe şi m-a sărutat, apoi m-a întins pe pat. Dar, în loc să facem dragoste, el m-a luat la bătaie, m-a legat de pat şi m-a violat. După ce şi-a satisfăcut fanteziile bolnave, m-a dezlegat şi a plecat”.

Angela nu mai fusese niciodată atât de umilită şi voia să se răzbune cu orice preţ. Mai întâi, a vrut să plece, pentru a-şi pregăti în linişte răzbunarea, dar pe drum şi-a amintit de caseta de valori în care lăsase o sumă importantă de bani. S-a întors la hotel, a luat cele cinci milioane de dolari din seif, a lăsat obiectele de valoare la locul lor, apoi s-a urcat în primul avion cu destinaţia Italia.

Pe data de 20 noiembrie 1996, Angela Burzotta a fost arestată, ca urmare a reclamaţiei făcute de Fabio Comanzo.

A DISPĂRUT CU 2, 5 MILIOANE DE MĂRCI!

În 1995, Joachim Ungewitter (30 de ani) fusese numit în fruntea filialei din München a firmei „Wienert Security” care se ocupa cu colectarea încasărilor zilnice ale

magazinelor şi predarea banilor la casieria centrală. Uneori, din lipsă de personal, Joachim urca el însuşi la volanul unei maşini blindate.

La sfârşitul lui 1995, în seara dinaintea Crăciunului, Joachim a strâns banii de la o reţea de supermagazine, pe care i-a pus în saci speciali, sigilaţi cu plumb. Fiecare sac a fost introdus într-o geantă. După executarea acestei operaţiuni, Ungewitter a predat genţile la casieria firmei respective, care îşi are sediul în Schwarzwald.

Era aproape de sfârşitul programului şi nimeni nu s-a atins de bani, până miercuri, 3 ianuarie 1996, când s-a reluat activitatea, după sărbătorile de sfârşit de an. Spre stupefacţia casierilor, una dintre genţi era plină cu bucăţi de hârtie de ziar. Firma a anunţat poliţia care, cum era firesc, a încercat să-l contacteze pe şoferul care predase încasările.

Dar nici în ziua aceea şi nici în zilele următoare, Joachim Ungewitter nu s-a prezentat la serviciu şi nici la domiciliul său nu a putut fi găsit. Vecinii lui au declarat că tânărul obişnuia să poarte îmbrăcăminte de bună calitate şi să-şi petreacă timpul în localul italienesc „De Luigi”, în compania unor femei.

Însă informaţiile primite de la aceştia nu au dus la depistarea lui Joachim Ungewitter, care a dispărut cu suma de 2, 5 milioane de mărci. Bănuind că tânărul profitase de cele câteva zile libere pentru a se îndepărta cât mai mult de graniţele Germaniei, poliţia l-a dat în urmărire prin Interpol dar, până în prezent, el nu a putut fi depistat.

AU FURAT LEGEA GRAVITAŢIEI!

9

Ediţia originală a tratatului în care fizicianul britanic Isaac Newton a formulat celebra sa „Lege a gravitaţiei universale” a fost furată de Biblioteca Naţională din Sankt-Petersburg, oraşul natal al actualului preşedinte rus, Vladimir Putin. Potrivit unui reprezentant al lăcaşului de cultură, hoţii s-au dat cititori şi au cerut unei bibliotecare originalul tratatului lui Newton. După ce i-a căzut un măr

în cap, Isaac Newton a scris „Philosophiae Naturalis Principia Mathematica”, o carte a cărei publicare, în 1687, a provocat un adevărat cutremur în lumea ştiinţifică. „Dispariţia cărţii a fost constatată după închiderea sălii de lectură, pe şase noiembrie, când s-a descoperit că persoanele care au solicitat volumul nu mai erau în clădire”, a declarat directorul bibliotecii.

SPĂRGĂTORII CARE AU ÎNSPĂIMÂNTAT GERMANIA

Lucrătorii Serviciului de Combatere a Crimei Organizate şi Corupţiei din cadrul Inspectoratului de Poliţie al Judeţului Mehedinţi în colaborare cu Biroul Naţional Interpol şi Poliţia germană au finalizat activităţile informativ-operative şi de cercetare penală împotriva a doi indivizi cu o bogată activitate infracţională. Din cercetări a rezultat că Stegaru Hariton, de 30 de ani, cu antecedente penale, şi Ionescu Theodor, de 28 de ani, fără antecedente penale până nu demult, ambii din Drobeta-Turnu Severin, au comis în perioada 1997 – 1998 mai multe spargeri pe teritoriul Germaniei, atât din avutul public, cât şi din cel privat. Cei doi indivizi se ocupau cu furturi de autoturisme, tehnică de calcul, spargeri de locuinţe şi case de vacanţă, cauzând un prejudiciu de peste 500.000 de mărci germane. Stegaru şi Ionescu, după ce au fost prinşi în flagrant de poliţiştii germani, sub identitate falsă, au reuşit să fugă şi să sustragă cercetărilor, revenind în România.

În urma activităţii de colaborare desfăşurate cu Poliţia germană, cadrele Serviciului de Combatere a Crimei Organizate şi Corupţiei au stabilit identitatea autorilor, iar o parte din bunurile furate din Germania au fost găsite la domiciliile celor în cauză, fiind ridicate în vederea cercetărilor. Pentru că autorităţile germane au trimis omologilor români dosarul penal privind activitatea infracţională a celor doi indivizi pe teritoriul Germaniei, în prezent aceştia sunt cercetaţi în stare de arest preventiv pentru comiterea infracţiunilor de furt din avutul public, furt din avutul privat şi fals privind identitatea.

HOŢI DE ROCI LUNARE

9

Trei studenţi, angajaţi pe timpul verii anului 2002 la centrul spaţial Johnston din Huston, Texas, împreună cu un complice din exterior au fost arestaţi pentru furtul unor meteoriţi şi al unor pietre aduse de pe Lună. Cei patru tineri, cu vârste cuprinse între 19 şi 26 de ani, au apărut în faţa unui tribunal pentru complot şi furt al unei proprietăţi a statului, a declarat agentul FBI Sara Oates.

Pe 13 iulie, FBI a dejucat furtul unei lăzi de 300 de kilograme conţinând pietre aduse de pe Lună de către misiunile Apollo. „Valoarea acestor pietre este inestimabilă”, a spus agentul Oates. FBI fusese alertat de e-mail-urile unui anonim care voia să negocieze vânzarea celei mai mari colecţii private de pietre de pe Lună din lume. Un agent FBI s-a dat posibil cumpărător, aşa că FBI a negociat, pe Internet timp de mai multe săptămâni cu studenţii, arestându-i în cele din urmă.

ROMÂNII JEFUIESC LA ROMA

Românii care jefuiesc aparatele de taxat din parcările de la Roma şi-au „extins” aria de acţiune – ei au început să fure camerele video de supraveghere amplasate pe străduţele din zonele cu trafic limitat, care se dovedesc a fi foarte valoroase – 1.000 de euro bucata. Înmulţirea furturilor de camere video de supraveghere a fost denunţată de o firmă din Roma care se ocupă cu întreţinerea acestor dispozitive. Poliţia italiană a lansat o anchetă pentru a stabili cu precizie dacă este vorba de aceleaşi bande de români care sparg şi parcometrele. 26 de români, în majoritate minori, au fost acuzaţi şi arestaţi pentru că au devalizat parcometrele din capitala italiană.

HOŢUL DE PENISURI

În perioada de aur a Mafiei, morga principală a oraşului Chicago era asaltată de „clienţii” căzuţi în conflictele sângeroase dintre grupările rivale de gangsteri. Meseria de mânuitor de cadavre era pe atunci bine plătită, iar „profesioniştii” lucrau mai cu spor ca niciodată.

Administraţia morgii a început însă să primească tot mai multe plângeri care semnalau acelaşi fapt: rudele morţilor reclamau că bietele cadavre erau lipsite de penis. FBI-ul a preluat cazul şi nu după multă vreme l-a dat în vileag pentru originalul furt.

Pe hoţul de scule îl chema James T. Manuel, angajatul care aranja cadavrele în sertarele congelatoarelor. Acesta avea un hobby straniu: colecţiona penisuri. După ce deposeda trupurile fără viaţă de preţiosul organ, îl ducea acasă, unde îşi amenajase în baie un laborator în care fălniciile erau împăiate. Pe pereţii apartamentului în care trăia singur, James agăţase aceste „trofee", ca un vânător împătimit. Bizara sa colecţie număra 26 de piese, dintre care cea mai arătoasă măsura 38 de centimetri lungjme. „Monstruleţul" aparţinuse unui umil funcţionar de la pompe funebre, care nimerise prin preajmă când gangsterii se răfuiau între ei şi, fără nicio vină, primise un glonte rătăcit în scăfârlie. Exemplarul care a stârnit râsul agenţilor federali măsura (în stare de erecţie!) doar cinci centimetri. „Aparţinătorul" fusese o namilă de gangster, al cărui pistol avea o ţeavă sensibil mai lungă decât flecuşteţul din pantaloni.

DEŢINEAU URANIU ÎMBOGĂŢIT

9 9

Pe 1 august 2001, Poliţia franceză a arestat trei bărbaţi la Paris urmare a descoperirii unei mici cantităţi de uraniu îmbogăţit, care poate fi utilizat la confecţionarea armelor nucleare. Poliţia a declarat că-l urmărea pe Serge Salfati, eliberat recent din închisoare, după ispăşirea unei pedepse privative de libertate, pentru fraudă. El i-a condus pe urmăritori la o camionetă în interiorul căreia autorităţile au determinat emisii radioactive. În interiorul acesteia, poliţiştii au descoperit cinci grame de uraniu îmbogăţit 235, introdus într-o eprubetă închisă într-un container. Salfati, care este cetăţean francez, a fost reţinut împreună cu Yves Ekwella şi Raymond Lobe, ambii camerunezi. Poliţia afirmă că indivizii deţineau uraniul ca

eşantion pentru potenţialii cumpărători.

A FURAT 329 DE PIESE DE LENJERIE FEMININĂ

Un francez de 32 de ani a fost condamnat la opt luni de închisoare pentru furtul a 329 de articole de lenjerie intimă feminină. Bărbatul şi-a explicat mania de a fura lenjerie intimă de pe sârmele de rufe prin dificultatea de a stabili raporturi cu femeile. El a fost prins de poliţie după un jaf la o vecină în cursul căruia a dispărut un întreg sertar cu lenjerie.

CADAVRU JEFUIT

LA MORGA DIN ATENA!

Cadavrul lui Adrian Smău fusese transportat din Grecia, cu avionul, la data de 5 noiembrie 1993. Când rudele au deschis capacul sicriului metalic, au constatat că mortul fusese jefuit.

Adrian Smău (28 de ani) din Bacău, lucra la Atena ca muncitor constructor. El a fost înjunghiat în urma unei încăierări, într-un bar din capitala Greciei.

La sosirea sicriului în ţară, familia lui Adrian a constatat că mortul fusese jefuit la morga din capitala Greciei. El avea traşi pe el nişte pantaloni jerpeliţi fără nasturi şi o cămaşă ruptă şi murdară.

Pentru a-l putea aduce în ţară, familia cheltuise peste 2500 de dolari. Cum nu dispuneau de aceşti bani, mama lui Adrian fusese nevoită să-şi vândă la un preţ derizoriu apartamentul situat în centrul Bacăului.

În vederea formalităţilor, soţia lui se deplasase în Grecia şi-l echipase pe Adrian, în vederea ultimului drum, cu îmbrăcăminte şi încălţăminte nouă. De asemenea, ea comandase un sicriu din lemn sculptat şi plătise o taxă pentru ca trupul neînsufleţit al soţului ei să se întoarcă în ţară în bune condiţii.

În loc de asta, cadavrul lui Adrian Smău a ajuns aproape dezbrăcat, într-un sicriu metalic prea îngust, în care trupul lui stătea chircit.

CLAUDIA JIMENEZ, JEFUITĂ DE TÂLHARI ÎNARMAŢI

Rio de Janeiro. Vineri 8 septembrie 2002, actriţa braziliană Claudia Jiménez s-a plâns la poliţie că a fost tâlhărită, în apropierea locuinţei sale din – Lagoa, şi deposedată de Mercedesul proprietate personală. Claudia şi mama ei se întorceau spre casă de la botezul unei nepoţele, când, pe Bd. F. Pessoa, au observat că maşina lor e urmărită de un Golf. Au apăsat pe acceleraţie pentru a scăpa de urmăritori şi, nemaivăzând Golful, au crezut că urmăritorii au bătut în retragere. Au ajuns cu bine acasă, însă, când să bage maşina în garaj, s-au trezit faţă-n faţă cu doi bandiţi care le-au ameninţat, îndreptând ţeviile revolverelor spre ele. Deşi pround şocată de incident, actriţa a povestit la poliţie cum unul dintre agresori a rămas în autoturismul Golf, în timp ce ceilalţi doi le-au somat să nu opună rezistenţă, fiindcă, oricum, ar fi fost în zadar. Cu voia sau fără voia lor, tot le-ar fi deposedat de Mercedes. „Au scos-o pe mama din maşină şi au obligat-o să le dea geanta. Eu ţineam strâns în mână talismanul Inima Sfântă, pentru a-mi domoli frica. Ne-au jefuit cu calm şi sânge rece, într-un mod, trebuie să recunosc, profesionist. În afară de Mercedes, ne-au mai luat ceasurile (un „Rolex” şi un „Cartier”) şi genţile. Am suferit, îndeosebi, pentru mama, care, la vârsta ei înaintată, nu trebuia să îndure astfel de violenţe. Tare mult doresc ca Rio de Janeiro să redevină cel de altă dată, Poliţia să facă mai mult pentru siguranţa cetăţenilor, încât să dispară senzaţia de înfrângere şi neputinţă pe care o trăiesc, adesea, membrii comunităţii”.

SARDINIA ŞI BANDELE DE RĂPITORI

Insula Sardinia din Mediterană cunoaşte, de la o vreme, asaltul trupelor de paraşutişti înarmaţi. Aproximativ 100 de militari din trupele de elită, membri ai unităţii speciale „Tuscania”, care a participat şi la campaniile din Bosnia şi Somalia, îi sprijină pe poliţişti şi carabinieri.

Insula – o ţintă preferată de turişti în sezonul cald – arată ca un ţinut bântuit de război. Cauza acestei

desfăşurări de forţe este un adevărat val de răpiri cărora le-au căzut victime cetăţeni mai mult sau mai puţin influenţi. După Giovanna Maria Licheri, femeia de 65 de ani, Ferruccio Checci, de 60 de ani, proprietar de hotel într-un sat de vacanţă, a fost răpit de patru indivizi înarmaţi. Populaţia disperată a ieşit pe străzi, formând un adevărat lanţ viu de circa opt kilometri între localităţile Dorgali şi Calla Gondone, unde au acţionat răpitorii.

Se pare însă că nu disperarea oamenilor de rând a provocat desfăşurarea de forţe poliţieneşti în Sardinia, ci presiunea oamenilor de afaceri cu interese mari aici; aceştia au cerut imperios măsuri împotriva criminalităţii bandelor de răpitori cărora, în ultimul an, le-au căzut victime cinci mari industriaşi. „Dacă statul italian nu va lua măsuri nici de data aceasta, mulţi dintre noi vom părăsi insula pentru totdeauna şi vom emigra în Franţa”, au ameninţat ei. Teama de bandele criminale s-a resimţit din plin în contramandarea sejururilor în insulă de mai mulţi turişti străini. Primăriile tuturor oraşelor din Sardinia alcătuiesc planuri de prevenire a atacurilor banditeşti. Paraşutiștii şi-au stabilit cartierul general în insulă, iniţial pentru două săptămâni; dar un avocat din Nuoro, Maria Marchetti, este neîncrezător în capacitatea lor de a rezolva problemele; „Bandiţii autohtoni cooperează, mai nou, cu mafia, în special cu mafia drogurilor, ceea ce îngreunează situaţia”.

CRIME LA „STEINECKER BANK”.

Helmut Ress şi Wolfgang Reüter sunt doi recidivişti înrăiţi care executaseră câte două pedepse privative de libertate pentru infracţiunile de tâlhărie, prima dată, şi pentru viol urmat de tâlhărie a doua oară. Eliberaţi la începutul lunii august a anului 1997 din penitenciarul de la Greutenburg, cei doi ciraci au luat o hotărâre care urma să le schimbe întreaga viaţă: vor da un jaf la „Steinecker Bank” din oraşul Wurschte am Wald, apoi vor părăsi teritoriul german şi se vor stabili sub identităţi noi în Franţa sau Olanda.

Pe timpul ultimei detenţii, un coleg de celulă, Jorg Cham, fost paznic la acea bancă, condamnat la 25 de ani pentru omor, le descrisese în amănunţime amplasamentul caselor de bani şi de valori, le spusese zilele în care vin bani: pentru plata salariilor de la „Komm”, singura întreprindere din oraş care nu lucra cu cărţi de credit, precum şi orele la care paza obiectivului este mai slabă din cauza schimbării gardienilor. Informaţiile fuseseră reţinute de cei doi până la detaliu, iar acum urmau să se folosească de ele.

În dimineaţa de 9 septembrie, la ora 10, 30, dintr-un Opel au coborât doi bărbaţi cu genţi de voiai în mâini. Au intrat în bancă şi au mers fiecare la alt ghişeu. Concomitent, au scos două revolvere cu amortizor şi au tras asupra celor patru funcţionari omorându-i. La fel unul dintre cei trei paznici, ceilalţi doi fiind numai răniţi. Schimbul de focuri dintre gardieni şi gangsteri, plus ţipetele celor patru sau cinci clienţi au alertat omul de la camera de supraveghere video, iar acesta a anunţat Poliţia. Zece minute mai târziu, după un aprig schimb de focuri cu oamenii legii. Wolfgang Reuter a fost rănit mortal, iar Helmut Ress a fost capturat.

AU FURAT MAŞINILE CU TOT CU GARAJE

Un furt de proporţii a şocat opinia publică din Lituania. O bandă de hoţi încă neidentificaţi a furat 120 de garaje metalice instalate într-o suburbie a capitaliei Vilnius. Hoţii, înarmaţi cu macarale şi camioane, au ridicat garajele şi maşinile aflate înăuntru. „E incredibil. Nu înţeleg cum au dispărut atâtea garaje şi nimeni nu a văzut nimic”, a declarat Liucija Borusiviciene. şefa departamentului de furturi auto din Vilnius.

PEŞTII LUI NELSON MANDELA AU FOST FURAŢI

Un inspector al poliţiei sud-africane care făcea parte din garda desfăşurată la reşedinţa fostului şef de stat Nelson Mandela a fost arestat, fiind suspectat că i-a furat ex-preşedintelui peştii roşii ţinuţi într-un bazin amenajat special în vila acestuia. Potrivit unei publicaţii locale,

furtul ar fi fost comis de către inspectorul Petrus Kotze, arestat în momentul în care se găsea în posesia unei pungi de plastic ce conţinea peştii roşii prezidenţiali. Acelaşi Kotze este acuzat, împreună cu alţi colegi de-ai săi, că ar fi comis şi alte furturi într-un cartier unde locuiesc mai mulţi parlamentari.

ROMÂNI CONDAMNAŢI LA PARIS

Patru români au fost inculpaţi pentru jefuirea unui cetăţean japonez căruia i s-au prezentat drept poliţişti. În faţa instanţei, cei patru au recunoscut că au folosit un permis de agent de securitate găsit într-un bar, pentru a-l înşela pe turistul japonez, căruia i-au furat 10.000 de yeni (741 de euro). „Este un furt odios, deosebit de grav, care aduce atingere credibilităţii poliţiei”, a declarat procurorul francez în faţa tribunalului, arătând că astfel de fapte prejudiciază imaginea Franţei în ochii turiştilor străini. Acuzarea a cerut o pedeapsă de opt luni până la un an de închisoare. Cei patru au fost condamnaţi la cinci luni de închisoare şi vor fi repatriaţi.

CARABINIERI-HOŢI

„Suntem carabinieri, cumpărăm brânzeturi”… „Nu, dragi colegi, sunteţi nişte hoţi de doi bani”, lată pe scurt neobişnuitul dialog ce a avut loc în noaptea de sâmbătă, 18 martie, în faţa unui supermagazin din oraşul toscan, între patru oameni în uniformă. De o parte, doi carabinieri „carabinieri”, într-o misiune de prevenire, de cealaltă, doi carabinieri „hoţi”, ocupaţi să transfere nişte cutii cu caşcaval dintr-o furgonetă a firmei într-un automobil particular. Şi aşa, brigadierul Paolo de Luca, 36 de ani, şi colegul său Sebastiáno Granata, 31 de ani, au intrat în cazarma lor din Foligno, pentru prima oară cu mâinile în cătuşe. Procurorul a confirmat arestarea lor pentru infracţiunea de furt cu circumstanţe agravante.

A FURAT MONEDA PE CARE O EXTRĂSESE DIN STOMAC!

Chirurgul Luis Carenzi din Callao, Perú, a operat un băiat în vârstă de şase ani, Alberto Flores, care înghiţise

colecţia de monede rare a tatălui său. În urma intervenţiei chirurgicale, dr. Luis Carenzi şi-a însuşit cea mai valoroasă monedă din colecţia familiei Flores. El a fost arestat, în momentul în care primea 16.000 de dolari de la un afacerist local, căruia îi vânduse moneda furată.

AU FOST JEFUIŢI DE NEVESTE ÎN NOAPTEA NUNŢII *9*

De când se ocupau de ferma lor din Ragusa (Italia), Giovanni (19 ani) şi Francesco Tumino (27 de ani) nu avuseseră prea multe ocazii să iasă din localitate. Ei se trăgeau dintr-o familie modestă şi locuiau în continuare cu părinţii lor, dedicându-se în totalitate creşterii animalelor.

În vara anului 1996, Giovanni şi Francesco s-au hotărât să-şi ia vacanţă. În fond, de fermă se puteau ocupa părinţii lor, aşa că au strâns bani şi au plecat în Sicilia. Acolo au cunoscut două tinere: Maria La Torre (22 de ani) şi Silvana de Giorgi (23 de ani), de care s-au îndrăgostit nebuneşte. Crezând că venise timpul să se gândească la întemeierea unor familii, cei doi fraţi s-au decis să le ceară în căsătorie.

La sfârşitul lunii august, au avut loc logodnele. La terminarea vacanţei, cei doi păstori şi-au luat logodnicele şi le-au dus acasă, respectându-le dorinţa de a rămâne virgine până în noaptea nunţii.

„Erau nişte mincinoşi! Ne-au încântat cu averea lor. S-au lăudat că aveau o vilă şi bani mulţi, dar noi am vrut să fim prudente. Sigur, n-am refuzat să ne culcăm cu ei fiindcă am fi fost virgine, dar am vrut să ne asigurăm că intenţiile lor erau serioase. Când am ajuns în Ragusa, situaţia s-a schimbat. Vila lor era, de fapt, o casă prost întreţinută, iar averea se reducea la câteva sute de mii de lire italiene!” a declarat Maria ulterior.

Femeile s-au hotărât să rămână totuşi, crezând că cei doi chiar aveau bani. Astfel, la începutul lunii septembrie 1996, Francesco şi Giovanni le-au luat de neveste pe cele două femei. În timpul petrecerii, Maria şi Silvana le-au strecurat somnifere în băutură. Când toată lumea dormea,

ele s-au ridicat tiptil din pat şi au strâns toţi banii din casă, 600.000 de lire, precum şi cadourile mai valoroase pe care le primiseră la nuntă. Apoi, s-au urcat în maşina lor şi au părăsit ferma.

A doua zi de dimineaţă Giovanni şi Francesco s-au trezit şi au constatat cu stupoare că nevestele lor nu erau acasă. Părinţii lor nu aveau nici cea mai vagă idee unde ar fi putut pleca miresele. Când au constatat că fuseseră jefuiţi, Francesco şi Giovanni au telefonat la poliţie.

Pe 20 septembrie 1996, Maria La Torre şi Silvana de Giorgi au fost arestate din casa părinţilor lor. Ele au fost condamnate la câte doi ani de închisoare.

A SUSTRAS DIN CONTUL PATRONULUI OPT MILIOANE DE DOLARI

Carole Ann Smith (53 de ani), secretara personală a lui John W. Rollins Jr., preşedintele unei companii din Wilmington (Delaware, SUA), a sustras din contul acestuia opt milioane de dolari, pe parcursul a zece ani.

Carole Ann Smith a lucrat ca secretară începând din anul 1970. Ea a fost, de la început, şocată de viaţa luxoasă pe care o ducea multimilionarul ei patron. Averea familiei Rollins era estimată la 785 milioane de dolari. Prilejul de a sustrage bani s-a ivit, când, fiind o persoană care inspira încredere, a fost autorizată să efectueze tranzacţii financiare în numele şefului ei. Ea s-a folosit de acest drept pentru a transfera, în mai multe rânduri, bani din contul familiei Rollins în contul ei. Astfel, Carole a început să trăiască pe picior mare. Şi-a cumpărat o casă de o jumătate de milion de dolari, o maşină de lux şi le-a oferit familiei şi prietenilor ei o croazieră în Caraibe în valoare de 75.000 de dolari. A pornit propria afacere şi toată lumea era convinsă de faptul că bunăstarea ei se datora beneficiilor pe care aceasta i le aducea.

În acest timp, Carole îi devenise indispensabilă şefului său. Se ocupa chiar şi de vacanţele, excursiile şi rezervările la restaurant şi a fost rugată să se ocupe şi de organizarea petrecerilor soţiilor directorilor companiei.

John Rollins a numit-o, la cea de-a 50-a ei aniversare, „cel mai bun prieten al meu şi cea mai bună fiinţă de pe pământ”.

Carole a fost prinsă în martie 1998, când a plecat într-o călătorie şi şeful ei a vrut să verifice dobânzile la bancă.

De obicei, acest lucru îl făcea secretara lui. Sesizând nişte neconcordanţe, Rollins şi-a verificat mai atent contul şi a constatat că fusese furat de opt milioane de dolari în ultimii zece ani.

Arestată pe data de zece aprilie, Carole şi-a recunoscut vina. „Când trăieşti ca mine, în mijlocul celor care duc o viaţă plină de bogăţie, sfârşeşti prin a dori ceva din toate astea şi pentru tine”, a declarat ea.

AGENT DE CIRCULAŢIE, JEFUITOR DE CADAVRE

Procuratura din Chişinău a fost sesizată că, în două cazuri de accidente de circulaţie soldate cu morţii s-a constatat că victimele erau jefuite. După toate aparenţele, nelegiuirea se întâmpla înainte de sosirea organelor de poliţie sau imediat după apariţia acestora. Ciudat! Nimeni nu-şi putea închipui că cineva poate fi chiar aşa de decăzut încât, atunci când în drumul său dă peste un accident de circulaţie, în loc să sară în ajutorul victimelor, trece la jefuirea lor. Cu atât mai grav şi de neînţeles sunt asemenea fapte când este vorba despre morţi şi persoane accidentate grav

Cele două accidente de circulaţie, în care victimele decedate au fost jefuite, s-au înregistrat la începutul lunii decembrie 2000. Primul a avut loc în apropierea oraşului Străşeni din Basarabia, pierzându-şi viaţa Tudor Bobescu, vicepreşedintele Consiliului Judeţean Ungheni. Încă de la primele cercetări făcute la faţa locului, s-a constatat că telefonul mobil şi alte lucruri personale ale decedatului dispăruseră în mod inexplicabil. Al doilea accident a avut loc după câteva zile, pe aceeaşi arteră rutieră pierzându-şi viaţa un tânăr din Soltăneşti – Ungheni. De data aceasta, pe lângă telefonul mobil şi mai multe obiecte personale ale

decedatului, dispăruseră şi 800 de dolari SUA. Analizele făcute asupra cazului au dus la concluzia că jefuitorul de cadavre este, după toate indiciile, una şi aceeaşi persoană. Poate chiar cineva care, prin natura preocupărilor sau atribuţiilor de serviciu, se afla din primele momente la locul accidentului de circulaţie, respectiv Salvare şi Poliţie. Cercetările au continuat pornind, de la această concluzie. Mai întâi, s-a acordat atenţie dispariţiei celor două telefoane mobile. S-a constatat că unul dintre ele încă funcţiona. Cineva îl folosea din plin. S-a luat legătura cu compania care-l avea în evidenţă, solicitându-i-se desfăşurătorul convorbirilor. S-a făcut o delimitare între convorbirile purtate de adevăratul posesor (decedatul) şi cel care-l însuşise şi-l folosea după tragicul accident. Treptat, s-a ajuns la identificarea noului „proprietar". Nimeni altul decât un păcătos agent de circulaţie, care lucra în cadrul Poliţiei rutiere din Străşeni.

Ce mult pot să decadă unii oameni! Unii chiar din rândul celor de la care, în anumite situaţii, aştepţi, poate cu ultima speranţă, ajutorul de care ai nevoie. Acest monstru, îmbrăcat în haine de poliţist, având asupra sa chiar şi documente care să-i ateste această calitate, strică cu bună ştiinţă imaginea unei instituţii de la care toţi oamenii, în anumite momente grele, aşteaptă un sprijin imediat, calificat şi dezinteresat. Este dureros că printre noi se găsesc şi asemenea oameni.

A JEFUIT 13 MAGAZINE ÎNTR-O LUNĂ

Gerhard Jurge (27 de ani) se specializase în jefuirea magazinelor mici. Se apropia de vânzătoare sau de casieră, pe care le ameninţa cu un cuţit impresionant. A fost prins din întâmplare, în timp ce se bătea cu şoferul unei ambulanţe.

Gerhard Jurge din Bruchsal (Germania) este şomer şi de la un timp devenise dependent de cocaină. Ambii părinţi erau pensionari, iar el era conştient că trebuia să se descurce singur pentru a face rost de bani. Iar cocaina cofetă!

Astfel, Gerhard şi-a imaginat că jefuirea micilor magazine este o metodă sigură de a pune mâna pe bani. Intra în magazine la orele la care nu era multă lume şi se îndrepta către vânzătoare sau, după caz, către casieră, mânuind cu agilitate un cuţit mare de vânătoare. Niciuna dintre victime nu a încercat să opună rezistenţă, scoţând banii imediat.

După ce-şi lua prada, hoţul dispărea fără urmă. Toate victimele au declarat la poliţie că este vorba de un tânăr înalt, voinic, cu părul şaten, tuns scurt, ochi căprui. Destul de vag. Dar surprinzător era faptul că hoţul era mereu îmbrăcat cu tricouri ale unei echipe de fotbal. Atunci, poliţiştii au început să caute un tânăr ce îmbrăca astfel de tricouri. Din nefericire, seara, când era răcoare, agresorul îşi punea pe el şi o geacă sau un pulover.

Poliţiştii l-au prins de-abia după o lună, pe 1 octombrie, după ce jefuise 13 magazine; şi asta doar din întâmplare. El voia să ajungă cât mai repede la o întâlnire şi i-a cerut şoferului unei ambulanţe să-l ducă la o distanţă de aproximativ 6 km. „Sunt în timpul serviciului; doctorul s-a dus la un om bolnav, pe care, probabil, va trebui să-l transport la spital. Nu pot să plec”. La început, tânărul a încercat să-l convingă că nu va lipsi mai mult de zece minute, dar, văzând că nu-l poate urni, a scos cuţitul de vânătoare, de care nu se despărţea. Şoferul nu s-a lăsat impresionat şi l-a dezarmat dintr-o lovitură de picior bine aplicată. Înfuriat, agresorul a început să dea în şofer cu pumnii şi cu picioarele, dar o patrulă de poliţie a apărut la timp şi i-a despărţit, înainte de a fi prea târziu. Poliţiştii au bănuit că tânărul bătăuş era hoţul pe care-l căutau de o lună, pentru că purta un tricou al echipei favorite de fotbal. Confruntat cu victimele, el a fost recunoscut.

Gerhard Jurge mai fusese condamnat în urmă cu câteva luni tot pentru jaf, dar fusese eliberat de curând. Acum recidivistul se află în arestul poliţiei, aşteptând să fie judecat.

ŞEFUL ARMATEI FURĂ DIN MAGAZINE

John Shannon, secretarul de stat al armatei terestre americane, a fost acuzat de furt din rafturile unui magazin şi suspendat din funcţie la cererea sa.

Incidentul s-a produs la Fort Myers, Virginia, într-un magazin rezervat personalului militar. Shannon, în vârstă de 60 de ani, a fost reţinut de către detectivul magazinului, care l-a acuzat că a sustras din rafturi o bluză de damă şi o fustă, conducându-l apoi în biroul directorului, de unde a anunţat poliţia militară.

Robert Chesnut, procurorul federal din Alexandria, Virginia, a precizat că el a fost inculpat pentru furt, fără gravitate, din proprietatea guvernului, delict pasibil de o pedeapsă de un an închisoare sau o amendă de 100.000 de dolari. După ce Shannon a fost suspendat din funcţie, atribuţiile sale au fost preluate de generalul Gordon Sullivan, şeful statului major al armatei terestre.

SPĂRGĂTORII DE BĂNCI

Un grup de escroci a ajuns la concluzia că se poate intra în bănci fără a trezi suspiciuni, dacă ai un copil mic în braţe. În hainele copilului erau ascunse cuţite, cu care delincvenţii îi ameninţau pe clienţi, în timp ce funcţionarii goleau casele de bani. După ce au furat în valoare de peste 40 de milioane de lire italiene, carabinierii i-au arestat pe cei nouă membri ai bandei, printre care şi tatăl copilului.

Bandiţii descoperiseră un sistem ingenios pentru a face rost de mulţi bani în timp-record, reuşind chiar să implice un copil de nici trei ani. Stratagema lor consta în ascunderea în geaca băieţelului a armelor. Unul dintre componenţii bandei se prezenta la uşa băncii cu copilul în braţe, iar în interior se aflau deja ceilalţi complici. Prezenţa copilului înlătura orice bănuială şi personalul însărcinat cu paza deschidea uşa, întrerupând chiar sistemul de alarmă.

Odată intrat în incinta băncii, avea loc distribuirea armelor, după care urma jaful propriu-zis.

Folosind această tactică, bandiţii au jefuit cinci bănci, intrând astfel în posesia a peste 40 de milioane de lire. O

singură dată nu le-a funcţionat planul, la agenţia trei *a* Băncii Agricole Etnea, fiind obligaţi să fugă.

Totuşi, la Sirăcusso, Cassabile, Giorre şi la Avola de două ori, jaful a mers ca la carte. Anchetatorii erau convinşi că, deşi escrocii acţionau cu feţele descoperite, erau din zonă. Analizând diverse episoade asemănătoare, şeful anchetatorilor a reuşit să strângă câteva elemente comune şi, până la urmă, cercul s-a strâns în jurul a noua persoane, dintre care una minoră şi alta care era deţinută de câteva luni într-o închisoare din Messina.

Astfel, au sfârşit prin a fi arestaţi Carmelo Privitera (26 de ani), Alfio Blasco (26 de ani), Mario Cavallaro (21 de ani), Mario Torretti (25 de ani), Antonio Patane (35 de ani), Giuseppe Di Mauro (23 de ani), Fernando Rovito (18 ani) şi minorul Alessandro Luca (16 ani).

Din grupul celor nouă, numai Blasco, Rovito şi Luca nu avuseseră încă probleme cu poliţia. În rest, toţi ceilalţi fuseseră judecaţi şi condamnaţi pentru diverse infracţiuni, iar Patane era chiar în perioada de eliberare condiţionată. Pe de altă parte, el a declarat că nu a participat niciodată la prădarea băncilor. El s-a limitat doar la stabilirea destinaţiilor banilor furaţi, bineînţeles, în marea lor majoritate, în folosul propriu.

Banda celor nouă escroci a fost capturată la sfârşitul lunii noiembrie. Ei au fost recunoscuţi de mai multe persoane care se aflau în bănci în momentul jafurilor.

FURA PENTRU A PROCURA DROGURI

Daniela Bottone (23 de ani) l-a cunoscut pe Roberto de Stefano (28 de ani) cu un an în urmă, frecventând aceleaşi discoteci din Torino (Italia) şi acelaşi grup de prieteni. Tânărul i-a ascuns faptul că este dependent de droguri şi că din această cauză nu reuşea să-şi găsească niciun loc de muncă, însă Daniela l-a acceptat şi aşa. Timp de luni de zile nu le-a spus nimic părinţilor ei, de teamă să nu-i interzică să îl mai vadă.

Totuşi, într-o zi părinţii Danielei au aflat ce fel de om este prietenul ei şi fiind îngrijoraţi de viitorul fiicei lor, i-au

spus că nu au nimic împotriva lui Roberto. „Totuşi, ar trebui să te gândeşti că vei avea probleme şi că vei suferi din cauza lui. Când vei ajunge la vorba noastră, probabil că va fi prea târziu. Gândeşte-te la asta!”

Dar Daniela i-a asigurat că Roberto era exact bărbatul viselor ei, că se înţelegeau perfect şi că nu avea de gând să-l părăsească. Era convinsă că va putea să-l convingă să se lase de droguri, armele ei fiind dragostea ce i-o purta, inteligenţa şi resursele ei de energie. Pe de altă parte, pentru a-şi putea atinge scopul, putea să apeleze şi la cunoştinţele ei medicale, având în vedere că după liceu, urmase un curs pentru infirmiere.

„Adevărul e că în ultimele luni s-a implicat enorm şi nu s-a dat înapoi de la nimic pentru a-l ajuta pe Roberto”, a declarat Emanuela Bottone, sora Danielei. „A reuşit chiar să-l convingă să intre într-o comunitate pentru toxicomani. Dar atât eu, cât şi părinţii mei continuam să-i repetăm că este de-a dreptul o acţiune masochistă să stai alături de un drogat, însă ea nici nu voia să asculte. Când aduceam vorba despre asta, ea părăsea camera”.

Dar Daniela îşi făcea iluzii că prin prezenta sa putea măcar să-l supravegheze pe Roberto, să-l împiedice să intre în necazuri sau să alunece pe panta disperării.

Începând din luna mai, la sediul carabinierilor din Torino au început să sosească bătrâne care se plângeau că, pe când mergeau singure seara pe stradă, au fost atacate de un bărbat tânăr. Acesta le bătea, apoi le smulgea poşeta din mână şi fugea la o maşină aflată în apropiere. La volanul maşinii era o femeie, care demara în trombă.

Descrierea agresorului era identică, la fel cea a femeii, însă de fiecare dată era altă maşină. Nu se ştie cu exactitate numărfil victimelor, cert este că i-au denunţat 11 dintre ele.

Carabinierii au intrat în alertă. Au organizat patrule speciale şi, îmbrăcaţi civil şi folosind maşini care nu aveau emblema carabinierilor, se plimbau prin cartierele în care avuseseră loc atacurile.

Ultimele victime au fost Maria Pollono, o pensionară în vârstă de 71 de ani, care a fost atacată în timp ce traversa strada Castellini, şi Mireille Richard, o bătrână de naţionalitate franceză, care de asemenea a fost bătută, înainte de a fi jefuită. Carabinierii au reuşit să surprindă scena în care femeia s-a prăbuşit, iar un tânăr ce i-a smuls poşeta a fugit către o maşină, care a pornit imediat. După o urmărire ca-n filme, agresorul şi complicea lui au fost prinşi.

După ce au fost duşi la sediu, au fost convocate toate victimele, care i-au recunoscut fără niciun dubiu.

În timpul interogatoriilor, Daniela Bottone era ruşinată şi regreta ceea ce făcuse. A recunoscut că, ştiind că Roberto are nevoie disperată de bani pentru a-şi cumpăra droguri, s-a hotărât să fie şi de această dată alături de el, fiind complice la jefuirea bătrânelor care se plimbau neînsoţite pe străzile din Torino. „Speram să-l pot vindeca pe Roberto, fiindcă voiam să mă mărit cu el şi să trăim fericiţi împreună. Îmi dau seama că am greşit şi că nu trebuia să particip la jafuri. Iertaţi-mă, dar când o femeie este îndrăgostită, nu-şi mai dă seama că face rău. Am devenit o hoaţă, dar am făcut-o numai din dragoste”.

Procuratura nu a ţinut cont de acest sentiment. Daniela Bottone şi Roberto de Stefano au fost arestaţi.

INFIRM DE AMBELE PICIOARE, A JEFUIT O BANCĂ

Anthony Garafolo din Springfield, Massachusetts, infirm pe ambele picioare, a reuşit să fure 2.500 de dolari dintr-o mică bancă, deşi a pătruns acolo în scaunul cu rotile. Funcţionarii au fost atât de şocaţi, încât nu au putut schiţa nici măcar un gest de apărare în faţa hoţului paralitic.

Ziua în amiaza mare, Anthony Garafolo a intrat singur pe scaunul cu rotile într-o bancă aflată în centrul oraşului.

S-a postat în faţa unui ghişeu şi a somat-o pe funcţionară să-i dea banii. „Nu-i vedeam decât capul, care ajungea exact la nivelul ghişeului, dar mă privea cu o

asemenea intensitate încât cred că m-a hipnotizat", a declarat poliţiei, ulterior, funcţionara. Deşi bărbatul n-a folosit nicio armă pentru a ameninţa pe cineva, a primit de îndată o pungă cu 2.500 de dolari, încasările până la acea oră. Paraliticul a ieşit apoi din bancă, sub privirile funcţionarilor care, şocaţi, n-au putut nici măcar să-l oprească sau să închidă uşile înainte ca acesta să fugă.

Exista la ieşirea din bancă un complice care-l aştepta, l-a luat cu tot cu căruciorul de invalid şi, după ce l-a urcat într-o maşină, cei doi au dispărut imediat de la locul faptei. De îndată ce şi-au revenit din hipnoza aproape generală, funcţionarii au reclamat poliţiei jaful. Spărgătorul handicapat a fost identificat fără probleme, întrucât avea un cazier încărcat: cu şapte ani în urmă fusese arestat pentru tentativă de jefuire a doua bănci, apoi după cinci ani, jefuise o băcănie. În încercarea de a-l prinde, poliţiştii l-au împuşcat, atunci, fapt ce a dus la paralizarea ambelor picioare.

„E incredibil faptul că n-am fost atâţia ani jefuiţi de bărbaţi sănătoşi şi înarmaţi, în schimb ne-a venit de hac tocmai un paralitic", a declarat directorul băncii. Amuzaţi de originalul jaf şi înduioşaţi de starea lui Anthony Garafolo, infirm din cauza lor, poliţiştii au insistat ca acesta să fie eliberat după plata unei cauţiuni insignifiante.

A JEFUIT O BANCĂ DE DOUĂ ORI ÎN ACEEAŞI ZI!

9

Englezul Alan Williams (39 de ani) din Northampton a jefuit de două ori într-o singură zi aceeaşi bancă. În dimineaţa zilei de 9 octombrie Williams s-a dus la bancă, pentru a-şi lichida contul. A aflat că nu mai deţinea decât 700 de lire în cont, care nu-i ajungeau pentru a-şi petrece o săptămână de vis în Spania, împreună cu amanta lui Luci, în vârstă de 25 de ani.

În drum spre bancă, Alan se oprise la un magazin pentru a-i cumpăra fiului său un pistol cu capse. Casiera i-a văzut pistolul, în timp ce Alan îşi căuta stiloul. Văzându-i faţa speriată, Alan s-a gândit să încerce ceva: a scris pe

foaia de restituire 10.000 de lire sterline şi i-a înmânat-o, făcându-i semn să tacă; îngrozită casiera i-a înmânat cele 10.000 de lire sterline cerute. După ce Alan a luat banii şi s-a îndepărtat de ghişeu, casiera a leşinat. În clipele de zăpăceală care au urmat, Alan a reuşit să scape. Ajungând acasă, şi-a făcut nişte calcule, dar un gând nu-i dădea pace: putea să ceară o sumă mai mare. Alan s-a gândit că dacă a reuşit să sperie pe cineva cu această jucărie, pistolul cu capse, s-ar putea să funcţioneze acelaşi truc, încă o dată. Aşa că s-a întors la bancă. A observat că, după de o jefuise, totul reintrase în normal.

Alan a declarat, ulterior: „Mi-a fost frică să nu fiu recunoscut. Totuşi, am intrat în bancă şi, spre surprinderea mea, am văzut-o pe aceeaşi casieră care-mi dăduse cele 10.000 de lire. Casiera nu era atentă şi, când m-am îndreptat spre ghişeu, ea tocmai număra nişte bancnote. Când m-a văzut în faţa ghişeului, a rămas şocată. Credeam că i se va ridica părul în cap, atât de înspăimântată era! Am procedat exact ca prima dată, iar aceasta a reacţionat ca un robot. Avea ochii ieşiţi din orbite. De data asta îi cerusem 15.000 de lire. După ce am luat banii, am plecat cât am putut de repede. Când am ajuns acasă, nevastă-mea mă aştepta cu masa pusă. Chiar în aceeaşi seară, am anunţat-o că trebuie să plec pentru o săptămână din Anglia, în interes de serviciu… Şi ea m-a crezut”.

Cum a revenit din Spania, împreună cu Luci, amanta lui, Alan Williams a fost arestat. I s-au pus cătuşele, chiar după ce a coborât din avion. Casiera l-a recunoscut imediat. Alan Williams a fost condamnat la trei ani de închisoare, iar soţia, aflând de legătura lui extraconjugală, a înaintat acţiunea de divorţ.

ÎŞI ADORMEA CLIENŢII ŞI LE FURA BANII *r*

Brunetă, drăguţă, cu părul lung până la umeri, Sabrina Tedde (29 de ani) are, fără îndoială, un aspect plăcut. Dar toţi cei care au avut încredere în aspectul ei au avut necazuri, fiindcă Sabrina nu este ceea ce pare, ci e o

escroacă.

Piero Di Giorgi (55 de ani), din Comune di Uta (Cagliari, Italia), pensionar, copleşit de singurătate, s-a hotărât să-şi găsească o parteneră, pentru ca zilele lui şi în special nopţile să-i treacă mai uşor. Astfel, a completat un talon de la o revistă care avea rubrică „Matrimoniale”, scriind: „Caut o femeie pentru prietenie”.

Cererea a fost explicită: tot atât de explicită ca răspunsul care i-a venit prin telefon. Vocea feminină care, după cum s-a stabilit ulterior, îi aparţinea Sabrinei Tedde, i-a cerut o întâlnire în casa lui. „Dar nu voi veni singură, ci cu o prietenă”, i-a spus ea”. Vei vedea că în trei ne vom distra mai bine”.

Cu o punctualitate de invidiat, Sabrina şi prietena ei, identificată ulterior ca fiind Daniela Cossu (32 de ani), o brunetă înaltă, s-au prezentat în casa lui Piero Di Giorgi. Observând nerăbdarea bărbatului de a transforma în acţiune concretă promisiunea ei de a se distra în trei, Sabrina s-a arătat a fi disponibilă. „Ar trebui ca mai întâi să ne arăţi cât de primitor eşti şi să ne oferi ceva de băut, o bere, un vin sau măcar o limonadă, pentru a încălzi atmosfera”.

În ciuda faptului că pensionarul nu simţea nevoia de „combustibil”, s-a grăbit să aducă de băut. Copleşit de atenţiile pe care i le acorda Sabrina, nu şi-a dat seama că prietena ei i-a turnat un praf în pahar. După ce au ciocnit, Sabrina i-a spus că trebuie să bea tot paharul, dacă vrea ca noaptea ce va urma să fie de neuitat. Două minute mai târziu însă, Piero Di Giorgi s-a întins pe pat şi a căzut într-un somn adânc, din care s-a trezit abia peste câteva ore. Cele două tinere nu mai erau de mult timp în casă. Plecaseră cu toţi banii şi cu cele mai valoroase obiecte din locuinţa lui. Dar acesta nu este decât unul din multele jafuri comise de Sabrina Tedde, de Daniela Cossu şi de Roberta Ortu, o altă complice, în vârstă de 32 de ani. Încă nu se ştie cu exactitate numărul victimelor celor trei escroace. Cert este că una dintre victime este un bărbat în

vârstă de 88 de ani. La fel ca Piero, el le-a deschis Sabrinei şi uneia dintre complice, cuprins de nostalgia zilelor „glorioase” de odinioară. Şi el a luat câteva înghiţituri din pahar, a adormit, iar când s-a trezit, şi-a dat seama că cele două fiice ale lui nu vor mai avea prea multe lucruri de moştenit la moartea lui.

„Îmi pare rău în special după un lănţişor de aur de care atârna un medalion cu chipul Fecioarei Maria, pe care l-am primit de la mama şi nu mi l-am scos de la gât niciodată. Voiam să i-l dau nepoatei mele peste câteva luni, când se va mărita”.

Sabrina, Daniela şi Roberta au fost arestate. După interogatoriile preliminare, preşedintele ipstantei a hotărât că pot fi judecate în stare de libertate.

Câteva zile mai târziu însă, Sabrina nu a rezistat tentaţiei şi, făcând autostopul pe autostrada 131 care duce către Sassari, i-a promis unui şofer de TIR că-i va plăti drumul în natură, l-a oferit o bere, dar când să o bea, şoferul şi-a adus aminte că o văzuse cu câteva seri în urmă, în timpul telejurnalului şi a dus-o la o secţie de poliţie. Această slăbiciune a ei îi va mări pedeapsa.

UN MILIONAR A FURAT 330 DE DOLARI

Robert Smith (30 de ani), din Everett, Washington (SUA), a jefuit o băcănie din oraş, plecând cu 330 de dolari. Concomitent, la televiziune şi la radio se transmitea numele câştigătorului loteriei de un milion de dolari: acesta era chiar Robert Smith! Abia la poliţie tânărul a aflat că a devenit milionar!

Robert Smith a pătruns într-o băcănie şi l-a ameninţat pe vânzător cu un pistol, cerându-i toţi banii. Acesta a încercat să fugă, dar Smith a tras două focuri în aer şi a răcnit: „Dacă nu eşti cuminte, al treilea foc o să-ţi găurească mutra!” Vânzătorul a fost obligat să-i dea banii încasaţi în acea zi, dar nu erau decât 330 de dolari. „Nu-i nimic, sunt buni şi ăştia”, a spus Smith, care era şomer de câteva luni.

A fugit cu banii înainte ca vânzătorul să apuce să

anunţe poliţia. Peste câteva ore, Smith a fost însă arestat. Când şi-a spus numele, la postul de poliţie, toţi au rămas cu gura căscată: hoţul din faţa lor cracâştigătorul loteriei de un milion de dolari! Numele lui fusese anunţat în mass-media cu doar o jumătate de oră înaintea jafului. Poliţiştii l-au felicitat pe Smith, care a fost atât de şocat, încât la proces n-a mai putut scoate o vorbă.

A fost condamnat la trei ani de închisoare pentru jaf cu mână armată, fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauţiune.

„Tot ceea ce-mi reproşez e că am fost atât de grăbit să jefuiesc băcănia! Ce bine era dacă mai aveam răbdarea măcar o jumătate de oră, cât să aflu că am câştigat milionul!” a declarat Smith, la proces.

A JEFUIT O PROSTITUATĂ

Ottaviano Papale (24 de ani), şomer din Catania (Italia), a jefuit o prostituată care se afla la volanul maşinii sale, în compania unui client. Ameninţând-o cu un pistol, Papale a obligat-o să-i dea toţi banii şi bijuteriile, după care a plecat cu automobilul ei.

Ottaviano Papale a fost mecanic, dar, din cauza deselor lui beţii, şi-a pierdut slujba. Astfel, el s-a gândit un timp cum să facă mai repede rost de bani. S-a înarmat cu un pistol şi s-a îndreptat spre şoseaua care leagă Catania şi Gela, într-o zonă frecventată de prostituate. Tânărul a observat o maşină parcată în care se afla o prostituată şi clientul ei. „Scoateţi tot ce aveţi de valoare!” a strigat el, ameninţându-i cu pistolul. Cum bărbatul îi dăduse prostituatei toţi banii săi, 15.000 de lire, el n-a rămas în pierdere. Andra Cosimo, însă, a avut de pierdut toţi banii pe care îi câştigase în ziua aceea, 200.000 de lire şi bijuteriile din aur pe care le purta. Ottaviano Papale i-a dat jos din maşină şi a părăsit zona la volanul automobilului prostituatei.

Spre norocul Andrei Cosimo, după câteva minute, şi-a făcut apariţia un echipaj al poliţiei. Femeia a reclamat jaful şi l-a descris cu precizie pe autor. Ottaviano Papale a fost

prins la câţiva kilometri de la locul faptei.

A FURAT
DE LA FIRMA LA CARE LUCRA

În urma unei sesizări făcute de angajaţii unei agenţii de publicitate din St. Catherines (Canada), referitoare la Lucy Magda (45 de ani), directoarea administrativă a firmei, poliţia a descoperit că aceasta se făcea vinovată de delapidarea a peste 20 de milioane de dolari din fondurile agenţiei.

Primele cercetări au scos la iveală faptul că Lucy Magda a sustras bani sistematic, de-a lungul a 20 de ani, de când lucra în cadrul agenţiei de publicitate. Deşi s-a dovedit că primele sume pe care le delapidase fuseseră destul de mici, odată cu promovarea ei într-o funcţie de conducere, Lucy Magda a început să sustragă din ce în ce mai mulţi bani, la adăpostul poziţiei pe care o ocupa. „Imediat după ce am intrat în posesia documentelor care-i dovedeau vinovăţia, am obţinut un mandat de percheziţie a locuinţei sale şi, fără întârziere, am făcut o descindere la domiciliul ei”, a declarat şeful poliţiei din St. Catherines. „Cu toată experienţa pe care o am, ceea ce am văzut în casa lui Lucy a avut darul să mă lase mut de uimire. Locuinţa ei era un adevărat depozit de bijuterii şi de haine scumpe, fiindcă toate camerele erau ticsite cu astfel de articole. Mai interesant rămâne faptul că nimic din lucrurile valoroase pe care le-am descoperit în casa lui Lucy nu fusese purtat, ea mulţumindu-se să păstreze bijuteriile în casete frumos ordonate pe etajere şi hainele bine ambalate şi puse la păstrare în dulapuri!”

Cercetările ulterioare ale poliţiei au demonstrat faptul că Lucy Magda investea banii delapidaţi în bijuterii şi îmbrăcăminte de lux. „Lucy e întruchiparea cea mai fidelă a maniei de a cumpăra lucruri exorbitant de scumpe, cărora, de fapt, nu le găsea nicio utilitate. Aşa se explică faptul că ea era posesoarea a peste 600 de perechi de pantofi, niciuna mai ieftină de 200 de dolari. De asemenea, colecţia rochiilor ei de seară număra mai mult de 700 de

exemplare, preţul fiecăreia depăşind 500 de dolari. În ceea ce priveşte bijuteriile găsite în locuinţa ei, numărul lor ar fi îndreptăţit pe oricine să creadă că a descoperit comoara lui Aladin şi n-ar fi fost prea departe de adevăr”, a mai spus şeful poliţiei locale.

În timpul investigaţiilor poliţiei, Lucy Magda a mărturisit că o mulţime de alte obiecte cumpărate din banii sustraşi se află depozitate în mai multe apartamente pe care le închinase. În plus, Stan, Magda, soţul lui Lucy, a fost şi el arestat sub acuzaţia de complicitate la furt şi riscă, la rândul lui, o pedeapsă de până la 12 ani de închisoare.

AURUL CARE PROSTEŞTE

9

Ruy Tuxiera era funcţionară la trezoreria statului Alabama. Avea sarcina să supravegheze ştanţarea monedelor divizionare şi a unor bilete de valoare. Activitatea ei începea la ora 8.30, urmând ca, în jurul orei 14.00, să predea ştafeta unei colege din schimbul doi – Ema Luppo. Amândouă se bucurau de reputaţia de a fi foarte corecte şi exigente, semnalând şefului ierarhic orice abatere de la rigurosul program de muncă. Şeful, Johnny de Rita, era obligat să intervină chiar şi în situaţii în care prezenţa sa nu era necesară, măsurile de „corecţie” putând fi luate de către cele două tinere „supradisciplinate”. De fapt, Ruy T. şi Ema L. Îşi „intoxicau” şeful cu manifestări de „ultrasensibilitate şi debordantă onestitate”, după cum au formulat membrii comisiei de anchetă însărcinaţi să dibuiască mecanismul unui „furt spectaculos”. R. Tuxiera şi E. Luppo, seduse de strălucirea „ştraifurilor” de aur rămase după decuparea unor monede de tezaur, reuşiseră să le depoziteze într-o „trusă de prim-ajutor medical”, casetă care, o dată pe săptămână, era scoasă şi reîmprospătată cu pansamente şi dezinfectante. Bineînţeles, resturile de aur luau o altă destinaţie…

„Abnegaţia” şi devoţiunea lor pentru trezorerie, căci

aşa erau caracterizate cele două tinere („Ruy şi Ema sunt modele de cinste!”), s-au manifestat de-a lungul a doi ani… Arestate, la percheziţia domiciliară s-au mai găsit doar… şapte kilograme de aur, restul de 14 fiind valorificate.

Pentru contribuţia lor la „onestitatea colectivă”, cele două-virtuoase au fost condamnate la zece ani de închisoare fiecare.

A JEFUIT PENTRU A-ŞI PLĂTI DATORIILE

Angélique Fernande (37 de ani) din Toulon (Franţa) a avut o viaţă nefericită. S-a căsătorit de la 18 ani şi, după multe deziluzii şi neîmpliniri, a divorţat, deşi adusese pe lume doi copii. Ea gestiona un magazin cu produse alimentare. O vreme, afacerile au prosperat, apoi au început să se ivească tot felul de probleme şi Angélique, care între timp făcuse un împrumut de 1, 5 milioane de franci, s-a găsit în imposibilitatea de face faţă situaţiei.

La un moment dat, societatea care a creditat-o a chemat-o în faţa instanţei, pentru a-şi recupera banii. Într-o primă fază, ea a reuşit să obţină posibilitatea de a restitui împrumutul în trei rate. Cu preţul unor imense sacrificii, a plătit o rată. Pentru a doua, n-a mai putut face rost de bani şi deja se apropia scadenţa celei de-a treia rate.

Angélique era disperată. S-a gândit şi s-a răzgândit. Pentru o femeie obişnuită să trăiască cinstit, era greu să se transforme brusc într-o hoaţă. Două zile consecutiv, ea s-a dus la Banca Agricolă din Toulon, şi de fiecare dată a făcut cale întoarsă, incapabilă să înfăptuiască jaful. Dar a treia zi a trecut la fapte. A parcat maşina în faţa băncii şi timp de o oră a urmărit oamenii care intrau şi ieşeau, pentru a alege un moment potrivit sau pentru a prinde curaj. „Acum ori niciodată!” şi-a spus ea. A intrat şi, cu un pistol în mână, s-a duc direct către un casier, repetând cuvintele pe care le-a auzit în atâtea filme: „Dă-mi toţi banii pe care îi ai, altfel vor muri mulţi oameni!” Vocea îi era uscată din cauza emoţiei, mâna îi tremura, însă casierul era prea înfricoşat pentru a-şi da seama de acest lucru, aşa încât s-a

supus ordinelor primite.

Angélique a luat banii, a ieşit şi s-a urcat în maşină, demarând în trombă. S-a oprit numai la biroul avocatului, pentru a-şi plăti datoria.

Dar cineva a reţinut numărul maşinii ei şi, nu după multă vreme, poliţiştii au venit la uşa femeii. „Eu am fost cea care a jefuit banca”, a recunoscut ea. „Eram disperată. Nu aveam cum să-mi plătesc datoria. Eram disperată”, a repetat ea.

Apoi, când poliţiştii i-au pus cătuşele, a spus: „Bieţii mei copii! Din cauza mea, vor petrece cel mai trist Crăciun din viaţa lor!” După interogatoriile preliminare, în aşteptarea procesului, ea a beneficiat de libertate condiţionată. „Sunt recunoscătoare pentru această hotărâre. Ştiu că voi plăti pentru fapta mea, dar mă bucur câteva zile de libertate, alături de copiii mei!”

JAF TELECOMANDAT

Un infractor libanez a găsit o metodă originală de a scoate castanele din foc cu mâna altuia, răpind o persoană pe care a înfăşurat-o cu dinamită şi a trimis-o, sub ameninţarea că va acţiona dispozitivul de la distanţă; să-şi retragă dintr-o bancă toate economiile. Victima, Hanna Younan, în vârstă de 60 de ani, l-a convins pe răufăcător, care ora 100.000 de dolari, să se mulţumească doar cu economiile sale, aproximativ 30.000 de dolari. Înfăşurată cu o centură cu dinamită, aceasta s-a dus să scoată răscumpărarea dintr-o bancă din Beirut, sub privirile atente ale răpitorului. Acesta din urmă şi-a luat banii, a eliberat victima şi i-a ordonat să rămână în maşina personală timp de un sfert de oră, după care a dispărut.

POLIŢIA SPANIOLĂ CONTRA JEFUITORI ROMÂNI

Nu mai puţin de 25 de români, presupuşi membri ai unor bande de jefuitori, au fost arestaţi de Garda civilă spaniolă. Românii noştri, majoritatea cu piele tuciurie, făceau parte din patru bande, temute în provincia spaniolă Jaan.

În seama românilor sunt puse jafuri de bani (în

valoare de 65.000 de dolari) şi de bijuterii (valoarea nu a putut fi stabilită cu exactitate). Zece asemenea jafuri au fost raportate în ultimele luni. Se presupune că românii erau organizaţi în bande de câte şapte-opt, iar maniera de acţiune era similară: în timp ce unii membri ai grupului de infractori îi ţineau de vorbă pe proprietari, alţii operau. Bandiţii se foloseau de trei minori, cu vârste cuprinse între şase luni şi doi ani.

FURT DE BIJUTERII LA NUNTA REGINEI

Un atelier de bijuterii al firmei Cartier din Londra a fost ţinta unui holdup. Furtul de bijuterii, comis de doi gangsteri mascaţi, este deosebit. La o primă privire, s-ar părea că ar fi vorba de mai multe milioane de lire sterline.

Nici poliţia, nici firma Cartier nu au putut să confirme care este valoarea furtului comis în acest atelier de bijuterii din New Bond Street. Potrivit unor informaţii ale presei britanice, prada – pietre preţioase şi aur – ar putea valora câteva zeci de milioane de lire şi ar reprezenta cel mai important furt de bijuterii din istorie. Furtul a fost comis de doi gangsteri înarmaţi, care i-au legat pe cei câţiva membri ai personalului care se mai aflau în atelier. Poliţia a declarat că cei doi au lucrat „curat", în sensul că niciunul dintre lucrători nu a fost rănit în timpul holdup-ului. Furtul secolului în materie de bijuterii a fost comis chiar în ziua în care regina Elizabeta a II-a îşi serba nunta de aur.

BANII S-AU FURAT PE SCARĂ

Un comando alcătuit din cinci persoane s-a făcut nevăzut după ce a pus mâna pe patru milioane de franci francezi, luaţi dintr-un avion Airbus, pe aeroportul din oraşul francez Perpignan.

Totul s-a petrecut cu iuţeala fulgerului, în ceva mai puţin de trei minute. Alertată, brigada jandarmeriei din oraş s-a năpustit spre aeroport. Pe drum, poliţiştii s-au întâlnit cu maşina în care se aflau bandiţii, însă nimănui i-a trecut prin cap s-o oprească.

Avionul fusese oprit undeva la capătul pistei, adică la

1, 8 kilometri de aerogară, atunci când trebuia să întoarcă pentru a intra în linie dreaptă, ca să-şi ia zborul. În el se aflau 167 de pasageri şi şase membri ai echipajului. Cu cagule pe cap, înarmaţi cu pistoale-mitralieră, bandiţii au ordonat oprirea, au tras câteva focuri în aer, au pus o scară, au pătruns în compartimentul de bagaje şi au luat banii.

„Parcă eram spectator la un film!” declară un pasager.

COMANDO CA-n FILME

Între şase şi opt indivizi cu cagule pe cap şi arme de foc, aparent bine informaţi, au atacat gara de mărfuri din Strasbourg-Cronenberg (Franţa). Supraveghetorii au fost legaţi fedeleş și câinii aduşi la tăcere. Răufăcătorii au pus stăpânire pe un camion încărcat cu calculatoare. Valoarea acestora nu a fost dată publicităţii. Cazul este anchetat de Serviciul regional al poliţiei judiciare din Strasbourg.

UN PREOT A FURAT

UN MILION DE DOLARI DIN DONAŢII

John C. Weber, care a fost şeful contabil al diocezei romano-catolice din Wilmington, Delaware (SUA) a furat un milion de dolari din banii donaţi de enoriaşi.

„Salariul lui John Weber era de 50.000 de dolari pe an, dar el trăia ca un milionar. Avea deja o casă spaţioasă, dar şi-a mai cumpărat una, pe plajă; conducea câteva maşini şi călătorea prin cele mai exotice locuri”, a declarat unul dintre vecinii lui. „Ne-a spus că mama lui a murit şi i-a lăsat o avere!” a afirmat unul dintre colegii lui John Weber. Dar oficialităţile bisericeşti au devenit suspicioase. Astfel, s-a demarat o anchetă, în urma căreia contabilul a fost găsit vinovat de sustragerea a un milion de dolari.

John C. Weber şi-a recunoscut vina şi a promis că va restitui toţi banii. Episcopul Donald Trautman a încercat să nu creeze prea multă vâlvă în jurul cazului, dar a mărturisit că este îngrijorat fiindcă există asemenea oameni printre preoţi.

A JEFUIT

PENTRU A-ŞI ÎNTREŢINE AMANTA

9

În luna ianuarie 1985 a fost scos din apele Tamisei, în Londra, un bărbat în vârstă de 53 de ani. Arthur Stevens a vrut să se sinucidă. Amanta lui, în vârstă de 29 de ani, îl părăsise în ajunul Anului Nou, pentru că el nu avusese bani să-i cumpere un cadou frumos şi să rezerve două locuri la un restaurant de lux. Pentru Arthur, viaţa nu mai avea niciun sens, aşa că s-a aruncat în apă, după ce şi-a tăiat venele. Dar a fost văzut de un trecător, care nu a ezitat să se arunce în apele reci ale râului, pentru a-l salva. După trei săptămâni de tratament, medicul psihiatru l-a convins că, totuşi, viaţa merită trăită.

La câteva zile după ce a fost externat, Arthur Stevens a întâlnit-o pe Katherine Willows, în vârstă de 25 de ani, de la care s-a îndrăgostit de la prima vedere. Pentru a nu repeta experienţa tristă avută de curând, bărbatul s-a hotărât să lase impresia că este bogat, deşi trăia doar din pensie. „Într-un fel sau altul, trebuia să găsesc banii necesari pentru a ieşi cu ea”, s-a justificat Arthur după arestare. „Această fată pe care o cunoscusem de curând devenise totul pentru mine, iar ideea că m-ar putea părăsi mă înnebunea!” Cu instinctul caracteristic femeilor, Katherine şi-a dat seama de slăbiciunea lui şi profita de ea, ameninţându-l: „Dacă nu îmi cumperi acea brăţară, mă voi întoarce la fostul meu prieten, pe care l-am părăsit pentru tine!”

Iniţial, Arthur Stevens a încercat să facă rost de bani, făcând trafic de stupefiante, luând legătura cu mai vechii lui prieteni. Apoi s-a gândit să se „reprofileze” pe jaf. Din februarie până la începutul lunii mai, el a jefuit 18 magazine, făcând o pagubă de câteva mii de lire. De fiecare dată, planul era acelaşi: ajungea în faţa magazinului aproape de ora închiderii, la volanul unei maşini furate. Intra fără să se mascheze şi îi ameninţa pe cei prezenţi cu un pistol. Arma era de fapt o jucărie foarte bine realizată, însă toţi vânzătorii erau prea speriaţi pentru

a mai remarca acest amănunt. După fiecare jaf, Arthur îi cumpăra Katherinei un cadou costisitor, apoi mergeau împreună la restaurant, după care ajungeau la el acasă.

Ultima lui „lovătură” a avut loc luni, 5 mai 1987, în jurul orei 19.45, într-o brutărie. În acel moment, în magazin nu se afla decât nevasta patronului, Margaret Dotson. „M-au supus ordinelor banditului şi i-am dat toţi banii încasaţi în ziua respectivă şi. pe care îi aveau în casierie”, a declarat ea. „Eram atât de terorizată, încât nici n-am reţinut numărul de înmatriculare a maşinii cu care a fugit! Am avut noroc cu unul dintre clienţii noştri obişnuiţi, care a urmărit prin vitrină toată întâmplarea şi a anunţat poliţia”.

O patrulă de poliţie a remarcat maşina şi a reuşit să-l captureze pe hoţ. „N-aveţi decât să mă împuşcaţi!” a spus Arthur Stevens, în timp ce cobora, supus, din maşină. „Astfel, toate problemele mele se vor rezolva mai uşor. Merit să fiu închis, dar aş prefera să mor. Sunt convins că, în timp ce eu îmi voi executa pedeapsa, Katherine îşi va găsi un alt amant care să-i satisfacă toate capriciile. Iar eu, eu cum voi mai putea trăi fără dragostea ei?!”

ÎNLOCUIA BIJUTERIILE CU FALSURI

„Tehnica individului este simplă, afirmă un agent de asigurări de la Lloyd’s. Gangsterul îşi găseşte viitoarele victime răsfoind revistele mondene; apoi îşi angajează complicele în posturi de cameriste sau de fete bune la toate”. Restul e un joc de copii: cameristele poartă la plecare bijuteriile originale, în timp ce naivele doamne îşi închid bine în cufere sau poartă asupra lor falsurile, habar neavând că au fost jefuite!

Pe lista victimelor se află femei foarte bogate, originare din Orientul Apropiat şi Asia musulmană; de regulă, ele observă după multă vreme că bijuteriile lor sunt falsuri. Printre victime se găsesc: sora sultanului din Brunei, prinţesa Firyal, ex-cumnata regelui Hussein al Iordaniei etc.

A FURAT DOUĂ GARNITURI DE METROU

Un tânăr infractor german, de fapt un vagabond isteţ în vârstă de 22 de ani, a reuşit o „performanţă” ieşită din comun: a furat pentru a doua oară, în numai două luni, la München, o garnitură de metrou plină cu pasageri, prefăcându-se că este... conductorul trenului! Deturnarea s-a produs în luna noiembrie, tânărul instalându-se la pupitrul de comandă al unei garnituri de metrou aleasă la întâmplare (conform declaraţiilor sale ulterioare), care avea nu mai puţin de două sute de pasageri la bord, şi a plecat din staţie nestingherit de nimeni. Se pare că personalul metroului cam dormea la acea oră... Pretinsul mecanic a executat toate manevrele ca la carte, cu un profesionalism de invidiat chiar pentru un conductor adevărat! El a fost dat de gol în momentul în care dispeceratul i-a trimis câteva comenzi prin radio: nu a vrut să răspundă şi, mai mult, a închis aparatul. Coordonatorii traficului au pus semafoarele pe roşu (altă soluţie nu aveau) – o idee foarte bună, căci, conştiincios ca orice german care se respectă, tânărul a oprit, dar a părăsit totuşi trenul, bănuind ceva. Trenul a rămas în tunel timp de 50 de minute cu uşile închise! Tânărul nu era la prima ispravă de acest gen: în luna august mai furase o garnitură de tren! Administraţia metroului din marea metropolă germană ar trebui să fie mai vigilentă decât până acum...

FURT DE ŞAMPANIE LA BUCKINGHAM

Patru membri ai personalului de serviciu al Palatului Buckingham au fost concediaţi pe motiv că au fost prinşi în momentul în care încărcau câteva lăzi cu şampanie în portbagajul autoturismului unui alt coleg.

Băutura rămăsese neconsumată de la petrecerea oferită de Reçjina Elizabeta a II-a cu prilejul aniversării majoratului prinţului William, dar şi în onoarea prinţeselor Margareta şi Anne, a prinţului Andrew şi a reginei-mamă.

Purtătorul de cuvânt al Casei Regale a declarat că poliţia nu este implicată în rezolvarea cazului, cei patru făcând obiectul unei anchete „interne”...

Interesant este faptul că, de la Palatul St. James,

reşedinţa prinţului Charles, mai dispăruseră şi alte sticle de şampanie, ceea ce arăta că, dacă nu se luau măsurile cuvenite, furturile riscau să devină o adevărată afacere.

A FURAT O MIE DE VIORI!

Când poliţia a făcut o descindere în casa parizianului Philippe Hurel (58 de ani), s-au descoperit 1027 de viori, în valoare de câteva milioane de dolari. Între acestea erau câteva zeci de exemplare „Stradivarius" şi „Amato".

Când Philippe Hurel a ordonat grupului său de hoţi să-i aducă toate viorile pe care le găsesc, în scurt timp, a putut spune că are cea mai mare colecţie din lume de astfel de instrumente. La descinderea poliţiei, s-a constatat că fiecare perete al casei sale era ticsit de viori. Întâmplarea a făcut să se descopere un perete fals, care masca un tunel lung de cinci metri, care ducea într-o încăpere în care s-au mai găsit alte 254 de viori. „Cu această descoperire, i-aţi făcut fericiţi pe mulţi instrumentişti", a constatat Hurel, care a fost arestat la sfârşitul lunii ianuarie 1995.

HOAŢELE AVEAU 70 DE ANI

Scotland Yard se poate mândri că a dat o lovitură. Poliţia Majestăţii Sale a pus mâna pe cele mai căutate pensionare din Marea Britanie. După o îndelungată şi strălucită carieră, Winifried Bristow şi Joan Paynne, două hoaţe de 70 de ani, se află astăzi dincolo de gratii. În sfârşit, englezii pot şi ei să doarmă liniştiţi, cel puţin bătrânelele nu le vor mai jefui apartamentele.

CUPRINS

TÂLHARI LA DRUMUL MARE, IUBIŢI DE POPOR ŞI TRANSFORMAŢI ÎN EROI DE LEGENDĂ 5

ATACUL ASUPRA „NATIONAL CITY BANK" DIN LIMA 9

SFÂRŞITUL FRAŢILOR KELLEY.

ATENŢIE, AŢI INTRAT ÎN ŢINUTUL GROAZEI! 12

PROCESUL SECOLULUI – RĂPIREA TÂNĂRULUI LINDBERGH 15

BONNIE ŞI CLYDE 30

FBI CONTRA LUI DILLINGER 35
CAZUL WEIDMANN – ŞASE ASASINATE CU ARME DE FOC 42
MASACRUL DIN KANSAS CITY 47
PANTOFI PENTRU... LUMEA DE DINCOLO 48
DOUĂ CAZURI REZOLVATE
DE SERVICIUL SECRET AMERICAN 49
ULTIMUL „HOLP-UP”.
AL LUI MOMO-ŢIGANUL 52
JEFUIREA UNUI CASIER
DE LA CĂILE FERATE GERMANE 56
HOAŢĂ CE PUTEA DEVENI CELEBRĂ 59
CEA MAI ÎNDRĂZNEAŢĂ LOVITURĂ
DIN ISTORIA AMERICII 61
FIICĂ DE MILIARDAR, O CELEBRĂ TERORISTĂ 65
ODISEEA MARELUI JAF AL
SECOLULUI, LA FINAL 67
RĂPIREA LUI CHARLES URSCHEL 72
COMOARA DIN TROIA, OBIECT DE DISPUTĂ INTERNAŢIONALĂ 75
INTERMINABILA EPOPEE
A TEZAURULUI ROMÂNESC 78
ROMÂNUL „WHISKYMAN”.
A CUCERIT UNGARIA 84
ROMÂN ÎMPUŞCAT
ÎNTR-O TENTATIVĂ DE JAF 90
UN SERIAL TV FACE ŞCOALĂ
ÎN LUMEA CRIMEI 97
AUR NAZIST DIN DINŢII
PRIZONIERILOR EVREI 101
CEI MAI MARI TÂLHARI DIN ULTIMUL
DECENIU AU FOST CAPTURAŢI 108
ŞI-AU UCIS CAMARAZII DUPĂ CE
JEFUISERĂ O BANCĂ DIN CHICAGO 112
„CEI NOUĂ MAGNIFICI” 121
„CU SÂNGE RECE” 125
ŞI REGII POT FI... FURAŢI 128

UN ROMÂN A COMIS
27 DE JAFURI ARMATE ÎN BELGIA 133
PROCESUL CELOR TREI PURCELUŞI 139
MARTORUL CRIMEI
— BROŞA CU AMETISTE 142
DUPĂ CE A EVADAT, UN SUCEVEAN
A PUS PE JAR POLIŢIŞTII GERMANI 144
POVESTEA LUI SMARANDACHE 146
ROMÂNII JEFUIAU CONTOARELE PENTRU
PARCARE DIN PARIS 151
„GENTLEMANUL” CRIMINAL 153
OFICIAL ROMÂN ÎMPUŞCAT DE HOŢI 157
DIAMANTE
Şi 25 DE MILIOANE DE DOLARI 159
HOLDUP PRIN TELEFON 161
NUME DE COD „MEDWEB” 162
SECRETUL CELOR DOUĂ PISTOALE
LINCOLN 167
MILIOANE FURATE DINTR-UN CAMION 168
O BANDĂ DE FEMEI-VAMPIR
CRIMINALE A FURAT SÂNGE! 169
„BANDITUL YANKEU”.
UN HOŢ DIN LUMEA BUNĂ 172
O AMERICANCĂ A DROGAT ŞI A JEFUIT
114 BĂRBAŢI! 173
JAF LA 2000 METRI ALTITUDINE 175
ÎN AFARA LEGII.
DAR APRECIAŢI DE POLIŢIE 177
AGENT FBI INFILTRAT, TRANSFORMAT ÎN GANGSTER 178
„M-AU ADORMIT
ŞI MI-AU FURAT TENDOANELE” 179
RĂPIRE SENZAŢIONALĂ 182
FINALUL DE CARIERĂ
AL UNUI HOŢ CELEBRU 184
DOI SPĂRGĂTORI AU FORŢAT CINCI
OAMENI SĂ BEA DETERGENT LICHID! 185

SCOTLAND YARD A ZĂDĂRNICIT
„FURTUL SECOLULUI” 188
COPIL FURAT DIN PÂNTECELE MAMEI! 190
TÂLHARI ÎNARMAŢI TERORIZEAZĂ
UN BLOC CU 13 ETAJE 191
A MURIT
PENTRU NUMAI 400 DE FORINŢI 192
JAF ARMAT ÎN CORSICA 194
FBI ŞI MILIŢIA RUSĂ COOPEREAZĂ 195
UN STUDENT A REZOLVAT
UN CAZ DE RĂPIRE 196
RĂSCUMPĂRARE PENTRU MORŢI 198
JAF INEDIT ÎN SUA 200
141 DE JAFURI ARMATE ÎN 92 DE ZILE 202
VOCI FURATE 205
DUPĂ GRATII
PENTRU UN TRECUT TENEBROS 207
RĂPITORII AU MURIT DE BĂTRÂNEŢE 209
COMANDOUL CARE SALVEAZĂ
COPII RĂPIŢI 211
FILIERA „SAMURAILOR 212
LA ŞAPTE ANI.
SPĂRGĂTOR PROFESIONIST 213
HOŢUL ERA FUNCŢIONAR LA BANCĂ 216
UN POMPIER ŞI UN AFACERIST
AU DAT 78 DE SPARGERI 218
SPARGI CASA ŞI TE-MPUŞTI! 219
VETERANĂ A REZISTENŢEI
FRANCEZE JEFUITĂ ŞI UCISĂ 220
TERORISTUL DORMEA
CU DINAMITA LA BRÂU 222
CEL MAI MARE FURT DE AUR 224
BANCOMATELE FRANCEZE SUNT JEFUITE 225
HOAŢA CU O MIE DE FEŢE 226
CELE MAI SPECTACULOASE JAFURI DIN ISTORIE 228
CU MITRALIERA LA GÂT 230

MAFIOŢII UCRAINENI l-AU FURAT RINICHIUL DREPT UNUI ROMÂN 231
HOŢUL DE COPII 234
UN HOŢ BRĂILEAN
A SPERIAT ISLANDA 236
POLIŢIST ÎN MAFIA HOŢILOR DE MAŞINI 238
BĂGAT ÎN PUŞCĂRIE PENTRU A I SE FURA NEVASTA! 239
VITTEL – „HOLDUP” CA-n FILME 241
UN HANDICAPAT A JEFUIT O BANCĂ… 243
PROFANATORII AU FOST AFUMAŢI 245
SEX PENTRU FURAT IDEI 247
AU JEFUIT O AGENŢIE DE ASIGURĂRI INSPIRÂNDU-SE DINTR-UN FILM! 249
AU PLECAT CU 15 MILIOANE DE LIRE! 251
JAF LA PALATUL BUCKINGHAM 252
RACKEŢII BASARABENI IAU TAXĂ DE NUNTĂ 254
BONNIE ŞI CLYDE ÎN STIL ITALIAN 257
TERORIŞTII UZBECI AU JEFUIT
AMBASADA ROMÂNIEI 258
HOŢUL DE CADAVRE, UCIGAŞ PLĂTIT 261
ÎN 20 DE ANI, A DAT PESTE 100 DE SPARGERI! 263
PRESA – BUCURIA SPĂRGĂTORILOR DE BĂNCI 265
SPAIMA BAVARIEI, ILARIE GUŢĂ DIN DOROHOI 267
ESTE PAŞAPORTUL ADN O SOLUŢIE? 269
URIAŞUL CU PICIOARE DE LUT 270
PIRAŢII PĂGUBESC ABONAŢII 272
„VIPERĂ” PĂGUBITĂ LA CEAS DE AMOR 273
MAI CEVA CA-n FILME 275
LOVITURA CEA MARE 277
DE LA SINAGOGĂ, LA PUŞCĂRIE 282
BUNICUL HACKERILOR, ARESTAT 283
PEŞTELE CU… DIAMANTE 285
MAFIOŢI RUŞI
DEVALIZEAZĂ BĂNCI ÎN SUA 286
RĂPIRE COMANDATĂ PRIN COMPUTER 288
FURT DE 100 DE MILIOANE.

ÎN ZECE MINUTE 290
SCANDAL DUPĂ SCANDAL LA FBI 291
OBIECTE FURATE.
SCOASE LA LICITAŢIE PE INTERNET 293
SUPERPIRATERIE ÎN CALIFORNIA: 295
TREI AMERICANI AU FOLOSIT 30.000 DE
NUME SĂ ACCESEZE CONTURI BANCARE 297
MOŞ CRĂCIUN A ORGANIZAT
O REŢEA DE HOŢI DE BUZUNARE! 298
ŞI ROMÂNIA A AVUT... PIRAŢII El! 300
SFINŢII FURAŢI 301
IMPERIUL PIRAŢILOR DE ASTĂZI 302
JEFUITORII DE BISERICI 313
CRIMINALITATEA INFORMATICĂ 314
A FURAT PE INTERNET CU DINŢII 318
CRIMĂ ORIBILĂ 319
PIRAŢII ATACĂ ÎN GOLFUL PERSIC 320
TRAFIC CU MUMII! 322
SUPER-BANDĂ PE ŞOSELELE ITALIENE 323
FRAUDĂ PRIN COMPUTER 326
OPERAŢIUNEA „FLANDES” 331
BISERICILE, ŢINTĂ A HOŢILOR 332
COPIII AU FURAT RACHETE SOL-AER 335
RĂPITĂ ŞI SECHESTRATĂ 337
TUNEL SUBTERAN DE 70 M! 339
MOARTEA A APĂRUT DIN PISCINĂ! 341
COMORI FURATE 344
CEA MAI MARE CAPTURĂ
DE BIJUTERII FURATE 346
ÎŞI ADORMEA AMANŢII, APOI ÎI JEFUIA! 347
PIERROT NEBUNUL 350
ARESTAT DUPĂ 22 DE ANI! 356
MAMA ÎŞI RĂPEŞTE GEMENELE PENTRU A LE REVINDE! 359
JAF LA COMANDĂ 360
HOŢUL ERA SURD ŞI ANALFABET 362
HENRY MORGAN, CORSARUL DE TEMUT 363

PIRAŢII CHINEZI JEFUIESC UN FERRY-BOAT 365
ÎN LUMEA PIRAŢILOR DIN FILIPINE 366
CEL MAI VESTIT PIRAT CIBERNETIC 369
ÎN TIMPUL ATACURILOR, RECITA VERSURI! 372
AU ASASINAT 62 DE TURIŞTI 375
JEFUIT, UCIS ŞI INCINERAT 376
BANDIT DIN PLICTISEALĂ 378
PIRAŢII SÂRBI AU JEFUIT
UN CONVOI ROMÂNESC 379
FURTUL UNEI CAPODOPERE 380
F.B.I. RECUPEREAZĂ „COMOARA" LUI MARILYN MONROE 382
FURT ÎN VILA MILIARDARULUI 383
TABLOURI RECUPERATE 384
FURT FILMAT! 384
FURT LA ERMITAJ 385
BISERICĂ PRĂDATĂ 385
COWBOYS ROMÂNI ŞI RUŞI JEFUIESC AUTOBUZELE AMERICANE 386
JAF LA DRUMUL MARE 387
ANGAJAŢII BĂNCII AU ASISTAT LA DEVALIZAREA ACESTEIA 387
FALS POLIŢIST JEFUIEŞTE
UN OFICIU POŞTAL 388
JAF ARMAT ÎN OSAKA 390
CU SÂNII LA JEFUIT 391
SURPRIZA DIN HANGAR 392
ÎNARMATĂ CU O... PĂPUŞĂ, O TÂNĂRĂ
ATACĂ BANCA 392
ZIUA JUDECĂŢII 394
FURT DE MILIARDE
ÎN PLIN CENTRUL ORAŞULUI 394
JAF PE AEROPORTUL DIN ZÜRICH 395
BĂNCI JEFUITE DE BANDA SIDA 395
PERSEVERENŢĂ 396
FURA MAŞINI, ÎN CARE JEFUIA
ŞI VIOLA PROSTITUATE! 396

VERSACE ARE SUCCES ŞI LA HOŢI 398
A FURAT DIN HOTEL
INCLUSIV PATUL ŞI DULAPUL! 399
AU FURAT TREI TONE DE BANI! 400
AU UCIS UN BĂTRÂN
PENTRU CĂ NU LE-A DAT BANII! 400
L-AU JEFUIT PE MOŞ CRĂCIUN! 1401
CASĂ FURATĂ 402
AU FURAT AURUL
DE SUB NASUL PROPRIETAREI 403
NAŞUL MAFIEI ROMÂNEŞTI 404
CUM SE JEFUIESC
BĂNCILE AMERICANE? 405
CĂLUGĂR UCIGAŞ ŞI JEFUITOR 406
JAF SPECTACULOS 406
HOŢUL ÎŞI BATE JOC
DE POLIŢIŞTI ŞI DE MINIŞTRI 408
PAŞAPOARTE FURATE DIN BELGIA.
LA FRONTIERA ROMÂNEASCĂ 409
PUŞTOAICE HOTĂRÂTE SĂ
JEFUIASCĂ TRENUL 410
CÂINI DE PAZĂ... DROGAŢI 410
10.000 DE PILULE VIAGRA
FURATE ÎN UNGARIA 412
VALIZA „UITATĂ” 412
ŞTIAŢI CĂ 413
FURTUL DE FILME 413
FURTURI ÎN TIMP-RECORD 414
JAF ARMAT LA VIAGRA 414
ÎNCHIS PENTRU DELAPIDARE 415
S-A FURAT... UN DRUM! 415
O SITUAŢIE ÎNGRIJORĂTOARE 416
S-AU FURAT
SCRISORILE LUI EINSTEIN 417
SENZAŢIONALA „RĂRIRE”.
DINTR-UN SPITAL LYONEZ 418
LÂNGĂ ZIDURILE CAPITOLULUI 419

O SPARGERE, ACUM 172 DE ANI 420
GANGSTERII JEFUIESC
PENTRU POLIŢIŞTI 421
PASIUNE PERICULOASĂ 422
POLIŢIŞTI JEFUITORI 423
S-A FURAT O STRADĂ! 423
MISTERUL SPARGERILOR DIN CANADA 424
UN „CAL TROIAN”? 425
FURT DE AUR 426
HOŢII AU FURAT UN TIR CU VIAGRA 426
CAPTURĂ DE AUR... RECORD 427
VIAGRA, „FURATĂ”.
INDIENILOR AMAZONIENI 428
CEL MAI MARE JAF
DIN ISTORIA IRLANDEI 428
FURTURI DE GAZ METAN 429
MÂNA LUNGĂ A MAFIEI 429
HOŢII DE... ACOPERIŞURI 430
DEŢINUTUL 06721160 431
COSTUM DE COSMONAUT FURAT 432
„ATENTAT” CU PRAF DE BUDINCĂ 432
ASASINUL DESCOPERIT
DATORITĂ UNEI SINUCIGAŞE 433
COLECŢIE DE VINURI RARE FURATĂ DIN BULGARIA 434
ÎN SPANIA SE FURĂ MACARALELE 434
DUPĂ NOUĂ LUNI, O ITALIANCĂ RĂPITĂ ESTE ELIBERATĂ 435
JAF RATAT DIN CAUZA
PARCĂRII NEREGULAMENTARE 436
INGE RĂPEŞTE BĂRBAŢI 436
ÎN RUSIA ŞI PĂRUL SE FURĂ! 437
FOST POLIŢIST CONDAMNAT PENTRU PARTICIPARE LA JAF 437
MINISTRULUI RUS DE INTERNE
I S-A FURAT MAŞINA 438
ATAC ARMAT LÂNGĂ LOS ANGELES 438

PISICA NEAGRĂ 439
ASASINI ŞI TÂLHARI ODIOŞI 440
UN BANDIT MEXICAN A LUAT
OSTATIC BEBELUŞUL 441
FURT RADIOACTIVE 442
FRUMOASA LUCIANA.
BANDIT ŞI MANECHIN 443
FURT ÎNTR-UN MUZEU ELVEŢIAN 444
HOLDUP... CU AUTOMOBILUL 444
PATRU BĂTRÂNE
AU JEFUIT CINCI BĂNCI! 445
MILIOANE FURATE DE LA BANCOMATE 446
L-A INVITAT LA MASĂ, PENTRU A-l
JEFUI LOCUINŢA! 447
SPARGERE LA MONETĂRIA STATULUI 448
UN ROMÂN A SPERIAT PARISUL 449
DOI FRAŢI SUSTRĂGEAU
CAPACE DE CANAL 450
MEXICANUL SÂNGEROS 451
CRIMINALII DIN TORONTO 451
JAF, URMĂRIRE ŞI CAPTURĂ
LA SUPERLATIVE 452
CONTAINERUL CU BIJUTERII 453
AU JEFUIT O BANCĂ FOLOSINDU-SE
DE COPILUL DE OPT LUNI! 454
ŞI-A JEFUIT AMANTUL
DE CINCI MILIOANE DE DOLARI! 455
A DISPĂRUT
CU 2, 5 MILIOANE DE MĂRCI! 457
AU FURAT LEGEA GRAVITAŢIEI! 458
SPĂRGĂTORII CARE AU
ÎNSPĂIMÂNTAT GERMANIA 458
HOŢI DE ROCI LUNARE 459
ROMÂNII JEFUIESC LA ROMA 460
HOŢUL DE PENISURI 460
DEŢINEAU URANIU ÎMBOGĂŢIT 461
A FURAT 329 DE PIESE

DE LENJERIE FEMININE 462
CADAVRU JEFUIT LA MORGA DIN ATENA! 462
CLAUDIA JIMENEZ.
JEFUITĂ DE TÂLHARI ÎNARMAŢI 463
SARDINIA ŞI BANDELE DE RĂPITORI 464
CRIME LA „STEINECKER BANK” 465
AU FURAT MAŞINILE
CU TOT CU GARAJE 466
PEŞTII LUI NELSON MANDELA
AU FOST FURAŢI 466
ROMÂNI CONDAMNAŢI LA PARIS 467
CARABINIERI-HOŢI 467
A FURAT MONEDA
PE CARE O EXTRĂSESE DIN STOMAC! 468
AU FOST JEFUIŢI DE NEVESTE
ÎN NOAPTEA NUNŢII 468
A SUSTRAS DIN CONTUL PATRONULUI OPT MILIOANE DE DOLARI 470
AGENT DE CIRCULAŢIE, JEFUITOR DE CADAVRE 471
A JEFUIT 13 MAGAZINE ÎNTR-O LUNĂ 473
ŞEFUL ARMATEI FURĂ DIN MAGAZINE 474
SPĂRGĂTORII DE BĂNCI 475
FURA PENTRU A PROCURA DROGURI 476
INFIRM DE AMBELE PICIOARE.
A JEFUIT O BANCĂ 478
A JEFUIT O BANCĂ DE DOUĂ ORI
ÎN ACEEAŞI ZI! 480
ÎŞI ADORMEA CLIENŢII
ŞI LE FURA BANII 481
UN MILIONAR A FURAT 330 DE DOLARI 483
A JEFUIT O PROSTITUATĂ 484
A FURAT DE LA FIRMA LA CARE LUCRA 485
AURUL CARE PROSTEŞTE 486
A JEFUIT PENTRU A-ŞI PLĂTI DATORIILE 487
JAF TELECOMANDAT 489
POLIŢIA SPANIOLĂ

CONTRA JEFUITORI ROMÂNI 489
FURT DE BIJUTERII
LA NUNTA REGINEI 490
BANII S-AU FURAT PE SCARĂ 490
COMANDO CA-n FILME 491
UN PREOT A FURAT
UN MILION DE DOLARI DIN DONAŢII 491
A JEFUIT
PENTRU A-ŞI ÎNTREŢINE AMANTA 492
ÎNLOCUIA BIJUTERIILE CU FALSURI 494
A FURAT
DOUĂ GARNITURI DE METROU 494
FURT DE ŞAMPANIE
LA BUCKINGHAM 495
A FURAT O MIE DE VIORI! 496
HOAŢELE AVEAU 70 DE ANI 496